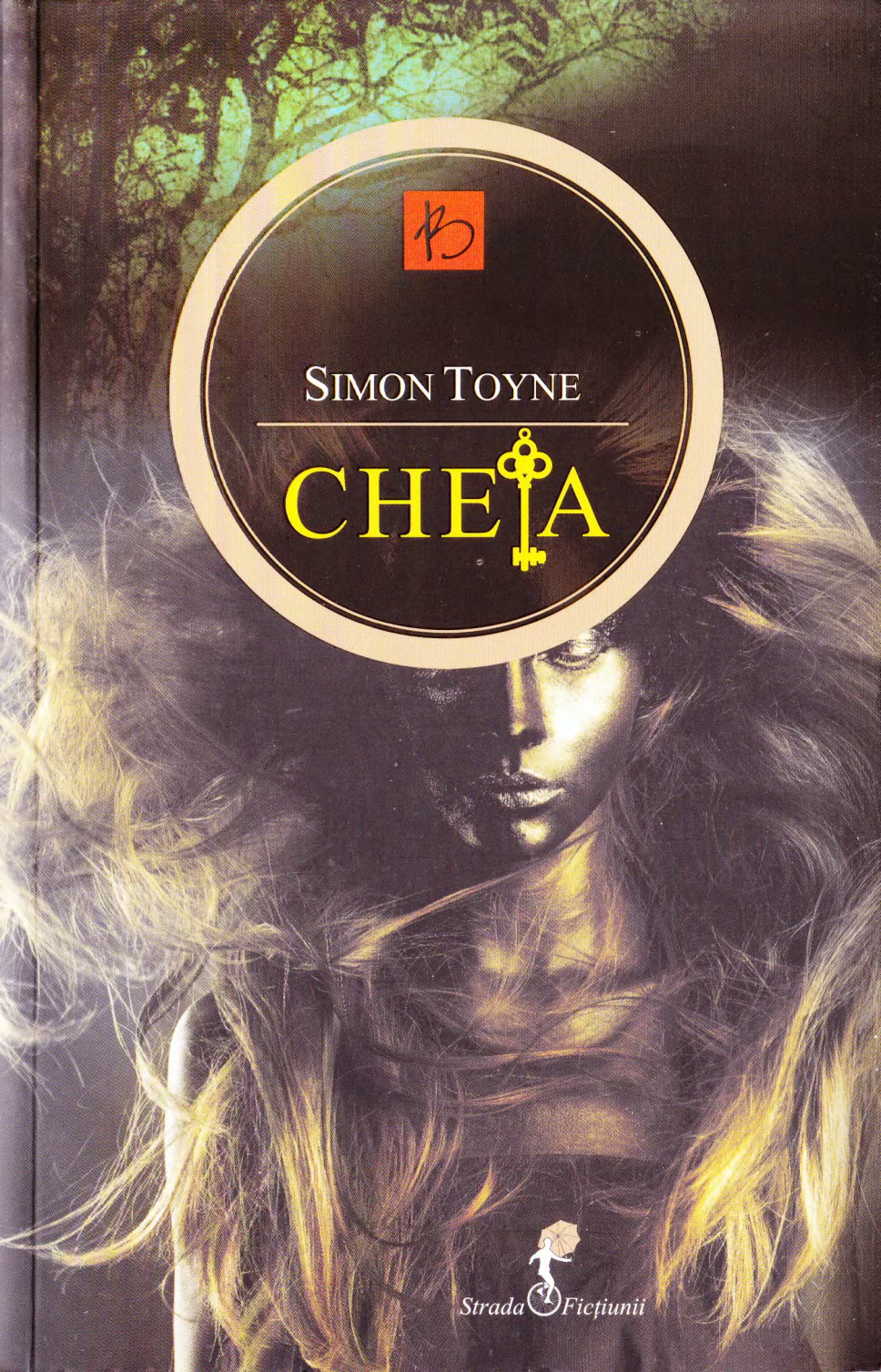
SIMON TOYNE
CHEIA
Strada Ficțiunii

CHEIA

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

SIMON TOYNE

Simon Toyne s-a născut în anul 1969 la Cleethorpes, în Marea Britanie. A studiat literatură engleză și teatru la Goldsmiths College din Londra, iar timp de douăzeci de ani a lucrat în televiziune, ca scenarist, regizor și producător. A produs documentarul „100 Greatest Films", difuzat pe Channel 4, și i-a intervievat, printre alții, pe Omar Sharif, Michael Caine, Peter Fonda și Steven Spielberg. Programele de televiziune la care a lucrat au primit numeroase premii – de la BAFTA, la „Best Makeover Show", acordat de Good Homes. *Cheia* (2012) este continuarea volumului *Sanctus* (2011, Editura ALLFA), bestseller internațional tradus în 27 de limbi și publicat în 40 de țări.

Vocea autorului

„Într-o vreme am vrut să fiu actor, până mi-am luat licența în literatură engleză și teatru la Goldsmiths College din Londra și mi-am dat seama că nu era, de fapt, chiar ceea ce-mi doream. Actorii spun poveștile altora. Eu voiam să spun propriile mele povești."

Simon Toyne

Traducere din limba engleză și note de
Andreea Boldura

EDITURA ALLFA

THE KEY
Simon Toyne
Copyright © Simon Toyne, 2012
Starmap image © the trustees of the British Museum.
All right reserved.

CHEIA
Simon Toyne
Copyright © 2012 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TOYNE, SIMON
Cheia / Simon Toyne; trad.: Andreea Boldura. – Bucureşti: ALLFA, 2012
ISBN 978-973-724-448-2

I. Boldura, Andreea (trad.)

821.111-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.
Copyright © 2012 by **ALLFA.**

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – Bucureşti
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuţie: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Crenguţa Năpristoc
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Lui Roxy
(Poți s-o citești când vei avea unsprezece ani)

BULGARIA
Burgas
Edirne
Istanbul
Marea Marmara
Izmit
Adapazarı
Çanakkale
Bandırma
Bursa
Sakarya
Balıkesir
Eskişehir
ANKARA
Kırıkkale
Konya
Kastamonu
Merzifon
Kızıl
Çorum
Lacul Tuz
Manisa
Uşak
Afyon
Kayseri
İzmir
Akşehir
Nevşehir
Samos
Aydın
Nazilli
Denizli
Isparta
Konya
Ereğli
Karaman
Antalya
Mersin
Adana
Rhodos
Karpathos
MAREA MEDITERANĂ
CIPRU
NICOSIA
BEIRUT
Haifa
ISRAEL
Tel Aviv
IERUSALIM
Gaza
Adiyaman
Besni
Sankaya
Eufrat
Ruina
Osmaniye
Gaziantep
Nizip
Birecik
Hassa
Karkamiş

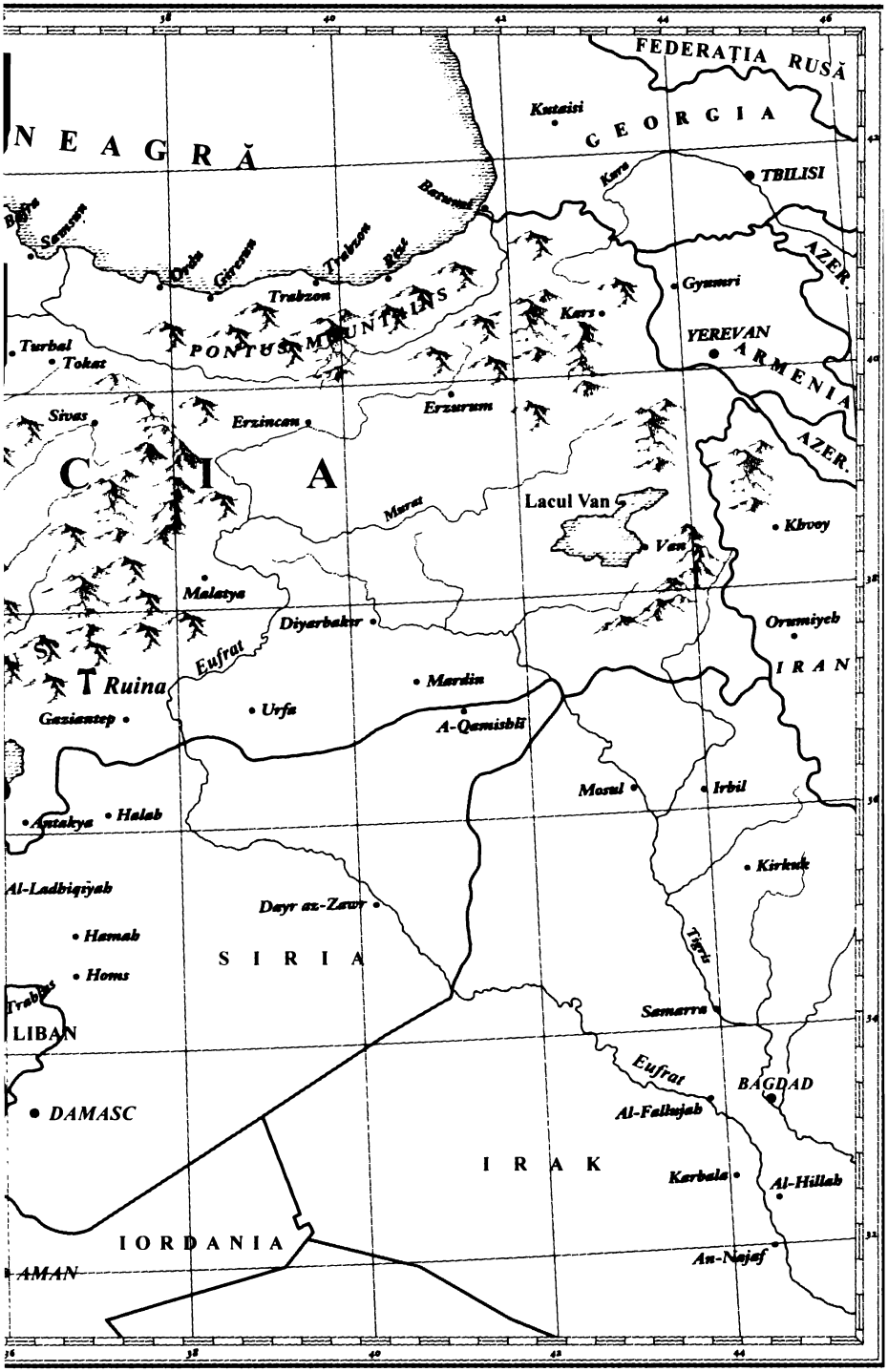
FEDERAȚIA RUSĂ
GEORGIA
Kutaisi
TBILISI
Kura
Batumi
Rize
Trabzon
Giresun
Ordu
Samsun
Bafra
Turbal
Tokat
PONTUS MOUNTAINS
Gyumri
Kars
YEREVAN
ARMENIA
AZER.
AZER.
Sivas
Erzincan
Erzurum
Lacul Van
Muraz
Van
Khoy
Malatya
Diyarbakir
Orumiyeh
IRAN
Eufrat
Ruina
Mardin
Urfa
Gaziantep
A-Qamishli
Mosul
Irbil
Antakya
Halab
Kirkuk
Al-Ladbiqiyah
Dayr az-Zawr
Hamah
Homs
SIRIA
Tigris
Trabbas
Samarra
LIBAN
Eufrat
BAGDAD
DAMASC
Al-Fallujah
IRAK
Karbala
Al-Hillah
IORDANIA
An-Najaf
AMAN

I

„Și din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet,
ca de suflare de vânt ce vine repede...
Și s-au umplut toți de Duhul Sfânt
și au început să vorbească în alte limbi..."

Faptele Sfinților Apostoli, 2:2-4

1

Al-Hillah, provincia Babil, centrul Irakului

Războinicul deșertului se uita pe fereastra care, bătută de nisipul zgrunțuros, devenise din transparentă, opacă; ochelarii de protecție îi ascundeau ochii, iar *keffiyeh*-ul îi acoperea restul chipului. Afară, soarele arzător albise totul în jur, așa cum face și cu oasele ce zac abandonate în deșert: clădirile, molozul, până și oamenii.

Se uită la bărbatul care mergea încet, târându-și picioarele, în celălalt capăt al străzii, purtând și el un *keffiyeh* înfășurat în jurul capului, ca să-l apere de praf. Nu erau prea mulți trecători în zona asta a orașului, nu acum, când soarele se ridicase sus pe cerul albicios, iar temperatura trecuse bine de cincizeci de grade. Chiar și așa, trebuia să se grăbească.

De undeva din spatele lui, din fundul clădirii, se auziră o bufnitură și un geamăt înfundat. Verifică dacă străinul dădea semne că ar fi auzit ceva, dar acesta își continua drumul, ținându-se cât mai aproape de fâșia îngustă de umbră pe care i-o oferea zidul ciupit de rafalele de arme automate și de exploziile grenadelor. Îl urmări cu privirea până când se topi în aerul fierbinte, apoi își îndreptă din nou atenția către încăperea în care se afla.

Biroul ținea de un atelier auto aflat la periferia orașului. Mirosea a motorină, a transpirație și a țigări ieftine. O fotografie înrămată era agățată pe unul dintre pereți, iar personajul său central părea să supravegheze mândru grămezile de hârtii unsuroase și piesele de schimb care acopereau fiecare centimetru pătrat din încăpere. Spațiul era suficient de mare cât să găzduiască un birou și două scaune și suficient de mic pentru ca aparatul voluminos de aer condiționat să mențină o temperatură rezonabilă. Atunci

când funcționa. Acum nu era cazul. Încăperea era aidoma unui cuptor încins.

Orașul suferea de luni de zile din cauza întreruperilor de curent, unul dintre prețurile, nu puține la număr, pe care populația era nevoită să le plătească în schimbul eliberării. Oamenii începuseră deja să vorbească cu nostalgie despre regimul lui Saddam, ca despre niște timpuri trecute mai fericite. „Sigur, mai dispărea câte unul din când în când, dar cel puțin aveam lumină." Era uimit cât de repede uitau oamenii. El nu uita nimic. Fusese un proscris pe timpul lui Saddam și rămăsese la fel pe timpul actualei ocupații. Îi era credincios doar țării.

Un alt geamăt de durere îl readuse în prezent. Începu să golească sertarele, să deschidă dulapurile, sperând că va găsi repede piatra pe care o căuta și că va putea să se facă nevăzut în deșert înainte ca următoarea patrulă să treacă pe acolo. Dar era limpede că bărbatul care se afla în posesia ei îi cunoștea valoarea. Nici urmă de piatră în încăpere.

Luă fotografia de pe perete. O mustață neagră și groasă, à la Saddam, se lăbărța pe un chip durduliu, ale cărui trăsături se topiseră sub efectul prosperității; o *dishdasha* albă îi strângea burta bărbatului, iar acesta își ținea brațele în jurul a două fete care zâmbeau timid înspre aparatul de fotografiat și care îi semănau, din nefericire. Toți trei se sprijineau de mașina albă de teren parcată acum în curtea din față a atelierului. Bărbatul o cercetă, auzi ticăitul motorului care se răcea, zări aerul fierbinte care tremura pe deasupra ei și un cerc mic, aproape invizibil, aflat în partea de jos, în mijlocul parbrizului întunecat. Zâmbi și porni într-acolo, ținând încă fotografia în mână.

Atelierul de reparații ocupa mare parte din latura din spate a clădirii. Era mai întunecat decât biroul și la fel de încins. Câteva neoane atârnau fără folos din tavan, iar într-un colț se găsea un ventilator, nemișcat și tăcut. O rază strălucitoare de soare își croise drum prin ferestrele înguste aflate undeva sus, pe peretele din spate, și cădea peste un motor agățat de niște lanțuri ce păreau mult prea subțiri ca să-i susțină greutatea. Sub motor, înlănțuit cu sârmă ghimpată de masa de lucru, bărbatul gras

din fotografie se chinuia să tragă aer în piept. Era gol de la brâu în sus, iar burta imensă și păroasă se ridica și cobora în ritmul respirației dificile. Avea nasul spart și însângerat, iar un ochi i se umflase, de aceea îl ținea închis. Firișoare stacojii de sânge se scurgeau din locurile în care sârma ghimpată îi atingea pielea lucind de sudoare.

Un bărbat îmbrăcat într-o salopetă prăfuită stătea aplecat deasupra lui, cu fața ascunsă de aceiași ochelari de protecție și de același *keffiyeh*.

— Unde e? întrebă, ridicând încet un levier plin de sânge.

Grăsanul nu răspunse; dădu doar din cap, iar respirația i se acceleră, pregătindu-se pentru un nou val de durere. Sângele și secrețiile nazale se amestecaseră într-o spumă care-i acoperea mustața. Își miji ochiul pe care îl ținea deschis. Levierul se ridică și mai sus.

În acel moment, războinicul deșertului păși în încăpere.

Chipul grăsanului rămăsese încremenit în așteptarea următoarei lovituri. Când aceasta nu veni, deschise ochiul sănătos și descoperi a doua siluetă care se apleca deasupra lui.

— Fiicele tale?

Nou-venitul ridică fotografia.

— Drăguțe. Poate c-o să ne spună ele unde ascunde *babba* lucrurile de obicei.

Sunetul vocii lui te ducea cu gândul la o bucată de șmirghel frecată de o piatră.

Grăsanul o recunoscu și frica îi sticli în ochiul deschis, în vreme ce războinicul deșertului își desfăcu încet *keffiyeh*-ul, își dădu jos ochelarii și se aplecă în raza de lumină care-l făcu să-și mijească ochii. Pupilele i se micșorară până deveniră două puncte negre în mijlocul unor ochi atât de palizi, că păreau aproape cenușii. Grăsanul le observă culoarea aparte și își mută privirea asupra cicatricei neregulate care îi înconjura gâtlejul.

— Știi cine sunt?

Bărbatul încuviință.

— Spune-o!

— Ești Ash'abah. Ești... Fantoma.

— Deci știi de ce mă aflu aici?

Grăsanul dădu din nou din cap.

— Atunci spune-mi unde e. Sau ai prefera să-ți zdrobesc țeasta cu motorul ăsta și să le târăsc pe fetele tale până aici, pentru o nouă poză de familie?

Auzindu-și pomenită familia, bărbatul deveni sfidător.

— Dacă mă ucizi, n-o să găsești nimic, zise. Nici obiectul pe care-l cauți, nici pe fiicele mele. Prefer să mor decât să le pun în primejdie.

Fantoma puse fotografia pe masă și scoase din buzunar GPS-ul pe care îl luase de pe parbrizul jeepului. Apăsă pe un buton și ridică aparatul, ca să-l vadă și celălalt. Pe ecran apăru lista destinațiilor recente. A treia în ordine descrescătoare era salvată drept „Acasă" în arabă. Fantoma apăsă ușurel cu degetul pe ea și pe ecran se ivi harta unei zone rezidențiale din celălalt capăt al orașului.

Într-o clipită, orice urmă de combativitate dispăru de pe fața grăsanului. Trase adânc aer în piept și, străduindu-se să-și controleze tremurul glasului, îi spuse Fantomei ce voia să audă.

Jeepul sălta pe terenul accidentat de-a lungul unuia dintre numeroasele canale ce brăzdau împrejurimile de la est de Al-Hillah. Pământul de aici era un amestec surprinzător de deșert sterp și petice de verdeață luxuriantă, tropicală. Era cunoscut drept Cornul Abundenței, parte din vechea Mesopotamie – pământul dintre două fluvii. În fața lor, o fâșie de iarbă luxuriantă umbrită de curmali se întindea de-a lungul malului unuia dintre fluvii, Tigrul, în vreme ce Eufratul se afla undeva în spatele lor. Între aceste hotare antice, omenirea inventase cuvântul scris, algebra și roata, iar mulți credeau că aici se aflase Grădina Raiului, chiar dacă nimeni n-o găsise. Avram, părintele celor trei mari religii, islamul, iudaismul și creștinismul, se născuse aici. Tot aici luase ființă și Fantoma, zămislit de țara pe care o servea acum ca un fiu credincios.

Mașina trecu pe lângă o livadă de palmieri și pătrunse hurducându-se în deșertul acoperit de nisipul alb ca praful de cretă, ars de soarele nemilos, care-l uscase, dându-i o consistență de beton. Grăsanul mormăi când durerea provocată de zdruncinătură

îi străpunse carnea acoperită de vânătăi. Fantoma nu-l băgă în seamă, ațintindu-și privirea asupra unei grămezi de moloz ce începea să prindă contur prin parbriz. Era prea devreme ca să-și dea seama ce e, sau cât de aproape se află de ea. Căldura extremă din deșert le juca tuturor feste, iar distanțele și timpul nu erau niciodată ceea ce păreau. Privind orizontul albit de arșiță, ar fi putut la fel de bine să contemple o scenă din Biblie: același pământ crăpat și același cer sfărâmicios ca pergamentul, mânjit de aceeași lună care se topea pe el.

Mirajul începu să capete o formă materială pe măsură ce se apropiau. Era cu mult mai mare decât i se păruse inițial: o structură pătrată, „făcută de mâna omului", pe două niveluri, probabil un caravanserai abandonat, unde se opreau caravanele de cămile ce străbătuseră odinioară aceste pământuri străvechi. Cărămizile plate din lut, pe care același soare le întărise cu o mie de ani în urmă, se sfărâmau acum, redevenind țărână.

„Țărână ești", se gândi Fantoma în vreme ce contempla scena, „și în țărână te vei întoarce."

Pe măsură ce se apropiau, devenea evident că zidurile sunt presărate cu urme de explozii. Stricăciunile erau recente: dovada că aici se duseseră lupte cu insurgenții, sau poate doar antrenamente ale trupelor britanice sau americane. Fantoma își simți maxilarul încleștându-i-se de furie și se întrebă ce părere ar avea invadatorii dacă irakieni înarmați ar arunca în aer bucăți din Stonehenge sau din Muntele Rushmore.

— Aici. Oprește aici!

Grăsanul arătă spre o grămadă de pietre, aflată la câteva sute de metri în fața clădirii principale.

Șoferul o coti în direcția indicată și frână brusc, cu un scrâșnet de roți. Fantoma se uită în zare, văzu aerul fierbinte ce tremura deasupra pământului încins, ramurile palmierilor mișcându-se ușor și, în depărtare, un nor de praf, posibil o coloană militară care se deplasa, dar la o distanță prea mare ca să îl îngrijoreze pe moment. Deschise portiera mașinii, lăsând arșița ca de furnal să pătrundă înăuntru, și se întoarse către ostatic.

— Arată-mi! spuse șuierând.

Grăsanul înaintă poticnindu-se pe pământul încins, iar Fantoma și șoferul îi călcară pe urme, la propriu, pentru a evita orice mine antipersonal spre care ar fi putut încerca să-i îndrepte. Când mai avea doar trei metri până la grămada de pietre, bărbatul se opri și arătă în jos. Fantoma urmări linia brațului său întins și zări o ușoară adâncitură în pământ.

— Mine?

Grăsanul îl privi țintă, de parcă i-ar fi înjurat familia.

— Bineînțeles, zise, întinzând mâna după cheile jeepului.

Le luă și îndreptă telecomanda spre pământ. De undeva de sub picioarele lor se auzi zgomotul înfundat al unei încuietori care se deschidea. Apoi, bărbatul se lăsă pe vine și îndepărtă straturile de nisip, scoțând la iveală o trapă închisă într-o parte cu un lacăt înfășurat într-o pungă de plastic. Alese o cheiță și descuie ușa pătrată, apoi o trase în sus.

Lumina soarelui pătrunse în buncăr. Grăsanul coborî pe o scară abruptă, la al cărei capăt nu se zărea altceva decât beznă. Fantoma îl urmări pe deasupra țevii pistolului până ajunse jos și își ridică privirea, mijindu-și ochiul sănătos ca să-l protejeze de lumina soarelui.

— Mă duc să aduc o lanternă, zise, bâjbâind pe întuneric.

Fantoma nu-i răspunse, doar își încordă degetul pe trăgaci, în caz că bărbatul avea să apară cu altceva în mână. Un con de lumină se aprinse în întuneric și fața umflată a proprietarului atelierului auto își făcu apariția.

Șoferul coborî și el, în vreme ce Fantoma se mai uită o dată împrejur. Norul de praf se îndepărtase, continuându-și deplasarea spre nord, în direcția Bagdadului. Nu existau alte semne de viață. Încredințat că erau singuri, se făcu nevăzut în întunericul de sub pământ.

Peștera fusese săpată în stâncă în vremuri străvechi și se întindea pe câțiva metri în față și în spate. De-a lungul pereților fuseseră montate rafturi în stil militar, acoperite cu folii groase de plastic care să le protejeze conținutul de praf. Fantoma întinse mâna și dădu una dintre folii la o parte. Raftul era plin de arme, în special puști de asalt AK-47 așezate ordonat și purtând urmele luptelor în care fuseseră folosite. Sub ele se găseau rânduri

întregi de cutii de cartuşe, ştanţate cu litere în chineză, rusă şi arabă, conţinând fiecare muniţie de 7,62 mm.

Fantoma înaintă de-a lungul rafturilor, dând la o parte fiecare folie şi scoţând la iveală mai multe arme, cartuşe de artilerie grea, teancuri de dolari de dimensiunile unor cărămizi, pungi cu frunze uscate şi praf alb, iar, în cele din urmă, aproape în fundul peşterii, pe un raft care îi era dedicat, obiectul pe care îl căuta.

Trase bucata de pânză înspre el, simţind greutatea obiectului dinăuntru, după care o dezveli respectuos, la fel de grijuliu precum ar fi desprins un bandaj de pe o bucată de carne arsă. Înăuntru se găsea o tăbliţă netedă din piatră. O înclină spre lumină, scoţând la iveală nişte semne de-abia vizibile pe suprafaţa sa. Le urmări conturul cu degetul: litera „T" întoarsă cu capul în jos.

Şoferul îşi răsuci capul, ţinând pistolul îndreptat în continuare spre ostatic, dar cu privirea atrasă de obiectul sacru.

— Ce scrie?

Fantoma acoperi la loc tăbliţa cu bucata de pânză.

— E scrisă în limba pierdută a zeilor, zise, ridicând pachetul şi ţinându-l la piept ca pe un nou-născut. Rolul nostru nu e s-o citim şi s-o înţelegem, ci doar s-o protejăm.

Se îndreptă către grăsan şi îi privi chipul stâlcit, ochii săi palizi părând nefiresc de strălucitori în lumina slabă.

— Tăbliţa asta e a ţării întregi. N-ar trebui să stea aruncată pe un raft, lângă lucrurile astea. De unde o ai?

— Am făcut schimb cu un păstor, i-am dat pe ea două puşti şi nişte muniţie.

— Spune-mi cum îl cheamă şi unde-l găsesc.

— Era un beduin. Nu ştiu cum îl cheamă. Am avut nişte treburi în Ramadi, iar el o avea de vânzare, cu alte vechituri. Zicea că a găsit-o în deşert. Poate că aşa e, poate că a furat-o. Oricum, i-am dat un preţ bun pe ea.

Îl privi cu ochiul deschis.

— Iar acum o să mi-o furi tu.

Fantoma căzu pe gânduri. Ramadi era la o jumătate de zi de mers cu maşina, spre nord. Fiind unul dintre principalele centre de rezistenţă în timpul invaziei şi al ocupaţiei, fusese bombardat

și transformat într-o grămadă de moloz, iar acum părea să fie blestemat. Acolo se afla și unul dintre palatele lui Saddam, pe care jefuitorii îl goliseră de toate bogățiile. Relicva putea foarte bine să provină de acolo. Fostul președinte fusese un hoț împătimit, care prădase cu nesaț comorile propriei țări.

— Acum cât timp ai cumpărat-o?

— Acum vreo zece zile, la târgul care se ține în fiecare lună.

Beduinul putea să fi ajuns oriunde până acum, străbătând cu oile sale sute de kilometri de-a lungul și de-a latul deșertului. Fantoma ridică pachetul, arătându-i-l grăsanului.

— Dacă mai dai peste ceva de genul ăsta, pune-l deoparte și anunță-mă! Așa o să devii prietenul meu, ai înțeles? Știi că pot fi un prieten util și nu cred că ți-ar plăcea să mă ai drept dușman.

Bărbatul încuviință.

Fantoma îl privi o clipă drept în ochi, după care își puse ochelarii de protecție.

— Și cu restul lucrurilor ce facem? întrebă șoferul.

— Lasă-le aici! Nu-i nevoie să-i luăm omului ăstuia pâinea de la gură.

Se întoarse spre scară și începu să urce către lumină.

— Așteaptă!

Grăsanul îl privea derutat, uimit de gestul surprinzător de bunăvoință.

— Beduinul poartă o șapcă roșie, a unui club de fotbal. M-am oferit să i-o cumpăr, în glumă, și s-a simțit jignit. Mi-a spus că e lucrul cel mai de preț pe care-l are.

— De la ce echipă?

— Manchester United – Diavolii Roșii.

2

Cetatea Vaticanului, Roma

Cardinalul Secretar de Stat Clementi trase cu nesaţ din ţigară, absorbind fumul cu efect calmant în trupul său neliniştit, în vreme ce privea în jos la turiştii care mişunau în Piaţa Sfântul Petru, aidoma unui zeu dolofan exasperat de propria creaţie. Mai multe grupuri stăteau chiar sub el şi se uitau când în ghidurile turistice, când la fereastra în spatele căreia se afla. Ştia că nu-l vedeau, fiindcă stiharul negru de cardinal, care-i cuprindea cu greu trupul durduliu, îl ajuta să se confunde cu umbra. De altfel, nici nu-l căutau pe el. Mai trase un fum adânc din ţigară şi îi văzu cum îşi dau seama că au greşit şi îşi întorc apoi cu toţii simultan privirea către ferestrele închise ale apartamentului Papei, situat la stânga sa. Era interzis să fumezi în clădire, dar, în calitate de Cardinal Secretar al oraşului-stat, lui Clementi nu i se părea că ar comite un abuz scandalos de putere, îngăduindu-şi acest viciu în biroul său privat. În general, se limita la două ţigări pe zi, dar ziua de astăzi era diferită; ajunsese deja la a cincea, şi nu se făcuse nici măcar ora prânzului.

Mai trase o dată în piept aerul îmbibat cu nicotină, stinse ţigara în scrumiera de marmură aflată pe pervaz, după care se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să înfrunte veştile proaste care îi acopereau în întregime biroul. Aşa cum îi plăcea, ziarele de dimineaţă fuseseră aranjate în aceeaşi ordine ca ţările pe harta lumii: cotidienele americane la stânga, cele ruseşti şi australiene la dreapta, iar cele europene, la mijloc. De obicei, titlurile erau diferite, reflectând interesul naţional faţă de o celebritate sau de un scandal politic local.

Astăzi însă erau toate la fel, aşa cum se întâmpla de peste o săptămână deja, şi aveau pe prima pagină o fotografie mai mult

sau mai puţin identică: fortăreaţa întunecată din munţi, semănând cu un pumnal, cunoscută sub numele de Citadela şi dominând centrul oraşului antic Ruina din Turcia.

Ruina era o curiozitate în sânul Bisericii moderne, un fost centru de influenţă din Antichitate, care devenise, alături de Lourdes şi Santiago de Compostela, unul dintre locurile sfinte cele mai populare în rândul credincioşilor catolici, având o putere de atracţie pe care trecerea timpului nu o slăbise deloc. Săpată în versantul unui munte abrupt, Citadela din Ruina era cea mai veche structură din lume locuită fără întrerupere şi centrul iniţial al Bisericii Catolice. Prima Biblie fusese scrisă între zidurile sale misterioase şi mulţi credeau că cele mai importante secrete ale Bisericii, datând din timpuri străvechi, erau păstrate încă acolo. Mare parte din misterul care o înconjura se datora stricteţii cu care era respectată o străveche lege a tăcerii. Nimeni în afară de călugării şi preoţii care locuiau în Citadelă nu avea voie să pună piciorul în interiorul muntelui sacru, şi, odată ce intrau, puţinilor aleşi nu li se îngăduia să mai iasă vreodată în lume. Întreţinerea muntelui, al cărui versant fusese transformat într-o fortăreaţă cu metereze înalte şi ferestre înguste, cădea exclusiv în sarcina locuitorilor săi; iar în timp Citadela căpătase aspectul neterminat, de dărâmătură, care dăduse numele oraşului. Dar, în ciuda aparenţelor, nu era nici pe departe o „ruină". Rămânea singura fortăreaţă din istorie în care nu pătrunsese nimeni, singura care îşi ferise cu succes comorile şi tainele de ochii lumii.

Dar, cu mai bine de o săptămână în urmă, un călugăr se căţărase în vârful muntelui. Cu camerele de televiziune capturându-i fiecare mişcare, îşi aranjase mâinile şi picioarele pentru a alcătui litera Tau – simbolul Sacramentului, cel mai important secret al Citadelei – şi se aruncase în gol.

Reacţia la moartea violentă a călugărului dăduse naştere unui val de resentimente împotriva Bisericii, resimţit în toată lumea, care culminase cu un atac direct asupra Citadelei. O serie de explozii zguduiseră noaptea turcească şi dăduseră la iveală un tunel care ducea la baza fortăreţei. Şi, pentru prima oară în istorie, din adâncul muntelui ieşiseră oameni – zece călugări şi trei ci-

vili, suferind cu toţii de răni mai mult sau mai puţin grave –, iar de atunci ziarele tocau neobosite subiectul.

Clementi luă ediţia de dimineaţă a cotidianului *La Repubblica*, unul dintre cele mai populare ziare italiene, şi citi titlul de pe prima pagină:

ULTIMELE VEŞTI DESPRE SUPRAVIEŢUITORII DIN CITADELĂ
AU DESCOPERIT OARE SECRETUL SACRAMENTULUI?

Toate ziarele puneau aceeaşi întrebare, folosindu-se de explozie pentru a dezgropa vechile legende despre Citadelă şi tainele sale cele mai teribile. Motivul pentru care centrul de influenţă al Bisericii fusese mutat la Roma în secolul al patrulea îl reprezenta exact această nevoie de a îndepărta instituţia de trecutul său secretos. De atunci, Ruina se administrase singură şi ţinuse lucrurile sub control. Până acum.

Clementi luă alt ziar, un tabloid britanic care înfăţişa un pocal strălucitor plutind deasupra Citadelei, cu titlul:

BISERICA SE ÎNDREAPTĂ SPRE RUINĂ
OARE „SFÂNTUL GRAAL" AL SECRETELOR E PE CALE SĂ FIE SCOS LA LUMINĂ?

Alte ziare se ocupau de latura mai sinistră, morbidă chiar, a poveştii. Dintre cele treisprezece persoane care ieşiseră din adâncul muntelui, doar cinci supravieţuiseră, restul murind în urma rănilor. Erau o grămadă de fotografii: instantanee sub lumina crudă a bliţului, făcute la repezeală pe deasupra capetelor paramedicilor care îi transportau pe călugări pe tărgi până la ambulanţe, scoţând în evidenţă verdele sutanelor şi roşul aprins al sângelui ce şiroia din rănile ritualice care le brăzdau trupurile.

Întreaga poveste era un dezastru de imagine, făcând Biserica să arate ca o sectă dementă, medievală şi paranoică: ceea ce ar fi fost şi aşa destul de rău în vremuri bune, dar reprezenta o catastrofă acum, când Clementi avea atâtea alte lucruri pe cap şi avea

nevoie ca muntele să își păzească tainele cu mai multă strășnicie ca niciodată.

Se așeză greoi la birou, simțind povara răspunderilor pe care le purta singur pe umeri. În calitate de Cardinal Secretar de Stat, era prim-ministru *de facto* al orașului-stat Vatican și avea puteri executive extinse în privința intereselor Bisericii, atât pe plan intern, cât și extern. În mod normal, Consiliul executiv al Citadelei s-ar fi ocupat de situația din Ruina. Aidoma Vaticanului, era un stat în stat, o entitate autonomă având propriile atribuții și influențe, dar, de la explozie, nu primise nicio veste din interiorul muntelui – absolut niciuna – și această tăcere, mai mult decât zarva făcută de presa internațională, îl îngrijora cel mai tare. Însemna că actuala criză prin care trecea Ruina îl privea și pe el în mare măsură.

Întinzând mâna peste marea de ziare, Clementi atinse tastatura calculatorului. Căsuța poștală era deja plină până la refuz cu e-mailuri legate de activitățile curente, dar le ignoră și deschise un folder privat denumit RUINA. Pe ecran apăru o fereastră care îi ceru parola și el o tastă cu grijă, știind că, dacă o introduce greșit, calculatorul se va bloca și tehnicianului îi va lua cel puțin o zi să îl deblocheze. O iconiță reprezentând o clepsidră apăru pe ecran, în vreme ce serverul procesa programul complex de criptare, apoi se deschise o altă căsuță poștală. Era goală: în continuare nu primise nicio veste. Fără să scrie nimic în dreptul subiectului, tastă un mesaj nou:

Ceva noutăți?

Apăsă pe *send* și privi mesajul dispărând de pe ecran, apoi aranjă ziarele într-un teanc ordonat și răsfoi câteva dintre scrisorile care necesitau semnătura sa, cât timp așteptă un răspuns.

Din clipa în care exploziile răsunaseră în Citadelă, sfâșiind măruntaiele muntelui, Clementi mobilizase agenți ai Bisericii care să supravegheze îndeaproape situația. Se folosise de resursele aflate la dispoziția Citadelei pentru a păstra distanța față de Roma, sperând într-o revenire rapidă a Consiliului executiv din Ruina, care și-ar fi asumat răspunderea pentru operațiunile de „curățenie". În mintea sa ordonată de politician, considera că

își pregătește armele pentru a face față unei amenințări iminente. Nu își imaginase însă nicio secundă că va fi nevoit să le folosească chiar el.

Auzea de afară vocile turiștilor care se îndepărtau de piață și se minunau de măreția și de splendoarea Bisericii, neavând habar ce furtună făcea ravagii înăuntrul ei. Un sunet ca de un cuțit care lovește un pahar de vin anunță sosirea unui mesaj.

Nimic nou. Se zvonește că al nouălea călugăr e pe moarte. Ce vrei să fac cu ceilalți?

Mâna ezită deasupra tastaturii, pregătindu-se să scrie un răspuns. Poate că situația avea să se rezolve de la sine. Dacă murea încă un călugăr, rămâneau doar patru supraviețuitori; dar trei dintre aceștia erau civili care nu făcuseră legământul de tăcere și supunere față de Biserica-mamă. Ei reprezentau cel mai mare pericol.

Ochii îi alunecară spre teancul de ziare din colțul biroului și le zări chipurile celor care îl priveau la rândul lor: erau două femei și un bărbat. În mod normal, Citadela s-ar fi ocupat de ei rapid, anihilându-i, fiindcă amenințau să dezvăluie taina muntelui, păstrată cu sfințenie atâtea veacuri. Clementi era însă un cleric din Roma, mai mult politician decât preot, o ființă care se ținea departe de complicațiile acțiunilor directe. Spre deosebire de Prelatul din Ruina, nu era obișnuit să semneze condamnări la moarte.

Se ridică de la birou și se îndreptă din nou către fereastră, ca pentru a se distanța de hotărârea pe care trebuia să o ia.

În ultima săptămână apăruseră semne de viață în interiorul muntelui: lumânări care treceau prin fața ferestrelor înalte, fum ieșind din coșurile șemineurilor. Mai devreme sau mai târziu, vor fi obligați să rupă tăcerea, să reia contactul cu lumea și să își curețe singuri mizeria. Până atunci, avea să fie răbdător, să nu-și mânjească mâinile cu sânge și să se concentreze asupra viitorului Bisericii și asupra adevăratelor pericole care o pândeau și care nu aveau nimic de-a face cu Ruina sau cu tainele trecutului.

Întinse mâna după pachetul de țigări de pe pervaz, pregătindu-se să-și pecetluiască hotărârea cu a șasea țigară pe ziua aceea,

când pe coridor răsună țăcănitul pe marmură al unor pantofi din piele. Cineva venea înspre el într-o grabă prea mare ca să fie o simplă vizită de rutină. Se auzi o bătaie scurtă în ușă și în cadrul ei se ivi chipul cu trăsături ascuțite al episcopului Schneider.

— Ce e?

Întrebarea lui Clementi trăda mai multă iritare decât intenționase. Schneider era secretarul său personal și unul dintre episcopii abili, carieriști, care, aidoma unei șopârle la buza unui vulcan, reușeau să supraviețuiască periculos de aproape de dogoarea emanată de putere, fără a suferi aparent nicio arsură. Eficiența lui era ireproșabilă, dar, cu toate acestea, lui Clementi îi era greu să îl simpatizeze. Astăzi, însă, de pe chipul său lipsea obișnuitul aer serviabil.

— Sunt aici, zise.

— Cine?

Nu era nevoie să primească un răspuns. Expresia de pe chipul lui Schneider îi spuse tot ce voia să știe.

Clementi luă în grabă țigările și le băgă în buzunar. Bănuia că avea să le fumeze pe toate în următoarele ore.

3

Ruina, sudul Turciei

Rafalele de ploaie cădeau din cerul plat, plumburiu, purtate de vânt aidoma unor fantome zdrenţuite, şi se răsuceau la contactul cu căldura zilei care se sfârşea. Ploaia cădea din norii ce se formaseră la mare înălţime deasupra munţilor Taurus, absorbind umezeala din aer în vreme ce pluteau spre est, survolând gheţarul în drumul lor către dealurile la poalele cărora se întindea străvechiul oraş Ruina, străjuit de piscuri ascuţite. Vârful tăios al Citadelei, ce se înălţa din centrul oraşului, străpungea burta norilor, revărsând ploaia care şiroia lucitoare pe versantul muntelui şi se prăvălea în cascade pe pământ, acolo unde odinioară se aflase un şanţ de apărare, acum secat.

În oraşul vechi, turiştii îşi croiau cu greu drum pe străduţele înguste ce duceau la Citadelă, alunecând pe caldarâm şi poticnindu-se în pelerine de ploaie făcute din plastic roşu ca să semene cu sutanele călugărilor. Unii dintre ei erau turişti obişnuiţi, care nu urmăreau decât să bifeze Citadela pe lunga listă a monumentelor lumii pe care le vizitaseră, în vreme ce alţii veniseră până aici de dragul tradiţiei, pelerini care îşi ofereau rugăciunile şi ofrandele în schimbul unei conştiinţe împăcate şi al unui suflet curat. În ultima săptămână, erau cu mult mai numeroşi decât de obicei, aduşi aici de evenimentele recente şi de strania înlănţuire de dezastre naturale care urmase: cutremure în ţări aşezate în zone ce se dovediseră stabile până atunci, tsunami-uri care aduseseră inundaţii devastatoare, o vreme deopotrivă imprevizibilă şi neobişnuită pentru acel anotimp, aidoma perdelei dense şi reci de ploaie care cădea din ceruri în acea primăvară turcească târzie.

Vizitatorii își continuară ascensiunea pe pietrele alunecoase, urcând parcă spre nori, pentru a fi întâmpinați la capătul traseului nu de priveliștea tulburătoare a Citadelei, ci de siluetele fantomatice ale altor turiști dezamăgiți, care priveau prin pâclă înspre locul unde ar fi trebuit să se afle muntele. Porniră mai departe prin ceață, oarecum la voia întâmplării, trecând pe lângă florile ce se veștejeau acolo unde se prăbușise călugărul, spre un zid scund care străjuia digul larg și marca finalul călătoriei lor.

Dincolo de zid, iarba înaltă fremăta ușor prin șanțul odinioară acoperit de apă, și acolo, de-abia vizibilă, ca un perete întunecat ridicându-se la marginea negurii, se zărea baza muntelui. Avea aspectul monumental și impresionant al unei corăbii uriașe apărând brusc dintr-un fuior de ceață și năpustindu-se asupra unei minuscule bărci cu vâsle. Majoritatea turiștilor se îndepărtară în grabă, împiedicându-se prin pâcla luminoasă, în căutarea unui adăpost în magazinele de suvenire și în cafenelele situate în celălalt capăt al digului. Dar câțiva pelerini răbdători rămaseră pe loc în fața zidului scund, oferindu-și rugile pe care le aduseseră cu ei: rugi adresate Bisericii; rugi adresate muntelui întunecat și bărbaților tăcuți care sălășluiseră dintotdeauna acolo.

În Citadelă era liniște.

Nimeni nu străbătea tunelurile. Nimeni nu muncea. Bucătăriile erau pustii, la fel și grădina care înflorea în craterul din inima muntelui. Grămezi ordonate de moloz și schele din lemn indicau locurile în care se făcuseră reparații în tuneluri, dar cei care le făcuseră plecaseră mai departe. Camera de filtrare a aerului, care ducea în biblioteca principală, rămânea închisă, așa cum fusese încă din momentul în care explozia întrerupsese alimentarea cu energie electrică și oprise sistemele de securitate și de climatizare din interior. Se zvonea că biblioteca avea să fie redeschisă în curând, dar nimeni nu știa când.

În alte părți, apăreau semne că activitatea din interiorul muntelui revine la normal. Majoritatea încăperilor aveau din nou curent electric, iar în toate dormitoarele fusese reintrodus serviciul permanent de rugăciune și studiu, la care călugării luau parte prin rotație. Și mai important, fuseseră puse la punct detaliile

unei slujbe comemorative, care să ofere în sfârșit spre odihnă veșnică trupurile Prelatului și ale Abatelui, a căror moarte aruncase Citadela rămasă fără conducători într-un haos fără precedent. Toți locuitorii muntelui se îndreptau acum într-acolo, într-o tăcere solemnă, spre a le aduce un ultim omagiu.

Sau, mai bine spus, aproape toți locuitorii muntelui.

În partea de sus a muntelui, în secțiunea cu acces restrâns, în care numai călugării Sancti – păstrătorii Sacramentului, înveșmântați în sutanele verzi – aveau voie să pătrundă, un grup alcătuit din patru călugări se apropia de vârful scărilor interzise.

Și ei mergeau în tăcere, târându-și picioarele pe treptele întunecoase, purtând fiecare pe umeri greutatea faptei lor și a consemnului pe care îl încălcau. Legea străveche căreia i se supuneau cu toții era clară: oricine se aventura în această secțiune fără a fi primit permisiunea avea să fie executat spre a servi drept exemplu celor cărora le-ar fi trecut prin cap să descopere cu de la sine putere teribilul secret al muntelui. Dar acestea nu erau vremuri obișnuite, iar ei nu erau niște călugări obișnuiți.

În fruntea grupului mergea fratele Axel, părul și barba sa roșcate, zbârlite ca o mătură, fiind în ton cu sutana roșiatică specifică confreriei gardienilor. Îl urma îndeaproape fratele Malachi, îmbrăcat într-o sutană neagră, bibliotecarul-șef ale cărui siluetă încovoiată și ochelari cu lentile groase stăteau mărturie pentru deceniile pe care le petrecuse aplecat deasupra cărților din peșterile ce adăposteau biblioteca. În spatele lui venea părintele Thomas, cel care pusese în practică mare parte dintre îmbunătățirile tehnologice din bibliotecă și care purta stiharul negru al preoților. În fine, ultimul din grup era Athanasius, îmbrăcat în sutana simplă, maronie, a călugărilor Administrata, creștetul și obrajii săi netezi fiind o raritate printre călugării pletoși și bărboși ce-și duceau traiul în Citadelă. Fiecare dintre ei conducea confreria al cărei reprezentant era, cu excepția lui Athanasius, care doar îi ținea locul Abatelui. Împreună administraseră Citadela din momentul în care explozia îi răpise din rândul lor pe membrii elitei conducătoare, și tot împreună hotărâseră să descopere marele secret pe care trebuia acum să îl păzească.

Ajunseră în capul scărilor şi se opriră într-o mică peşteră întunecoasă, cu tavanul boltit, făcliile lor dând la iveală pereţi săpaţi grosolan şi mai multe tuneluri înguste care duceau în direcţii diferite.

— Încotro?

Vocea fratelui Axel bubui, prea puternică pentru încăperea mică în care se aflau. Îi condusese mare parte din drum, repezindu-se în sus pe scări de parcă ar fi fost născut pentru asta, dar acum părea să şovăie, la fel ca ceilalţi.

A vedea cu propriii ochi ceea ce se găsea în încăperea care adăpostea Sacramentul era în mod normal punctul culminant al vieţii oricărui călugăr, o onoare de care nu aveau parte decât cei aleşi să se alăture confreriei superioare a călugărilor Sancti. Dar ei se aflau aici fără invitaţie şi spaima lor, adânc înrădăcinată, că vor descoperi cunoaşterea interzisă era deopotrivă iraţională şi paralizantă.

Axel făcu un pas în faţă, întinzând făclia. În pereţii de stâncă fuseseră săpate nişe din care se scursese ceară, acum întărită, în locurile unde odinioară arseseră lumânări. Îşi trecu făclia prin faţa intrării fiecărui tunel în parte, după care arătă spre cea din mijloc.

— E mai multă ceară aici. Tunelul ăsta a fost mai folosit decât celelalte. Capela trebuie să fie într-acolo.

O luă înainte, fără a mai aştepta o confirmare sau o aprobare, aplecându-şi capul ca să pătrundă în tunelul scund. Grupul de călugări îl urmă, Athanasius păşind ultimul, fără tragere de inimă. Ştia că Axel are dreptate. El însuşi străbătuse singur acest etaj interzis cu doar câteva zile în urmă şi zărise grozăviile pe care le adăpostea capela. Îşi făcu curaj, pregătindu-se să mai dea ochii cu ele o dată.

Grupul continuă să înainteze prin tunel, lumina făcliilor dând la iveală desenele de pe pereţi, schiţate cu stângăcie şi reprezentând femei supuse unor chinuri diverse. Cu cât se îndepărtau mai mult, cu atât imaginile deveneau mai şterse, până când dispărură cu totul, iar tunelul se deschise într-o anticameră mai mare.

Se strânseră unul în altul, din instinct, în vreme ce făcliile lor străpungeau bezna din jur. Pe unul dintre pereţi se afla o vatră

mică, împrejmuită, aducând cu forja unui fierar, înnegrită de funingine şi plină de cenuşă, deşi în ea nu ardea niciun foc. În faţa vetrei se găseau trei pietre rotunde de moară, amplasate pe nişte cadre solide din lemn, dotate cu pedale pentru învârtit. În spatele lor, pe peretele din fund, o piatră rotundă, mare, având litera Tau cioplită în mijloc, fusese rostogolită într-o parte pentru a da la iveală o intrare cu bolta arcuită.

— Capela Sacramentului, zise Axel, încercând să străpungă cu privirea bezna de dincolo de uşă.

Se opriră cu toţii, tensionaţi şi înspăimântaţi, de parcă s-ar fi aşteptat ca vreo bestie să se repeadă din întuneric asupra lor. Axel fu cel care făcu un pas în faţă, rupând vraja, ţinându-şi făclia în faţă ca pe un talisman menit să-i apere de orice i-ar fi aşteptat dincolo. Lumina izgoni întunericul, dând mai întâi la iveală şi mai multe lumânări moarte în cadrul uşii, înecate în băltoace de ceară rece, apoi un zid, curbându-se spre stânga, acolo unde se deschidea intrarea în capelă. În acel moment văzură la ce foloseau pietrele de ascuţit.

Zidurile erau acoperite cu arme albe de toate felurile.

Securi, topoare, săbii, pumnale: aliniate din podea până în tavan. Lamele armelor răsfrângeau lumina făcliilor, sclipind aidoma unor stele şi ducând-o mai departe în adâncul capelei, acolo unde se înălţa o siluetă din beznă, de înălţimea unui om şi la fel de cunoscută călugărilor ca propriul lor chip. Era Tau, simbolul Sacramentului, preschimbat acum, sub ochii lor, în Sacramentul însuşi.

La început, păru a se fi materializat din întuneric, dar, când Axel făcu un pas în faţă, lumina se răsfrânse pe suprafaţa ternă, lăsând să se vadă că era alcătuit dintr-un fel de metal ţinut laolaltă cu nituri. Partea de jos era prinsă de pardoseala din piatră, în care fuseseră săpate canale adânci ce radiau spre colţurile încăperii, unde se întâlneau cu nişte guri de scurgere care dispăreau în beznă. O plantă ofilită se încolăcea pe partea de jos a crucii, agăţându-se de ea cu lujerii uscaţi.

Cei patru se apropiară, atraşi de importanţa covârşitoare a straniului obiect, şi zăriră cu toţii că partea din faţă a crucii, des-

chisă, prinsă cu balamale la capete și susținută de un lanț fixat în tavanul peșterii.

În interior, crucea Tau era goală, presărată cu sute de cuie lungi.

— E posibil ca ăsta să fie Sacramentul?

Fratele Malachi dăduse glas întrebării care stătea pe buzele tuturor.

Cu toții fuseseră crescuți cu legende despre posibila identitate a Sacramentului: copacul vieții din Grădina Raiului, pocalul din care băuse Hristos muribund pe cruce, poate chiar crucea însăși. Dar, cum stăteau acum aici, confruntați cu existența de netăgăduit a acestui obiect macabru dintr-o încăpere ticsită cu arme tăioase, Athanasius simțea cum o prăpastie începea să se surpe între credința lor de nezdruncinat și ceea ce vedeau cu propriii ochi. Asta sperase că avea să se întâmple. Asta *era necesar* să se întâmple, pentru a îndepărta Citadela de trecutul său tenebros și a o îndrepta spre un viitor mai luminos și mai pur.

— Nu se poate să fie ăsta! zise Axel. Trebuie că mai e ceva, în unul dintre celelalte tuneluri.

— Dar asta-i încăperea principală, răspunse Athanasius, și aici se află Tau.

Se întoarse spre cruce, ferindu-și privirea de interiorul ei, unde amintiri întunecate, de data trecută când se aflase aici, stăteau agățate de țepușele ascuțite.

— Arată de parcă ar fi conținut ceva, zise Malachi, apropiindu-se și privind-o prin lentilele groase ale ochelarilor, dar, fără călugării Sancti care să ne explice, e posibil să nu aflăm niciodată ce era sau ce semnifica.

— Da. Mare păcat că nu mai sunt aici, zise Axel cu emfază, întorcându-se spre Athanasius. Sunt convins că ne rugăm cu toții pentru întoarcerea lor grabnică.

Athanasius ignoră împunsătura. Călugării Sancti fuseseră evacuați la ordinul lui, o decizie pe care o luase cu bună-credință și pe care nu o regreta.

— Am răzbit împreună, răspunse, și vom continua să răzbim împreună. Ceea ce se găsea aici a dispărut, am văzut cu ochii noștri, acum trebuie să mergem mai departe.

Rămaseră așa o vreme, privind țintă la crucea goală, fiecare pierdut în propriile gânduri. Malachi fu cel care rupse tăcerea.

— Stă scris în primele cronici că, dacă Sacramentul este îndepărtat din Citadelă, Biserica se va prăbuși.

Se întoarse spre ceilalți, lentilele ochelarilor mărindu-i îngrijorarea din ochi.

— Mă tem că ce am descoperit aici nu prevestește nimic bun, dimpotrivă.

Părintele Thomas clătină din cap.

— Nu neapărat. Vechea noastră concepție despre Citadelă se poate să se fi prăbușit, metaforic vorbind, dar asta nu-nseamnă că va urma și un sfârșit fizic al tuturor lucrurilor.

— Exact, continuă Athanasius. Citadela a fost creată pentru a proteja și a adăposti Sacramentul, dar de atunci a devenit multe alte lucruri. Și doar fiindcă Sacramentul nu mai e aici nu înseamnă că Citadela și-a pierdut rațiunea de a fi și că nu va mai prospera. Poți culege ghinda de la rădăcina unui stejar maiestuos, dar copacul va înflori în continuare. Nu uitați că Îl servim pe Dumnezeu înainte de toate, nu muntele.

Axel făcu un pas în spate și arătă cu degetul spre Thomas, apoi spre Athanasius.

— Asta e o erezie.

— Însăși prezența noastră aici e o erezie.

Athanasius făcu un gest larg cu mâna, arătând înspre crucea Tau acum goală.

— Dar Sacramentul a dispărut, la fel și călugării Sancti. Nu mai suntem legați de vechile tradiții. Avem șansa de a ne face reguli noi după care să ne ghidăm.

— Dar mai întâi trebuie să ne alegem un nou lider.

Athanasius încuviință.

— Cel puțin în privința asta suntem de acord.

În acel moment, un sunet se înălță din adâncurile muntelui și răsună în capelă, semnalul că începea slujba de comemorare.

— Ar trebui să mergem să ne alăturăm fraților noștri, spuse Thomas. Și, până vom avea o nouă conducere, vă sugerez să nu spunem nimic despre ceea ce am văzut aici: nu am face decât să creăm panică.

Se întoarse către Malachi.

— Nu ești singurul care cunoaște cronicile.

Malachi încuviință, dar ochii îi erau în continuare măriți de frică. Se întoarse și aruncă o ultimă privire lungă spre crucea Tau, în vreme ce ceilalți ieșeau din încăpere.

— Dacă Sacramentul este îndepărtat din Citadelă, *Biserica* se va prăbuși, nu muntele, mormăi în barbă, ca ceilalți să nu-l audă.

După care părăsi grăbit capela, temându-se să nu rămână singur acolo.

4

Salonul 406, spitalul Davlat Hastenesi

Liv Adamsen se trezi brusc din somnul adânc, aidoma unui înotător rămas fără aer, care străpunge apa pentru a ieşi la suprafaţă. Deschise gura, încercând să tragă aer în piept; părul blond îi era lipit de chipul palid, transpirat, iar ochii verzi căutau înnebuniţi un obiect real de care să se agaţe, ceva tangibil care să o smulgă din grozăvia coşmarului. Auzi o şoaptă, de parcă cineva s-ar fi aflat în apropiere, şi încercă să-şi dea seama de unde provine.

În încăpere nu era nimeni.

Camera era mică: o uşă solidă în faţa patului cu cadru din oţel pe care ea era întinsă; într-un colţ, un televizor vechi fixat pe un suport care atârna din tavan; o fereastră simplă, cu tocuri a căror vopsea albă se îngălbenise şi se decojea de parcă ar fi fost infectată. Jaluzeaua era trasă, dar în spatele ei se zărea lumina strălucitoare a zilei, proiectând conturul bine definit al zăbrelelor pe materialul său imaculat. Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze, şi simţi mirosul de boală şi de dezinfectant din aer.

Şi atunci îşi aminti.

Se afla într-un spital – chiar dacă nu ştia de ce, sau cum ajunsese aici.

Trase de câteva ori aer în piept, guri de aer adânci şi liniştitoare. Inima îi bubuia în continuare în piept, iar şoaptele încă îi năvăleau în urechi, atât de tare şi de poruncitoare, încât îşi înfrână cu greu dorinţa de a mai cerceta o dată încăperea.

„Vino-ţi în fire!“ îşi spuse. „Nu e decât sângele care-ţi năvăleşte prin vene. Nu e nimeni aici.“

Același coșmar părea să o pândească de fiecare dată când adormea, o beznă care-i șoptea în ureche, un vis terifiant în care durerea se deschidea ca niște flori roșii cărnoase și unde o formă se deslușea vag, înspăimântătoare și prevestind lucruri cumplite: o cruce în forma literei „T". Și mai era ceva în beznă alături de ea, ceva gigantic și îngrozitor. Îl auzea mișcându-se și simțea cum pământul se cutremură când se apropie de ea, dar, de fiecare dată când era pe punctul de a ieși din beznă și a i se arăta, Liv se trezea îngrozită.

Stătu întinsă așa o vreme, respirând regulat pentru a-și calma frica, făcând o listă în cap cu lucrurile pe care și le amintea.

„Numele meu e Liv Adamsen."

„Lucrez la New Jersey Inquirer."

„Încercam să aflu ce a pățit Samuel."

Prin fața ochilor îi trecu rapid imaginea unui călugăr stând pe vârful unui munte întunecat, alcătuind semnul crucii cu trupul său, înclinându-se și căzând în gol.

„Am venit aici ca să aflu de ce a murit fratele meu."

Șocul cauzat de această amintire pe care reușise să o salveze o făcu să-și amintească și unde se afla. Era în Turcia, aproape de marginea Europei, în orașul antic Ruina. Iar semnul pe care îl alcătuise Samuel, semnul Tau, simboliza Sacramentul, aceeași formă care acum îi bântuia visele. Atâta doar că nu era un vis, era real. Pe măsură ce devenea conștientă, căpăta și certitudinea că văzuse acea formă, undeva în adâncurile întunecate ale Citadelei: văzuse Sacramentul. Se concentră asupra acestei amintiri, poruncindu-i să capete o formă mai concretă, dar imaginea continua să se schimbe, aidoma unui obiect aflat la marginea câmpului său vizual sau a unui cuvânt care-i stătea pe limbă. Nu-și amintea decât o senzație de durere insuportabilă și de... încătușare.

Aruncă o privire înspre ușa solidă, observând acum gaura cheii și amintindu-și de coridorul din spatele ei. Îl zărise atunci când doctorii și asistentele intraseră sau ieșiseră din salonul ei în ultimele zile.

„Câte zile? Patru? Cinci, poate."

Văzuse și două scaune lângă perete, pe care stăteau doi bărbați. Primul era un polițist care purta o uniformă bleumarin și

niște insigne necunoscute. Celălalt era și el îmbrăcat într-o uniformă: pantofi negri, costum negru, cămașă neagră, o bandă albă subțire la guler. Imaginea lui, stând la doar câțiva metri de ea, îi retrezi spaima. Cunoștea destule din istoria sângeroasă a Ruinei ca să-și dea seama de pericolul care o pândea. Dacă văzuse Sacramentul, iar ei bănuiau asta, aveau să încerce s-o reducă la tăcere, așa cum făcuseră cu fratele ei. Așa păstraseră secretul atâta amar de vreme. Era un clișeu, dar era adevărat: morții nu vorbesc.

Iar preotul care făcea de pază în fața ușii ei nu se afla acolo ca să se ocupe de sufletul ei chinuit sau să se roage pentru însănătoșirea-i grabnică.

Se afla acolo ca s-o țină prizonieră.

Se afla acolo ca să se asigure că nu va vorbi.

Salonul 410

Pe același coridor, la patru uși mai încolo, Kathryn Mann zăcea și ea în închisoarea apretată a patului de spital, părul său negru și des răsucindu-se pe pernă ca o furtună care întunecă orizontul. Avea frisoane, în ciuda căldurii din încăpere. Doctorii spuseseră că era încă în stare de șoc, o reacție întârziată și persistentă la forța exploziei căreia îi supraviețuise după ce fusese prinsă în tunelul de sub Citadelă. Își pierduse auzul în urechea dreaptă, iar cea stângă îi fusese grav afectată. Doctorii spuneau că și-ar putea reveni, dar dădeau răspunsuri vagi de fiecare dată când îi întreba în ce măsură.

Nu-și amintea când se mai simțise atât de rău și atât de neajutorată. Când călugărul apăruse pe vârful Citadelei și alcătuise semnul Tau cu trupul său, crezuse că vechea profeție avea să se împlinească:

Crucea se va prăbuși
Crucea se va înălța
Ca să descătușeze Sacramentul
Și să vestească o nouă epocă

Și așa se și întâmplase. Liv pătrunsese în Citadelă, călugării Sancti ieșiseră de acolo și acum mureau, unul după altul – străvechiul dușman, păzitorul Sacramentului. Chiar și cu auzul afectat de explozie, Kathryn prinsese zarva pe care o făceau echipele medicale, alergând să răspundă la sunetul strident și monoton al alarmelor cardiace din jurul ei, care indicau că inima încă unui pacient încetase să mai bată. După fiecare alarmă o întreba pe asistentă cine murise, temându-se că ar putea fi fata. Dar de fiecare dată fusese un călugăr, smuls din viața aceasta ca să răspundă pentru faptele sale în următoarea, moartea lui prevestind numai lucruri bune. Kathryn fusese despărțită de Liv, așa că nu știa ce se petrecuse în Citadelă, nu știa nici măcar dacă aceasta descoperise Sacramentul, chiar dacă morțile călugărilor, una după alta, o făceau să spere că așa era.

Dar, dacă asta era o victorie, era una deșartă.

De câte ori închidea ochii, vedea trupul lui Oscar de la Cruz, tatăl ei, zdrobit și însângerat, întins pe pardoseala de ciment din depozitul de la aeroport. Oscar își petrecuse mare parte din lunga sa viață ascunzându-se de cei din Citadelă, după ce scăpase dintre zidurile groase ale fortăreței și își înscenase moartea în tranșeele Primului Război Mondial. Dar reușiseră să-i vină de hac în cele din urmă. Tatăl ei îi salvase viața, aruncându-se asupra unei grenade pe care o lansase un agent malefic al Citadelei și care îi era destinată ei și lui Gabriel.

Oscar fusese cel care îi povestise prima oară despre Citadelă, despre istoria sa macabră și despre secretele pe care le adăpostea. El o învățase să descifreze simbolurile profetice scrijelite în piatră, pe când era doar o fetiță: un tată iubitor, care îi spunea povești întunecate fetiței lui cu ochi albaștri, așa cum făcuse și ea mai târziu cu Gabriel, o mamă transmițându-i aceleași povești fiului ei.

„Și, când toate acestea se vor adeveri", îi spusese întotdeauna Oscar, „când răul care a fost făcut în vremuri străvechi va fi îndreptat, atunci îți voi arăta următorul pas."

Se întrebase adesea la ce cunoaștere, pe care doar el o deținea, făcea referire tatăl său, iar acum nu avea să mai afle vreodată.

Călugării Sancti fuseseră îndepărtați de la putere, dar propria ei familie fusese și ea distrusă: mai întâi soțul, apoi tatăl ei. Cine urma? Gabriel era în închisoare, la cheremul unor organizații în care învățase să nu aibă încredere. În plus, îl zărise și ea pe preotul care îi păzea zi și noapte ușa, un agent al aceleiași Biserici care deja îi răpise atât de multe.

„Îți voi arăta următorul pas", îi spusese tatăl ei. Dar acum el nu mai era, ucis chiar înainte ca munca sa de-o viață să dea în sfârșit roade, iar Kathryn nu vedea nicio cale care să-i redea speranța, sau să o ajute să se salveze, sau să-i salveze pe Gabriel și pe Liv de pericolul care îi pândea pe toți.

5

Cetatea Vaticanului, Roma

Clementi ieși din birou pe cât de rapid îi permitea trupul său greoi.

— Când au sosit? întrebă, cu stiharul negru fluturându-i la spate ca niște aripi zdrențuite.

— Acum vreo cinci minute, zise Schneider, străduindu-se să țină pasul cu superiorul său.

— Și unde sunt acum?

— Au fost conduși în sala de ședințe din vistierie. Am venit după dumneavoastră imediat ce am aflat că sunt aici.

Clementi trecu în fugă pe lângă cei doi străjeri din Garda Elvețiană, sperând că Sanctitatea Sa nu va alege chiar acel moment pentru a-și părăsi apartamentul și a-l întreba unde se grăbește așa. În calitate de Cardinal Secretar de Stat, lucra îndeaproape cu Papa și se afla mereu în preajma lui, discutând politicile de stat și obținându-i semnătura pe documentele importante. Hârtia din mâinile lui nu conținea însă nicio semnătură sau sigiliu papal. Sanctitatea Sa nici măcar nu era la curent cu conținutul sau scopul ei, o stare de fapt pe care Clementi se străduise din răsputeri să o mențină neschimbată.

Ajunse la capătul coridorului și se repezi pe ușă, înspre scara de serviciu simplă care se afla dincolo de ea.

— Știm care dintre membrii Grupului e prezent?

— Nu, răspunse Schneider. Străjerul nu era sigur și n-am insistat. Am considerat că e mai bine să nu cunoască prea multe detalii.

Clementi încuviință și coborî în întuneric, gândindu-se cu îngrijorare la ce se putea aștepta de la acea convocare neașteptată.

„Grupul“ era numele pe care li-l dăduse celor trei, pentru a-i transforma într-o entitate, un tertip menit să echilibreze balanța puterii dintre ei: să nu mai fie singur contra trei. Dar tertipul nu funcționase. Erau prea puternici și prea deosebiți pentru a fi reduși la un tot omogen și, oricât s-ar fi străduit, rămăseseră la fel de individualiști și de amenințători ca prima oară când îi abordase și le prezentase planul său. Grupul se întrunea cât mai rar, întotdeauna în secret, din cauza naturii delicate a proiectului lor. Dată fiind importanța persoanelor implicate, organizarea fiecărei întâlniri în parte era un mic miracol de planificare. În cazul de față, de pildă, nu ar fi trebuit să se întâlnească decât peste o lună, dar, cu toate acestea, unul sau mai mulți dintre ei se aflau acum aici, pe nepusă masă, și nu exista decât o singură explicație a prezenței lor.

— Probabil că are legătură cu situația din Ruina, zise Clementi, ajungând la o ușă de metal obișnuită, încastrată în peretele de la nivelul întâi al scărilor.

Își puse palma dolofană pe un panou de sticlă aflat lângă ușă, iar inelul său de cardinal scoase un clinchet când atinse sticla, în vreme ce o fâșie de lumină îi scană palma, aruncând umbre palide, schimbătoare pe chipul lui, care se reflecta în metalul lustruit al ușii. Clementi își feri privirea. Nu-i plăcuse niciodată înfățișarea lui: fața rotundă și bretonul ondulat, pe vremuri blond, acum cărunt, îl făceau să semene cu un heruvim suraponderal. În interiorul ușii se auzi un sunet înfundat și Clementi o împinse, deschizând-o, și se repezi în întuneric, îndepărtându-se de propria imagine.

Înaintă de-a lungul unui tunel îngust luminat de un neon ce pâlpâia; pereții, la început făcuți din beton neted, lăsară locul stâncii zgrunțuroase când cardinalul părăsi Palatul Apostolic și pătrunse în fundația din piatră a turnului dărăpănat din vecinătate, datând din veacul al cincisprezecelea. După ce mai făcu vreo zece pași, ajunse la o a doua ușă care se deschise într-o încăpere mică, fără ferestre, plină de rafturi umplute până la refuz cu dosare depozitate în cutii.

— Ia-o înainte! zise. Cere-le scuze din partea mea și spune-le că-mi scurtez o altă întrevedere și o să ajung imediat. Ne

vedem în hol, ca să-mi spui exact cine e de față. Nu vreau să intru la o întâlnire de asemenea importanță fără a ști dinainte cine e prezent.

Schneider se înclină și dispăru, lăsându-l pe Clementi singur cu gândurile sale neliniștitoare. Cardinalul ascultă pașii șambelanului îndepărtându-se, cu ochii pironiți pe cheile încrucișate de pe sigiliul papal și pe literele „IOR" ce împodobeau fiecare document din cameră. Se afla într-o secțiune a turnului fortificat al lui Niccolo al V-lea, construit lângă zidul estic al Palatului Apostolic, care slujea acum drept sediu și unică sucursală a uneia dintre cele mai exclusiviste instituții financiare din lume. „IOR" venea de la *Istituto per le Opere di Religione* – Institutul pentru Lucrări Religioase –, mai cunoscut sub numele de Banca Vaticanului. Era cea mai secretă instituție financiară din lume și principala cauză a neliniștii actuale a lui Clementi.

Înființată în 1942 pentru a gestiona imensele bogății și investiții acumulate de Biserică, banca avea puțin peste patruzeci de mii de titulari de conturi, nu plătea niciun impozit și se bucura de o discreție inexpugnabilă, de care orice bancă elvețiană ar fi fost mândră. Prin urmare, atrăsese unii dintre cei mai bogați și influenți investitori din lume, dar fusese implicată și în numeroase controverse.

În anii '70 și '80, Institutul fusese folosit de bancherul Michele Sindona, ulterior căzut în dizgrație, pentru a spăla banii din droguri ai Mafiei. În urma acelui incident, Roberto Calvi, poreclit „bancherul lui Dumnezeu", fusese numit pentru a controla cu mai multă stricteță vastele resurse ale Bisericii; dar acesta se folosise în schimb de bancă pentru a deturna în mod ilegal miliarde de dolari dintr-o altă instituție financiară, lăsând moștenire Bisericii o afacere nu jenantă din punct de vedere moral, ci și costisitoare, atunci când escrocheria fusese dată la iveală. Calvi fusese găsit mort câteva săptămâni mai târziu, cu buzunarele pline de cărămizi și de bancnote, spânzurat sub Podul Blackfriars[1] din Londra. Se speculase mult în privința conotațiilor ecleziasti-

[1] „Călugării Negri."

ce ale locației, în special având în vedere apartenența lui Calvi la o lojă masonică cunoscută sub numele de „Călugării Negri", dar nimeni nu fusese condamnat pentru crimă. Reputația Bisericii continua să fie umbrită de acele scandaluri, iar reabilitarea Băncii Vaticanului devenise pentru Clementi o obsesie personală. Avea, în plus, pregătirea ideală în acest sens.

Studiase istorie și economie la Oxford, pe lângă teologie, întrezărind miracolul lucrării lui Dumnezeu în toate cele trei discipline. Clementi vedea puterea economiei drept o forță a binelui, care creează bogăție pentru ca oamenii să scape de relele aduse de sărăcie și să le fie ușurate suferințele lumești. Istoria îl învățase însă și despre pericolele crizelor economice. Studiase marile civilizații ale trecutului, concentrându-se nu doar asupra modului în care acumulaseră bogății imense, ci și asupra felului în care le pierduseră. Unul după altul, imperii ridicate de-a lungul a sute, uneori a mii de ani, se prăbușiseră, trecând de la prosperitate la un declin rapid și lăsând în urmă doar niște legende și câteva monumente în ruină. Clementi se întrebase, în mintea lui de economist, ce se întâmplase cu bogățiile lor. În mod inevitabil, o parte ajunsese în mâinile cuceritorilor, stând la temelia unor noi imperii, dar nu toate avuseseră aceeași soartă. Istoria e plină de relatări despre tezaure imense, care au dispărut pur și simplu, fără a mai fi găsite vreodată.

După ce își terminase studiile și își începuse ascensiunea în ierarhia Bisericii, Clementi Îl slujise pe Dumnezeu cum știuse el mai bine, folosindu-și cunoștințele și abilitățile pentru a revigora fluxul de capital al Vaticanului, astfel încât banii să înceapă să se strângă acolo de unde se scurseseră până atunci. Știa că economia conduce în prezent lumea, pe vremuri dominată de Biserică, și mai știa că, pentru a avea aceeași putere și a exercita aceeași influență de odinioară, instituția trebuie să redevină un jucător major în economie.

Cu cât urca mai sus pe scara ierarhică, cu atât dobândea mai multă influență, de care se folosise pentru a reforma sistemele financiare învechite, până când, în cele din urmă, serviciul său de durată și abilitățile sale de manager îi fuseseră răsplătite prin nu-

mirea în funcția de Cardinal Secretar de Stat și, odată cu aceasta, prin înmânarea premiului celui mare: chiar Banca Vaticanului.

Primul său act în calitate de Cardinal Secretar de Stat fusese să strângă toate conturile confidențiale ale băncii și să le auditeze personal, unul câte unul, pentru a vedea care e situația exactă a finanțelor Bisericii. Fusese o însărcinare pe care nu avusese încredere să o încredințeze nimănui și îi luase aproape un an de muncă meticuloasă ca să discearnă între înregistrările false și cele reale și să detecteze toate subterfugiile și trucurile contabile pentru a avea o imagine de ansamblu. Ceea ce descoperise, într-o încăpere identică cu cea în care se afla acum, îl îmbolnăvise la propriu. Cumva, din cauza corupției sistematice și a sutelor de ani de management dezastruos, vastele rezerve financiare acumulate în ultimele două milenii se evaporaseră.

Miliarde de dolari – dispărute pur și simplu.

Biserica deținea în continuare un portofoliu uriaș de proprietăți și opere de artă neprețuite, dar nu mai avea bani gheață, nu mai avea lichidități. Instituția era efectiv falită și, din cauza secolelor de înșelăciuni complexe și de falsuri în contabilitate, nimeni în afară de el nu știa asta.

Clementi își aminti de disperarea din acele momente, când privise în străfundurile abisului în care se afla Biserica și întrezărise catastrofa ce avea să urmeze cu siguranță atunci când adevărul avea să iasă la lumină. Dacă Biserica ar fi fost o companie cotată pe Bursă, ar fi fost declarată insolventă și destructurată de către tribunale pentru a fi vândută pe bucăți și a se plăti astfel ce se mai putea din datoriile către creditori. Dar nu era o companie, era reprezentanta lui Dumnezeu pe pământ, și el nu putea să stea cu mâinile în sân, văzând cum se prăbușește din cauza relelor lumești care sunt lăcomia și proasta administrare. Se bazase așadar pe lucrurile la care Biserica apelase de fiecare dată în vremuri de restriște – independența și caracterul său secret – și alesese să nu comunice nimănui ceea ce descoperise.

Neavând de ales decât să continue practicile lipsite de onestitate pe care le moștenise de la predecesorii săi, Clementi ascunsese situația reală a finanțelor și continuase să mențină iluzia solvabilității, transferând întruna puținele fonduri existente

dintr-un cont în altul şi economisind cât se putea, în vreme ce se ruga pentru un miracol. Dar nu dispera, pentru că, oricât de îngrozitoare ar fi fost izolarea în care se afla şi imensa răspundere pe care o purta pe umerii săi, simţea deja cum Dumnezeu lucrează în favoarea lui. Căci nu îi hărăzise El darul de a înţelege complexitatea finanţelor şi nu îl binecuvântase apoi cu poziţia de Cardinal Secretar de Stat?

Sumele pierdute erau însă atât de mari, încât nu puteau fi recuperate prin nişte simple economii şi printr-o restructurare a finanţelor. Pe lângă echilibrarea bugetului, trebuia să găsească şi o metodă prin care să refinanţeze Biserica. În cele din urmă, găsise soluţia într-un loc neaşteptat. Cheia pentru asigurarea viitorului Bisericii se afla, după cum se dovedise, în trecutul acesteia: Clementi găsise răspunsul pe care-l căuta în Ruina.

Trecuseră aproape trei ani de la momentul revelaţiei, trei ani în care influenţase cu grijă evenimentele mondiale, acordând audienţe şi indulgenţe preşedinţilor şi prim-miniştrilor în schimbul unor favoruri pe care doar Biserica le putea cere. Aidoma unui legat al Papei din vremuri demult apuse, Clementi îi îmboldise pe aceşti regi şi împăraţi creştini ai zilelor noastre să pornească la război, pentru ca el să dobândească accesul la ţinuturi păgâne deţinute odinioară de Biserică. Iar acum, când planul său îndrăzneţ era pe punctul de a fi dus la îndeplinire, îl vedea ameninţat de acelaşi loc străvechi şi misterios în care luase naştere ideea lui.

Gândul îi zbură din nou la ziarele de pe birou, la titlurile care prevesteau căderea Citadelei şi jubilau speculând ce secrete aveau să iasă la iveală odată cu aceasta.

Iar unul dintre secrete era al lui.

Dacă ar fi fost descoperit, tot ceea ce înfăptuise ar fi fost distrus, iar Biserica ar fi fost pierdută.

Un acces de furie răbufni înlăuntrul lui şi se ocărî singur pentru slăbiciunea-i omenească. Amânase prea mult să ia o hotărâre în privinţa situaţiei haotice din jurul Citadelei. Deschise brusc uşa şi pătrunse în coridorul fără ornamente şi fără ferestre, absolut banal, cu excepţia pereţilor rotunjiţi care urmăreau forma turnului. Avea să le demonstreze membrilor Grupului că e de neclintit în decizia sa, semnând în faţa lor patru condamnări la

moarte. Aşa aveau să vadă cât de hotărât este; şi aşa aveau să fie legaţi unul de altul, prin sângele vărsat.

Intră hotărât în holul principal, păşind maiestuos pe pardoseala din marmură, trecând pe lângă bancomatele cu instrucţiuni în latină până ajunse la ascensorul din oţel ce cobora în seiful din catacombele clădirii.

Uşile ascensorului se deschiseră pe când se apropia şi Schneider tresări când îşi văzu superiorul năpustindu-se la el cu furie în ochi.

— Ei bine, zise Clementi, păşind în ascensor şi apăsând pe buton, pe care dintre stimabilii noştri asociaţi urmează să-i înfrunt?

— Pe toţi, răspunse Schneider, chiar în clipa în care uşile se închiseră şi ascensorul începu să coboare. Tot Grupul e aici.

6
Bagdad, centrul Irakului

Un praf uscat plutea în aerul înserării care se lăsa deasupra pieţei din Sadr City, amestecându-se cu mirosurile de carne crudă, fructe coapte şi putreziciune. Hyde stătea vizavi de piaţa principală, la umbră, pe terasa acoperită a unei cafenele, cu un ziar american importat deschis pe măsuţa din faţa lui, lângă un păhărel cu cafea din care nu mai rămăsese decât zaţul gros. Două muşte se urmăreau, alungându-se de pe farfurioară. Parie în gând pe cea care avea să-şi ia zborul prima. Se înşelă. Povestea vieţii lui.

Luă paharul şi sorbi din lichidul mâlos, scrutând piaţa din spatele lentilelor zgâriate ale ochelarilor de soare marca Oakley, fabricaţi special pentru armată. Ura cafeaua din Irak. Era fiartă şi răcită de nouă ori pentru a îndepărta toate impurităţile şi devenea aproape de nebăut din cauza asta. Cel puţin, nu mai avea microbi, după ce o fierbeau atât. Majoritatea irakienilor o beau cu frişcă şi cu tone de zahăr, ca să-i mascheze gustul. Hyde o bea fără niciun adaos, ca să-i amintească de casă, gustul amar alimentându-i ura pentru o ţară din care nu părea să aibă scăpare. În plus, negrul era culoarea lui preferată. De câte ori viaţa devenea prea complicată şi problemele începeau să-l copleşească, găsea un cazinou şi paria tot ce avea pe negru, lăsându-şi toate necazurile în seama unei singure rotiri a ruletei. Atunci când avea norocul să câştige, se îndepărta de masa de joc şi pleca cu destui bani, cât să-şi împace cugetul o vreme, fără a miza niciodată a doua oară. Dacă avea ghinion, nu-i mai rămânea nimic de pierdut, la propriu. În ambele situaţii, pleca de lângă masa de joc schimbat, într-un fel. Îi plăcea simplitatea acelei rezolvări.

Se uită la ceas. Persoana de contact cu care avea întâlnire întârzia, aşa că îi făcu semn chelnerului şi îl urmări cum îi umple

un pahar curat cu lichidul negru detestabil. Nu putea să stea fără ceva de băut în față, chiar și așa se simțea destul de expus. Înălțimea lui, de un metru și optzeci de centimetri, și tenul alb îl făceau să iasă în evidență, la fel barba roșcată, așa că bănuia că e urmărit, chiar dacă nu vedea pe nimeni. Luă ziarul și se prefăcu că citește, supraveghind în același timp mulțimea din spatele ochelarilor.

Sadr City era situat în periferia din partea de est. Înainte de invazie fusese numit Saddam City, iar mai înainte de asta, Revoluția. Dar, indiferent de numele pe care îl purtase, rămăsese neschimbat: Sadr City era o simplă mahala, construită repede și ieftin la sfârșitul anilor '50 pentru a adăposti populația urbană săracă. În prezent, aici trăiau și mai mulți oameni, îngrămădiți în case și apartamente deja neîncăpătoare de pe vremea când tencuiala nu se uscase încă pe ziduri. Iar piața era locul în care veneau cu toții să își facă cumpărăturile. Era momentul cel mai aglomerat al zilei, când toată lumea se oprea, în drum spre casă, să cumpere mâncare proaspătă, ținută la rece și ferită de căldura zilei pe banii altora. Atât de mulți civili înghesuiți laolaltă transformau piața într-un coșmar operațional.

În urmă cu câțiva ani, un individ trecuse cu motocicleta încărcată cu explozibili printr-un punct de control, păzit cu mai puțină vigilență la ora înserării, și se aruncase în aer în fața intrării principale, curmând șaptezeci și opt de vieți. După cum arătau clădirile șubrede din jur, se putea bănui că supraviețuitorii târâseră pur și simplu cadavrele de acolo, spălaseră sângele de pe străzi cu furtunul și își văzuseră mai departe de viață. Încă se mai zăreau craterele din ziduri, făcute de șrapnele. Dar ceea ce transforma piața în paradisul unui terorist kamikaze o făcea și punctul preferat de întâlnire pentru persoana sa de contact exagerat de precaută: nu există loc mai bun în care să te ascunzi decât în mijlocul unei mulțimi.

Hyde era și el precaut. Ajunsese mai devreme și ocupase cel mai bun loc din cafenea pentru a supraveghea zona. Locul îi oferea o panoramă de o sută optzeci de grade asupra străzii, iar zidul din spatele său făcea imposibil ca cineva să se apropie fără să fie văzut. Pusese un pariu cu sine că avea să-l zărească pe

tipul respectiv înainte să ajungă la el. Era un joc pe care îi plăcea să-l joace de fiecare dată când era trimis într-o astfel de misiune. Persoana de contact era renumită pentru abilitatea de a apărea și a se face nevăzută cu ușurință. De aceea nu fusese prinsă niciodată, în ciuda eforturilor susținute ale unora dintre cele mai bune agenții, indiferent de regimul aflat la putere. Dar Hyde avea și el reputația lui. Pe când făcea parte din Brigada a 8-a de Recunoaștere, se dovedise cel mai bun cercetaș din plutonul său. Se mândrea cu faptul că nimeni nu poate să se apropie de el pe furiș, chiar dacă tovarășii lui de arme încercau tot timpul; dăduseră chiar și un nume jocului lor, „De-a Hyde-ascunselea"[1]. Acum, că nu mai era în armată, trebuia să se străduiască mai mult ca să nu își piardă abilitățile. Văzuse cu ochii lui ce face o slujbă la o companie privată dintr-un fost soldat: bărbați care părăsiseră armata de doar doi, trei ani și care își pierduseră forma fizică se agățau de o reputație pe care o pierduseră de mult. Lui nu avea să i se întâmple una ca asta. Dacă te lăsai pe tânjală într-un loc ca acela, sfârșeai rapid între patru scânduri. Așa că trăgea de el, abordând fiecare însărcinare de parcă ar fi fost o misiune de o importanță capitală, în caz că s-ar fi dovedit să fie chiar așa.

Scrută încă o dată piața, de la stânga la dreapta, sigur de tactica lui. Tocmai ajunsese în punctul cel mai îndepărtat, acolo unde zidul îi bloca vederea, când sunetul unui scaun tras de podea îl făcu să întoarcă capul.

— Ai banii? întrebă Fantoma, așezându-se pe scaunul din unghiul său mort, cu o voce sugrumată, care de-abia se-auzea în hărmălaia de pe stradă.

„La naiba, a făcut-o din nou!"

Hyde împături ziarul și îl puse pe masă, încercând să nu pară tulburat.

— Cum, nu faci niciun pic de conversație? Niciun „Bună, ce mai faci? Ce-ți fac soția și copiii?"?

---

[1] Joc de cuvinte: *hyde* se pronunță la fel ca verbul *hide*, care înseamnă „a se ascunde", iar numele jocului este *hide-and-go-seek* („de-a v-ați ascunselea").

Fantoma îl privi fix, cu ochii lui şterşi, reci, în ciuda căldurii de afară.

— Tu n-ai soţie.

— De unde ştii?

— Nimeni din branşa ta n-are soţie – cel puţin nu pentru multă vreme.

Hyde se înfurie. Îşi încleştă pumnii. Primise actele de divorţ de la Wanda în urmă cu şase săptămâni, după ce soţia lui îi accesase pe ascuns contul de Facebook şi citise nişte mesaje pe care n-ar fi trebuit să le vadă. Dar individul ăla n-avea de unde să ştie. Voia doar să-l atingă la coarda sensibilă şi încerca marea cu degetul. Şi reuşise. Pentru că acum îşi dorea să-i tragă un pumn în freză, exact între ochii lui cenuşii şi ciudaţi.

Fantoma zâmbi, de parcă i-ar fi citit gândurile şi s-ar fi hrănit cu furia lui. Hyde îşi feri privirea şi luă paharul cu cafea, dându-l peste cap, înghiţind şi zaţul nisipos înainte de a-şi da seama ce face. Mai întâlnise oameni dificili la viaţa lui, dar tipul ăla era ieşit din comun. Era mai înalt decât majoritatea irakienilor, şi atletic pe deasupra. Avea un aer de pericol, de permanentă ameninţare, ca o grenadă cu siguranţa trasă. Membrii echipei locale spuneau că e un spirit al deşertului şi refuzau să aibă de-a face cu el. De aceea Hyde primea întotdeauna misiunile acelea. El nu credea în spirite şi nu făcea decât să execute ordinele; vechile obiceiuri din armată mor greu.

— Sunt în geanta de sub masă, zise, preferând să privească mulţimea din piaţă în loc să se uite din nou în ochii cenuşii. Mi-am pus bocancul pe toartă. După ce-mi dai pachetul, o să-mi ridic piciorul.

Ceva se izbi de masă şi un pachet învelit într-o cârpă fu împins spre el.

Hyde dădu din cap, mimând o dezamăgire exagerată.

— Nota zero pentru prezentare.

Dădu cârpa la o parte şi examină obiectul. Piatra arăta incredibil de banală. Aproape că putea să fie una dintre bucăţile de zid pe care le găseai prin tot oraşul. O întoarse şi văzu semnele aproape şterse de pe suprafaţa ei, nişte linii drepte şi curbe.

— Un preț al naibii de piperat pentru un pietroi vechi, zise, împachetându-l la loc și ridicându-și piciorul de pe geanta în care se găseau cincizeci de milioane de dinari irakieni, valorând aproximativ patruzeci de mii de dolari americani.

Fantoma se ridică, cu geanta deja în mână.

— Profită cât mai mult de ei, zise Hyde, relaxându-se puțin, acum, că banii nu mai erau răspunderea lui. Se pare că vaca de muls e pe cale să fie dusă la abator.

Fantoma ezită, apoi se așeză la loc pe scaun.

— Explică!

Hyde savură confuzia oglindită pe chipul celuilalt. Acum era rândul ciudatului să fie luat prin surprindere.

— Chiar ar trebui să te ții la curent cu subiectele arzătoare ale zilei.

Împinse ziarul pe masă. Pe prima pagină, în jumătatea de sus, era o fotografie a Citadelei din Ruina, lângă titlul:

CEA MAI VECHE FORTĂREAȚĂ DIN LUME E PE CALE SĂ SE PRĂBUȘEASCĂ?

— Dacă preacuvioșii care locuiesc în interiorul muntelui o să dispară din peisaj și n-o să mai urce prețurile, bănuiesc c-o să scadă cota de piață a pietroaielor antice.

Hyde strecură o bancnotă unsuroasă sub paharul de cafea și luă pachetul la subraț, pregătindu-se de plecare.

— S-ar putea să fie ultima ta plată consistentă, amice.

— Citadela nu și-a dezvăluit niciodată secretele, mormăi Fantoma, deschizând ziarul și uitându-se la fotografiile celor trei supraviețuitori civili, tipărite în josul paginii.

— Nimic nu durează o veșnicie, zise Hyde. Întreab-o pe în-curând-fosta-mea-soție.

Apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă în grabă, înainte ca ciudatul să apuce să riposteze.

Hyde răsuflă ușurat când ieși din aglomerația periculoasă din piață și se întoarse la mașina lui de teren. Pentru prima oară

reușise să marcheze un punct împotriva Fantomei. La urma urmei, nu era chiar așa un ticălos. Păruse că-i vine să vomite când dăduse cu ochii de ziar. Nu era decât un contrabandist ca oricare altul, încercând să facă niște bani.

Își miji ochii și privi cerul care începea să se întunece. Soarele urma să apună peste o oră, și tot atunci intra în vigoare și interdicția de a umbla pe străzi. Trebuia să traverseze orașul și să se alăture camarazilor săi la hotel. În zori aveau să părăsească localitatea și să se întoarcă la câmpul petrolier din pustietatea prăfoasă din vestul orașului. Îi plăcea mai mult acolo. Era mai puțin zgomot. Erau mai puțini oameni.

Dădu colțul și zări jeepul parcat la umbra unui rând de clădiri, sigla roșie a companiei de pe portieră fiind singura pată de culoare de pe strada mohorâtă. Tariq era la volan, păzind mașina, ca nu cumva cineva să bage pietre în țeava de eșapament sau să pună vreo bombă. Vehiculele care aparțineau companiilor occidentale erau tot timpul aruncate în aer sau sabotate.

Hyde îi făcu cu mâna ca să-i atragă atenția. Tariq se uită la el și încremeni. Hyde se răsuci, simțind o mișcare în stânga, și întinse instinctiv mâna după arma automată din interiorul hainei. Întoarse capul și se trezi uitându-se la doi ochi cenușii, șterși.

— Ai uitat ăsta, zise Fantoma, așezând ziarul peste pistolul ațintit asupra lui.

Mai făcu un pas în față, ignorând arma care îl împungea în piept.

— Oamenii ăștia, zise și arătă cu degetul fotografiile de pe prima pagină, s-ar putea să vină aici, căutând... căutând ceva. Dacă apar, dă-mi de știre!

Hyde își coborî privirea și văzu un număr de telefon prin satelit scris în grabă sub cele trei fotografii. Zâmbi și se pregăti să-l trimită pe Fantoma la naiba, dar era prea târziu. Bărbatul dispăruse.

7
Citadela, Ruina

Sunetul lamentației îl izbi pe Athanasius ca un val când păși, alături de ceilalți conducători ai confreriilor, în peștera ce adăpostea catedrala și înaintă spre rândurile din față. Catedrala era singurul loc din Citadelă îndeajuns de încăpător ca să-i găzduiască pe toți, și iată-i acum pe toți aici, uniți în durerea lor.

În spate stăteau numeroasele sutane cenușii, călugării neinstruiți ce nu fuseseră primiți deocamdată în nicio confrerie, separați de ordinele superioare prin linia de un roșu-aprins a rândului gardienilor. Urmau apoi sutanele maronii – zidarii, tâmplarii și meșterii care întrețineau structura materială a Citadelei –, atât de istoviți după munca din ultima săptămână, că Athanasius îi vedea cum se clatină. În fața lor se aflau Apothecaria, călugării-medici înveșmântați în sutane albe cu glugă, ale căror abilități îi ridicau deasupra tuturor, cu o singură excepție: sutanele negre, confreriile spirituale, preoții și bibliotecarii care își petreceau viața în întunericul bibliotecii, veghind asupra cunoașterii ce fusese adunată înăuntrul muntelui încă de pe vremea când umanitatea învăța prima oară să scrie și să memoreze.

Sunetul continua să vibreze dinspre congregație, când Athanasius își luă locul la altar și se întoarse cu fața la ei. Conform tradiției, atunci când Prelatul, conducătorul ordinului din adâncul muntelui, era chemat la Dumnezeu, Abatele rostea eulogia și își asuma rolul de Prelat în exercițiu, până când alegerile aveau să-l confirme în acea poziție sau avea să fie ales altcineva. Dar sub crucea în formă de T aflată în partea din față a peșterii zăceau două trupuri expuse în sicrie: cel al Prelatului, în stânga și cel al Abatelui, în dreapta. Pentru prima oară în istoria sa ce nu putea fi măsurată, Citadela nu avea un conducător.

Când lamentația se apropie de final, Athanasius urcă în amvonul sculptat într-o stalagmită și privi peste capetele călugărilor adunați laolaltă înspre galeria înălțată pe un podium, unde stăteau de obicei călugării Sancti, înveșmântați în sutanele verzi, despărțiți de frații lor pentru ca teribilele taine ale căror păstrători erau să rămână nedezvăluite. Ar fi trebuit să fie treisprezece suflete, incluzându-l pe Abate, dar în ziua aceea galeria era goală. În lipsa Abatelui, sau a unui urmaș ales, în mod normal, din rândul călugărilor Sancti, misiunea de a rosti eulogia îi revenea șambelanului Abatelui: prin urmare, Athanasius era cel care trebuia să o rostească.

— Fraților, spuse, glasul lui răsunând subțire după bogăția vocilor ce intonaseră slujba de recviem, e o zi tristă pentru noi toți! Am rămas fără conducător. Dar vă asigur că această situație va fi remediată foarte curând! M-am consultat cu conducătorii tuturor confreriilor și am convenit să organizăm imediat alegerile pentru posturile de Prelat și de Abate.

O rumoare vui în rândul călugărilor la auzul acelei vești.

— Toți cei care doresc să candideze trebuie să-și anunțe intenția până mâine, la slujba de vecernie, iar alegerile se vor ține două zile mai târziu. Am fost cu toții de acord că trebuie să ne grăbim, fiindcă e nevoie să reinstaurăm ordinea și ne lipsește un urmaș normal.

— Și de ce am ajuns în situația asta? se auzi o voce din mijlocul congregației. Cine a ordonat ca frații noștri din ordinul Sancti să fie evacuați?

Athanasius aruncă o privire în direcția din care venea vocea, încercând să-l identifice pe călugărul care îl provocase.

— Eu, răspunse.

— Cine te-a autorizat să faci asta? se auzi o altă voce, de undeva de mai din spate, din rândul sutanelor cenușii.

— Propria mea conștiință și compasiunea pentru frații mei. Călugării Sancti au fost loviți de un soi de febră hemoragică. Aveau nevoie urgentă de îngrijiri medicale, iar explozia care a făcut o gaură în ziduri a oferit o cale de evacuare rapidă. Ambulanțe moderne așteptau afară. Nu mi-a trecut prin cap să pun sub semnul întrebării acest ajutor divin. I-am mulțumit

Domnului și am acționat rapid pentru a salva viața fraților noștri. Dacă ar fi rămas înlăuntrul muntelui, călugării Sancti ar fi morți acum, sunt sigur de asta.

— Și care e starea lor *de fapt*? se auzi o altă voce.

Athanasius făcu o pauză, temându-se că întreaga congregație se va ralia împotriva lui. De când își asumase rolul de administrator, avea acces la sintezele știrilor și la comunicatele pe care le primea Abatele din exterior. Aflase astfel ce se petrecuse cu călugării pe care încercase să-i salveze.

— Au murit toți – mai puțin doi.

Mulțimea fremătă din nou.

— Atunci ar trebui s-așteptăm să se-ntoarcă printre noi! strigă fratele Axel.

Rumoarea se preschimbă în strigăte de aprobare, printre capete ce se mișcau a încuviințare.

— Mă tem că e puțin probabil, răspunse Athanasius, adresându-se congregației mai degrabă decât celui care-l provocase. Ultimii călugări Sancti rămași în viață suferă de aceeași boală ca ceilalți și starea lor e gravă. Nu ne putem baza pe faptul c-o să se-ntoarcă sau c-o să aibă puterea să ne conducă. Trebuie să ne căutăm conducătorii în altă parte. Alegerile sunt bătute în cuie!

Ceva tulbură din nou mulțimea și întoarseră toți capul să vadă despre ce e vorba. O siluetă intrase pe ușa din fundul peșterii și înainta acum hotărâtă spre altar, însoțită de un murmur de voci și de un alt sunet, ciudat, ca un șuierat uscat. Era Fratele Grădinar, care își căpătase porecla în nenumărații ani în care se îngrijise de pășunile și livezile ce înfloreau în inima muntelui.

Șuieratul creștea în intensitate cu fiecare pas pe care îl făcea călugărul, la fel și murmurul vocilor, până când Fratele Grădinar ajunse în fața altarului și se dădu la o parte, cu o expresie sinistră pe chip, pentru a dezvălui sursa zgomotului. Era o creangă de copac, ruptă din trunchi, cu frunzele și mugurii veștejiți și maronii.

— Am găsit-o în livadă, sub unul dintre copacii cei mai bătrâni, zise Fratele Grădinar, cu o voce joasă, tulburată. E putrezită până la măduvă.

Își ridică privirea și se uită la Athanasius.

Și mai sunt și altele, multe altele. Majoritatea sunt de la copacii bătrâni, dar unele au căzut și din cei tineri. N-am mai văzut niciodată una ca asta. Se-ntâmplă ceva. Ceva groaznic! Cred că grădina e pe moarte.

8

Cetatea Vaticanului, Roma

Clementi ieşi din ascensor în camera seifului, luminată discret, şi se îndreptă spre aceeaşi sală de şedinţe în care Grupul se reunise ultima oară. Atunci, atmosfera fusese foarte prietenoasă. Toate elementele mai delicate ale planului erau rezolvate, iar echipa de recuperare se afla deja pe teren, pregătită să găsească şi să le aducă imensa comoară pe care le-o promisese Clementi – dar asta se întâmplase înainte de explozia din Ruina.

Clementi se întoarse spre Schneider.

— Asigură-te că nu mai coboară nimeni aici până nu se-ncheie reuniunea! zise, apoi împinse uşa grea şi intră în sală.

Toţi erau de faţă, aşa cum îl avertizase Schneider, Sfânta Treime a conspiratorilor: un american, un britanic şi un chinez.

Într-o lume obsedată de bani şi de putere, chipurile lor erau uşor de recunoscut. La un moment dat, fiecare dintre ei apăruse pe coperta revistei *Fortune* ca proprietar respectat al unora dintre cele mai mari companii din lume, al unor imperii din zilele noastre, ale căror bogăţii şi influenţă treceau dincolo de frontiere şi stabileau agenda politică nu doar în ţările lor de baştină, ci şi pe plan internaţional. În veacurile trecute, ar fi fost împăraţi sau regi, veneraţi asemenea unor zei, atât de vastă le era puterea. Tot ei împrumutaseră Bisericii, împreună, şase miliarde de dolari, prin intermediul unor conturi private gestionate personal de către Clementi, pentru a-şi consfinţi participarea la societatea lor în comun şi pentru a nu lăsa Biserica să se prăbuşească sub povara datoriei sale colosale. Dar nu fuseseră convinşi să facă asta dintr-un simţ al datoriei sau din dragoste pentru Dumnezeu, ci pentru potenţialele câştiguri enorme pe care Clementi le

promisese în propunerea sa, și, ca în orice astfel de asocieri, venea un moment în care investițiile trebuia să facă profit – iar acel moment era acum.

— Domnilor, ce onoare neașteptată! spuse Clementi, așezându-se pe un scaun în fața lor, de cealaltă parte a mesei.

Nu-i răspunse nimeni. Clementi simți cum i se face pielea de găină, de parcă ar fi fost un candidat emoționat, la un interviu de angajare. Își spuse în gând că *el* îi invitase să participe la planul lui, și nu invers, și încercă să se calmeze, scoțând o țigară și aprinzând-o. Xiang, industriașul chinez, fuma deja, iar fumul care se ridica din țigara lui îi făcea pe toți trei să pară că ard la foc mocnit, fumegând ușor. În ciuda diferențelor de vârstă și de naționalitate, toți aveau aceeași mină gravă pe care le-o dădeau puterea și autoritatea absolute. La cei optzeci și trei de ani ai săi, Xiang era cel mai în vârstă; costumul, părul și pielea îi erau la fel de cenușii ca scrumul care îi cădea din țigară. Lordul Maybury, magnatul media englez, era cu zece ani mai tânăr; avea o nuanță nefiresc de neagră la păr, ce te ducea cu gândul la o oarecare vanitate și frică de bătrânețe, și își purta costumul ușor ponosit cu o grație pe care nu i-o putea da decât sângele albastru ce curgea de secole prin venele familiei sale. Pentangeli, cel mai tânăr dintre ei, avea șaizeci și doi de ani. Făcea parte din a treia generație a unei familii de italieni emigrați în America și, în ciuda costumului Armani făcut la comandă și a aspectului îngrijit, avea un aer de agresivitate, o alură pe care o moștenise de la bunicul său, care venise în America din Calabria, fără niciun sfanț, și se luptase să facă avere în țara tuturor posibilităților. Pentangeli era singurul catolic practicant din Grup și, ca de obicei, fu cel care deschise discuția în numele lor.

— Avem o problemă, părinte? întrebă, împingând un ziar pe masă.

Era *USA Today*. Pe prima pagină apărea imaginea binecunoscută a Citadelei și a celor trei civili, alături de întrebarea care flutura pe buzele lumii întregi:

CUNOSC EI OARE SECRETELE CITADELEI?

— Nu, zise Clementi, nu avem nicio problemă. E regretabil faptul că s-a-ntâmplat acum, dar...

— Regretabil! îl întrerupse Maybury, cu accentul său impecabil, format la şcoli private, care făcea ca fiecare cuvânt pe care îl pronunţa să sune uşor condescendent. Din vremuri străvechi, Citadela şi-a păzit cu străşnicie secretele. Doar acum, când unul dintre cele mai importante secrete ale sale ne afectează în mod direct interesele, sunt semne că armura ar putea să fie plină de crăpături. Aş spune că e mai mult decât regretabil.

— N-a fost dezvăluit niciun secret, zise Clementi, păstrând tonul jos şi calm. Nu e nimic mai mult decât rezultatul unui atac simbolic la adresa Bisericii, întreprins de o mână de terorişti debusolaţi. Pot să v-asigur că, din clipa în care au fost scoşi din adâncul muntelui, supraviețuitorii au fost izolaţi şi ţinuţi sub strictă supraveghere. Ruina este un oraş care îşi datorează existenţa Bisericii. Avem o mare influenţă asupra lor. Supraviețuitorii sunt internaţi într-o aripă veche din cel mai mare spital din oraş, care găzduieşte secţia de psihiatrie şi care este bine păzită. Un preot şi un poliţist îi supraveghează non-stop pentru a împiedica presa sau pe oricine altcineva să se apropie de ei. Toate declaraţiile date la poliţie, toate întrevederile cu avocaţii, toate discuţiile dintre personalul medical şi pacienţi au fost consemnate şi mi-au fost transmise. Vă pot asigura că din nicio înregistrare nu reiese că civilii ar fi aflat ceva compromiţător pentru noi în timpul cât s-au aflat în Citadelă.

— Nu reiese încă, zise Pentangeli, deschizându-şi servieta şi scoţând un document care purta ştampila CIA-ului pe copertă. Nu eşti singurul care are prieteni sus-puşi.

Îi întinse documentul lui Clementi, peste masă.

Era transcrierea unei discuţii confidenţiale dintre o pacientă pe nume Liv Adamsen şi doctorul Yusef Kaya, şeful secţiei de psihiatrie de la Spitalul Davlat Hastenesi din Ruina. Ultimul paragraf fusese subliniat cu o cariocă galbenă.

...Pacientul prezintă simptome clasice de amnezie posttraumatică, posibil cauzată de o traumă fizică sau psihică gravă. Cu toate acestea, are un organism robust, iar mintea ei e altfel

lucidă și neafectată, așa că, în timp și cu ajutorul terapiei, ar trebui să își poată recupera complet memoria.

— E o bombă cu ceas, zise Xiang, cu vocea lui tabagică, într-o engleză fără cusur. În ce mă privește, puțin îmi pasă dacă acest Sacrament este dat la iveală sau nu. Sincer, eu cred că e un mit – după cum știți, sunt ateu. Dar ce mă-ngrijorează e că, dacă Citadela nu e-n stare să păstreze această taină, cea mai valoroasă pe care o are, s-ar putea să nu fie în stare să țină departe de ochii lumii nici secretul nostru.

— Iar asta nu e singura noastră problemă, interveni Pentangeli, scoțând din servietă alt document care purta ștampila *CONFIDENȚIAL*.

— Subiectul numărul unu: Kathryn Mann, în vârstă de patruzeci și opt de ani, pe jumătate braziliancă, pe jumătate turcoaică, șefa unei organizații umanitare internaționale, cu birouri în toată lumea, inclusiv în Ruina. Văduva doctorului John Mann, arheolog și cercetător american, ucis în urmă cu doisprezece ani într-un șantier din Irak, alături de restul echipei sale, după ce descoperiseră, se pare, ceva important în deșertul din zona localității Al-Hillah.

Își ridică privirea și se uită la Clementi.

— Și asta nu te-ngrijorează?

Clementi nu spuse nimic.

— Subiectul numărul doi: Gabriel Mann, treizeci și doi de ani, fiul lui Kathryn și al lui John Mann. A studiat limbi moderne și economie la Harvard, până la uciderea tatălui său, când s-a înrolat în armată. A avansat la rangul de sergent în trupele speciale aeropurtate, a luptat în războiul din Afganistan și a fost decorat de două ori înainte de a părăsi armata și a se angaja în firma familiei, în calitate de consilier pe probleme de securitate. În această funcție, a participat la o serie de proiecte în Irak, unde a desfășurat propria anchetă privind moartea tatălui său. A solicitat de trei ori un permis de călătorie în zona Al-Hillah din provincia Babil, și a fost refuzat de fiecare dată, din cauza unor insurgențe ale rebelilor, despre care se credea că pun în pericol viața civililor.

Pentangeli își ridică privirea de pe document și se uită la Clementi.

— Mie mi se pare că tipul ăsta are o misiune neîndeplinită. Din nefericire, e într-o zonă în care avem și noi niște interese de afaceri. Și asta ne îngrijorează foarte tare.

— Suntem cu toții de acord, zise Xiang. Riscul reprezentat de acești oameni este inacceptabil pentru noi. Influența noastră în Ruina e limitată, dar, cum ai spus chiar tu, a ta este foarte mare, prin intermediul Bisericii. Te încurajăm s-o folosești, și repede, pentru a proteja interesele tale – și pe ale noastre.

Clementi îi privi în ochi. În urmă cu o oră, ar fi ezitat, dar momentele petrecute în arhiva Băncii Vaticanului îi amintiseră ce avea de pierdut. Supraviețuirea Bisericii era mai importantă decât orice, mai importantă decât propriul lui suflet. Și, dacă avea să putrezească în Iad pentru faptele pe care se pregătea să le comită, era un sacrificiu pe care merita să-l facă. Întinse mâna și apăsă pe un buton al telefonului aflat în mijlocul mesei. La fel ca restul dispozitivelor electronice din încăpere, linia telefonică era tot atât de sigură ca rețelele naționale de securitate ale majorității țărilor lumii. Nu putea fi depistată și nu putea fi ascultată.

Formă rapid un număr pe care îl știa pe de rost, cu degetele tremurând de la adrenalina care îi inundase sistemul nervos. Lăsă telefonul pe *speaker*, pentru ca toți cei prezenți să audă conversația. Voia ca ei să fie de față. Să ia parte la decizia lui. Le scrută chipurile în vreme ce păcănitul rapid al numărului care se forma se transformă în tonul de apel. Apoi se auzi un declic și o voce răspunse:

— Da?

— Eu sunt lumina lumii, spuse Clementi, cel ce Îmi urmează Mie...

— ...Nu va umbla în întuneric, răspunse vocea, completând parola de securitate.

Clementi încercă să își umezească buza de sus cu limba și mai uscată.

— Vreau să reduci la tăcere toți martorii, în interesul Bisericii.

Urmă o pauză.

— Pe toți?

— Pe toți. Cât de repede se poate face?

În fundal, Clementi auzi pantofii de cauciuc scârțâind pe linoleum.

— O să se facă până dimineață, zise vocea.

Apoi închise.

9

Salonul 406, spitalul Davlat Hastenesi

Liv luă telecomanda voluminoasă de pe noptieră și o îndreptă spre televizorul vechi. Zăcuse în pat minute în șir, respirând încet, sperând să-și recapete memoria, până când o amintire concretă se ivise la suprafață: când sosise în Ruina, nu știa cu câte zile în urmă, moartea fratelui ei făcea mare vâlvă, fiind subiectul principal al știrilor. Poate că încă mai era așa. Poate că jurnalele de știri puteau să umple o parte din golurile pe care ea nu prea reușea să le umple de una singură.

Televizorul se deschise trosnind și sunetul invadă încăperea. Liv dădu sonorul mai încet, pentru a nu le atrage atenția celor care o păzeau pe coridor. Aparatul era vechi și imaginea neclară, dar sursa semnalului era una modernă și oferea sute de canale. Liv începu să butoneze, căutând un post de știri. Era sigură că avea să își revină dacă afla câteva informații solide, de care să se agațe. Continuă să schimbe canalele, parcurgând o paradă de talk-show-uri și telenovele de după-amiază, până când, în cele din urmă, dădu peste Al Jazeera, canalul de știri arab – dar nu era ceea ce se așteptase ea.

Inițial, crezu că denumirea canalului e greșită și că se uită de fapt la o emisiune despre fenomene meteo extreme. Imagini îngrozitoare cu un val uriaș în Chile, care se revărsa pe o stradă principală, luând cu el oameni, mașini și case de-a valma, fură urmate de un reportaj în care apărea un fermier din statul Kansas, grânarul Statelor Unite, uitându-se înlăcrimat la un câmp imens cu lanuri de grâu, pe care bucăți de grindină de mărimea unor portocale îl transformaseră într-o mare de noroi.

— Dacă ai citit Biblia, spunea fermierul, cu voce tremurândă, ai putea să te gândești că Ziua Judecății de Apoi e aproape.

În mintea ei se stârni un murmur la auzul acelor cuvinte, ca păcănitul unei legături telefonice proaste, provocându-i o ușoară senzație de greață. Închise ochii și respiră adânc, până când senzația se risipi. Nu știa ce fel de medicamente pompau în ea, dar cu siguranță aveau efecte secundare îngrijorătoare.

Când deschise ochii, avu parte de alt șoc. Imaginea de pe ecran se schimbase, transformându-se în cea care ocupa prima pagină a ziarelor din întreaga lume atunci când Liv sosise în Ruina. Îl înfățișa pe fratele ei, Samuel, stând în vârful Citadelei, cu sutana de călugăr care flutura, alcătuind cu trupul lui semnul crucii în formă de T.

— Au trecut douăsprezece zile de la spectaculoasa apariție a unui călugăr în vârful Citadelei din Ruina și zece zile de la explozia care a făcut o gaură în fundația acesteia...

Douăsprezece zile!

— Mulți cred că evenimentele din Ruina au legătură cu fenomenele meteorologice care s-au manifestat pe întreg mapamondul de atunci, iar diverse grupări religioase văd în ele o dovadă a mâniei lui Dumnezeu sau semne iminente ale Apocalipsei prevestite în Biblie. Ei sugerează, de asemenea, că, prin moartea călugărilor evacuați din Citadelă, Domnul îi cheamă la El pe ai Săi. De altfel, cu doar câteva minute în urmă, numărul victimelor a mai crescut cu încă una.

Pe ecran apăru imaginea tremurată a unui bărbat chel, voinic, cu mustață neagră și o mină serioasă. Textul din josul ecranului îl identifica drept Dr. Jemya, șeful secției de chirurgie de la Spitalul Davlat Hastenesi din Ruina. Medicul începu să citească declarația pregătită și sunetul se stinse, fiind înlocuit de traducerea simultană din turcă în engleză.

— Vă anunț cu regret că la ora locală 13.25 încă una dintre persoanele care au fost scoase din Citadelă a decedat, mărind numărul victimelor la nouă.

Numeroșii jurnaliști începură să îl bombardeze cu întrebări:

— Care a fost cauza morții, aceeași hemoragie ca în cazul celorlalți?

— Da.

— Știți ce a provocat-o?

— Nu.

— E contagioasă?

Doctorul nu răspunse, se întoarse și o luă la fugă pe scări, spre adăpostul pe care i-l oferea spitalul.

— Treisprezece oameni au ieșit din adâncul muntelui. Au mai rămas doar patru.

Imaginea se schimbă și Liv își privi propria fotografie înghesuită între cea a unei femei brunete pe care și-o amintea vag și cea a unui călugăr înveșmântat într-o sutană verde, întins pe o targă, cu sângele șiroindu-i din tăieturile uniforme de pe întregul trup.

— Dintre aceștia, trei se află încă în spital. Conform declarațiilor, starea lor este stabilă, în unele cazuri, și critică, în altele.

O înregistrare neclară îl arătă apoi pe un bărbat brunet, băgat cu forța pe bancheta din spate a unei mașini de poliție.

— Al patrulea supraviețuitor rămâne în arestul poliției, pentru interogatoriu.

Imaginea îngheță, iar lui Liv îi sări inima din piept când îi recunoscu chipul și un nume îi apăru în minte.

Gabriel.

Văzându-l, o inundă un val de amintiri și de sentimente.

Își aminti cum îi zâmbise în întunericul din Citadelă, cum o ținuse în brațe la Urgență, după ce o scosese de acolo, protejând-o până veniseră polițiștii să îl aresteze. Îi luase fața în mâini și o privise în ochi.

„Dacă ai ocazia, pleacă cât mai departe de Citadelă! Stai într-un loc sigur, până o să te găsesc“, îi spusese.

Apoi o sărutase apăsat pe buze, până când polițiștii îl smulseseră de lângă ea, lăsând-o singură în mijlocul haosului și al țipetelor din spital.

Își atinse buzele, amintindu-și sărutul, dorindu-și să-și poată aminti mai multe. Trebuia să scape de acolo, avertizarea lui Gabriel și propriile instincte îi spuneau același lucru. Trebuia să ajungă într-un loc sigur, ca să încerce să pună laolaltă frânturile de amintiri din ceea ce se întâmplase în bezna din adâncul muntelui, să se îndepărteze de influența malefică a acelui loc și de

medicamentele care îi înceţoşau mintea. Trebuia să ajungă acasă, simţea asta cu instinctul ascuţit al unui animal hăituit.

În acel moment, ca şi cum o entitate i-ar fi adulmecat spaima şi ar fi fost atrasă de ea, Liv auzi un pantof scârţâind pe linoleumul de pe coridor. Apăsă pe telecomandă ca să închidă televizorul şi, chiar în clipa în care se culca la loc în pat, uşa salonului ei se deschise încet.

10
Citadela, Ruina

Ploaia biciuia muntele, în vreme ce Fratele Grădinar conducea mica delegație afară, în grădina împrejmuită de ziduri înalte, aflată în inima Citadelei. Conveniseră cu toții că doar șefii confreriilor și înlocuitorii acestora aveau voie să pătrundă în grădină, până când situația arborilor avea să fie evaluată cum se cuvine.

— Aici! zise Fratele Grădinar, arătând spre ramurile de sus ale unui măr. Priviți frunzele decolorate!

Până și Athanasius, care nu se pricepea la botanică și la natură în general, își dădea seama că ceva nu e în regulă cu pomul. Mărul părea să se pregătească de toamnă, nu să revină la viață cu vigoarea primăverii.

— Când ai observat asta prima oară? îl întrebă Axel, vorbind pe nas și părând că-și ia în serios rolul de polițist.

— De-abia ieri. Dar nu mi-am petrecut prea multă vreme în grădină, am fost ocupat cu curățenia din Citadelă.

— Și, înainte de asta, n-ai observat niciun semn că ar fi apărut această... molimă?

— Nu.

— Deci toate astea s-au întâmplat de la explozie încoace?

— Bănuiesc că da.

Părintele Malachi se întoarse spre Athanasius.

— Vezi? N-ar fi trebuit să le permiți călugărilor Sancti să iasă din Citadelă! Ceva sacru a fost tulburat de acțiunile tale. Și e clar că se manifestă în felul ăsta.

Athanasius trecu pe lângă el și se opri în fața copacului, ca să-i cerceteze ramurile veștejite.

— Ai mai întâlnit vreodată așa ceva?

Fratele Grădinar ridică din umeri.

— Din când în când.

— Și care au fost cauzele?

— Tot felul de lucruri pot cauza o molimă: seceta, insectele, bolile.

— Dar un cutremur?

— S-ar putea. Dacă pământul se mișcă suficient de tare, se rup rădăcinile și copacul moare de foame.

— Și nu suntem oare cu toții de acord că unda de șoc a exploziei care a străbătut muntele a fost similară cu efectul unui cutremur?

Se întoarse către Malachi.

— Știu că suntem foarte stresați din cauza evenimentelor din ultima vreme, dar acum nu e momentul pentru superstiții și panică. E momentul să ne păstrăm capul pe umeri și să-i conducem pe frații noștri cu calm.

Se întoarse din nou către Fratele Grădinar.

— Care ar fi cel mai bun lucru de făcut, după tine?

Uriașul își mângâie barba și cercetă copacii.

— Păi, dacă e așa cum spui tu, situația n-o să se-nrăutățească. Putem să tăiem crengile care s-au uscat deja sau sunt pe moarte, pentru a grăbi însănătoșirea copacilor. Dar, dacă e vorba de altceva, zise și îi aruncă o privire rapidă lui Malachi, atunci o să se extindă.

— Și cum am putea s-o împiedicăm să se extindă?

Fratele Grădinar trase adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să rostească o propoziție de o importanță capitală.

— Trebuie să tăiem cât de mult ne lasă inima și să ardem toate crengile bolnave. Doar așa putem fi siguri că boala a dispărut de tot.

— În cazul ăsta, îți sugerez să aduni oamenii de care ai nevoie și să faci ce e de făcut, în zori. Noi o să-i liniștim pe frații noștri, asigurându-i c-am cercetat grădina, care a suferit unele stricăciuni ca urmare a exploziei, dar că Fratele Grădinar are situația sub control.

— Și dacă o să se dovedească că e mai mult de-atât? veni întrebarea fratelui Axel, rostită cu aceeași voce nazală.

— Atunci o să ne ocupăm și de asta, la momentul cuvenit. Avem și așa destule probleme pe cap. Sugerez să ne ocupăm doar de cele reale, nu și de cele imaginare.

Axel îl privi drept în ochi, fără să clipească, nedând vreun semn că ar fi fost convins de raționamentul său.

— Ai dreptate.

Era vocea fratelui Thomas.

— Suntem cu toții obosiți și irascibili. Ar trebui să nu uităm că, până când o să fie desemnați noii conducători, frații noștri așteaptă de la noi îndrumare. Așa că trebuie să-ndreptăm corabia și să-ncercăm să liniștim apele, nu să le învolburăm mai tare.

Athanasius îl simpatizase întotdeauna pe fratele Thomas. Petrecuseră multe seri discutând subiecte diverse, de la religie la arheologie și nu numai. Îl considera un tovarăș inteligent, rațional și calm.

— Cel mai bun mod prin care i-am liniști pe frații noștri ar fi să reinstaurăm ordinul călugărilor Sancti.

Își întoarseră toți privirile către fratele Axel.

— Asta ar arăta că ordinea a fost restabilită și ar calma spiritele în Citadelă.

— Dar cine să-i aleagă? întrebă Thomas.

— Nu ne putem ocupa de problema călugărilor Sancti până n-avem un abate care să-i propună sau un prelat care să le confirme înălțarea în rang, continuă Athanasius. Prin urmare, orice discuție legată de soarta lor va trebui s-aștepte până după alegeri.

Axel își mută privirea de la Athanasius la părintele Thomas, de parcă ar fi urmărit un fir subțire care îi lega. Se întoarse către Fratele Grădinar.

— O să-i postez pe câțiva dintre oamenii mei la intrările în grădină, în caz că vreunul dintre frații noștri, mai curios din fire, o să aibă chef de o plimbare în miez de noapte. Dacă mai ai nevoie de ceva, anunță-mă!

După care se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

Athanasius îl urmări cu privirea, simțind de-abia acum răceala ploii pe piele. Era evident că luaseră naștere două facțiuni în urma exploziei: una rațională și una temătoare. Iar teama e mană cerească pentru cei care urmăresc să o exploateze; astfel

îşi exercitaseră şi călugării Sancti puterea asupra muntelui, vreme de câteva mii de ani. Chiar dacă hotărârea de a-i îndepărta din Citadelă se întemeiase pe compasiune mai degrabă decât pe ambiţii politice, nu putea să nu recunoască în sinea lui că se bucura că nu mai erau aici şi că spera să nu-i mai vadă niciodată. Simţea că se schimbase ceva în Citadelă de la dispariţia călugărilor Sancti. Părea mai liberă, într-un fel, de parcă aerul ar fi devenit mai respirabil. Dar, urmărindu-l pe Axel cum ajunge la ieşirea din grădină şi dispare în străfundul muntelui, îşi dădu seama că întoarcerea lor ar putea avea loc mai devreme decât se aştepta şi că tocmai îşi privise un rival în ochi.

11

Salonul 406, spitalul Davlat Hastenesi

Liv privi ușa deschizându-se încet. Văzu coridorul întunecat și umbra care stătea în prag, dunga albă a gulerului strălucind în beznă. Își ridică ochii și cercetă chipul preotului. Era împietrit într-o mască îndelung exersată de seriozitate și de compasiune, de parcă ar fi vizitat un enoriaș îndurerat de pierderea cuiva drag sau ar fi ascultat o spovedanie deloc fascinantă, la sfârșitul unei zile de duminică la fel de plictisitoare. Părea atât de normal, și cu toate acestea Liv era îngrozită – îngrozită și clocotind de o mânie ascunsă undeva înlăuntrul ei, de unde provenea și zumzăitul enervant care nu-i dădea pace. Își încleștă pumnii, răsucind cearșaful apretat. Era atât de concentrată pe preot, că nici măcar nu îl observă pe cel de al doilea bărbat care pătrunsese în încăpere, până când ușa nu se trânti în spatele lui.

Era mai lat în umeri decât preotul și mai înalt cu câțiva centimetri, dar stătea un pic cocârjat, ceea ce îi făcea să pară de aceeași înălțime. Mâna dreaptă îi era imobilizată la piept de un bandaj, iar în stânga ducea două pungi de plastic, din cele folosite la colectarea probelor. Doi ochi inteligenți o priveau pe Liv pe deasupra unor ochelari în formă de semilună, așezați strâmb pe un nas impozant. Chipul lui Liv se lumină, iar furia i se topi sub căldura privirii lui afectuoase. Era detectivul care o sunase să o anunțe de moartea fratelui ei.

— Arkadian!

Ultima oară îl văzuse la aeroport, în mijlocul măcelului provocat de agenți ai Citadelei, care încercaseră să îi reducă la tăcere pe toți. Îl văzuse aruncat pe spate de forța gloanțelor trase în direcția lui.

— Am crezut că ești...

— Mort? Nu chiar. Am avut și zile mai bune, evident, dar, în situația de față, nu mă plâng.

Se așeză pe marginea patului ei, strivind salteaua sub greutatea trupului său și făcând-o pe Liv să alunece mai aproape de el. Prezența lui o calma, aproape la fel de mult pe cât o neliniștea cea a preotului.

— Cum te simți?

Îi veni să-i spună pe nerăsuflate tot ce-i trecea prin cap, dar privirea îi alunecă înspre preotul care le asculta conversația, așezat într-un colț al încăperii, și se abținu. Se aplecă în schimb mai aproape de Arkadian.

— Ce caută aici?

— E o întrebare bună.

Arkadian se răsuci pe pat.

— Cum te cheamă, fiule?

— Ulvi, răspunse preotul, timorat ca un elev pe care directorul școlii l-a prins fumând.

Își drese glasul și continuă pe un ton mai ferm:

— Părintele Ulvi Șimșek.

— Îmi pare bine să te cunosc, părinte. Domnița vrea să știe de ce ești aici.

Preotul se uită la Liv, apoi din nou la Arkadian.

— S-a convenit ca un membru al Bisericii să fie prezent la toate interogatoriile.

— Dar ăsta nu e un interogatoriu. Liv a dat deja o declarație, pe care sunt sigur c-ai auzit-o deja sau că i-ai citit transcrierea.

— Trebuie să fiu de față, în calitate de reprezentant al Bisericii!

— De ce, mai exact?

Preotul se înroși, sub tirul interogatoriului la care îl supunea Arkadian. Dădea din colț în colț, vădit încurcat de întrebările detectivului, ceea ce o făcea pe Liv să se simtă mai bine, dar tot își dorea să îl vadă ieșit din încăpere.

— Biserica a întemeiat acest spital și deține în continuare terenul de sub el, spuse preotul. S-a convenit ca toți cei aduși aici din Citadelă să fie monitorizați de un reprezentant al Bisericii, câtă vreme sunt oaspeții noștri.

— Ei bine, ce zici dac-am face şi noi o convenţie? Ne dai cinci minute, pentru o discuţie ca între prieteni, şi promitem că n-o să-i spunem şefului tău. Oricum, cine-o să ştie?

Preotul îl privi ţintă pe Arkadian.

— Dumnezeu o să ştie! zise, pe un ton sentenţios, de parcă asta ar fi încheiat discuţia. Am primit instrucţiuni clare, trebuie să fiu de faţă la toate interogatoriile!

— Înţeleg, dar, vezi tu, ăsta nu e... În fine, las-o baltă!

Arkadian se întoarse din nou spre Liv.

— Nu facem decât să ne-nvârtim în jurul cozii. Ce-ar fi să cădem de acord să-l ignorăm, de parcă ar fi un majordom sau ceva de genul ăsta?

Ridică pungile de plastic.

— Am ceva pentru tine. L-au găsit în depozitul de la aeroport. Criminaliştii şi-au terminat treaba cu el. M-am gândit că ţi-ar plăcea să-l primeşti înapoi.

Lăsă una dintre pungi să cadă pe pat. Plasticul se strânse când Liv apucă punga şi îi desfăcu şiretul. Înăuntru se găsea sacul ei de voiaj, singurul bagaj pe care îl adusese cu ea, acum boţit.

— Mulţumesc, zise ea, închizând punga la loc.

Voia să aştepte să rămână singură înainte de a-şi cerceta sacul. Nu avea niciun chef să-i permită preotului să-şi arunce ochii peste lucrurile ei personale. Apoi îi trecu prin cap că probabil îi văzuse deja conţinutul, afară, pe coridor, înainte de a-i permite lui Arkadian să intre cu el în salon. Gândul acesta o făcu să se simtă neputincioasă şi prinsă ca într-o cuşcă. Se uită la detectiv.

— E un poliţist afară, în faţa uşii, zise.

Arkadian încuviinţă.

— De ce?

— Ca să stea cu ochii pe tine şi pe ceilalţi. Şi să ţină presa la distanţă.

Liv zâmbi.

— Eu sunt presa.

Arkadian îi zâmbi şi el.

— Atunci bănuiesc că nu face o treabă prea grozavă. Din fericire pentru toţi cei implicaţi, tu nu-ţi aminteşti nimic.

— Mda, ce noroc pe capul meu...

— Ai trecut prin multe. Ai nevoie de timp.

Liv se uită din nou la preot, întrebându-se ce putea el să știe și ce și-ar fi dorit ea poate să-i ascundă.

— Dar prin *ce* anume am trecut?

Arkadian părea uimit.

— Vorbesc serios. Memoria mea are atâtea goluri, că nu-mi dau seama ce e real și ce nu. M-ar ajuta mult dacă mi-ai povesti tu.

— Ce vrei să știi?

— Tot.

Arkadian puse a doua pungă de plastic pe pat, îi luă mâna și începu să vorbească. Îi povesti cum apăruse fratele ei în vârful Citadelei, îi relată cu delicatețe felul în care acesta murise și ce descoperiseră la autopsie, și încheie cu evenimentele de la aeroport, unde Oscar își pierduse viața aruncându-se asupra unei grenade care le era destinată tuturor, Arkadian fusese împușcat, iar Liv își pierduse cunoștința în urma unei lovituri și reapăruse câteva ore mai târziu, purtată în brațe de Gabriel, care o scosese din Citadelă. Când termină de vorbit, Liv se uită la preot. Acesta nu îi întoarse privirea. Povestea pe care i-o spusese cu grijă Arkadian, în maniera precisă și metodică a unui detectiv de poliție, făcuse lumină în aproape toate cotloanele din mintea sa. Își amintea totul, cu excepția unui singur lucru, cel pe care își dorea cel mai mult să și-l aducă aminte: ce i se întâmplase cât timp se aflase în interiorul Citadelei.

— Îți mulțumesc, spuse, strângându-l de mână.

— Cu plăcere.

Arkadian îi dădu drumul la mână și scoase ceva din buzunar.

— O să te externeze în curând, zise și îi dădu o carte de vizită. Când ieși, vreau să mă suni. Măcar atâta să fac și eu pentru tine, să te duc cu mașina la aeroport.

Își privi brațul bandajat.

— Sau cel puțin să rog pe cineva să ne ducă pe amândoi până acolo.

Se aplecă și o sărută pe frunte, amintindu-i cum o săruta tatăl ei de noapte bună când era copil și lumea era un loc mai sigur.

— Ai grijă de tine! zise Arkadian, ridicându-se și îndreptându-se spre ușă.

— Ce e în cealaltă pungă?

— Ceva pentru doamna Mann, zise el. E la capătul coridorului.

— Salut-o din partea mea! spuse Liv.

— Așa o să fac!

— Și salută-l și pe Gabriel, când o să-l întâlnești!

— O, poți să-l saluți și singură. Polițiștii nu-l pot ține închis la nesfârșit, iar eu n-am de gând să depun o plângere împotriva lui, chiar dacă mi-a înfipt o seringă cu anestezic în braț. Sunt destul de sigur c-o să iasă foarte curând.

12

Secția de poliție, Districtul central, Ruina

Gabriel Mann fu împins cu capul înainte prin ușa de incendiu de către același gardian solid care îi încătușase mâinile la spate cu câteva minute în urmă. Se afla în închisoarea de sub clădirea principală a poliției din Ruina, un labirint de tavane joase, pereți nefinisați și coridoare înguste, săpate cu sute de ani în urmă în stânca ce stătea la temelia orașului. Neoanele pâlpâiau cu o lumină verzuie ce se reflecta pe pereții zugrăviți în cenușiu, dându-i impresia că se află în măruntaiele unei clădiri care nu se simte prea bine.

Nici Gabriel nu era în cea mai bună formă.

Tocmai avusese o întâlnire cu avocatul său, care îi prezentase infracțiunile de care era acuzat. Fuseseră găsite trei cadavre într-un hangar de la aeroport – un loc în care poliția putea să dovedească că se aflase și el; două dintre victime fuseseră împușcate cu un pistol de nouă milimetri – pe mâini i se găsiseră reziduuri de praf de pușcă corespunzând muniției de nouă milimetri; fusese filmat de camera de supraveghere de la morgă la ora la care de acolo dispăruse un cadavru; și atacase un inspector de poliție cu o seringă hipodermică umplută cu chetamină. Acea ultimă acuzație explica fără doar și poate tratamentul lipsit de delicatețe la care îl supunea subinspectorul, fără a scoate o vorbă. Restul acuzațiilor aveau probabil să dispară în cele din urmă, dar pentru asta era nevoie de timp – iar el nu avea timp.

Revăzuse de nenumărate ori în minte evenimentele la care asistase în interiorul Citadelei, încercând să înțeleagă ce se petrecuse acolo. Nu știa de ce i se îngăduise să plece, ducând-o pe fată în brațe, dar știa că povestea nu se terminase. Ce i se întâmplase lui Liv în încăperea din vârful muntelui înainte ca el

s-o găsească, dacă ea descoperise sau nu Sacramentul, asta avea mai puțină importanță. Călugării Sancti, care juraseră să păzească cea mai de preț taină a muntelui, aveau să se regrupeze și să încerce să o reducă la tăcere. Liv era în pericol de moarte, la fel și mama lui, la fel și el, și nu putea să apere pe nimeni cât timp se afla închis acolo. Evadarea era singura opțiune – atâta doar că nu avea habar cum o să reușească.

Cercetase clădirea în vreme ce o străbătea, căutând posibile căi de scăpare. Dincolo de fiecare ușă pe lângă care treceau se găseau alte celule; unele aveau deținuți în ele, dar majoritatea erau goale. Încăperea în care avusese loc interogatoriul se afla cu un nivel mai sus, ceea ce însemna că celulele erau probabil în subsolul clădirii. Singurul mod de a intra sau de a ieși era pe poarta automată prin care trecuseră atunci când coborâseră aici.

Gabriel încetini pasul când se apropiară de celula lui, dar un alt ghiont în spate îl făcu să treacă împleticindu-se mai departe, fără a se opri în dreptul ei. Își restabili echilibrul și continuă drumul, analizând cu repeziciune în minte ce putea să însemne asta. Până acum îl ținuseră singur într-o celulă, ceea ce îi convenise de minune. O celulă nouă putea însemna colegi noi. Și asta nu era bine deloc.

Pătrundeau tot mai adânc în interiorul labirintului. Vopseaua se umflase și formase mici bule pe ziduri, acolo unde se infiltrase sarea pe care nimeni nu își dăduse osteneala s-o curețe. În secțiunea aceasta se găseau mai puține celule, iar cele pe lângă care trecuseră până atunci erau toate pustii. În plus, mirosea mai pregnant a mucegai. A încăperi nelocuite. Ajunseră la capătul coridorului și un alt ghiont puternic îl aruncă pe Gabriel prin ușa de incendiu, direct într-un tunel scurt, împărțit în două de niște zăbrele. De cealaltă parte a gratiilor era o celulă în care se găseau un vas de toaletă de oțel fără capac, o bancă îngustă încastrată în perete și un bărbat atât de masiv, încât toate obiectele din jurul lui păreau minuscule, potrivite mai degrabă pentru o creșă decât pentru o încăpere care găzduia un adult.

— Scoate-ți mâinile printre gratii! îi ordonă subinspectorul.

Uriașul făcu un pas imens în față, ocupând întreaga celulă pe lățime, și își trecu încheieturile, la fel de groase ca gleznele unui

maratonist, printre gratii. În tot acest timp, ochii nu i se desprinseră nicio clipă de chipul lui Gabriel.

Polițistul îl apucă pe Gabriel din spate și îl izbi de perete.

— Dacă faci o mișcare, te-mpung cu *taser*-ul, ai înțeles?

Respirația gardianului mirosea a cafea și a țigări.

Gabriel dădu din cap și simți cum presiunea slăbește când paznicul își îndreptă atenția spre uriaș. Fusese surprins să vadă că un subinspector bine făcut, care trăgea evident de fiare în timpul liber, îl dusese singur până la celulă. Acum știa de ce: un singur polițist însemna mai puțini martori.

Aruncă o privire în sus, la detectorul de fum și la camera de supraveghere cu circuit închis prinsă în partea de jos a conductei ce străbătea întreg coridorul, o cameră veche, de felul celor care dădeau o imagine alb-negru neclară și fără sunet. Imaginea ajungea în camera de control pe lângă care trecuse, aflată lângă poarta de la intrare. Un alt polițist îi urmărea probabil chiar în momentul acela, pregătit să trimită întăriri dacă apărea vreo problemă. Dar camera nu era îndreptată spre celulă. Nimeni nu vedea ce se petrece înăuntru; de fapt, odată ce subinspectorul avea să încuie ușa și să se îndepărteze, nimănui nu avea să-i mai pese.

Își întoarse privirea spre matahala din spatele gratiilor. Uriașul îl privea fix și amenințător, cu acel aer provocator tipic între tovarășii de celulă. Gabriel îi susținu privirea, înfruntându-l, știind deja că, și dacă și-ar fi ferit ochii, tot n-ar fi avut scăpare. Ochii bărbatului erau înfundați adânc în orbite, iar chipul lat era încununat de o claie de păr blond, tunsă într-un mod surprinzător de conservator, de forma unui castron, de parcă ar fi smuls-o de pe creștetul unui agent de asigurări ca să o poarte pe post de pălărie.

Gabriel mai susținu o clipă privirea ochilor fără fund, apoi îi cercetă restul trupului. Bărbatul era imens, o caricatură de om, sculptată din mușchi tari ca piatra, formați în anii în care luase steroizi și își alimentase agresivitatea obtuză. O cămașă din bumbac îi cuprindea cu greu trunchiul, iar mânecile îi erau suflecate, dând la iveală antebrațele vânjoase. Cătușele păreau minuscule și ridicole pe încheieturile lui groase, și, chiar deasupra lor, Gabriel zări ceva care îl făcu să intre în panică. Era imaginea neclară a

unui tatuaj făcut în închisoare. În general, cu cât desenul era mai mare, cu atât cel care îl purta își petrecuse mai mulți ani închis. Cel de față era imens. Dar nu evidentul trecut criminal al matahalei, nici măcar dimensiunile lui înspăimântătoare îl îngrijorau cel mai tare pe Gabriel, ci ceea ce înfățișa tatuajul. Uriașa imagine – pe care și-o desenase turnându-și cerneală pe braț și înțepându-se de nenumărate ori cu un ac până când reușise să o fixeze definitiv pe piele – era o cruce. Cândva, în trecutul său întunecat, de monstru cu creierul făcut varză de steroizii îngurgitați, uriașul Îl găsise pe Dumnezeu. Iar acum Biserica îl găsise pe el și era limpede că îl trimisese să-i facă treaba murdară.

Evadarea nu mai era o opțiune, era o necesitate. După ce gardianul avea să se îndepărteze pe coridor, Gabriel avea să rămână singur, închis în măruntaiele pământului, cu acel monstru care-L venera pe Dumnezeu. Și, dacă nu acționa rapid, nu avea să mai iasă viu de acolo.

13

Salonul 406, spitalul Davlat Hastenesi

Kathryn Mann privea țintă obiectul care tocmai alunecase din punga de plastic pe patul de spital.

Arkadian nu zăbovise mult. Amintirea ultimei dăți în care se întâlniseră plutea în aer, prea greu de suportat pentru amândoi, așa că îi dăruise cadoul de împăcare și plecase.

— L-am găsit printre lucrurile tatălui tău, îi spusese. Conține un mesaj pentru tine. M-am gândit c-ar trebui să-l vezi.

În pungă, Kathryn găsise un carnet cu coperte de piele, cu un șnur înfășurat în jurul unui buton de pe copertă, pentru a-l ține închis. Văzându-l, ochii i se umplură de lacrimi. Era aceeași marcă de jurnal de modă veche pe care tatăl ei o utilizase întotdeauna. Își luă ochelarii de citit de pe noptieră, apoi desfăcu cu grijă șnurul pentru a deschide carnetul și găsi mesajul pe mijlocul primelor două pagini, cu scrisul ordonat al tatălui ei:

Scumpa mea Kathryn,

Iubirea și lumina ochilor mei. Cred că lucrarea mea s-a încheiat și că de data asta o să mă-ntorc definitiv la Ruina. Sper să mă-nșel, dar nu cred. N-are importanță. Am trăit o viață lungă, iar tu mi-ai umplut toți acești ani cu căldură și cu bucurie. Dacă o să supraviețuiesc, o să-mi țin promisiunea și o să-ți arăt care e următorul pas, așa cum am spus întotdeauna c-o să fac. Dacă n-o să se-ntâmple asta, o să trebuiască să-l descoperi singură și să decizi dacă mă poți ierta sau nu.

Dar să nu uiți, te rog, că ți-am ascuns aceste lucruri de dragul tău și pentru siguranța nepotului meu!

Sărută-l pe Gabriel din partea mea și aprinde o lumânare la numele meu ca să-ți mai pot vorbi.

Îți transmit dragostea mea veșnică,

Oscar de la Cruz

Restul paginilor erau goale. Reciti mesajul, ca să vadă dacă îi scăpase ceva, dar cuvintele rămaseră la fel de impenetrabile ca prima oară. Ce-i ascunsese tatăl ei? Crezuse întotdeauna că își spuneau totul, că nu aveau secrete, dar acum, după moartea lui, descoperea că nu fusese așa.

Își aminti cum, încă din copilărie, tatăl ei îi împărtășise din tainele lui, explicându-i că erau diferiți de alți oameni, că se trăgeau din tribul Mala, cel mai vechi trib de pe pământ, uzurpat de un trib rival, care încercase să îi nimicească și să îngroape odată cu ei cunoașterea pe care o dețineau. Îi arătase simbolurile lor secrete, o învățase limba mala și îi dezvăluise misiunea lor comună, prin care urmăreau să restabilească ordinea firească în lume. Dar îi ascunsese ceva atât de important, încât se simțise obligat să-i mărturisească de dincolo de mormânt. Poate că nu-l cunoscuse atât de bine pe cât crezuse.

Până și biletul conținea un element care nu se potrivea cu imaginea ei despre el. Fusese întotdeauna atât de atent la cuvintele pe care le folosea, insistând pe precizie, deoarece cuvintele, spunea el, purtau încărcătura cea mai de preț: sensul. Și, cu toate acestea, în mesajul de adio făcuse o greșeală: nu îi ceruse să aprindă o lumânare „în" numele lui, ci „la" numele lui.

În acel moment, își dădu seama.

Nu era deloc o greșeală.

În copilărie, tatăl ei o învățase și trucurile prin care strămoșii lor își păstrau secretele. Una dintre metode era să scrie mesajele pe hârtie cu suc de lămâie în loc de cerneală. Când se usca, sucul devenea invizibil, dar acidul afecta hârtia, astfel încât, dacă o apropiai de o flacără, scrisul se înnegrea, dând la iveală cuvintele ascunse de pe pagină. Când Oscar îi scrisese că vrea ca ea

să aprindă o lumânare „la“ numele lui, ca să-i mai poată vorbi, exact la asta se referise.

Mai era un mesaj pe paginile albe de după semnătura lui. Nu-i trebuia decât o flacără ca să-l poată citi.

14

Secția de poliție, Ruina

Adrenalina îi inunda trupul lui Gabriel, în vreme ce în minte urzea cu repeziciune posibile scenarii de evadare. Dacă rămânea singur cu uriașul în celulă, avea să moară. Trebuia să acționeze în următoarele câteva secunde, înainte ca gardianul să-l închidă în spatele gratiilor. Își ridică privirea spre tavanul scund al celulei, care se înălța la mai puțin de treizeci de centimetri deasupra capului său. Nu prea avea loc de manevre. Din fericire, gardianul era mic de statură, ceea ce îi dădea avantajul câtorva centimetri în plus, dar cu o constituție de halterofil profesionist – și, în plus, era înarmat. Pe lângă *taser*, mai avea și un baston și un spray paralizant prins la curea. Măcar nu avea pistol.

Un zdrăngănit puternic răsună în spațiul strâmt când gardianul deschise ușa celulei. Gabriel se îndepărtă puțin de perete, cu spatele la polițist, mutându-și greutatea corpului pe vârful picioarelor și îndoindu-și ușor genunchii, pentru echilibru.

— Îți dau o mie de lire dacă mă duci în altă celulă, zise.

Bărbatul pufni disprețuitor în spatele său.

— Ce-o să faci, o să-mi scrii un cec?

Gabriel își clătină capul.

— O să-ți dau bani gheață. Chiar acum!

Spera ca polițistul să fie un gardian de modă veche, dintre cei care nu se dau în lături de la a-și rotunji veniturile din activități conexe. Banii gheață sunt ca un drog pentru polițiștii corupți și, ca oricărui dependent, n-avea să-i pese de unde provin, atâta vreme cât își lua doza.

— De unde o să faci rost de o mie de lire?

— Tocmai mi i-a dat avocatul meu pe ascuns. I-am băgat în buzunarul din dreapta. Du-mă în altă celulă și sunt ai tăi!

Urmă o scurtă pauză. Gabriel aproape că auzea rotițele învârtindu-se în capul bărbatului care se gândea intens.

Simți ceva împungându-l în spate.

— Dacă faci vreo mișcare, o să-ți aplic un șoc cu *taser*-ul, direct în coloană. Și, dacă buzunarul se dovedește gol, o să-mi țin degetul pe trăgaci până când o să te pișii pe tine, ai înțeles?

Gabriel dădu din cap.

— Și cu noua mea celulă cum rămâne?

— O să vorbim mai târziu despre asta.

Gabriel se lăsă un pic în jos, concentrându-se asupra unui punct din zid ieșit ușor în relief. Simți mâna gardianului pipăindu-i buzunarul pe dinafară și alunecând apoi înăuntru pentru a scoate ceea ce era de fapt o carte de vizită primită de la avocatul său.

În timpul antrenamentelor din armată, Gabriel făcuse mai multe ședințe de „acomodare cu tortura", care includeau și supunerea la șocurile provocate de *taser*, pentru a-și testa rezistența. Statura sau condiția fizică nu păreau să aibă o mare importanță. Unii dintre tipii mai voinici se prăbușeau ca niște saci de cartofi, în vreme ce alții își reveneau aproape instantaneu. El se situase undeva pe la mijloc; nu își pierdea în totalitate mobilitatea, dar nici nu era departe, așa că știa că, dacă greșea acum, nu mai avea a doua șansă. Un șoc electric aplicat asupra coloanei vertebrale i-ar fi dereglat în întregime sistemul nervos și, când și-ar fi revenit, s-ar fi trezit încuiat în celulă, alături de gorila blondă. Se concentră asupra electrozilor care îl împungeau mai tare în spate, în vreme ce gardianul se apleca. Totul depindea de sincronizare și de viteză. Gardianul se aplecă și mai mult, atingând cu degetele cartea de vizită care se afla pe fundul buzunarului. În acel moment, Gabriel țâșni.

Își smuci mâinile încătușate înspre dreapta, îndepărtând *taser*-ul de coloana vertebrală. Ridică în aceeași clipă piciorul, prinzându-i mâna gardianului în interiorul buzunarului și se izbi cu putere de perete, folosindu-se de ieșitura din zid ca punct de sprijin. Când se ridică, prinse între brațele sale îndoite capul gardianului, plasat într-o poziție perfectă pentru asta, și strânse cât

de tare putu, încă din clipa în care păcănitul sacadat al armei răsună în spațiul îngust.

Brațul drept al lui Gabriel, acum încolăcit strâns în jurul grumazului gardianului, rămase fără vlagă când în el fură descărcați 50 000 de volți. Își simți strânsoarea slăbind și trase mai tare de brațul intact, târându-l pe cel inert spre locul în care mâinile îi erau prinse cu cătușele și folosindu-se de toată forța de care dispunea. Se împleticiră cu spatele și se loviră de perete, iar șocul făcu ca electrozii să pătrundă și mai adânc în carnea lui Gabriel. Brațul puternic începu să-și piardă din vigoare, iar gardianul își smuci capul, simțind cum presiunea slăbește. Se elibera din strânsoare.

Gabriel se aruncă la pământ. Se izbiră tare de pardoseală, gardianul absorbind mare parte din șoc, iar *taser*-ul alunecă zdrăngănind pe podea. Eliberat de șocul electric care îl slăbise, Gabriel strânse tare cu ambele brațe, apăsând cu putere pe grumazul gros al gardianului. Se rostogoli în dreapta, mutându-și greutatea asupra lui chiar în clipa în care păcănitul sec al *taser*-ului răsună din nou. De data aceasta nu mai conta. Brațul lui Gabriel era acum așezat unde trebuia și, de fiecare dată când pârâia, *taser*-ul nu făcea decât să îl transforme într-o greutate care apăsa și mai tare pe grumazul gardianului.

În regiunea gâtului există trei zone vulnerabile în cazul sugrumării: artera carotidă, vena jugulară și traheea. Toate trei transportă oxigenul în organism. Dacă una dintre ele este blocată, chiar și pentru scurt timp, acest lucru duce la alimentarea insuficientă cu oxigen și la pierderea treptată a cunoștinței. Dacă toate cele trei căi de acces sunt blocate, starea de leșin intervine în câteva secunde.

După vreo zece secunde, gardianul rămase fără vlagă.

De altfel, acceleră singur procesul, împungându-l haotic pe Gabriel cu *taser*-ul în diferite părți ale corpului, nereușind altceva decât să consume puținul oxigen de care mai dispunea organismul său, în vreme ce Gabriel îl ținea strâns, apărându-se de furtuna electrică, alternând tensiunea de la un braț la altul, alegându-l pe cel mai puternic pentru a para cu el atacurile, până când gardianul rămase inert, iar *taser*-ul alunecă zdrăngănind pe

podea. Gabriel își ridică privirea spre uriașul din celulă, asigurându-se că arma nu căzuse într-un loc de unde deținutul ar fi putut să o ridice. Chipul acestuia era ca o mască, de un calm straniu, iar mâinile sale imense, împreunate în față, strânse în cătușe, îi dădeau aerul că se roagă.

— Care e planul tău acum? îl întrebă, cu o voce surprinzător de blândă. Care e *in-ten-ți-a* ta? Speri să fii eliberat pe cauțiune înainte ca tipul să-și vină-n simțiri?

Gabriel nu-l băgă în seamă. Simțea cum îi revine sângele în buricele degetelor, la fel de repede cum avea să inunde din nou și creierul privat de oxigen al gardianului. Nu avea mult timp la dispoziție. Smulse legătura de chei de la cureaua paznicului, găsi cheița de la cătușe și o băgă cu greutate în închizătoare. Când mâinile i se desprinseră una de cealaltă, îl copleși o senzație de durere și de ușurare. Își frecă încheieturile care îl dureau acolo unde cătușele îi intraseră în carne, ca să le readucă la viață, și începu să îl dezbrace cu repeziciune pe gardian.

— Îți plac băieții? se auzi vocea blândă luându-l peste picior, de undeva din spatele lui.

Gabriel îi scoase cămașa paznicului și și-o trase peste a lui.

— Îmi place libertatea, zise, încheindu-se la nasturi și trecând la pantalonii uniformei de polițist.

Aceștia alunecară cu ușurință peste pantalonii de postav pe care îi primise în închisoare, dar erau prea largi în talie și prea scurți. Îi lăsă mai jos pe șolduri, îndesă poalele cămășii în ei și își strânse cureaua chiar în clipa în care gardianul începu să se miște. Gabriel îl apucă de subsuori și îl târî până în celulă, având grijă să se țină la distanță de uriaș. Luă cătușele de pe jos, prinse un capăt de mâna gardianului și pe celălalt de gratiile ușii deschise exact în momentul în care paznicul începea să își vină în simțiri. Bărbatul deschise ochii, îl privi fix pe Gabriel și se năpusti spre el. Gabriel se dădu în spate și cătușa se prinse de gratia inferioară cu un zăngănit zgomotos, oprindu-l cu brutalitate pe paznic. Acesta se uită în jos, încercând să vadă ce anume îl împiedica să înainteze, apoi își ridică din nou privirea înspre Gabriel, la țanc pentru a primi un jet de spray paralizant drept în

față. Bărbatul gemu slab, sugrumat, după care se prăbuși, tușind și frecându-și ochii care-l ardeau cu mâna rămasă liberă.

Gabriel făcu un pas în spate ca să se ferească de norul de spray și băgă mâna în buzunarul uniformei, scoțând de acolo pachetul de țigări.

— Chestiile alea o să-ți vină de hac, zise uriașul din spatele gratiilor. Sunt *can-ce-ri-ge-ne*.

Gabriel scoase o brichetă de unică folosință din pachet și duse o țigară la buze.

— A, dar ce nu te omoară te face mai puternic, zise, scăpărând bricheta.

Aprinse țigara, trase adânc un fum, după care își lăsă capul pe spate și își goli plămânii în direcția detectorului de fum montat în tavan.

15

Ofițerul Lunz se aplecă în scaunul său, încercând să deslușească ceva pe ecrane. Visa cu ochii deschiși la o excursie la pescuit în lacul său preferat de pe dealurile de la poalele munților Taurus, când alarma stridentă îl readuse la realitatea din camera de control. Cercetă toate monitoarele, cu inima bătându-i mai-mai să-i spargă pieptul, căutând vreun semn care să indice ce declanșase alarma.

Imaginile erau de obicei neclare, dar acum, că aspersoarele din tavan umpleau coridorul cu o peliculă fină de stropi, nu se întrezărea aproape nimic pe ecrane. Auzea niște sunete înfundate, bătăi și proteste venite de la cei aproximativ douăzeci de deținuți uzi până la piele în celulele lor. Cel puțin asta spera el că era sursa zgomotului. Se întrebă cât îi va lua echipei de intervenție să ajungă la fața locului. Uneori se declanșau alarme false, așa că timpii de reacție crescuseră tot mai mult. Și camerele de supraveghere erau tot mai puține. Întregul sistem trebuia modernizat, dar primăria nu avea de gând să aloce niciun sfanț. Poate că faptul că aspersoarele se declanșaseră de data aceasta avea să-i facă să-și reconsidere poziția.

Întinse mâna pentru a opri alarma, dar încremeni când zări o siluetă întunecată apărând pe unul dintre ecrane. Era un bărbat care înainta împleticindu-se pe sub jetul de apă, acoperindu-și chipul cu brațul. Se afla în secțiunea D, în capătul cel mai îndepărtat al complexului. Lunz își împinse ochelarii pe nas și se aplecă deasupra ecranului. Silueta dispăru de pe unul dintre monitoare și reapăru pe altul, înaintând neabătut în direcția lui.

Aruncă o privire spre ușa închisă a camerei de control. În spatele ei, un grilaj de oțel era singurul lucru ce stătea între el și cel

care se apropia, oricine ar fi fost acesta. Descuie un sertar al biroului, îl deschise și scoase cu mâini tremurânde pistolul din toc. Îi simți greutatea reconfortantă în palmă și continuă să urmărească cu privirea silueta întunecată ce se deplasa de pe un ecran pe altul, apropiindu-se tot mai mult, în vreme ce el aștepta să soseasc ă întăririle. Celelalte ecrane rămâneau goale. Nu părea să fie o evadare. În plus, individul purta haine închise la culoare, ceea ce însemna că e probabil un gardian. Toți deținuții primeau tricouri oliv, din surplusul de haine al armatei. Probabil că fusese prins sub stropii de apă. Lunz mai verifică o dată ca să se asigure că restul monitoarelor sunt goale, apoi se ridică de pe scaun și ieși pe coridor, luându-și pistolul, pentru orice eventualitate.

Pe coridor, șuieratul apei se auzea mult mai tare. Își miji ochii printre gratii, încercând să străpungă perdeaua de ploaie, până când o siluetă înveșmântată în uniformă se ivi la capătul culoarului, împleticindu-se în direcția lui prin pelicula de apă. Bărbatul strigă ceva, dar vocea îi era înăbușită de fâșâitul aspersoarelor și de brațul care îi acoperea chipul.

Lunz simți că ceva nu e în regulă. Desfăcu tocul și scoase pistolul.

— Ești în regulă? strigă.

Silueta continuă să înainteze, lovindu-se de pereții uzi, pipăindu-i cu o mână, în vreme ce cu cealaltă se freca pe față.

— Spray paralizant! strigă. Mi-a sărit cineva în spate și mi-a luat cheile.

Lunz aruncă o privire în spate, spre ușa închisă din capătul coridorului.

„I-au luat cheile și l-au atacat cu spray paralizant. N-a fost o alarmă falsă – a fost pe bune."

Trase în piept o gură de aer umed, încercând să-și limpezească gândurile. Își imagină brațe care se întindeau printre gratiile celulelor, în celălalt capăt al clădirii, încercând diferite chei în încuietoare. Cât le va lua să găsească cheia potrivită?

Gardianul se împletici pe cei câțiva metri rămași din coridor și se izbi greoi de poartă, încovoindu-se într-un acces de tuse. Chiar dacă deținuții ieșiseră deja și se năpustiseră pe culoar, avea timp să deschidă poarta, să-l scoată de acolo și să încuie

la loc. Putea s-o facă. Dar trebuia să acționeze fără întârziere! Se repezi în camera de control, apăsă pe un buton de pe panoul de comandă și se întoarse pe coridor chiar când poarta începea să se deschidă. Gardianul era în continuare încovoiat, tușind și gemând, frecându-și furios cu mâinile fața care îl ardea. Lunz îl luă de braț și îl trase în spate, în vreme ce un alt zgomot puternic răsună pe coridor și o voce din spatele său îl făcu să sară în sus.

— Ce s-a-ntâmplat?

Sosiseră întăririle.

— Deținuții au evadat din celule în secțiunea D! zise Lunz, asupra căruia adrenalina preluase acum controlul.

Cei doi polițiști trecură în grabă pe lângă el, cu pistoalele scoase din toc, dar se opriră brusc când ajunseră la locul unde șiroia apa.

— Oprește aspersoarele!

Lunz se repezi înapoi în camera de control și apăsă pe un buton ca să le oprească. Ridică receptorul și formă un număr.

— Avem un rănit care urcă din celule, zise, urmărindu-i pe monitoare pe cei doi polițiști care se îndepărtau pe coridor. Un gardian a primit un jet de spray paralizant în față. Îl aduc chiar acum!

Puse receptorul în furcă chiar în clipa în care cei doi polițiști pătrundeau în coridorul principal. În continuare nu se vedea nicio mișcare pe celelalte ecrane. Cel care îl atacase pe gardian nu reușise încă să iasă din celulă. Lunz începu să se relaxeze puțin. Nu văzu silueta care își făcu apariția în spatele lui și nici nu simți mirosul vag de piper până când un jet de spray paralizant îi fu împroșcat în gură și îi goli tot aerul din plămâni.

16

Salonul 406, spitalul Davlat Hastenesi

Mânerul şi buzunarul lateral al sacului de voiaj al lui Liv aveau pete cenuşii, urme ale pudrei de grafit pe care o folosiseră criminaliştii pentru a lua amprente.

Conţinutul sacului era ca o capsulă a timpului, care îi amintea de o viaţă din trecut: haine, farduri, pixuri, carneţele. Le răsturnă pe toate pe pat, apoi scutură sacul şi îşi eliberă laptopul care alunecase pe fund. Şi el avea urme de pudră şi mirosea vag a vaporii de cianoacrilat folosiţi pentru relevarea amprentelor. Apăsă pe butonul de pornire, dar nu se întâmplă nimic. Criminaliştii îşi băgaseră probabil nasul în hard drive-ul ei şi îi consumaseră bateria. Avea un încărcător, dar acesta era prevăzut cu un ştecăr de tipul celor folosite în America de Nord, inutilizabil în prizele din sudul Turciei. Întoarse sacul şi deschise buzunarul lateral. Spre surprinderea ei, paşaportul era încă acolo. Îl scoase se uită la coperta albastră zgâriată, cu Marele Sigiliu în mijloc şi cuvintele „Statele Unite ale Americii" scrise dedesubt. Nu se considerase o persoană prea sentimentală sau naţionalistă până atunci, dar îi veni să plângă văzându-l. Atât de tare îşi dorea să meargă acasă.

Următoarele două lucruri pe care le descoperi nu îi îmbunătăţiră deloc starea emoţională fragilă. Primul era o legătură de chei. Îşi aminti cum încuiase uşa apartamentului şi le aruncase în geantă în vreme ce se grăbea spre taxiul care o aştepta să o ducă la aeroport. Al doilea era un plic pe care scria „1-Hour Foto". Înăuntru se găseau mai multe poze lucioase făcute într-o excursie la New York. Fotografiile înfăţişau o versiune mai tânără a ei şi un băiat blond, înalt, care îi semăna foarte tare. Fusese ultima oară când îl văzuse pe fratele ei Samuel în viaţă. Băgă pozele înapoi în plic, înainte ca emoţiile să o copleşească, şi privi

grămăjoara de obiecte ce întruchipau fosta ei viață, răspândite pe pat, încercând să le separe de încărcătura lor emoțională și să le vadă în schimb ca pe un set de instrumente care să o ajute să fugă de acolo.

Avea destule haine, dar nu avea bani gheață. În plus, își epuizase linia de credit de pe carduri când își cumpărase biletul de avion pentru Ruina. Mai era și mica problemă a preotului și a polițistului care stăteau de pază pe coridor. Cu o diversiune, poate ar fi reușit să se strecoare afară din cameră, profitând de neatenția lor. Se gândi la personalul medical care venea la ea în salon. Poate că unul dintre ei ar fi ajutat-o, deși, cu preotul care era veșnic în încăpere, nu știa cum ar fi putut să abordeze subtil subiectul, darămite să comunice vreun plan fezabil. În plus, fuseseră cu siguranță verificați cu toții și primiseră instrucțiuni să raporteze orice contact suspect.

Se dădu jos din pat, având grijă să nu-și răstoarne lucrurile pe jos, și se duse la fereastră. Lumina strălucitoare care o izbi când ridică jaluzeaua o făcu să mijească ochii, dar nici ce văzu dincolo de geam nu o ajută prea mult. Străduța pietruită se afla la patru niveluri mai jos, iar pe clădirea din față cobora șerpuind o scară de incendiu, o imagine nu prea încurajatoare. În plus, Citadela domina peisajul, omniprezentă și tulburătoare, înălțându-se deasupra acoperișurilor și înnegrind orizontul aidoma unei santinele vigilente. Liv își întoarse privirea spre încăpere, cercetând încă o dată toate obiectele de acolo, cântărindu-l pe fiecare și încercând să-i stabilească posibila utilitate pentru tentativa ei de evadare.

În afara patului și a televizorului, în salon nu se mai găsea mare lucru: o măsuță cu un pahar din plastic și o carafă cu apă pe ea; un șir de butoane deasupra patului, un dosar din plastic fixat pe perete, în care se aflau fișele ei medicale. În tavan era agățat un șnur cu un mâner roșu, suficient de mare pentru ca orice bolnav, oricât de slăbit, să îl poată apuca și să tragă de el în caz de urgență. Liv se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi folosit și ea. Auzise în ultimele zile reacțiile la alte alarme, vocile și pașii grăbiți de pe coridor, înspre saloanele alăturate. Dar, chiar dacă zgomotul și confuzia ar fi creat o perdea de fum care să-i

distragă atenția preotului câteva clipe, toți ochii ar fi fost ațintiți asupra ei și i-ar fi fost aproape imposibil să vorbească cu cineva sau să-i strecoare cuiva un bilețel pe furiș. Trebuia să găsească altă cale.

17
Secția de poliție

Scara care ducea la celule răsuna de tropotele bocancilor polițiștilor care coborau în fugă, grăbindu-se să răspundă la alarmă. Gabriel îi întâlni în drumul său spre ieșire. Nu-i aruncară nici măcar o privire. Aflaseră cu toții că un gardian fusese atacat cu spray paralizant, așa că atunci când dădeau peste el – respirând cu dificultate, cu ochii umflați închiși, sprijinit de un alt gardian –, îl depășeau în fugă, grăbindu-se să-i prindă pe nenorociții care-i făcuseră asta.

Gabriel îl ajuta pe gardian să înainteze, cu un braț petrecut pe după umerii lui, cu mâna spre perete, ascunsă, cu pistolul bărbatului îndreptat înspre zona sa inghinală, ca să se asigure că nu va vorbi. În cealaltă mână, Gabriel ținea o stație de emisie-recepție pe care o înhățase în camera de control și în care ducea un monolog, prefăcându-se că poartă o conversație, ca nu cumva cineva să intre în vorbă cu el și ca să-și ascundă totodată o bună parte din chip.

Ajunseră în capul scărilor, când alți doi polițiști se năpustiră pe ușa de incendiu și o luară la goană în jos. Gabriel se strecură pe ușa pe care o lăsaseră deschisă și pătrunse într-un coridor scurt. În fața lui, printr-o fereastră pătrată dintr-o altă ușă, zărea recepția. Îl îmboldi pe gardian să meargă mai departe, împungându-l și mai tare cu pistolul în pelvis, pentru a-i aminti că e acolo.

Când ajunseră la câțiva metri de ușă, prinse stația sub bărbie, smulse tubul de spray de la curea și îi mai pulveriză un jet în față gardianului. Își strecură pistolul sub cămașă, îl îndesă în pantaloni și se năpusti pe ușă în încăperea care gemea de polițiști.

Toate capetele se întoarseră spre ei când pătrunseră în hol, atrase de noul acces de tuse care le anunța intrarea. Doi polițiști

aflați în apropiere se repeziră să-l ia în brațe pe gardianul cuprins de o tuse convulsivă. Gabriel îi lăsă să se ocupe de el și se grăbi spre ieșire.

— L-am adus în hol! zbieră în stație. Unde naiba e ambulanța aia?

Apoi ieși pe ușa de la intrare, liber ca pasărea cerului.

Nu știa cât va dura criza de tuse a gardianului, dar cu siguranță nu avea mult timp. Probabil că polițiștii care ajunseseră la subsol își dăduseră deja seama ce se întâmplase. Strada pe care se afla era aproape pustie, dar cea din față era mai aglomerată. Dacă reușea să o ia după colț și să se amestece în mulțime, avea o șansă. Colțul străzii era la circa șase metri în față. Își ținea stația lipită de față și privirea drept înainte, rezistând cu greu tentației de a o lua la fugă.

Se amestecă printre puținii trecători de pe stradă, schimbând trotuarul, punând cât mai multe persoane între el și cei care aveau să plece curând în urmărirea sa. Asfaltul era ud de la ploaia torențială care căzuse recent. Asta nu prea îl ajuta, dar se mulțumea și cu atât. Hainele lui, ude de la aspersoarele din închisoare, erau mai puțin bătătoare la ochi.

O coti pe strada principală, chiar în clipa în care o sirenă se porni undeva în spatele lui. Mijind ochii ca să se apere de soarele puternic, își potrivi pasul cu cel al oamenilor care ieșiseră la o plimbare de seară și aruncă stația într-un coș de gunoi. Trebuia să se îndepărteze de strada aceea cât mai repede posibil. O uniformă udă de polițist nu era cea mai bună deghizare pentru un fugar.

18

Spitalul Davlat Hastenesi

Provocarea de a găsi o soluție pentru a scoate la iveală mesajul ascuns al lui Oscar cu ajutorul resurselor limitate de care dispunea îi dădea lui Kathryn un sentiment de speranță și o hotărâre pe care nu le mai resimțise de multe zile încoace.

Din experiența profesională, știa că sunt necesare trei lucruri pentru a face un foc: combustibil, un catalizator și o scânteie. Pentru combustibil, smulsese câteva pagini din dosarul cu fișe medicale, neîndrăznind să riște să rupă ceva important din carnetul lui Oscar; rupsese hârtiile în bucățele mici și făcuse o grămăjoară pe pervaz.

Cât despre catalizator, trebuia să găsească o soluție ingenioasă. Avea nevoie de orice fel de substanță care să intensifice flacăra. Găsi ceea ce căuta sub forma gelului dezinfectant pentru mâini din dozatorul de lângă ușă, folosit în toate spitalele moderne. Conform etichetei, marca aceea avea o concentrație de alcool de patruzeci la sută. Alcoolul se evaporă repede, lăsând pielea uscată, și are și proprietăți antiseptice. Este totodată și un catalizator foarte eficient.

Își turnă o cantitate sănătoasă în palmă, o întinse pe pervaz, după care așeză grămăjoara de fâșii de hârtie deasupra, ca aceasta să absoarbă vaporii inflamabili pe măsură ce se evaporau. Cu cât aștepta mai mult, cu atât hârtia se îmbiba mai bine și șansele să se aprindă creșteau. Dar îi lipsea în continuare scânteia, iar pentru a o obține trebuia să aștepte ca soarele să iasă din spatele norilor.

Se întinse pe pat, uitându-se pe fereastră la fâșia luminoasă de cer care se întrezărea printre norii grei aflați în mișcare și culmile nemișcate ale munților. Ultima oară aprinsese astfel un foc

în excursia pe care o făcuse împreună cu John. Fusese o ieșire spontană, hotărâtă în ultima clipă, înainte ca Gabriel să se întoarcă la facultate și John să plece în Irak, în acea expediție arheologică din care nu avea să se mai întoarcă.

Își petrecuseră ziua cutreierând potecile din lanțul muntos Presidential Range din New Hampshire și îi prinsese o furtună teribilă. Când ajunseseră înapoi la locul în care parcaseră mașina închiriată, erau uzi până la piele; iar apoi descoperiseră că bateria era moartă. Se întorseseră la un refugiu pe lângă care trecuseră la venire și unde un turist de weekend folosise toate lemnele de foc și nu se obosise să aducă altele. Împreună cu Gabriel, Kathryn adunase cât de multe crengi căzute putuse, dar toate erau prea ude ca să ia foc. Nici măcar nu observaseră că John dispăruse, până când bărbatul nu își făcuse apariția în refugiu, fluturând o șosetă în vârful unui băț lung, din care picura motorina pe care o luase din rezervorul mașinii. Au pus vreascurile ude peste șosetă și au așteptat ca vaporii să pătrundă grămada de lemne, la fel cum aștepta și Kathryn acum. Motorina lichidă nu arde foarte bine, dar ramurile îmbibate cu eter s-au aprins cu ușurință. Și-au petrecut noaptea în refugiu, strânși unul în celălalt, încălzindu-se la foc – ultima oară când fuseseră cu toții împreună. Kathryn zâmbi, amintindu-și cât de aproape stătuseră toți trei și zâmbetele lor luminate de foc, în vreme ce afară furtuna își făcea de cap. Apoi își dădu seama că senzația de căldură nu este în mintea ei, ci că o simte chiar pe piele, inundând camera. Soarele ieșise dintre nori.

Sări din pat și se repezi la fereastră. Razele soarelui scăldau strada în lumina caldă a după-amiezii. Discul solar coborâse sub perdeaua de nori și avea să dispară în curând, prăbușindu-se îndărătul munților ce se întrezăreau în depărtare. Trebuia să se grăbească.

Își dădu jos ochelarii de citit de pe frunte, cu mâini tremurânde, și îi ținu deasupra bucățelelor de hârtie, ațintind cu ajutorul lentilelor cu efect de mărire un punct de lumină înspre vârful grămăjoarei.

O reflecție minusculă a soarelui, ca o imagine în oglindă, apăru pe hârtie, iar Kathryn o ținu nemișcată, pe cât de mult îi

îngăduia mâna tremurândă. Punctul luminos se închise la culoare și începu să ardă mocnit. Hârtia se încolăci, prefăcându-se în scrum în jurul lui, dar fără să facă nicio flacără. Kathryn își mută ochelarii, urmărind cu punctul luminos marginea hârtiei înnegrite, direcționând căldura asupra puținului jar pe care îl obținuse. Un punctuleț roșu străluci la marginea grămăjoarei, acolo unde hârtia se încovoie și se preschimbă în cenușă, dar tot nu se aprinse. Își făcu mâna căuș în jurul lui și suflă ușor spre vârful grămezii, încercând să nu miște bucățelele de hârtie sau să împrăștie vaporii de alcool captivi dedesubt. Continuă să sufle, cu blândețe, dar fără să se oprească, concentrându-și atenția asupra jarului roșiatic, până când rămase fără aer în plămâni. Atunci, chiar în momentul în care aproape că nu mai avea suflare, flacăra se aprinse în sfârșit și începu să înghită cu lăcomie bucățile de hârtie.

Luă grăbită jurnalul de pe pat și îl deschise la paginile din mijloc, pe care le însemnase tot cu niște bucățele de hârtie. Nu știa cât de lung era mesajul ascuns, dar nu avea prea mult combustibil, iar flacăra ardea cu repeziciune. Răsuci o bucată de hârtie, o puse peste grămăjoară, pentru a alimenta focul, după care oferi cu delicatețe flăcării prima filă albă.

Efectul fu aproape instantaneu. Căldura înnegri hârtia, acolo unde cerneala acidă o îmbibase și se uscase apoi, făcându-se nevăzută, și dădu la iveală rotocoale de simboluri caligrafiate ce umpleau încetul cu încetul pagina. Textul, de forma unei cruci Tau așezate cu susul în jos, era o oglindă a primei profeții cu care crescuse Kathryn, scrisă în aceeași limbă străveche. Ochii ei parcurseră simbolurile limbii mala, limba tribului ei, și ea le traduse în gând pe măsură ce le citea:

Cheia descătușează Sacramentul
Sacramentul devine una cu Cheia
Iar Pământul se cutremură
Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului într-o lună lunară
Căci altfel Cheia va pieri, Pământul se va despica
Și molima îl va cotropi, aducând sfârșitul lumii

Kathryn reciti mesajul, încercând să-l descifreze. Părea să fie o avertizare, dar era incompletă, așa că nu reuși să o înțeleagă.

Probabil că era un mesaj mai lung.

Luă grăbită o altă bucată de hârtie și o duse deasupra flăcării. Focul ardea mai repede decât se așteptase, iar încăperea începea să se umple de fum. Întoarse pagina jurnalului și o ținu deasupra flăcării.

Încă o bucată de text întunecat ieși la iveală, mult mai mare, dar focul ardea cu atâta repeziciune, că nici măcar nu se obosi să-l citească. Știa că aproape nu mai avea combustibil, iar fumul din cameră devenise îngrijorător de gros, așa că trecea paginile albe una după alta pe deasupra flăcării, alimentând-o până când ajunse la capătul jurnalului, iar focul se micșoră și își dădu duhul într-un ultim rotocol de fum.

Auzea pași apropiindu-se pe coridor. În câteva secunde, cineva putea intra în salonul ei, iar preotul și-ar fi făcut și el apariția. Deschise larg fereastra, strânse jarul, dovada incriminantă a focului, și îl împrăștie în aer. Lăsă fereastra deschisă, sperând astfel să alunge mirosul de fum, și își curăță mâinile cu gel antibacterian, căutând în același timp un loc în încăpere în care să ascundă jurnalul. Dar camera era goală. Nu exista nicio ascunzătoare. Kathryn se duse grăbită spre pat și ascunse carnetul în singurul loc la care se putea gândi și unde cu siguranță oricine ar fi căutat prima dată. Îl ascunse sub saltea.

19

Părintele Ulvi Şimşek stătea pe coridorul spitalului, înşirând mătăniile pe care le purta tot timpul la el şi gândindu-se înciudat la vizita de mai devreme a inspectorului de poliţie, pe care nu şi-o putea scoate din cap. Se comportase atât de arogant, cu aerul lui de superioritate, întrebându-l ce caută acolo, de parcă el ar fi fost un nimeni.

De-ar şti inspectorul cu cine are de-a face!

Numără mătăniile, răsfirându-le printre degete, pietricele netede ce se încălzeau sub atingerea degetelor lui. Erau nouăsprezece mărgele înşirate pe un fir de aţă neagră, şlefuite dintr-un soi special de chihlimbar pe care îl alesese pentru culoarea sa de un roşu-închis. Nouăsprezece mărgele şi tot atâtea vieţi curmate. Le numără în minte, mişcându-şi uşor buzele în vreme ce îşi amintea numele victimelor şi felul în care murise fiecare.

În ciuda veşmântului său de preot, serviciile pe care Ulvi le făcea Bisericii aveau o natură mai specializată. Se vedea pe sine ca fiind un soldat al Domnului, antrenat de ţara lui, dar servind acum un stăpân suveran, aflat deasupra tuturor. Mătăniile îi aminteau de trecutul său – în vestul Turciei, aproape de străvechea frontieră ce separa ţara de Grecia – şi, în vreme ce alţii, cu care împărţea aceeaşi credinţă, îşi spuneau rozariul pentru a se curăţa de păcate, el se folosea de mătănii ca să-şi amintească de unde vine şi ce făcuse în viaţa lui. Petele întunecate de pe sufletul său erau înrădăcinate prea adânc ca să poată fi curăţate pe lumea aceasta. Iar lumea însăşi era plină de neajunsuri. Numai Dumnezeu era neprihănit. Aşa că alesese să nu se prefacă că s-ar putea îndrepta în viaţa de aici, sau să se căiască pentru faptele sale. Era ceea ce era, un instrument întunecat servind scopului luminos al Domnului.

Iar Dumnezeu Însuși îl plămădise astfel; doar El avea să-l judece la timpul potrivit.

Ulvi ajunse la capătul șiragului și al pomelnicului de nume din trecutul său și băgă mătăniile la loc în buzunar. Le auzi zornăind ușor când atinseră telefonul mobil, alunecând spre fundul buzunarului, unde se ciocniră de cuțitul de ceramică, cu lama ascuțită ca sticla, dar invizibil pentru detectorul de metale cu care îl scanaseră paznicii când își începuse tura. În alt buzunar al hainei avea o seringă cu ac de nailon, o punguliță cu praf de flunitrazepam și o fiolă de aconitină, o otravă puternică. Le avea la el în fiecare zi, din momentul în care polițiștii începuseră să se obișnuiască cu prezența lui și controalele de securitate deveniseră mai puțin riguroase.

Se uită la polițist, care stătea tolănit pe scaunul lui, cu gândurile aiurea și neatent la ce se petrece în jurul său. Încă citea ziarul, începând de la pagina de sport și parcurgându-l de-a-ndoaselea până la prima pagină, așa cum făcea în fiecare zi, alunecând atât de jos în scaun, că aproape își atingea cu bărbia nasturii de la uniformă. Era fără nicio îndoială făcut din același aluat ca șeful său. Arogant. Disprețuitor. Stupid.

Dar nu avea importanță.

Un gardian plictisit era ușor de manipulat. Pe măsură ce orele turei de noapte treceau, iar în spital se făcea tot mai liniște, Ulvi avea să se ofere să facă cafea, care să îi țină treji pe amândoi, iar în chicineta de la capătul coridorului avea să-i strecoare praful de flunitrazepam în cană. Își imagină figura prostănacului când se va trezi dimineață, mahmur după ce îngurgitase o doză de drog al violului, și va descoperi că cei trei pacienți pe care îi avea în grijă muriseră în paturile lor. I-ar fi plăcut să asiste la scenă. I-ar fi plăcut să vadă și mutra înfumuratului de inspector, dar până atunci avea să fie deja departe, în altă misiune, slujindu-L pe Dumnezeu în felul său macabru. Se așeză la loc pe scaun, mai calm acum, că știa că așteptarea aproape luase sfârșit.

„Până mâine dimineață", așa sunase mesajul.

Se întrebă dacă mai erau și alții, agenți ca el, care primiseră același mesaj. Natura delicată a activităților sale făcea ca el să acționeze întotdeauna singur, pentru ca niciun indiciu să nu poată duce la stăpânii săi, în cazul în care lucrurile ar fi scăpat de

sub control. Dar nimic nu avea să scape de sub control, era mult prea experimentat ca să lase să se întâmple una ca asta.

Ulvi băgă mâna în celălalt buzunar și scoase trei mărgele, pe care le rostogoli în palmă; fiecare semăna cu câte o picătură solidă de sânge proaspăt, ce aștepta să fie răsfirată pe șiragul de mătănii. Le răsuci între degete, recitând numele în minte: Kathryn Mann, Liv Adamsen, fratele Dragan Ruja. Îl surprinsese faptul că numele ultimului călugăr rămas în viață fusese inclus printre țintele sale. Dar nu era treaba lui să pună la îndoială ordinele pe care le primea. La urma urmei, călugărul își dăruise deja viața lui Dumnezeu – Ulvi venea doar să i-o ia.

Se așeză mai comod pe scaun și luă romanul pe care îl adusese cu el ca să-i treacă mai ușor timpul. Era despre Cavalerii Templieri – preoți războinici aidoma lui. Tocmai se pregătea să înceapă să citească, când auzi zgomotul unor pași apropiindu-se. Polițistul îi auzi și el și își ridică privirea din ziar în clipa în care o asistentă apăru de după colț, îndreptându-se spre ei. Ulvi se uită la ceas. Era prea devreme pentru vizita de seară și femeia se grăbea evident să ajungă undeva. Probabil că o chemase unul dintre pacienți.

Asistenta ajunse la măsuța lor și luă hârtia pe care erau trecute numele persoanelor care intrau și ieșeau din saloane și orele de vizită. Nu-i băgă în seamă pe cei doi bărbați care o priveau. Apăruseră tensiuni încă din clipa în care personalului spitalului i se ceruse să evacueze puținii pacienți internați în aripa de psihiatrie și să înceteze orice lucrări de renovare.

„Aveți răbdare“, își spuse Ulvi în gând. „O să vă recăpătați clădirea până dimineață, vă promit!“

O urmări scriindu-și numele, ora, după care, în dreptul salonului, trecu „406“. Salonul lui Liv Adamsen. Ulvi luă cheile de pe masă și îi zâmbi asistentei, dar aceasta nu-i întoarse zâmbetul.

„Ce prost-crescuți sunt oamenii ăștia!“ se gândi în vreme ce o lua înaintea ei pe coridor. „Cu cât îmi termin mai repede treaba aici, cu atât mai bine!“

20

Liv stătea în capul oaselor în pat, trăgând cu urechea la sunetele care veneau de pe coridor.

Pașii se auzeau din dreapta, deci aceea era direcția în care trebuia să o ia atunci când va ieși din cameră. Se auzi o singură bătaie puternică în ușă. Liv se întinse și își trase cearșaful până la gât când ușa se deschise încet.

Preotul păși în încăpere și ea se simți imediat cuprinsă de groază. Asistenta îl urmă, se îndreptă către butonul pe care apăsase Liv ca să o cheme de urgență și stinse lumina care pâlpâia în dreptul lui.

— Tu OK? o întrebă într-o engleză stricată, scoțând din reflex un termometru digital din buzunar și punându-i-l pe frunte.

— Da, mă simt bine, cred, dar trebuie să te-ntreb ceva.

Asistenta apăsă pe butonul termometrului, ca să-i apară valorile temperaturii, și dispozitivul îi răspunse cu un *bip*.

— Ce s-a-ntâmplat cu lucrurile mele după ce am fost internată?

— Obiectele personale sunt depozitate în biroul din spatele recepției.

Asistenta studie ecranul termometrului, după care îi apucă încheietura și îi luă pulsul.

— Și cum aș putea să le recuperez?

— Semnezi la plecare.

Îi luă pulsul, după care îi lăsă încheietura și îi privi chipul pentru prima oară de când intrase în încăpere.

— Altceva?

— Da...

Liv îi aruncă o privire preotului, de parcă s-ar fi jenat să vorbească despre asta.

— Poți să-mi spui care e starea mea, hmm... din punct de vedere medical.

Asistenta scoase niște fișe din mapa de plastic prinsă de perete și le citi.

— Un oarecare dezechilibru hormonal – nivel de estrogen foarte ridicat, dar nu periculos. Ai temperatură, greață. Poate ai un virus. Memoria mare grijă.

Răsfoi dosarul până la sfârșit și citi observațiile psihiatrului. Liv încercase să-și dea seama singură ce scrie în ele, dar erau în turcă. Și, oricât de mult și-ar fi dorit să plece din locul acela, nu avea niciun sens să evadeze doar ca să se prăbușească fără suflare după o sută de metri.

— Raportul psihiatric e bun, zise asistenta. Te țin doar sub observație.

— Ce medicamente mi se administrează?

Asistenta parcurse notițele și dădu din cap.

— Niciun medicament. Doar odihnă și observație.

Liv fu surprinsă să audă asta și nu o crezu întru totul. În capul ei se petreceau prea multe lucruri bizare ca să nu fi fost drogată în vreun fel.

— Deci, teoretic, mi-aș putea vedea de viață ca de obicei, zise Liv, urmărind chipul asistentei în căutarea unei tresăriri cât de mici, care să trădeze o minciună profesională. Adică n-ar trebui să mă țin departe de nicio activitate – să mă urc într-un avion sau să fac scufundări, de pildă?

Asistenta se uită la preot și ridică din umeri.

— Faci ce vrei!

— Mulțumesc, spuse Liv, cuvintele ieșindu-i din gură ca un oftat de ușurare.

— Nicio problemă. Altceva?

— Da, ar mai fi ceva, zise Liv, dând cearșaful la o parte și lăsând să se vadă că e îmbrăcată din cap până-n picioare. Aș vrea să mă externez. Chiar acum!

Liv își înhățase deja sacul de pe podea și era la jumătatea drumului spre ușă, când Ulvi își dădu seama ce se întâmplă. Din

instinct, făcu un pas în față, încercând să i se pună în cale, dar ea îl ocoli și se strecură pe ușa întredeschisă.

Afară, pe coridor, polițistul se ridică din scaun și se îndreptă spre ea.

— Întoarce-te în salon!

— De ce? întrebă Liv privindu-l calm drept în ochi.

— Fiindcă... nu te simți bine.

— Asistenta tocmai mi-a spus altceva.

Liv își întoarse capul înspre locul unde stătea acum femeia.

— Și nu sunt arestată, nu?

Polițistul deschise gura, dând să spună ceva, dar apoi păru să se răzgândească.

— Nu, zise.

Liv zâmbi și își înclină capul într-o parte.

— În cazul ăsta, vrei să mă lași să trec, te rog?

Bărbatul o privi, în vreme ce în mintea lui se dădea o bătălie. Ajunse la o concluzie și se dădu la o parte.

— Trebuie să rămâi aici! zise preotul, iar cuvintele sunară ca un ordin.

— Nu, îi răspunse Liv, în vreme ce se îndepărta. Chiar nu trebuie!

Își ridică sacul pe umăr și o porni grăbită în direcția din care o auzise venind pe asistentă.

Ulvi o privi îndepărtându-se, în vreme ce își cântărea opțiunile. Dacă pornea în spatele ei acum, o putea urmări pe ascuns, așteptând să se îndepărteze de locurile aglomerate și să ajungă într-o cameră de hotel, într-un loc în care să fie singură. Era tentant. Dar celelalte două ținte erau încă acolo, prin urmare și grosul misiunii lui se afla încă acolo.

O urmări pe Liv cum ajunge în capătul coridorului și dispare.

Derulă în minte evenimentele care tocmai se petrecuseră în salon, cu încetinitorul, analizându-le pe îndelete, apoi zâmbi amintindu-și un lucru pe care i-l spusese Liv asistentei.

O întrebase dacă putea să ia avionul.

Așa că nu era nevoie să o urmărească. Știa încotro se îndreaptă. Spera însă că mai sunt și alți agenți pe teren în afară de el. Pierderea lui avea să fie câștigul lor. Scoase telefonul din buzunar și tastă cu grijă un mesaj către superiorul său.

21

Kathryn Mann auzise vocile de pe coridor, dar auzul ei afectat nu îi permitea să recunoască glasurile sau să își dea seama despre ce vorbesc. Oricine ar fi fost, se îndepărtaseră însă, iar Kathryn ascultă tăcerea până când i se păru îndeajuns de adâncă încât să poată scoate carnetul din ascunzătoarea prea puțin sigură pe care i-o găsise.

Foile șopteau în tăcerea din încăpere, ca niște aluzii la secretele pe care le țineau ascunse. Își puse ochelarii de citit, pe care-i ținea pe creștet, și prima pagină deveni imediat mai clară.

Te rog să mă ierți pentru modul încâlcit în care ți-am transmis acest mesaj, dar vei înțelege de ce m-am străduit atât de tare să m-asigur că vei fi singura care îl va descoperi. Textul pe care l-am transcris aici e o copie a unui mesaj pe care l-am primit cu câțiva ani în urmă. Originea lui și modul în care mi-a parvenit sunt motivele pentru care l-am ținut ascuns de tine în toți acești ani. Știu că noi n-am avut niciodată secrete. Dă-mi voie să-ți explic de ce acesta a fost singurul meu secret față de tine, în speranța că vei înțelege de ce am ales să fac asta.

Tăblița originală care conținea mesajul s-a pierdut. Eu am aflat de existența ei doar fiindcă, la câteva luni după ce John a fost ucis, mi-a fost trimisă, de către o sursă anonimă, o fotografie care o reprezenta. Pe spatele fotografiei erau câteva rânduri scrise de mână, care spuneau doar atât:

„Asta am descoperit. Din cauza asta am fost uciși."

M-am întrebat adeseori de unde știa persoana care mi-a trimis-o despre existența mea. Poate că John îi povestise, sau poate că lăsase mesajul cuiva, care să mi-l transmită în caz că i s-ar fi întâmplat

ceva, la fel cum eu ți-l transmit acum ție. Cred că persoana care mi l-a trimis, oricine ar fi fost ea, m-a ales tocmai pe mine în baza trecutului meu mai neobișnuit. Eram deja mort în ochii celor din Citadelă, prin urmare nu mă expunea niciunui risc transmițându-mi această informație periculoasă. Nici măcar dușmanii noștri din Citadelă, oricât de răzbunători ar fi, n-ar încerca să omoare pe cineva care e deja mort.

Vreau să știi că m-am gândit adeseori dacă să-ți împărtășesc sau nu această informație. Nu-mi plăcea deloc să-ți ascund ceva, dar în cele din urmă am ales calea prudenței. Dacă John a fost ucis pentru că descoperise această tăbliță, atunci și cea mai vagă bănuială că și tu ai putea să știi ceva ți-ar fi pus viața în pericol. Știam că, la rândul tău, i-ai fi spus și lui Gabriel. Cred că înțelegi dilema mea. Dorința mea de a-ți împărtăși informația versus riscul la care le-aș fi expus pe cele două persoane la care țin cel mai mult pe lumea asta. Cum aș fi putut să-mi asum un astfel de risc? N-am putut — așa că n-am făcut-o.

Dar acum simt că sfârșitul e aproape. Mă-ntorc la Ruina sperând că această a doua profeție ne va arăta calea, după ce prima se va fi adeverit. Și dacă, din vreun motiv sau altul, nu voi putea să ți-o transmit personal, o scriu aici, ca s-o descoperi singură.

Dacă citești aceste rânduri, înseamnă că eu sunt mort...

Kathryn izbucni în plâns, duritatea ultimei fraze străpungând tăria cu care se înarmase până atunci și rupând zăgazul lacrimilor fierbinți pe care le ținuse în frâu. Își scoase ochelarii și își șterse ochii cu dosul palmei. Gândul că tatăl ei scrisese acele rânduri singuratice ca un condamnat pus față în față cu iminența morții sale era insuportabil. Își mai șterse o dată ochii, apoi își puse din nou ochelarii și continuă să citească.

...Sper ca adeverirea primei profeții să facă lumină și asupra celei de-a doua, astfel încât să te ajute în misiunea ta de a restabili ordinea de drept a lucrurilor. Mi-am petrecut multe seri încercând să-i descifrez sensul, dar, neștiind ce anume e Sacramentul, pentru mine

a rămas o enigmă. În ceea ce mă privește, pot să fac lumină asupra unui singur aspect.

În timpul scurtei perioade petrecute în Citadelă, am dat din întâmplare peste ceva care cred c-ar putea fi Harta Stelară pomenită aici. A ajuns în bibliotecă împreună cu celelalte fragmente care alcătuiau prima profeție. Și ea purta simbolul Tau, alături de ceea ce păreau a fi constelații și instrucțiuni scrise într-o limbă pe care nu o înțelegeam. Aveam de gând s-o studiez mai îndeaproape și să învăț limba în care fusese scrisă, dar n-am mai avut timp. La scurtă vreme după ce am făcut această descoperire, am aflat că prezența mea devenise suspectă în Citadelă, așa c-am furat fragmentele de tăbliițe și am fugit. Aș fi vrut să iau și Harta Stelară cu mine, dar era prea grea. Știam că, dacă aș fi încercat să traversez șanțul de apărare înot, m-ar fi tras la fund și m-aș fi înecat. Așa c-am făcut cel mai bun lucru care-mi stătea în putință. Am ascuns-o.

Nu voiam ca membrii ordinului Sancti și acoliții lor să se bucure de pe urma cunoașterii pe care o conținea, oricare ar fi fost aceea, așa c-am pus-o într-un loc în care existau puține șanse să fie găsită. Speranța mea e că se află încă acolo și că, după ce s-a adeverit prima profeție, veți putea intra în Citadelă și veți putea, cu ajutorul hărții pe care ți-o voi da mai jos, să intrați în sfârșit în posesia ei.

Aici se sfârșea mesajul.

Kathryn se uită la următoarea pagină goală. Probabil că acolo se aflau mai multe informații decât reușise ea să scoată la iveală în puținul timp pe care îl avusese la dispoziție.

Întoarse paginile, la primele simboluri pe care le descoperise, și reciti primele rânduri:

Cheia descătușează Sacramentul
Sacramentul devine una cu Cheia
Iar Pământul se cutremură
Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului într-o lună lunară

O fază a lunii pline dura în jur de douăzeci și opt de zile. Presupunând că evacuarea călugărilor Sancti din Citadelă marca momentul descătușării Sacramentului, asta însemna că trecuseră deja zece zile. Kathryn reciti restul mesajului cu o îngrijorare crescândă.

Căci altfel Cheia va pieri, Pământul se va despica
Și molima îl va cotropi, aducând sfârșitul lumii

Se gândi la boala ce părea să-i fi lovit pe călugării Sancti. Să fi fost oare vorba despre molima de care pomenea profeția? În nebunia ce domnise în camera de primire de la Urgențe în primele ore după ce fuseseră duși cu toții acolo, întrezărise câte ceva din simptomele călugărilor: pielea învinețită, ochii înroșiți, sângerarea. Dacă s-ar fi răspândit în lume, ar fi fost ca în cea mai cumplită profeție din Apocalipsa, i-ar fi preschimbat pe toți muritorii în diavoli. Privi paginile goale, nerăbdătoare să știe ce mai scria acolo. Avea să mai treacă o zi până când soarele avea să revină din nou în fața ferestrei sale, luminând-o, o zi pe care nu-și permitea să o piardă. Simțea povara a ceea ce tocmai aflase și frustrare, din cauză că toată acea cunoaștere era zăvorâtă în aceeași încăpere cu ea, în vreme ce secundele se scurgeau ireversibil.

Trecuseră deja zece zile.

Mai rămăseseră optsprezece.

22

Uşa liftului se deschise şi Liv avu un atac de panică. După zile întregi în care fusese închisă, departe de lume, zarva şi numărul de persoane din zona recepţiei i se păreau copleşitoare. Găsi o şapcă de baseball în geantă, pe care şi-o trase peste ochi, ca să-şi ascundă puţin faţa, apoi se forţă să iasă din lift şi să traverseze coridorul cu o pardoseală acoperită cu un mozaic şters de timp, spre biroul de la recepţie. Cercetă anunţurile care împânzeau pereţii, căutând vreun indiciu, dar erau toate în turcă.

— Biroul de obiecte personale ale pacienţilor? o întrebă pe recepţionistă.

Un deget subţire îi arătă o uşă de lângă intrare. Se îndreptă într-acolo, aruncând o privire afară când trecu prin dreptul uşii de la intrare. Plouase şi soarele după-amiezii, care coborâse la orizont, strălucea pe caldarâmul ud. Un car de televiziune era parcat pe cealaltă parte a străzii, iar cameramanul şi un reporter stăteau pe locurile din faţă, fumând şi sporovăind, aşteptând să se întâmple ceva. Nu voia să cadă într-o ambuscadă la ieşirea din clădire şi să apară din nou la ştirile de seară. Avea nevoie să treacă neobservată – deocamdată, cel puţin. Probabil că mai exista încă o ieşire din clădire.

Biroul cu obiectele personale ale pacienţilor era adăpostit într-un fel de debara întunecoasă; vrafuri de documente se înălţau de pe fiecare centimetru pătrat de suprafaţă orizontală şi se bălăngăneau într-un echilibru instabil pe tejgheaua îngustă care separa încăperea în două. Un tânăr cu o faţă plictisită şedea în spatele ei, sortând o grămadă voluminoasă de hârtii cu entuziasmul unui condamnat. Liv îi arătă brăţara de plastic de la încheietură, pe care figurau numele ei şi numărul sub care fusese înregistrată

la internare, iar tânărul ridică un morman de documente sub braț și pătrunse încovoindu-se în valea întunecată de rafturi ce se întindea în spatele lui. Liv aruncă o privire spre ușă, trăgând cu urechea la sunetele înfundate ce veneau din zona recepției, gata să o ia la fugă la auzul unor bocanci tropăind pe dușumea. Reușise să scape mai ușor decât se așteptase. Se așteptase ca preotul sau polițistul să se străduiască mai tare să o împiedice să plece, dar era limpede că gestul ei îi luase pe amândoi prin surprindere. Asta nu însemna însă că e liberă ca pasărea cerului. Cu siguranță își sunaseră amândoi superiorii, imediat ce ea se îndepărtase, și poate încercau chiar acum să o oprească. Trebuia să fie prevăzătoare.

Tânărul se întoarse din arhiva întunecoasă cu o cutie de carton în brațe. Liv semnă de primire, îi deschise capacul și se dădu înapoi cu dezgust la vederea unei pungi transparente din plastic în care se aflau hainele ei îmbibate de sânge.

— Coșul de gunoi e în colț.

Funcționarul îi arătă o pubelă mare, din care se ițea un sac de gunoi galben. Liv duse cutia într-acolo și ridică capacul cu mâna rămasă liberă. Înăuntru se găseau alte cinci sau șase pungi care conțineau obiecte de îmbrăcăminte la fel de murdare de sânge. Se întrebă de ce angajații spitalului nu le aruncaseră pur și simplu. Apoi văzu anunțul de declinare a răspunderii de pe interiorul capacului și înțelese. Era ceva legat de asigurări. Se spunea că, dacă aruncai un obiect de valoare, era în mod oficial vina ta. Aruncă pungile cu sânge închegat peste cele care se aflau deja în pubelă și închise capacul.

În cutie mai rămăsese doar un plic alb mototolit, care conținea niște hârtii împăturite și câteva sute de lire turcești. Habar n-avea dacă asta însemna că e bogată sau că poate să-și cumpere doar o cafea. Oricum, era mai bine decât nimic. Băgă plicul în sacul de voiaj și lăsă cutia pe tejghea.

— Mersi, zise, închizând sacul și pregătindu-se să dea piept cu lumea de afară.

Tânărul din spatele tejghelei nu spuse nimic, continuând să mute vrafurile de hârtie dintr-o parte în alta, aidoma lui Sisif care-și împinge de-a pururi bolovanul în susul muntelui.

Liv deschise ușa și cercetă persoanele care se învârteau în zona recepției. Era exclus să iasă pe ușa principală, din cauza echipei de știri care campase în fața ei. Deocamdată trebuia să se amestece în mulțime și să atragă cât mai puțin atenția asupra ei. Sigur mai exista o ieșire! Ochii i se opriră pe doi tipi îmbrăcați în salopetele verzi ale spitalului, care trecură prin fața ei, îndepărtându-se. Ceva din limbajul lor corporal îi atrase atenția. Erau relaxați și nu păreau să se grăbească nicăieri. Unul dintre ei duse mâna la buzunarul de la piept și Liv zări dreptunghiul de carton care-l dădea de gol, umflând țesătura verde a salopetei. Atunci știu, cu simțul ascuțit al fumătorului care se lăsase, că mergeau într-o pauză de țigară. Și, dacă nu exista vreo încăpere destinată fumătorilor în interiorul spitalului, asta însemna că se duceau afară.

O luă pe urmele lor când trecură de o ușă dublă și ajunseră într-un coridor nerenovat, potrivindu-și pașii cu ai lor ca să n-o audă, dar erau prea absorbiți de conversația lor ca s-o observe pe blonda minioană din spate. Ajunseră la o ușă de incendiu din capătul coridorului și împinseră bara de siguranță ca s-o deschidă, băgându-și deja țigările în gură. Liv se grăbi să-i prindă din urmă și se strecură în spatele lor.

— Bună! zise, uitându-se înspre aleea de unde se vedea strada principală.

— Intrarea principală e pe acolo, mormăi unul dintre ei, arătându-i să o ia înapoi pe coridorul pe care venise.

— Dar pot ieși și pe aici, nu?

Liv se îndrepta deja spre alee, fără să mai aștepte un răspuns.

Aleea dădea într-o stradă mai largă, cu două benzi de circulație pe care mașinile se deplasau în aceeași direcție. O luă în sens opus față de trafic, mijindu-și ochii ca să se apere de soare și căutând un taxi. Cel puțin nu mai ploua; e întotdeauna mai greu să găsești un taxi pe ploaie. Văzu unul liber, îi făcu semn cu mâna și se strecură recunoscătoare pe bancheta din spate.

— *Nereye?* o întrebă șoferul.

— La aeroport, răspunse, prinzându-și centura de siguranță.

— Care dintre ele?

Taximetristul trecuse la engleză cu uşurinţa cuiva care îşi câştigă pâinea într-un oraş turistic.

— Cel mai aglomerat, răspunse Liv, lăsându-se să alunece mai jos pe banchetă. Cel din care pleacă cele mai multe zboruri.

23

Sediul fundației Ortus, Districtul Grădinilor, Ruina

Ajda Demir contempla amurgul strălucitor de la fereastra etajului patru al clădirii, mijind ochii și ținând o palmă streașină în dreptul lor, ca să se apere de lumina reflectată de caldarâmul umed. Mișcarea se oglindi pe sticlă, atrăgându-i atenția asupra unei versiuni transparente a propriei ființe, ce plutea ca un spectru în fața ei. Evenimentele ultimei săptămâni îi erau scrise pe chip: cearcăne întunecate, fruntea încrețită de îngrijorare, fire de păr argintiu scăpate din cocul strâns de obicei impecabil. Își ridică mâna și le netezi, de parcă acel gest neînsemnat ar fi putut să readucă totul la normal.

Întorcându-se cu spatele la versiunea fantomatică a ei înseși, cercetă haosul ce domnea acum în lumea ei, altfel atât de ordonată. Încăperea în care se afla semăna cu o mică sală de clasă, luminată de neoanele din tavan și având mai multe măsuțe aliniate la care stăteau de obicei voluntarii responsabili cu strângerea de fonduri și angajații fundației, care gestionau în liniște unul dintre cele mai mari proiecte ale fundației Ortus din centrul Sudanului. Dar, în urma exploziei din Citadelă, întreaga activitate se oprise brusc. Conturile fundației fuseseră blocate în toată lumea, până la finalizarea anchetei care urma să stabilească motivele pentru care directoarea sa luase o camionetă încărcată cu fertilizant, donat cu bună-credință de o corporație mare și respectată, și încercase să arunce în aer cea mai veche și mai sacră mănăstire din lume. În ultima săptămână, o echipă de anchetatori stătuse zi și noapte acolo, verificând conturile și registrele contabile, căutând dovezi că fundația ar fi fost doar o fațadă, iar în spatele ei s-ar fi ascuns o organizație teroristă antiecleziastică. Nu găsiseră nimic, evident, dar asta nu mai conta. Efectul de

PR fusese dezastruos. Pe lângă telefoanele jurnaliștilor, cărora trebuia să le răspundă, și reporterii insistenți, pe care trebuia să-i țină la distanță, Ajda fusese ocupată să întocmească o listă tot mai stufoasă de companii și organizații care anunțau că vor înceta orice colaborare cu fundația. Mormanul de cutii din fața ei, care se înălța tot mai amenințător și care trebuia sortat și arhivat, era o dovadă de netăgăduit a situației catastrofale în care se afla acum fundația.

Dar nu munca în plus era apăsătoare, ci costul invizibil, efectele greu de cuantificat ale haosului. Printre grămezile de cutii, vedea fotografiile și hărțile lipite pe pereții zugrăviți în alb, mărturii ale proiectelor care trebuia acum abandonate din cauza anchetei: un sistem de canalizare și filtrare a apei în Sudan; o școală nouă, ridicată parțial, în Sierra Leone; terenuri agricole proaspăt arate în Somalia, de pe care nu se recoltaseră până atunci decât mine antipersonal. Oamenii din țările acelea erau adevăratele victime. Nu aveau să înțeleagă de ce viața lor distrusă nu mai putea fi reconstruită.

Ajda simți presiunea zilei ploioase și trase cu urechea, sperând să audă tunetul în depărtare, rostogolindu-se din vârful muntelui ca să curețe atmosfera. Auzi însă în schimb un zgomot care-i înghețа sângele în vine și îi făcu ochii să se mărească de frică. Era un scârțâit pe podeaua de lemn – în clădire se mai afla cineva.

Ascultă în continuare, sperând să audă o voce cunoscută strigând-o sau o conversație. Dar nu se auzi nimic. Plecaseră toți acasă. Încuiase chiar ea ușa după ultima persoană care părăsise biroul.

Sunetul se auzi din nou: scârțâitul dușumelei, urmat de un clic ușor.

Venea de undeva de deasupra ei, unde nu ar fi trebuit să se afle nimeni. Primele patru niveluri erau ocupate de birourile fundației. La al cincilea se găsea apartamentul lui Kathryn Mann, a cărei familie deținuse pe vremuri întreaga clădire. Ea conducea în prezent fundația și locuia „deasupra prăvăliei", cum îi plăcea să spună. Dar acum nu era acasă, ci la spital.

Încă un sunet.

Mai ușor, ca un sertar care se deschide.

Ajda traversă încăperea pe vârfuri, folosindu-se de zgomotele care veneau de deasupra ca să-și acopere mișcările. Ajunse la ușa care dădea spre scări și se uită în sus, spre palierul de la etajul cinci.

Una dintre ferestrele de la mansardă era deschisă.

Zgomotele slabe ce indicau o activitate continuau să alunece în jos pe scări, prea grijulii ca să fie nevinovate, prea tari ca să fie trecute cu vederea. Ajda se strecură pe scări, pe lângă perete, acolo unde treptele erau mai solide și scârțâiau mai puțin. Ușa apartamentului era deschisă. În spatele ei se zărea o lumină aprinsă. Se opri o secundă, neștiind ce să facă. Sunetul unui sertar care se deschidea o făcu să își învingă frica. Oricine ar fi fost înăuntru își băga nasul prin hârtiile personale ale lui Kathryn și ea nu putea accepta una ca asta. Urcă ultimele trepte și ajunse în fața ușii.

Înăuntru, un polițist în uniformă stătea îngenuncheat lângă un dulap cu dosare.

— Pot să v-ajut? întrebă Ajda, pe un ton care voia să spună exact contrariul.

Polițistul scoase ceva de sub sertar, după care se ridică și se întoarse cu fața la ea.

— Bună, Ajda, zise Gabriel, îndreptându-se spre biblioteca imensă, care ocupa un perete întreg, de la podea până în tavan.

Ajda trebui să-și înfrâneze impulsul, care nu îi stătea în fire, de a se repezi să-l îmbrățișeze.

— Credeam... Credeam că ești la închisoare, zise.

— Am fost.

Gabriel se lăsă pe vine și întinse mâna după un exemplar legat în piele al romanului *Jane Eyre*, aflat pe unul dintre rafturile de jos.

— Iar acum nu mai sunt.

Apăsă pe cotorul cărții și întreaga parte de jos a bibliotecii se deschise cu un *clic* ușor. Ajda crezuse până atunci că știe fiecare colțișor al biroului, dar nu avusese habar de panoul fals și de dulapul care se ascundea în spatele lui.

O bătaie puternică ce se auzi de la parter îi făcu pe amândoi să întoarcă capul.

— Pe mine mă caută, zise Gabriel, scoțând un fax din priză și ridicându-l din dulap. Te rog să nu deschizi!

Bătăile continuară, într-un stil agresiv și persistent, care indica că afară se află fie polițiști, fie recuperatori. Ajda bănuia ce se întâmplase și i se făcu frică. Gabriel și mama lui erau niște oameni buni. Lucra cu ei de suficientă vreme ca să știe asta. Cu o săptămână în urmă, s-ar fi simțit obligată să le deschidă polițiștilor. Dar, după ce îi văzuse întorcând biroul cu susul în jos și târând în mocirlă reputațiile celor care lucrau acolo, își schimbase părerea. N-aveau decât să bată până le țâșnea sângele din pumni: n-avea de gând să le deschidă.

Gabriel puse faxul jos și îl întoarse. În partea din spate se găseau mufele pentru cablul telefonic și cablul de alimentare cu energie electrică, precum și o încuietoare mică. Scoase o cheiță din plicul pe care îl găsise sub sertar, descuie și ridică partea de sus a aparatului. Înăuntru, componentele electronice din orice fax obișnuit fuseseră înghesuite în circa o treime din suprafață. Restul era plin cu pașapoarte de diferite culori și pungi de plastic ce conțineau teancuri de bancnote din diverse țări. Ajda văzu euro și dolari, dar și lire turcești sau sudaneze și ceea ce părea să fie dinari irakieni. Înăuntru se găsea și un teanc gros de carduri de credit.

— Ce sunt toate astea? întrebă, în vreme ce lumea ei ordonată se mai prăbuși puțin.

Gabriel băgă în buzunar trei pașapoarte și toți banii.

— Mare parte din munca mea pe teren e neoficială, explică el, sortând cu repeziciune cardurile de credit. Mulți dintre oamenii cei mai nevoiași din lume sunt conduși de către cei mai corupți. Dacă am respecta regulile, n-am ajunge nicăieri, iar cei mai slabi n-ar avea nicio șansă. Mă tem că trebuie să-ncalc regulile din când în când ca să rezolv câte ceva.

Bătăile se auziră din nou de la parter, însoțite acum de soneria telefonului de la recepție.

— Nu m-aștept să faci ceva împotriva voinței tale, zise Gabriel, luând-o ușor de umeri. Dacă vrei să cobori să le deschizi, e-n

regulă! Nu e bătălia ta. Dar mama e în pericol și vreau s-o ajut, iar tu m-ai putea ajuta pe mine.

Bătăile încetară la fel de brusc cum începuseră și telefonul se opri și el din sunat. Ajda ridică capul, se uită în ochii onești ai lui Gabriel și zâmbi.

— Ce vrei să fac?

24

Spitalul Davlat Hastenesi

Amurgul aduse cu el vizitele de seară în spital.

Cum un salon era acum pustiu, vizitele durară mai puțin decât de obicei și părintele Ulvi era nerăbdător să-i vadă pe medici și pe asistente plecați, ca să se poată concentra pe ce mai avea de făcut în noaptea aceea. Se jucă cu mărgelele din buzunar, pe care nu le agățase încă în șiragul de mătănii, în vreme ce asistentul verifica starea lui Kathryn Mann. Apoi încuiară ușa și se îndreptară spre ultimul salon, aflat la capătul coridorului.

Bărbatul împingea încet căruciorul în acea direcție, făcându-l să pară surprinzător de greu pentru statura lui masivă. Ulvi știa că nu dimensiunile căruciorului de medicamente îl făceau să înainteze cu pași târșâiți, ci că întregul său corp opunea o rezistență surdă, adânc înrădăcinată, la gândul de a intra în salon și de a da cu ochii de pacientul aflat acolo. Trebuia să recunoască că era ceva în înfățișarea călugărului care îl tulbura până și pe el. În meseria lui, asistase la destule scene care unei persoane normale i-ar fi întors stomacul pe dos – atacuri sălbatice cu cuțitul, cadavre arse, o etalare grotescă de corpuri omenești desfigurate de tortură și violență –, dar nici măcar el nu văzuse vreodată ceva asemănător cu pacientul din salonul 400.

Ulvi intră primul în încăpere, ținând ușa deschisă pentru asistentul deloc nerăbdător să îl urmeze și având grijă să nu se uite spre pat până când nu avea să fie nevoit. Auzea o respirație uscată, șuierată și grăbită, de parcă creatura ce zăcea întinsă pe pat ar fi furat aerul din încăpere. Închise ușa, apoi se întoarse spre pacient.

Priveliștea îl șoca de fiecare dată. Cel mai tare îl frapa la călugăr culoarea pielii. Acolo unde ieșea la iveală de sub bandajele pătate cu galben care îi acopereau mare parte din corp, era complet neagră, deși Ulvi știa, din notițele sale, că bărbatul întins în

fața lui era un călugăr sârb alb, pe nume Dragan Ruja. Arăta de parcă ar fi fost pârjolit sau scufundat într-un butoi cu petrol, atât de întunecată era culoarea pielii care-i atârna pe trupul slăbănog. Boala necunoscută de care suferea îl rosese pe dinăuntru, descompunându-i carnea până ajunsese să semene cu un cadavru. Aducea cu trupurile mumificate care alunecau uneori din vârful munților; alpiniști care se rătăciseră, murind acolo, și ale căror trupuri se uscaseră încet în lunile sau chiar anii în care le bătuseră vântul și zăpada, până nu mai rămăsese din ei decât o carcasă goală, o formă aproximativă amintind de ființa umană care fuseseră odată. Atâta doar că trupurile găsite pe munte erau duse la morgă, nu la spital, și nu te urmăreau cu privirea când intrai în salon, nici nu se fereau când le tamponai cu vată rănile putrezite, din care puroiul continua să se scurgă fără oprire.

Ulvi îi cercetă chipul, părul lung, răsfirat peste pielea uscată ca pergamentul, barba care îi mărginea buzele crăpate, tumefiate ca restul trupului său și întinzându-se peste un șir de dinți sparți, maronii din cauza gingiilor sângerânde, încremeniți într-un rânjet. Părea să urle, deși, din fericire, nu scotea niciun sunet în afara horcăiturilor. Ochii – slavă Domnului! – erau închiși, căci ei îl tulburau cel mai tare pe Ulvi. Dacă se mișcau repede, poate aveau să reușească să iasă din încăpere înainte să-l trezească.

Asistentul se gândea probabil la același lucru, fiindcă își făcea treaba cu repeziciune. Luă o pereche de mănuși de cauciuc dintr-o cutie, le trase pe mâini, apoi schimbă punga de plasmă goală conectată la perfuzie. Pregăti seringi cu vitamina K și cu Thrombin, care ajutau la coagularea sângelui, precum și niște bisturie ca să taie pansamentele îmbibate cu puroi înfășurate în jurul straniei rețele de răni a călugărului. Și în momentul acela făcu o greșeală. Sfâșie grăbit o pungă în care se aflau pansamente noi, iar fâșâitul plasticului străpunse tăcerea apăsătoare. Pleoapele subțiri și înnegrite se zbătură instantaneu, reacționând la zgomot. Ulvi și asistentul le urmăriră, sperând amândoi că ochii nu se vor deschide și creatura va rămâne adormită. Dar nu se întâmplă așa. Capul i se rostogoli pe o parte, înspre ei, și pleoapele se ridicară, dând la iveală ochii demonici pe care îi acopereau. Erau de un roșu-aprins, din cauza vaselor de sânge care explodaseră și inundaseră albul corneei. Ulvi îi privi țintă,

hipnotizat de imaginea fratelui său călugăr şi de creatura demonică în care se preschimbase.

Lumina era dureroasă.

Totul era dureros.

Când se trezise prima oară în locul acela, Dragan crezuse, pentru o clipă, că ajunsese în Rai. Nu se mai afla în încăperile şi coridoarele întunecoase din adâncul Citadelei, ceea ce însemna că murise. Durerea îl copleşise însă şi îşi dăduse seama că se înşelase, fiindcă Raiul nu putea îngădui o asemenea agonie.

În primele zile, după ce îşi dăduse seama unde se află, îşi aşteptase moartea – cu braţele deschise, chiar. Ştia, judecând după durerile agonizante, că era aproape, că avea să se întâmple într-un fel sau altul. Fie trupul său chinuit avea să cedeze în cele din urmă, fie un agent al Citadelei avea să-i facă o vizită.

Fiindcă legea era fără echivoc.

Secretele Citadelei trebuia să fie protejate.

Iar el era un Sanctus – un păstrător al Sacramentului. Nu puteau să-l lase să mai trăiască pe lumea aceasta, cu tot ceea ce ştia. Aşa că aveau să-l ducă înapoi, sau să trimită pe cineva care să-l ucidă, pe el şi pe toţi cei cu care ar fi vorbit.

Dar el nu spusese nimic.

Nici doctorilor, nici poliţiştilor, nici măcar preotului care îl supraveghea fără încetare, furişându-se din când în când în camera lui ca să-i şoptească la ureche veşti despre lumea de afară. Şi-ar fi dorit să-l lase în pace. Puţin îi păsa lui de toate alea. Nu-şi dorea decât să-şi păstreze sufletul neîntinat, ca să se poată arăta în faţa lui Dumnezeu ştiind că îşi ţinuse jurământul şi că dusese taina cu el în mormânt.

Şi auzise Moartea pe coridor, târându-şi picioarele în faţa uşii lui, jucându-se cu el, tachinându-l cu prezenţa ei, strecurându-se apoi în alte încăperi, ca să răpească alte suflete. Chiar dacă şi-o dorea, chiar dacă tânjea după ea, Moartea îl lăsase în pace.

Aşa că îndurase în continuare, aşteptându-şi rândul, care nu putea fi – lăudat fie Domnul! – unul prea lung. Căci, în ciuda transfuziilor cu sângele altora şi a medicamentelor care îl împiedicau să se scurgă iarăşi din el, simţea cum viaţa îl părăseşte încetul cu încetul, picătură cu picătură, prelingându-se prin

locurile întunecate și umede dintre pansamente și pielea lui buboasă, pe care asistentele o tamponau și o curățau.

Acum însă simțea altceva.

Acum se temea să audă Moartea șoptind la ușa lui. Mai devreme, când se trezise din somnul agonizant în care plutea, dintr-un vis în care trupul îi era iarăși întreg și el se întorsese în tunelele răcoroase din adâncul muntelui, dăduse cu ochii de o siluetă întunecată, care se afla în cameră lângă el. La început, crezuse că umbra aceea era Moartea însăși, venită în sfârșit să-l ia cu ea. Dar, pe măsură ce ochii injectați cu sânge i se limpezeau și silueta se apropia de pat, văzu că e doar preotul, care venise să-i aducă alte vești.

Moartea sosise într-adevăr, într-un final, dar nu la căpătâiul lui.

„Tu ești ultimul", îi șoptise preotul. „Ultimul..."

Și, pe când zăcea întins, încremenit la auzul acelei vești, simți cum puterea îi revine din nou în trup, odată cu gândul că moartea nu mai e o opțiune. Acum trebuia să trăiască. Nu știa care dintre conducători mai rămăsese în Citadelă, dar bănuia că niciunul. De ce altfel ar fi fost lăsat să putrezească în spital, fără niciun cuvânt? Din ce alt motiv nu fusese ucis mai demult, altul decât că nu mai exista nimeni care să dea acel ordin? Dacă fosta elită fusese anihilată, asta însemna că mai rămăsese doar el. Era singurul care mai putea s-o reconstruiască.

Se uită în jos, la asistentul care desprindea ultimul bandaj lipicios, dând la iveală trupul vinețiu, tumefiat. Simpla lui vedere era o agonie: carnea stâlcită, crestată de cicatricele ceremoniale, însemn al ordinului sfânt căruia îi aparținea, înroșită și umflată acolo pe unde sângele și secrețiile i se scurgeau din trup.

Își îndurase suferințele, așa cum făcuse Iov înaintea lui, și se dovedise demn de misiunea care-i fusese încredințată. Fusese cruțat ca să restabilească ordinea. Dar un lider trebuie să fie puternic, și exista un singur loc în care își putea recăpăta forțele și își putea reface trupul distrus. Asta dacă avea să supraviețuiască.

Trebuia să se întoarcă în Citadelă.

II

„Niciunul dintre noi nu va înfăptui
vreodată ceva măreț sau uluitor
dacă nu va asculta acea șoaptă
pe care doar el o poate auzi."

Ralph Waldo Emerson

25

Provincia Babil, vestul Irakului

Hyde se sprijinea cu mâna de tavanul cabinei, în vreme ce maşina de teren se hurduca, trecând peste făgaşele săpate în drum de inundaţiile recente. Părăsiseră şoseaua principală în urmă cu douăzeci de kilometri şi se aflau acum în mijlocul pustietăţii. Aici nu creşteau copaci sau iarbă şi nu bătea nicio boare de vânt – nu exista absolut nimic. Până şi tufişurile pitice de ciocul-cucoarei care reuşeau cumva să se agaţe de pământul uscat în alte părţi ale Irakului fuseseră pârjolite de marginile răsăritene ale deşertului sirian, ce se extindea încet, dar sigur. Orice crescuse vreodată aici, dacă crescuse ceva, fusese măcinat de timp şi de căldură şi redus la doar două elemente – pământ şi cer –, cu o fâşie înceţoşată la orizont, marcând locul în care se întrepătrundeau, de parcă Dumnezeu şi-ar fi trecut degetul pe deasupra lor, amestecându-le contururile până la contopire.

În faţa lui se afla ceea ce numea acum „acasă", o adunare de corturi pământii şi structuri din prefabricate, strânse laolaltă în interiorul unui perimetru delimitat cu sârmă ghimpată. Două excavatoare imense se deplasau în interiorul taberei, ridicând praful în aer în vreme ce săpau un al doilea bazin de acumulare, chiar dacă primul era în continuare gol. În mijlocul perimetrului se înălţa scheletica turlă de foraj, întunecată, ascuţită şi avântându-se spre cer ca turla unei biserici ridicate întru slava banilor. Turla îi amintea lui Hyde de mânerul unei rulete şi, ca de fiecare dată când viaţa lui ajungea într-un punct critic, el paria din nou pe căsuţa în care va cădea bila, sperând că va fi neagră.

Ajunseră la intrarea principală, traversară perimetrul dublu şi pătrunseră la umbra hangarului în care erau adăpostite toate maşinăriile. Era mai bine echipat decât orice văzuse Hyde

în toți anii petrecuți în armată. Când semnase contractul, i se ceruse să alcătuiască o listă cu vehiculele și echipamentele de care avea nevoie. Obișnuit fiind cu intendenții din armată, care îi înjumătățeau orice listă, adăugase o grămadă de lucruri de care nu prea avea trebuință. Dar le primise pe toate. Banii nu păreau să fie o problemă pentru noii săi șefi, deși, câtă vreme forajul continua să nu producă nimic, se tot întreba de unde provin fondurile: nu din pământ, de asta era sigur.

Mașina se opri și Hyde deschise portiera, lăsând să pătrundă înăuntru aerul încins ținut captiv în hangar, își întinse brațele ca să-și relaxeze spatele pe care și-l încovoiase pe drum și intră pe o ușă dublă menită să țină căldura în afara clădirii principale și să nu lase răcoarea aerului condiționat să iasă afară.

În cantina pe jumătate plină, bărbați îmbrăcați în salopetele pe care le purtau în deșert își luau cina după o zi de forat. Știa că tocmai ieșiseră din schimb, fiindcă hainele lor de lucru, de un alb orbitor, menit să reflecte un soare oricât de nemilos, erau acum de un bej uniform. Simțea căldura care radia din trupuri pe când trecea pe lângă mesele lor, de parcă ar fi fost niște cărămizi care stătuseră toată ziua în soare.

Ieși din cantină și intră în secțiunea destinată birourilor, unde temperatura aerului era mai scăzută cu câteva grade. Introduse un cod care-i permitea accesul pe domeniul său – centrul de securitate al complexului. Oamenii mai importanți își aveau birourile mai departe pe coridor, acolo unde aerul condiționat nu se oprea niciodată și unde nu răzbăteau zgomotele din cantină, dar lui îi plăcea locul acela. Teoretic, însemna că putea ieși mult mai repede, în caz că s-ar fi întâmplat ceva – nu că s-ar fi așteptat la una ca asta. Granița cu Siria era la peste șaptezeci de kilometri depărtare, la fel și cel mai apropiat oraș. Încă mai existau grupări de fedaini peste tot – luptătorii naționaliști pentru libertate, care încercau să îi alunge pe ocupanții occidentali – și se găseau o grămadă de infractori oportuniști, care căutau să răpească muncitori ai companiilor occidentale bogate, ce prosperau în acea perioadă de pace nesigură. Dar Hyde se îndoia că vreunul și-ar fi încercat norocul acolo.

Mare parte din munca lui de responsabil cu securitatea se încheiase înainte ca lucrătorii să înfigă prima lopată în nisip.

Condusese în mod intenționat echipamentele de construcție și transportoarele blindate ce serveau la deplasarea angajaților prin cele mai aglomerate locuri de pe drum, pentru a le arăta tuturor forța militară și de personal pe care o duceau cu ei în deșert. Cum capacitatea tactică a complexului era un secret pe care-l cunoștea toată lumea, niciun băștinaș în toate mințile nu ar fi cutezat să-i provoace – în zonă se găseau prea multe ținte mai facile.

În camera de control, monitoarele așezate pe un rând transmiteau înregistrări live de la camerele amplasate în locuri strategice în interiorul complexului. Noaptea, cele din zona gardului de sârmă ghimpată treceau pe frecvențe sensibile la căldură și la raze infraroșii, preschimbând culoarea deșertului, din cafeniu nisipos, într-un verde fantomatic. Tariq, unul dintre localnicii pe care-i angajase, era așezat în fața lor, hipnotizat de monotonia imaginilor. Nici măcar nu ridică privirea.

Hyde se prăbuși pe un scaun de lângă biroul lui și aruncă pe masă exemplarul împăturit din *USA Today* și pachetul învelit în pânză. Se gândi să arunce ziarul direct la coș, dar apoi îl ascunse într-un sertar – pentru orice eventualitate. Mișcând mouse-ul ca să-și trezească calculatorul, își deschise e-mailul. Firewall-ul sistemului era atât de bun, încât nu primea niciodată spam-uri, iar mesajele îi ajungeau în inbox doar dacă îi erau adresate direct lui și erau trimise de pe calculatoare cu IP aprobat. Aproape nimeni nu îndeplinea aceste condiții, așa că primea foarte rar mesaje. Încă se mai surprindea verificând să vadă dacă nu primise vreun e-mail de la Wanda, dar ea nu-i mai trimisese nimic după hârtiile de divorț. De data asta, însă, îl aștepta un mesaj. Era unul intern, de la dr. Harzan – șeful cel mare al complexului:

Tocmai am fost în deșert.
Când te-ntorci, adu relicva în sala de operațiuni.

Hyde oftă și se ridică greoi în picioare. Nu-l deranja că primește ordine – după șaisprezece ani petrecuți în armată, era obișnuit cu asta –, dar îl irita în continuare faptul că e trimis de colo-colo de un civil. Înhăță pachetul și ieși pe coridor.

Când fusese la primul interviu pentru acel post, i se spusese că printre sarcinile lui se va număra și una care avea de-a face cu antichitățile. La vremea aceea, nu se gândise prea mult la asta. Acum însă se gândea tot timpul. I se părea logic ca, dacă tot săpai, să dai peste niscaiva vechituri care să valoreze ceva, dar pentru nimic în lume nu înțelegea ce legătură avea *cumpărarea* unor relicve arheologice de pe piața neagră, la suprapreț, cu forarea după petrol. Îl întrebase odată pe dr. Harzan, care îi răspunsese că nu e plătit să gândească, ci să facă ce i se spune și să-și țină gura. Așa că asta și făcea: își ținea gura în legătură cu relicvele, cu complexul și cu dorința irezistibilă de a-i băga o grenadă în fund lui Harzan și de a-l împinge de pe o stâncă.

Ajunse în fața sălii de operațiuni, aflată la capătul cel mai răcoros al coridorului, bătu la ușă și așteptă să i se răspundă. Chiar dacă era șeful securității, nu avea cheia de la acea încăpere. Singurele persoane care aveau acces în ea erau Harzan și cei doi asistenți ai săi, Blythe și Rothstein, care își petreceau zilele în deșertul pustiu, făcând gropi în nisip ca niște puști uriași, păroși și neastâmpărați, dându-le mari bătăi de cap responsabililor cu securitatea. De ce nu puteau să stea în tabăra confortabilă și sigură, ca toți ceilalți, asta depășea puterea lui de înțelegere. Îi porecliseră „cei trei magi" – deși nu le-o spusese nimeni în față, fiindcă nu aveau deloc simțul umorului. Întreaga tabără le era pusă la dispoziție, acest lucru fusese specificat clar atunci când îl angajaseră. Era aproape ca și cum cei trei înțelepți și goana lor după cai verzi pe pereți ar fi fost mai importante decât petrolul pe care îl căutau. Hyde aruncase o privire în dosarele lor, încercând să își dea seama ce-i făcea așa de importanți. Sperase să găsească niște informații care să-l lămurească, dar ceea ce citise acolo nu făcuse decât să-l deruteze și mai tare. Se așteptase să dea peste CV-urile unor geologi renumiți, care să fi găsit de nenumărate ori petrol acolo unde nu reușise nimeni înaintea lor, dar toți trei se dovediseră a fi cercetători cu doctorate în domenii ca istorie antică, teologie și arheologie. Nu reușea să își dea seama cum aveau să-i sperie toate astea pe zeii poleiți cu aur din adâncul pământului și să-i facă să iasă la suprafață. Încă o dată,

pariase totul pe negru, se pare, iar bila avea să se oprească în dreptunghiul roșu.

Ușa zăngăni când fu descuiată din interior și barba dr. Harzan apăru în crăpătură; cearcănele întunecate îl făceau să semene cu un ursuleț panda.

— Adu-o înăuntru! zise, deschizând ușa suficient de larg ca Hyde să se strecoare în încăpere.

Hyde se opri în fața mesei din mijlocul camerei. Ceilalți doi nu se aflau acolo, dar le simțea mirosul. Ambii fumau pipă și mireasma tutunului plutea în aer. Era a doua oară când intra acolo de când se deschisese tabăra, și locul devenise cu mult mai murdar decât îl văzuse el ultima oară. Suluri de hârtii imprimate și grafice cu mișcările seismice erau îngrămădite peste tot, revărsându-se în unele locuri pe podea. O hartă topografică acoperea un perete, iar pe ea fusese țesută, ca o pânză de păianjen, o rețea de piuneze, foițe autocolante și fotografii reprezentând cerul nopții, pe care diferitele constelații erau marcate cu carioca. Pe masa din mijloc se găseau și laptopuri de ultimă generație, cești de cafea golite demult și alte bucăți de tablete din piatră asemănătoare cu cea din mâinile lui. Nici măcar femeile de serviciu nu aveau voie să intre acolo, de aceea încăperea duhnea mai rău ca vestiarul unei echipe de baschet.

— S-o văd! zise dr. Harzan.

Hyde îi întinse pachetul și îl urmări dezvelindu-l, cu ochi strălucitori, ca un drogat care desface un staniol în care se află o bobiță de *crack*. Îi căzu fața când văzu ce conține.

— Nu asta ne-a fost promis! zise. Bucata asta e mult prea recentă ca să ne intereseze!

O ridică ca s-o vadă și Hyde, de parcă ar fi fost un student încet la minte, care tocmai picase un examen.

— E scrisă în akkadiană, nu în protocuneiformă, iar simbolurile nu alcătuiesc litera Tau.

— Am fost trimis să cumpăr o relicvă, zise Hyde, încercând să-și păstreze cumpătul. Am cumpărat o relicvă.

— Ei bine, n-ai cumpărat-o pe cea care trebuia. Asta nu e bună de nimic!

O aruncă pe masă, de parcă ar fi fost o carte de buzunar, și se întoarse, îndepărtându-se.

— Fă-te util: unul dintre șoferi a fost prins furând motorină, pe care le-o vindea nomazilor. E în celulă. Du-te și ocupă-te de el! Măcar asta să fii capabil să faci. Și închide ușa în urma ta!

Hyde traversă terenul încins în direcția turnurilor de pază care serveau și pe post de închisoare, cu sudoarea picurându-i de pe obrajii încinși, de parcă i-ar fi clocotit sângele în vine. Fantoma îi dăduse altă piatră și îl făcuse să pară un idiot. Ajunse la ușa turnului și o deschise, izbind-o cu piciorul.

— Deschide-o! zise, făcând semn cu capul spre ușa încuiată a celulei construite în fundația turnului.

Gardianul se supuse.

Înăuntru se afla un irakian de vreo douăzeci de ani, întins pe scândura ce servea drept pat.

— Apucă-i mâna și ține-i-o pe pat! ordonă Hyde.

Nu voia să-și piardă timpul cu pungașul ăla neînsemnat. Avea alte conturi mai importante de reglat. Gardianul făcu ce i se ceruse. Hyde își scoase cuțitul de la brâu și îl înfipse între două degete de la mâna prizonierului. Bărbatul scânci și se uită fix la armă, cu ochii măriți de groază.

— Ai furat de la companie, nu-i așa?

— Nu, zise bărbatul îngrozit, pe un ton ce aducea a implorare, încercând să fie cât mai convingător.

— Ai furat de la companie, insistă Hyde, ceea ce nu poate fi tolerat!

Dintr-o singură mișcare, lăsă cuțitul să cadă ca o ghilotină, retezându-i degetul mic cu o pocnitură surdă.

Prizonierul urlă. Din tăietură începu să curgă sângele, izolând degetul desprins de trup într-o băltoacă stacojie ce se întindea tot mai mult.

— Dacă mai furi, o să-ți tai mâna! zise Hyde. Dacă o să-ncerci să fugi, o să-ți iau viața!

Se întoarse spre gardian, care părea la fel de șocat ca prizonierul.

— Curăță-l și trimite-l înapoi la lucru!

Apoi ieși în căldura și soarele orbitor de afară, unde își șterse cuțitul pe pantalonii de lucru.

Întors în birou, trase cu putere de sertar și scoase exemplarul din *USA Today*. Înhăță telefonul prin satelit și formă numărul mâzgălit sub fotografiile celor trei supraviețuitori din Citadelă. I-ar fi plăcut să facă mai multe decât doar să-i reteze câteva degete Fantomei. I-ar fi plăcut să-l lege și să-l tortureze încet, așa cum erau învățați soldații care lucrau sub acoperire, trimiși în misiuni secrete menite să bage spaima în dușman.

Tonul de apel torcea liniștit. Nu răspunse nimeni.

Fantoma își bătuse din nou joc de el.

26

Provincia Al Anbar, vestul Irakului

Se lăsa seara, dar căldura zilei rămânea captivă la marginile deșertului sirian. Fusese țintuită în terenul pietros de soarele nemilos și acum radia înapoi, de parcă sub crusta terestră s-ar fi aflat magmă topită. Era greu de crezut că ceva putea supraviețui acolo, în dogoarea ca de furnal și în peisajul acela lunar, dar smocuri răzlețe de iarbă reușiseră cumva să răzbească printre crăpăturile din pământ, și tufișuri de crușin se întindeau peste pietriș acolo unde denivelările peisajului ofereau câte un petic de umbră joasă – iar caprele le mâncau pe toate.

Fantoma avea o rețea extinsă de oameni la dispoziția lui, alți fedaini uniți de dorința de a apăra țara și locuitorii ei de agresiunea dictatorilor și a cotropitorilor. Răspândise vestea de-a lungul numeroaselor cărări pe care păstorii își mânau caprele și care șerpuiau în deșert la vest de Ramadi, întrebând dacă auzise cineva despre un bărbat care purta o șapcă roșie a unei echipe engleze de fotbal. Nu fusese greu să-i dea de urmă. I se spunea Ahmar, care în arabă înseamnă „roșu".

Fantoma îl găsi ghemuit lângă o baltă noroioasă, într-una dintre oazele pe care le foloseau păstorii, umplând un bidon cu apă, înconjurat de caprele lui. Șapca, de un roșu decolorat, sărea în ochi pe fundalul mișcător și prăfuit de lână neagră și cafenie. Avea o mitralieră AK-47 trecută peste umăr, iar din cureaua de piele care-i încingea mijlocul *dishdashei* lungi, albe, răsărea un pistol Beretta.

Ahmar ridică privirea când auzi tropote, mijind ochii ca să se apere de soare. Chipul său cu piele tăbăcită era brăzdat de riduri adânci. Putea să aibă la fel de bine treizeci sau o sută de ani.

— Frumos pistol, zise Fantoma, arătând spre Beretta.

Sunetul vocii răguşite îi păru cunoscut bărbatului, iar pe chip i se ivi o expresie de neîncredere amestecată cu frică.

— Nu l-am furat! zise, ducând mâna la pistol, mai mult ca să-l ascundă decât ca să-l folosească. L-am primit la schimb.

Fantoma descălecă.

— Ştiu, zise, băgând încet mâna în desaga agăţată de şa.

Scoase o legătură din material roşu pe care o desfăcu, dând la iveală piatra acoperită cu simboluri ce alcătuiau forma literei Tau.

— Şi eu vreau să fac schimb.

Ahmar abia dacă-l auzi, într-atât era de fascinat de bucata roşie de bumbac în care fusese înfăşurată tableta.

Întinse mâna să atingă tricoul echipei Manchester United, dar se opri, temându-se dintr-odată de ce ar putea să i se ceară la schimb pentru obiectul acela magic.

— Ce vrei pentru el?

— Doar informaţii. Piatra asta, unde ai găsit-o?

Ahmar se gândi la întrebare, apoi faţa i se lumină într-un zâmbet larg, dând la iveală o gură aproape pe de-a întregul ştirbă.

— Hai să-ţi arăt! zise, împingând o capră mai încolo.

Netezi un petic de pământ noroios şi smulse o trestie de pe malul bălţii. Cu vârful ei ascuţit, desenă paisprezece puncte ce alcătuiau un contur de forma unui şarpe. Ca toţi beduinii, păstorul se orienta cu ajutorul stelelor. Deşertul era mereu schimbător şi nu oferea puncte fixe de reper, dar stelele rămâneau aceleaşi. Şi Fantoma se ghida după ele, aşa că recunoscu constelaţia pe care o desenase bărbatul. Era Draco, balaurul vigilent, căruia i se spunea astfel fiindcă nu apunea niciodată în atmosfera nordică, dar beduinii îl ştiau drept „şarpele". Ahmar arătă spre dreptunghiul alcătuit din patru puncte reprezentând capul şi îşi lăsă degetul să alunece de-a lungul spatelui creaturii, până când ajunse la linia orizontului.

— Urmează şarpele! zise. Ţine-o în stânga Ţapului. Trei zile de păstorit, o zi călare – acolo am găsit piatra.

Ţapul era denumirea pe care beduinii o dădeau Stelei Nordului. Ţinându-se la stânga ei, avea să se îndrepte spre nord-vest, urmând semnul şarpelui tot mai adânc în deşertul sirian. Avea

suficiente provizii în desagă pentru cel puțin o zi, poate chiar pentru trei zile dacă le folosea cumpătat și dacă își cruța calul în orele în care soarele dogorea cel mai tare.

Ahmar îngenunche ca să-și spele noroiul de pe mână, apoi se șterse pe *dishdasha* și o întinse. Fantoma îi dădu tricoul lui Manchester United și îl privi trecându-și-l peste cap și luând-o apoi la fugă spre tabăra principală, strigându-i pe ceilalți păstori și dând din mâini, de parcă tocmai ar fi înscris un gol.

Fantoma se urcă din nou în șa și se întoarse spre orizont. Cerul se întuneca la răsărit și cele mai luminoase stele se aprinseseră deja. Nu peste mult timp, cerul avea să se întunece și la apus, acolo unde sălășluia Balaurul, arătând drumul în deșert, așa cum făcuse de la începutul timpurilor.

O zi călare, așa spusese Ahmar.

Fantoma îi dădu pinteni calului și se îndepărtară amândoi de mirosul de capre și de umbra oazei.

Cu ajutorul lunii, putea ajunge la destinație înainte de ivirea zorilor.

27

Gaziantep este cel mai mare dintre cele două aeroporturi care deservesc orașul. Amplasarea în nord, mai aproape de Munții Taurus și de Ruina, îl face preferatul majorității turiștilor. Cel puțin, asta îi spusese șoferul de taxi lui Liv în drumul spre aeroport. Din punctul ei de vedere, mulți turiști echivalau cu multe zboruri, iar acesta era singurul lucru care o interesa.

Reușise să cumpere în ultimul moment un bilet dus spre Newark, folosind mare parte din banii pe care-i găsise în plic. Plătise cu bani gheață fiindcă se gândea că, dacă cineva o pusese pe vreo listă a urmăriților, o cumpărătură cu cardul de credit ar fi dat-o de gol. Angajatul companiei aeriene îi făcuse rezervarea și îi luase banii fără să clipească, semn că n-o recunoscuse. Până atunci, lucrurile merseseră bine. Acum însă trebuia să treacă de controlul pașapoartelor.

Sala de așteptare de la plecări era destul de aglomerată, înțesată de turiști care se întorceau la casele lor după ce își purificaseră sufletele. Liv evaluă cozile și o alese în final pe cea mai lungă, fiindcă ofițerul vamal din capătul ei era scârbos de gras și părea cât pe ce să adoarmă în aerul cald și umed pe care nu-l mișca nici cea mai mică adiere. Se așeză la rând și, pe măsură ce coada înainta, îl urmări cum verifica pașaportul și fizionomia fiecărui pasager în parte; forța gravitației părea să-i tragă în jos chipul dolofan, într-o expresie permanentă de plictiseală absolută. De-abia dacă își ațintea privirea mai mult de o secundă pe fața fiecărui călător, așa că, atunci când îi veni rândul, Liv se simțea cu mult mai liniștită.

Vameșul deschise pașaportul și citi numele titularului, comparându-l cu cel de pe bilet. Apoi își ridică privirea, plimbându-și ochii lipsiți de chef de la fotografie la Liv și înapoi. Liv își scoase

șapca de baseball și îl privi și ea, străduindu-se să mențină o expresie neutră. Simțea furnicături sub piele, de parcă ochii scrutători care i se plimbau pe chip ar fi fost mustățile unei insecte uriașe care o gâdilau. Tipul nu se grăbea deloc. O studia pe îndelete. Nu mai zăbovise atât de mult la niciunul dintre ceilalți pasageri aflați la coadă în fața ei. Sângele îi zvâcnea în urechi și transpira din cauza combinației ucigătoare de stres și aer condiționat care funcționa prost. Ochii lui continuară să-i alunece pe chip, apoi coborâră pentru a se plimba pe restul trupului ei. În mod normal, Liv ar fi fost ofensată, dar acum se simțea ușurată. Se părea că nu era totuși un vameș super profesionist, care să aibă propriile lui strategii și un fler ascuțit pentru a-i depista pe potențialii fugari. Era doar un bărbat supraponderal și urât, căruia îi plăcea să se holbeze la femei. Așa că îl lăsă să se holbeze, liniștită la gândul că, dacă aveau să-i pună întrebări despre ea mai târziu, nu avea să-și amintească chipul ei.

După o vreme, ce păru să fi durat câteva ore, îi închise în cele din urmă pașaportul cu un gest sec și-l puse pe masă. Liv îl înhăță și se grăbi să se îndepărteze, aranjându-și fără să-și dea seama nasturele de sus al bluzei. Se alătură unui șir de oameni care așteptau să treacă prin ultimul filtru de securitate și răsuflă puțin mai ușurată. Scăpase nevătămată și era aproape acasă. Coada înainta, glasurile vibrau în jurul ei, iar Liv începea să se relaxeze. Atunci se auzi o bufnitură puternică la capătul rândului, care-i făcu inima să-i sară din piept.

Își ridică privirea, temându-se că avea să-l descopere pe vameșul cel gras înconjurat de paznici și arătând în direcția ei. Văzu în schimb o femeie însărcinată, acoperită din cap până-n picioare cu un *hijab*, prin care îi ieșea burta proeminentă. Își scăpase tava de plastic pe jos și se lăsase pe vine, căutându-și lucrurile, iar un bărbat stătea aplecat deasupra ei, zbierând furios în arabă, în vreme ce ea aduna înnebunită obiectele care se împrăștiaseră peste tot.

Și atunci bărbatul o plesni, cu dosul mâinii, de parcă ar fi alungat o muscă, dar intenționat și mult mai tare. Capul femeii zvâcni într-o parte, împins de forța loviturii, după care ea continuă pur și simplu să-și strângă lucrurile ca și cum ar fi fost obișnuită cu un astfel de tratament.

Liv nu ştia dacă de vină e concentrarea bruscă sau indignarea pe care o simţea în faţa violenţei bărbatului, dar ceva se petrecu înlăuntrul ei. Era ca şi cum un zăgaz ar fi cedat undeva în adâncime şi ceva, o senzaţie, s-ar fi năpustit la suprafaţă. O simţea plutind prin ea, aproape ridicând-o de pe pământ pe când se înălţa, aducând cu ea şi şoaptele, umplându-i mintea cu ele. Se auzeau tot mai tare, bubuind înlăuntrul ei ca un râu care îşi croia drum prin stâncă. Şi atunci mai auzi ceva – ceva palpabil undeva în mijloc.

Un cuvânt.

KuShiKaam

O tulbură atât de tare, încât totul în jurul ei păru să se mişte în reluare. Privi cu multă detaşare cum gardianul face un pas în faţă şi pune mâna pe braţul bărbatului care tocmai îşi lovise soţia, cu o expresie reprobatoare pe chip, dar lipsită de mânie. Femeia îngenuncheată pe podea continua să îşi strângă lucrurile şi să le aşeze în tavă. Confruntată cu stranietatea acelei scene, furia lui Liv începu să se risipească, şoaptele îşi pierdură din intensitate şi cuvântul se auzi tot mai stins. Se trezi ca din vis, băgă mâna în geantă, cotrobăind printre lucrurile puse în dezordine, căutând înnebunită un pix. Se temea că acel cuvânt avea să se piardă, avea să fie dus departe, în locul acela întunecat din mintea ei în care, după toate aparenţele, raţiunea nu îl putea urmări. Găsi pixul şi scrise repede cuvântul în palmă, în lipsa unei foi de hârtie. Dar, pe când făcea asta, pixul păru să prindă viaţă, mişcându-se cu de la sine putere şi, în locul unei aproximări fonetice a cuvântului pe care îl auzise, mâzgăli o serie de simboluri neregulate, într-o limbă pe care n-o mai văzuse niciodată.

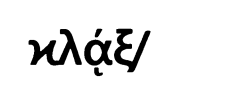

Cercetă ceea ce scrisese şi literele se preschimbară în mintea ei, mai întâi în sunetul pe care îl auzise:

KuShiKaam

apoi primiră înțelesul ce se afla în esența lor:

Cheia

Liv își ridică privirea. Femeia terminase de adunat obiectele și trecuse de detectorul de metale, alăturându-se soțului ei. Gardienii le făcură semn să treacă, restabilind ordinea cât mai repede posibil. Asistau probabil la astfel de incidente în fiecare zi, episoade banale de violență domestică declanșate de stres și de oboseală. Chiar și așa, stătuseră deoparte, urmărind fără să intervină cum un bărbat lovește o femeie gravidă. Gândul acesta o revolta pe Liv, dar nu putea să facă nimic. Dacă s-ar fi luat la ceartă cu o șleahtă de porci misogini n-ar mai fi trecut neobservată. Dar, cu toate acestea, șoaptele din mintea ei nu se dădeau duse și ea simți un puseu surprinzător și intens de violență față de bărbatul care își plesnise soția. Își dorea să-l lovească și să-l umilească în fața tuturor. Își dorea să-l omoare chiar, să înhațe un pistol de la unul dintre gardienii inutili și să-l împuște în cap. Intensitatea urii pe care o resimțea o luă prin surprindere. Părea să își tragă seva din zgomotele din mintea ei, care ajunseseră să șuiere ca un ibric ce dă în clocot. Simți furnicături în tot corpul, de parcă o mie de ace i-ar fi înțepat pielea. O speriau senzațiile acelea. Era ca și cum ar fi avut ceva periculos înlăuntrul ei, pe care nu-l înțelegea și nu-l putea controla. Ridică ochii și își dădu seama că oamenii de la coadă o privesc. O femeie din fața ei spuse ceva, dar ea nu o auzi, din cauza sunetelor care-i răsunau în urechi. Își aruncă lucrurile într-o tavă de plastic și se uită drept înainte, evitând orice contact vizual, în vreme ce coada înainta. Ce naiba se petrecea cu ea? Părea să-și piardă mințile.

Trecu de detectorul de metale și ajunse în sala de așteptare de la porțile de îmbarcare. Nu era suficient că nu-și mai amintea nimic, acum mai auzea și voci! Asta o irita – pe ea, pe Liv Adamsen, reporterul cu o minte brici, femeia rațională, cinică și sceptică în legătură cu orice avea chiar și cea mai vagă legătură cu mișcarea New Age. Nu înțelegea cum ceva atât de „țăcănit" i se întâmpla acum chiar ei. Nu-i plăcea și nu și-o dorea. Era în continuare convinsă că o drogaseră în spital și că toate acele

senzații nu erau decât niște efecte secundare grotești, care vor dispărea de îndată ce va reuși să doarmă și să bage în ea câțiva litri de cafea.

Se uită la tabela de plecări. Îmbarcarea pentru zborul ei începuse, dar ea ezită. De fiecare dată când lucrurile nu erau clare, instinctul o îndemna să analizeze problema din toate unghiurile, până când reușea să o înțeleagă. Acum, rațiunea îi spunea că acel cuvânt pe care îl mâzgălise în palmă trebuie să fie ceva ce mintea ei încețoșată scosese la suprafață de pe undeva, într-o limbă pe care o putea verifica și pentru care putea găsi o explicație. Cercetă magazinele duty-free aliniate de-a lungul pereților terminalului și găsi ceea ce căuta. Era în direcția opusă față de poarta ei de îmbarcare. Își ridică sacul pe umăr și o porni într-acolo. Trebuia să se grăbească.

28

Gabriel privi iPhone-ul, al cărui ecran strălucea în lumina difuză din bar. Se afla la mezaninul Sahnesi-ului, fosta clădire a teatrului și a operei, construită pentru aristocrația europeană care începuse să sosească în masă la Ruina în veacul al optsprezecelea, după ce orașul fusese inclus printre destinațiile Marelui Tur. În prezent era un complex popular de săli de cinema și baruri și oferea Wi-Fi gratuit, acesta fiind motivul pentru care Gabriel venise aici.

Apăsă pe butonul browser-ului de internet și tastă SPITALUL RUINA în fereastra de căutare. Ajda cumpărase telefonul de la un magazin second-hand de aparatură tehnică situat în Cartierul Pierdut, specializat în gadgeturi furate de la turiști. Fusese scump, dar avea un card SIM care nu putea fi depistat și o viteză de procesare demnă de un laptop. Printre rezultatele căutării se afișă și un număr de telefon de la recepție, pe care Gabriel îl formă.

— Spitalul Davlat Hastenesi.

— Da, am niște flori pe care trebuie să le trimit unor paciente și încerc să aflu numărul saloanelor în care sunt internate.

— Aveți numele lor?

— Prima este doamna Kathryn Mann, a doua, Liv Adamsen.

Auzi degetele tastând.

— Doamna Mann este internată în salonul 410, în aripa psihiatrică securizată. Iar domnișoara Adamsen este în salonul 406 din aceeași clădire... Nu, stați puțin! De fapt, domnișoara Adamsen a fost externată astăzi.

— Când?

— Nu scrie. Doar că salonul ei e liber acum.

— A primit vreo vizită?

Urmă o pauză.

— Ce legătură are asta cu livrarea florilor?

— Au fost trimise deja. Verific doar dacă le-a primit înainte de a părăsi spitalul.

Degetele tastară din nou.

— Singura înregistrare din sistem menționează o vizită de la poliție, în această după-amiază.

— Mulțumesc.

Gabriel închise și evaluă rapid în minte ce putea să însemne acea informație proaspătă. Deschise din nou browser-ul și tastă POLIȚIA RUINA în fereastra de căutare. Sub prima intrare apăru un număr de telefon. Îl formă și duse aparatul la ureche.

— Poliția din Ruina.

— Bună ziua, puteți, vă rog, să-mi faceți legătura cu inspectorul Arkadian, de la Omucideri?

— Inspectorul Arkadian e în concediu.

— Atunci puteți să-mi faceți legătură pe telefonul lui mobil?

— Mă tem că nu pot face asta, domnule. E vreun alt membru al echipei de la Omucideri care v-ar putea ajuta?

— Nu. Trebuie să vorbesc cu inspectorul Arkadian, și doar cu el! E urgent!

Se uită în jur, căutând un argument pe care să-l aducă în discuție.

— Spuneți-i că Gabriel Mann vrea să-i vorbească. Am evadat mai devreme din arestul poliției și vreau să mă predau – dar sunt dispus să mă predau doar lui și doar dacă mă sună înapoi în următoarele cinci minute.

29

Oferta librăriei din aeroport era una obișnuită, gândită astfel încât să îi mai distreze puțin pe călătorii plictisiți. Liv se îndreptă către o etajeră de lângă casă, pe care erau aliniate dicționare de expresii uzuale în mai multe limbi, și cercetă titlurile, alegându-le pe cele cu un alfabet altul decât cel latin. Voia să se convingă că acel cuvânt care îi răsunase în minte nu este altceva decât ecoul unei expresii pe care o auzise, mai mult ca sigur, pe undeva, în vacarmul de voci și de limbi vorbite în acea parte a lumii. Dacă reușea să descopere din ce limbă vine cuvântul, putea să se urce în avion și să nu-și mai facă griji, tot drumul până acasă, că aude voci și că o ia razna. Când ajunse la raftul de jos, adunase deja opt cărți. O deschise pe prima, un dicționar de expresii în limba arabă, și căută la litera „c" cuvântul „cheie". Îl găsi și compară traducerea cu simbolurile din palmă. Nu semăna deloc, nici măcar pe departe. Făcu același lucru cu celelalte șapte dicționare, căutând echivalentul în alfabetul chirilic, grec, chinezesc. Niciunul nu se potrivea.

„La naiba!"

Puse dicționarele la loc și se întoarse, dând să iasă din librărie, dar se opri brusc când ceva îi atrase atenția pe etajera învecinată. Era o carte cu o fotografie pe copertă care înfățișa o tăbliță cu niște semne de-abia vizibile. Nu erau identice cu simbolurile pe care și le mâzgălise Liv în palmă, dar semănau destul de mult. Luă volumul și îl deschise, descoperind cu surprindere ei că nu e un dicționar de expresii, ci o carte de istorie. Coperta interioară îi provocă încă un șoc. Fotografia reprezenta o tăbliță sumeriană veche de cinci mii de ani, cu înscrisuri într-o limbă de mult dispărută, pe care, prin urmare, nu ar fi avut cum să o audă în sala

de aşteptare a aeroportului. Răsfoi cartea, căutând alte imagini cu texte din Antichitate. Era pe punctul de a renunţa şi de a se grăbi înspre poarta de îmbarcare, când dădu peste ceva care îi atrase atenţia. Era fotografia unui cilindru din piatră sculptat, cu o gaură în mijloc. Sub el se găsea o fâşie lată de lut care fusese umed şi peste care fusese rulat cilindrul, lăsând în urmă un text de formă pătrată, alcătuit din liniuţe şi triunghiuri.

Erau identice cu cele din palma lui Liv.

Conform legendei fotografiei, era un sigiliu cilindric, o metodă antică de reproducere a mesajelor. Dacă se introducea un băţ sau o creangă în mijloc, putea fi rulat peste pământul sau lutul umed, dând la iveală mesajele scrijelite pe suprafaţa sa. De cele mai multe ori erau descântece aducătoare de belşug, pe care oamenii le lăsau la marginea lanurilor. Mesajul de pe acel sigiliu era însă nedescifrat. Era într-o scriere pe care arheologii o numeau „protocuneiformă" sau, mai poetic, „limba pierdută a zeilor", din cauza vechimii sale impresionante şi a faptului că nu mai putea fi descifrată, fiindcă înţelesurile i se pierduseră în timp.

„Minunat", îşi spuse Liv, „acum aud voci într-o limbă care n-a mai fost vorbită de aproape şase mii de ani. Ce descoperire menită să mă liniştească!"

Un anunţ în difuzoare, care-i chema pe ultimii pasageri ai zborului TK 7121 al companiei Cyprus Turkish Airlines în direcţia Newark, acoperi muzica ce răsuna în boxele din librărie.

Nu mai avea timp. Fugi la casă şi scoase din buzunar ultimele lire turceşti ca să plătească cartea. Avea s-o citească pe avion – asta în ideea că ajungea la timp ca să urce în el.

30

Fratele Grădinar aruncă o altă creangă ruptă în foc și o ridică pe ultima, sperând că îi va dezvălui ceva ce celelalte nu făcuseră.

După întrunirea de mai devreme, organizase o echipă de grădinari care să cerceteze livada și să adune toate crengile și frunzele căzute cât timp mai era lumină afară. Știa, din experiențele dureroase din trecut, că răspândirea molimei putea fi împiedicată doar dacă se acționa rapid și se dădea foc tuturor crengilor infectate.

Disecase cu grijă fiecare creangă infectată care îi fusese adusă, ca un medic legist care examinează un cadavru, căutând indicii despre posibila cauză a bolii. Nu găsise nimic. Nici ciuperci, nici insecte care să se fi aciuiat pe ramuri, nici gărgărițe sau alți paraziți care infestau grădinile și răspândeau o astfel de molimă. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Aducea cu putregaiul uscat, dar se prindea prea repede de lemnul viu. Copacii arătau de parcă viața i-ar fi părăsit pur și simplu – preschimbând seva în otravă, iar lemnul, într-o pastă uscată.

Rupse cu piciorul ultima creangă, cercetă surcelele uscate, apoi le aruncă în rugul aprins și rămase cu privirea pironită la flăcări. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi dat vina pe fum pentru lacrimile din ochi, dar adevărul era că iubea grădina mai mult ca oricine. O îngrijise, o ocrotise și o hrănise timp de peste patruzeci de ani, până când toți îi uitaseră numele adevărat și ajunseseră să-i spună, simplu, „Fratele Grădinar".

Iar acum grădina murea sub ochii lui și el nu știa cum să o salveze.

La ivirea zorilor, ajutoarele sale aveau să se întoarcă și operația chirurgicală avea să înceapă. Trebuia să taie adânc, ca să se asigure că boala nu se va răspândi. Era necesar, dar nu mai puțin dureros. Se imagină ca un tată în ajunul unei operații în care copilului său urma să-i fie sacrificat un membru pentru a i se salva viața. Dar el avea copii nenumărați și nicio garanție că vreunul dintre ei avea să supraviețuiască.

Așa că rămase acolo, pe întuneric, cu fumul umplându-i ochii, simțind din când în când o mireasmă stranie de portocale, ca o amintire obsesivă a livezii din vremea în care era sănătoasă. Privi focul până când clopotele răsunară în adâncul muntelui, chemându-i pe toți la slujba de vecernie. Era momentul în care locuitorii Citadelei se retrăgeau în dormitoarele lor, pentru a se odihni pe timpul nopții. El își dorea să fie o noapte care să nu se sfârșească niciodată, căci se temea de ce aveau să aducă zorii.

31

Arkadian tocmai intrase pe ușă, când îi sună mobilul din buzunarul hainei.

— Nu răspunde! îi strigă soția din bucătărie.

— Miroase grozav, îi răspunse el. Ce-ai făcut, tocană?

— Am pregătit-o special pentru bietul meu soț invalid, ca să-și recapete puterile, așa că, dacă vrei să mănânci, îți sugerez să-nchizi telefonul și să-ncepi să faci pe bolnavul.

Arkadian scoase telefonul din buzunar și verifică numărul.

— E de la lucru.

— Întotdeauna e de la lucru!

— Arkadian, zise, ținând mobilul lipit între obraz și umăr și scuturându-și sacoul cu greutate, încercând astfel să se grăbească pe cât posibil.

— Gabriel Mann e pe fir, zise operatorul. Insistă să vorbească cu dumneavoastră. Zice că vrea să se predea.

Arkadian deveni brusc atent, apucă telefonul cu mâna și lăsă sacoul să-i alunece pe jos.

— OK, încearcă să-i depistezi locația și pregătește o patrulă care să fie gata să intervină în caz că dăm de el.

— Am făcut deja asta, domnule. Să vă fac legătura?

— Da.

Se auzi un declic și sunetele specifice unui loc aglomerat îi inundară urechile. Era un loc public, un bar, probabil.

— Arkadian la telefon, zise. Cu ce te pot ajuta?

— Îmi cer scuze că ți-am stricat seara.

Arkadian aruncă o privire spre ușa bucătăriei, în care nu se afla nimeni, și auzi zgomotul unor oale trântite cu năduf dincolo de ea.

— Nu-ți face griji. Unde ești?

— Într-un loc cu mult mai sigur decât la închisoare. Ascultă, trebuie să te-ntreb ceva. Ai fost să le vizitezi pe Liv sau pe mama?

— Da.

— Când?

— În după-amiaza asta.

— Și, cât timp ai stat acolo, ai vorbit cu Liv?

— Da.

— Ți-a spus cumva că are de gând să plece?

Arkadian se încruntă.

— Nu. Nu pleacă niciunde. O țin sub supraveghere medicală.

Auzi un oftat obosit la celălalt capăt al firului.

— A plecat, zise Gabriel. La scurt timp după ce ai fost tu la ea.

— E imposibil! Aș fi fost informat!

— De ce? Nu era arestată, iar tu ești în permisie.

Arkadian rememoră detaliile vizitei sale. Își aminti cât de mică și de vulnerabilă i se păruse Liv întinsă pe pat, atunci când el se ridicase să plece. În acea clipă își dădu seama de ceva.

— I-am dat înapoi geanta, zise. Criminaliștii terminaseră cu ea, așa c-am folosit-o ca pretext ca să merg s-o văd. Avea și pașaportul acolo.

— Cât de repede poți să faci rost de listele de pasageri de la aeroport?

— Îmi trebuie mandat.

— O, fii serios, avem nevoie de mai multe informații, nu de un lanț imbatabil de dovezi! Nu poți să tragi niște sfori?

— Dacă Liv vrea să părăsească țara, e treaba...

— A părăsit țara fiindcă e în pericol. Eu am evadat din închisoare din același motiv. Mi s-a întins o cursă. Mă aștepta cineva într-o celulă. Pot să ți-l descriu, dar pun pariu că nu mai e acolo acum și mă-ndoiesc c-o să găsești informații despre el în baza de date. Gardianul m-a dus direct la el. Au pe cineva în interior. Citadela s-a trezit la viață. A făcut o mișcare, încercând să ne reducă la tăcere, ceea ce înseamnă că Liv e în pericol, la fel și mama, așa cum s-a mai întâmplat.

Arkadian își aminti de ultima dată când Gabriel îl avertizase astfel și simți o înțepătură în braț. Atunci avusese dreptate, rana lăsată de glonț stătea mărturie.

— De tine depinde, zise Gabriel. Fă ce crezi că e mai bine! Te sun înapoi în zece minute!

Zgomotele din bar dispărură, și Arkadian ascultă câteva secunde tonul. Din bucătărie auzi sfârâitul a ceva zemos căzând într-o tigaie încinsă, după care telefonul se cuplă și fu transferat automat la unul dintre tehnicieni.

— Ați găsit ceva?

— Nicio șansă! A folosit un telefon prin internet. Foarte greu de depistat, imposibil să-i găsești locația într-un timp așa de scurt.

— O să mă sune înapoi în zece minute, asta v-ar ajuta cu ceva?

— Nu prea. Ar putea utiliza un alt telefon, un alt server, un alt IP. Și dacă ar folosi aceleași setări, ar trebui să-l ții de vorbă vreo două ore ca să ne dai măcar o șansă. Apelurile prin internet pot fi direcționate oriunde în lume.

— OK. Fă-o oricum!

Închise și își privi sacoul mototolit și abandonat pe podea, un simbol al serii plăcute pe care o plănuise. Se gândi la Liv și la felul în care se uitase la preot cât timp se aflase cu ea în încăpere. Îi simțise frica – și acum știa și de ce.

Intră în agenda telefonului și căută numărul lui Yun Haldin. Yun era un fost partener care părăsise poliția ca să-și înceapă propria afacere. În prezent avea angajați o mulțime de foști polițiști și avea contracte de pază cu ambele aeroporturi locale.

— Ai terminat, sau vrei să mori de foame? îi strigă soția sa din bucătăria în care plutea aroma dulce-amăruie a tocanei cu usturoi.

Stomacul lui Arkadian chiorăi tare ca răspuns la întrebarea ei.

Găsi numărul lui Yun și îl apelă.

32

Gabriel închise aplicația Skype și căută pe Google un site pe care putea compara traseele de călătorie. Introduse detalii pentru zborurile de la Ruina-Gaziantep (oricare) la New York (oricare), apoi se uită în jur, la mulțimea care se strânsese odată cu lăsarea serii, și așteptă ca informațiile să se încarce. Stătea la o masă mare, lângă un grup de turiști, așezat puțin într-o parte, ca să dea senzația că e cu ei.

Cercetă cu atenție încăperea, căutând orice detaliu care ar fi putut să pară ieșit din comun. Atâția oameni tastau pe telefoanele lor, încât nu era de mirare că internetul mergea atât de încet. Își ridică ochii spre televizorul din colțul barului, pe care se transmiteau știrile CNN, fără sunet. Pe ecran, un reporter stătea în fața secției de poliție din Ruina. Imaginea se schimbă și Gabriel dădu nas în nas cu propria lui fotografie, pe care i-o făcuseră la arestare.

Se ridică repede de la masă, cercetându-și absorbit telefonul și fiind prin urmare nevoit să-și țină capul în jos, chipurile, și se îndreptă spre ieșire. Aproape nimeni din bar nu se uita la televizor, dar era posibil să vadă aceeași informație și fotografie pe telefoanele lor. Va ajunge cu siguranță în ediția de mâine dimineață a ziarelor, poate chiar și în ediția din acea seară a cotidienelor locale. Sperase la un pic mai mult timp.

Ieși pe ușa principală în strada poleită de ploaie și scoase o șapcă de baseball din buzunar, pe care și-o puse pe cap, trăgându-și-o peste ochi, în vreme ce pagina de căutare a zborurilor se încărcă în cele din urmă.

Erau o grămadă de zboruri din ambele aeroporturi. Prea multe zboruri. Nu avea rost să se repeadă la unul dintre ele, încercând

să o prindă pe Liv înainte să se urce în avion, mizând pe norocul de a nimeri aeroportul care trebuia. Avea nevoie de Arkadian și de contactele lui, dar era prea devreme ca să-l sune din nou.

O luă în josul străzii și deschise o altă aplicație care localiza punctele Wi-Fi gratuite. Semnalul era și mai slab acum, că se îndepărtase de clădire, și dură ceva până când harta apăru pe ecran. Un punctuleț albastru pulsa în mijloc, arătându-i locul în care se afla, iar apoi apărură alte iconițe în jurul lui. Era un *hotspot* în direcția în care mergea el, la vreo două străzi distanță, în apropierea spitalului. Băgă telefonul în buzunar și grăbi pasul. Voia să ajungă la timp ca să-l sune pe Arkadian. Voia totodată să fie mai aproape de mama lui. Știa că spitalul e primul loc în care l-ar fi căutat polițiștii, de aceea se ținuse departe de el, dar, până găsea o modalitate prin care să se asigure că Kathryn e în afara oricărui pericol, se simțea mai bine în apropierea ei – pentru orice eventualitate.

33

Arkadian avu nevoie de șapte din cele zece minute care îi fuseseră acordate ca să dea de fostul lui partener și să-i spună de ce are nevoie. Restul fu ușor – prea ușor.

— E în avionul companiei Cyprus Turkish Airlines, zborul TK 7121 cu destinația Newark, zise Yun.

— La ce oră decolează?

— Acum cinci minute.

Arkadian se simți ușurat, într-un mod straniu. Poate că era mai bine așa. La urma urmei, Liv își dorise să meargă acasă.

— Mersi oricum, zise.

— N-ai de ce. Informația era disponibilă în sistem când am accesat eu baza de date.

Arkadian se încruntă.

— De ce?

— S-ar putea să fie o coincidență, dar se poate și ca altcineva să fi făcut o cerere înaintea mea.

Arkadian se gândi rapid ce ar putea să însemne asta.

— Ai putea să afli cine a solicitat informațiile înaintea ta?

— Sigur, așteaptă puțin!

Auzi păcănitul unei tastaturi și huruitul avioanelor în fundal. Se întrebă dacă unul dintre ele era cel în care se urcase Liv.

— Îmi arată un ID extern, zise Yun. Dar care a parvenit pe canalul albastru.

— Ce e ăla?

— Contul preautorizat al Poliției din Ruina. Asta înseamnă că cererea a fost făcută de la unul dintre calculatoarele din departamentul vostru de evidență a populației. Cineva de acolo va putea să-ți spună cine a cerut informațiile.

„Au pe cineva în interior."

Telefonul începu să-i bipăie în ureche.

— Ascultă, Yun, mă mai sună cineva! Îți rămân dator!

— Nu-ți face griji! Dar vino să lucrezi pentru mine când te saturi de probleme și de orele suplimentare!

— Așa o să fac!

Întrerupse convorbirea și duse din nou telefonul la ureche.

— Gabriel?

— Ceva vești bune?

— Da și nu.

— Adică?

— Ai avut dreptate și avem o mare problemă.

34
Zborul TK 7121

Forța de accelerație a motoarelor o împinse pe Liv în scaun și făcu picăturile de ploaie să alunece de pe fereastră în clipa în care avionul luă viteză. În spatele luminilor aeroportului, vedea vârfurile frânte ale Munților Taurus înălțându-se pe cerul indigo. Le urmări până când aparatul se înclină ușor în spate și roțile se ridicară cu un trosnet de pe pistă. În aceeași clipă, simți un nod tot mai mare în stomac, de parcă ceva înlăuntrul ei ar fi fost legat de pământ și ar fi fost tras acum departe de el, cu o forță insuportabilă, pe măsură ce avionul prindea viteză. Rămase fără aer, se încovoie și se strădui din răsputeri să respire. Era conștientă că pasagerul care stătea lângă ea se aplecase în direcția ei, cu chipul întunecat de îngrijorare. Încleștarea se înteți, până când Liv avu senzația că ar putea-o absorbi prin podeaua avionului; apoi, ceva cedă și ea trase o gură adâncă de aer. Urmară un val de greață și aceleași furnicături pe întreg corpul pe care le simțise în sala de așteptare. Forța G a avionului care urca nu o ajuta nici ea. Se întoarse și încercă să-i zâmbească bărbatului așezat lângă ea, mormăind ceva despre starea de nervi, după care închise ochii și respiră încet și adânc. Începea să se sature de toată povestea aceea. Era ca și cum cineva ar fi avut o păpușă voodoo cu chipul ei, în care înfigea ace după cum avea chef.

Avionul vira și senzațiile delicate dinăuntrul ei se rostogoliră și ele în mod sincron. Continuă să tragă aer în piept, până când greața se risipi și se simți îndeajuns de întremată ca să deschidă ochii.

Afară se zăreau stelele care începeau să străpungă cerul tot mai întunecat, și, sub ele, ca o pată strălucitoare, luminile din Ruina, adăpostite la poalele muntelui. Își imagină că fiecare lumină e un om și că una dintre ele îl reprezintă pe Gabriel.

„Dacă ai ocazia, pleacă cât mai departe de Citadelă! Stai într-un loc sigur – o să te caut eu!“ îi spusese el.

După ce va ajunge la Newark, își va limpezi gândurile și își va recupera memoria, îl va suna și vor sta de vorbă. Avea atât de multe întrebări despre ce se întâmplase în Citadelă, dar și despre el! De-abia dacă-l cunoștea, și totuși, în toată ciudățenia și grozăvia evenimentelor din ultimele săptămâni, la el i se întorceau fără încetare gândurile. Și el strălucea, la fel ca luminile pe care le privea acum.

Avionul se zgâlțâi ușor când fu prins într-o turbulență și sub Liv luminile începură să dispară, stingându-se una câte una, de parcă cineva ar fi apăsat pe un întrerupător uriaș, cufundând în beznă un întreg cartier odată.

Aprinse lumina de citit din plafon. Simbolurile întunecate din palmă ieșiră în evidență pe pielea ei palidă, bătându-și încă o dată joc de ea, cu misterul lor nedezlegat. Scoase cartea din buzunarul scaunului din față și îi privi coperta. Se numea *Misterul limbilor pierdute*. Poate avea să găsească acolo niște răspunsuri.

La opt rânduri mai în spate, un bărbat voinic îmbrăcat în costum stătea înghesuit într-un scaun de la clasa economică gândit pentru cineva având jumătate din statura lui. Ochii îi erau pironiți pe părul blond al lui Liv, care strălucea în semiîntunericul din cabină. Tânăra își ținea capul în jos, citea. Bărbatul se întrebă ce anume. Îi plăceau cărțile. Erau pline de cuvinte, iar cuvintele erau magice pentru el. Așa își căpătase porecla când stătuse prima oară în închisoare: Dick, prescurtarea de la „Dicționar“. Uneori, oamenii încercau să-și bată joc de numele lui, de parcă ar fi avut o conotație vulgară, dar nu-i ținea mult. Își dădea seama cine îl rostea corect și cine îi spunea de fapt altfel – sculă, carici, penis. Asta e problema cu limba. Are atâta putere, dar îți scapă printre degete. Trebuie să te concentrezi asupra cuvintelor și să le folosești corect ca să transmiți mesajul pe care îl dorești. De aceea lui îi plăceau cuvintele tari. Cuvintele pure. Cuvintele care aveau un singur înțeles. Cuvântul pe care îl savura în prezent era acesta: *Noroc-chior*.

Când atacul pus la cale în închisoare nu reușise, i se spusese că misiunea lui s-a încheiat. Nu era vina lui, pur și simplu asta era situația. Era prea ușor de recunoscut, iar martorul scăpase. Așa că i se dăduse o altă însărcinare.

Se dusese la hotel, își luase lucrurile și se îmbrăcase cu un costum larg, care-i acoperea tatuajele și care era croit special ca să-i ascundă formele. Apoi își pieptănase părul și plecase spre aeroport, arătând ca un om de afaceri banal, care-și ieșise din formă și care se îndrepta spre Dumnezeu știe unde. Dar Dumnezeu știuse. Făcuse să se întâmple toate astea, ca Dick să ajungă la locul potrivit în momentul potrivit. Soluția perfectă se ivise ca din întâmplare.

Noroc-chior.

Dacă în celulă lucrurile ar fi decurs conform planului, nu ar mai fi ajuns la aeroport și fata ar fi scăpat. Iar ea era cea mai importantă dintre cele trei ținte. Era cea mai periculoasă pentru Biserică și trebuia redusă la tăcere. Iar tăcerea era cea mai mare putere pe care o poate exercita cineva asupra altcuiva, capacitatea de a-l lăsa fără cuvinte. Învățase asta în închisoare. De fiecare dată când voiau să-l pedepsească, îi luau cărțile. Dar nu-i puteau lua și cuvintele din minte. Nu atâta timp cât era în viață. Și avea atâtea cuvinte în capul lui, cele mai bune cuvinte! I le dăduse Isaia – numele unui profet, dar și al bătrânului îngrijitor care plimba căruciorul cu cărți pe coridoarele aripii E a închisorii.

„Îți plac cuvintele", îi spusese odată, pe când trecea cu pași târșâiți prin fața celulei lui. „Uită-te la asta! Aici sunt toate cuvintele de care o să ai nevoie vreodată."

Dick nu mai citise Biblia până atunci. Nu-i trecuse prin cap. Dar, de când se apucase, o recitise de sute de ori, până când cuvintele începuseră să curgă prin el așa cum îi curgea sângele în vine. Și le zgâriase chiar pe cele mai puternice dintre ele direct pe piele, așa că era și el ca o carte, miruit cu descântece care să țină răul la distanță, chiar și atunci când dormea și limba îi era nemișcată.

De-u-te-ro-no-mul
A-po-ca-lip-sa
Ne-fi-lim

Asta era el, un Nefilim, unul dintre uriașii legendari pomeniți în *Facerea*. O creatură a Domnului. Un păzitor.

Și asta făcea acum, în semiîntunericul din cabină, o păzea pe Liv, în vreme ce cotierele îl înțepau în coapse, iar genunchii i se frecau de scaunul din față. Odată ajunsă acasă, fata se va simți în siguranță. Și atunci va ataca el.

Atunci îi va răpi cuvintele și o va reduce la tăcere pe vecie.

35

Gabriel iuţi pasul pe strada care ducea la spital. În clipa în care Arkadian îi spusese că mai verificase cineva lista cu pasageri, ştiuse. Forţele malefice ale Citadelei făceau un efort coordonat de curăţenie: întâi cu el, apoi cu Liv, şi următoarea avea să fie mama lui.

Se concentră pe sunetul paşilor săi pe caldarâm, care îl aduceau tot mai aproape, cu fiecare mişcare. Ajunse la colţ şi o luă pe Strada Asklepios. Nu era tocmai prudent să alerge astfel pe străzi, după ce fotografia îi apăruse la ştiri, dar trebuia să aleagă între precauţie şi grabă. După ce parcurse o treime din stradă, o luă pe una dintre străduţele perpendiculare, ţinându-se cât mai aproape de clădiri. În faţă, strada se termina într-o intersecţie unde se înălţa aripa nou construită a spitalului, lucind de la ploaie şi de la lumina reflectată în ea. Cercetă ferestrele de la etajele superioare, încetinind paşii pe măsură ce se apropia de intersecţie, atent să nu iasă în evidenţă pe o stradă principală pe care puteau fi parcate şi maşini de poliţie. Se opri la câţiva metri de spital şi se uită la el, ascuns la umbra clădirilor.

Clădirea principală se întindea pe toată lungimea străzii. La un capăt, era lipită de zidurile din piatră ale unei aripi mai vechi, iar la celălalt, un pasaj acoperit o lega de o clădire mai mică, tot din piatră, care aducea cu un castel. Aceasta era fosta secţie de psihiatrie în care recepţionista îi spusese că e internată mama lui.

O maşină trecu în viteză pe lângă el, cu un vâjâit, iar el se folosi de zgomotul cauciucurilor ca să disimuleze sunetul propriilor paşi grăbiţi pe pavajul ud şi traversă strada. Ferestrele de la parter erau acoperite cu panouri din scânduri, la fel şi o uşă care servise odinioară drept intrare. Undeva sus, în partea laterală a

clădirii, se înălța o schelă. Era dintre acelea folosite de muncitori ca să ridice materialele, dar de ea nu atârna nicio frânghie care i-ar fi înlesnit accesul, fiind toate făcute colac și prinse bine de stâlpii platformei. Multe dintre ferestrele de lângă schelă erau întunecate, dar nu toate. În spatele a două dintre ele se zărea lumină – una din mijlocul șirului, alta din capăt –, ambele fiind situate la etajul al patrulea. Recepționista spitalului îi spusese că mama lui e internată în salonul 410. Era destul de sigur că era fereastra din mijloc. Trase adânc aer în piept, relaxându-se puțin, acum, că reușise cel puțin să o localizeze.

Și atunci simți vibrația.

La început crezu că e un tunet care se rostogolea printre nori, dar, când, pământul începu să se miște și un sunet ca de metrou dudui de undeva de sub picioarele lui, își dădu seama ce e.

Se îndepărtă de clădirea lângă care se afla, pășind nesigur pe pământul care se zgâlțâia, în vreme ce cutremurul punea stăpânire pe oraș. Se opri în mijlocul drumului, departe de orice bucăți de moloz care l-ar fi putut răni în cădere, cu picioarele depărtate, și se uită din nou la fereastra de la etajul patru. Tremurul se înteți și duduitului i se alătură vaietul ascuțit a sute de alarme de autoturisme, declanșate de cutremur. În momentul acela, chiar când zgomotele și tremuratul atinseră punctul culminant, toate luminile din oraș se stinseră.

În spital, întunericul brusc fu urmat de țipete de spaimă ce răsunau de-a lungul coridorului, venind din clădirea principală.

Ulvi reușise să se adăpostească sub tocul unei uși și se ținea de un perete ce se zbătea să-i scape din strânsoare. Se auzi o bufnitură undeva pe hol, când un obiect greu căzu într-unul dintre saloanele parțial renovate. Afară, alarmele mașinilor zbierau pe străzi ca o fiară scăpată din lanț. Pentru Ulvi, sunetul echivala cu o oportunitate.

Când cutremurul se va sfârși, toți vor fi ocupați și dezorientați. Nimeni nu va veni în fugă să vadă ce s-a întâmplat, dacă o alarmă va începe să sune în aripa aceea îndepărtată. Iar accidente au loc tot timpul atunci când sunt cutremure – ziduri care se prăbușesc, sticle care se sparg, cabluri electrice rupte care fac

scurtcircuit. Era ocazia perfectă. Nu trebuia decât să scape de polițist. Se ținu bine, până când clădirea încetă în cele din urmă să se mai zgâlțâie. Țipetele îndepărtate se auziră dintr-odată mai tare în liniștea care se lăsase brusc și lor li se alăturară piuiturile alarmelor aparatelor medicale din tot spitalul.

În față, Ulvi zări silueta polițistului, care își desprinse mâna de pe tocul unei uși și păși pe coridorul plin de praf. Se uita spre un cerc de lumină palidă de la capătul culoarului, de unde proveneau majoritatea sunetelor. Generatorul de urgență pornise în clădirea principală, dar coridorul pe care se aflau ei era în continuare cufundat în întuneric.

— Crezi c-ar trebui să verificăm siguranțele? întrebă Ulvi, înaintând pe coridor în direcția luminii. Cineva trebuie să pornească din nou curentul.

— Nu! i-o luă polițistul înainte. Rămâi aici și verifică pacienții din saloane! Asigură-te că n-a fost nimeni rănit!

Ulvi se opri și îl urmări cu privirea pe polițistul care o luase pe coridor, până dispăru după colț. Zâmbi. Nu-l văzuse niciodată intrând în salonul călugărului și riscase, mizând pe acea observație, pentru a-și crea oportunitatea. Dacă polițistul îl evita pe călugăr la lumina zilei, nici în ruptul capului nu ar fi intrat în salonul cufundat în beznă. Ulvi se oferise intenționat să verifice luminile, pentru a-l face pe polițist să se ofere el voluntar în schimb. Și o făcuse, așa că preotul era acum singur. Scoase cheile salonului din buzunar și se folosi de lumina de la telefonul mobil pentru a găsi ușa cu numărul 410.

„Doamnele au prioritate“, se gândi, apoi o porni prin beznă spre salonul lui Kathryn Mann.

36

Gabriel se uită în sus la clădirea spitalului, ascultând vaietele pacienților, amestecate cu miile de alte sunete fărâmițate, ce se ridicau din tot orașul aflat în stare de șoc.

În aripa principală se zărea licărul slab al luminilor portocalii de urgență, dar anexele erau cufundate în beznă. Își aținti privirea asupra pătratului întunecat al ferestrei unde credea el că se află salonul mamei sale, poruncindu-i în gând să se arate la geam, ca să știe că e teafără. În spatele lui, o mașină intră pe stradă, cu faza lungă a farurilor aprinsă. Gabriel se ascunse și mai mult în umbră, cu ochii pironiți în continuare asupra ferestrei întunecate de la etajul al patrulea. Mașina se apropie și dispăru după colț, luminând pentru o secundă clădirea întunecată din față. Gabriel zări pe cineva la fereastră. Era prea întuneric ca să discearnă detaliile, dar apucase să vadă gulerul alb al unei sutane preoțești și asta fu îndeajuns ca să-l alarmeze. Poate că bărbatul se afla acolo ca să verifice starea pacienților. Poate că nici măcar nu era salonul mamei lui. Dar nu avea de gând să riște. Citadela încercase deja să îl anihileze pe el, și știa că erau și pe urmele lui Liv.

Traversă în fugă strada plină de moloz, îndreptându-se spre parcarea subterană, uitând de orice măsuri de precauție și de propria siguranță. Trebuia să ajungă la mama lui, cât mai repede.

Bariera clipi când trecu pe lângă ea și o luă în josul rampei, calea fiindu-i luminată de alarmele mașinilor parcate, care pâlpâiau intermitent. Se năpusti pe ușa care dădea spre scări și o luă vijelios în sus, sărind câte trei trepte deodată, apucând balustrada ca să-și ia avânt de fiecare dată când lua colțul. Deja își simțea picioarele obosite. Fuga până la spital îi consumase mare

parte din energie şi nu mai funcţiona decât pe baza adrenalinei şi a fricii. Îşi imagina scena care ar fi putut avea loc chiar în acel moment în salonul mamei lui: preotul întorcându-se cu spatele la fereastră şi îndreptându-se spre pat. Spitalul era în haos. Kathryn ar fi fost o pradă uşoară. Nimeni n-ar fi auzit nimic. Preotul putea să nu se grăbească dacă voia, dacă pentru asta se afla acolo.

Gabriel ajunse la parter şi se opinti în sus, ajutându-se de braţe şi de balustradă. Muşchii de la picioare parcă îi luaseră foc şi gâfâia. Îi luase vreo zece secunde să urce la primul nivel, dar deja încetinea. Mai avea de urcat patru etaje, şi apoi trebuia să se repeadă de-a lungul pasarelei care făcea legătura între cele două clădiri, în direcţia fostei secţii de psihiatrie. Mama lui se afla la un minut distanţă, în cel mai bun caz.

Un minut. Poate puţin peste.

Mult prea mult.

37

Kathryn Mann îl urmărea pe preot, din fortăreața fragilă a patului ei, ca și cum ar fi urmărit un urs plimbându-se prin cameră. Bărbatul îi vorbea, dar auzul ei era prea afectat și vaietul ascuțit al fricii se auzea prea tare în mintea ei ca să-și dea seama ce-i spune. Chipul bărbatului era împietrit într-o expresie de blândețe, care însă nu i se reflecta în ochi. Poate că îi spunea cuvinte liniștitoare, ca să o liniștească în urma cutremurului și să se asigure că nu pățise nimic – dar ea era îngrozită.

Se îndoia că ar fi avut puterea să i se opună sau să fugă dacă ar fi fost cazul. Părea atât de solid și de puternic, iar pe ea cutremurul o zguduise, zdruncinându-i echilibrul și așa fragil. Se simțea slăbită și îi era rău. Încăperea se învârtea cu ea și îl vedea pe preot când clar, când neclar, pe măsură ce acesta se apropia de pat. Simți o smucitură când bărbatul îi împinse patul la locul său de lângă perete, de unde fusese mișcat de cutremur. Apoi îl ocoli și ajunse lângă ea, vorbindu-i în continuare. Se aplecă și întinse mâna după ceva în spatele ei, în vreme ce ea prindea frânturi din ceea ce-i spunea:

— ...Nu-ți face griji. O să se termine în curând...

Camera se clătină când îi scoase o pernă de sub cap.

Capul i se rostogoli într-o parte, și ea își aținti privirea asupra ușii. Era prea slăbită ca să se împotrivească, să fugă, sau măcar să strige după ajutor. Se gândi la Gabriel și la cât de dureros era că nu avea să-l mai vadă niciodată. Spera că va veni și va găsi jurnalul, chiar dacă va ajunge prea târziu ca s-o salveze. Băiatul ei frumos, care semăna atât de mult cu tatăl lui...

Și în acea clipă, împinsă parcă de nevoia ei de a-l mai vedea o dată, ușa se deschise încet.

La început, Ulvi nu băgă de seamă. Se concentra asupra gâtului femeii, încercând să se hotărască dacă s-o sufoce cu perna sau să i-l rupă pur și simplu, ca să termine mai repede.

— Totul e în ordine?

Întoarse capul și îl văzu pe polițist.

Ulvi se simți cuprins de un val de ură. Se gândise că idiotul nu îi va mai sta în cale, cel puțin până când va reveni curentul, dar se părea că dobitocul ăla enervant nu era în stare nici măcar să ducă la bun sfârșit o însărcinare simplă.

— E-n regulă, zise, aranjând perna ce aproape că devenise o armă a crimei.

Polițistul îi privea din pragul ușii, plimbându-și privirea scrutătoare de la femeie la el și înapoi.

— L-ai verificat pe călugăr?

În Ulvi continua să fiarbă ura.

— Nu, nu încă.

Polițistul dădu ușor din cap, de parcă răspunsul i-ar fi dezvăluit ceva.

— Păi, atunci, poate ar trebui s-o faci!

Ulvi simți o dorință aproape insuportabilă de a-i tăia gâtul, dar, cel puțin în încăperea aceea, jurisdicția polițistului o surclasa pe a lui. Femeia era arestată și, prin urmare, era în custodia lui. Așa că își reprimă instinctele violente și ieși din salon fără o vorbă.

Afară, coridorul era încă în beznă și fu nevoit să pipăie pereții pentru a găsi drumul spre salonul călugărului. Ajunse în fața ușii și aruncă o privire în spate. Polițistul era acolo, urmărindu-l. Îi vedea silueta profilându-se în lumina difuză provenită din clădirea principală. De ce își alesese tocmai seara aceea ca să se transforme într-un polițist ca la carte?

Dar n-avea importanță.

Trebuia să se ocupe și de călugăr. Avea să-l omoare rapid și să se întoarcă să termine ce începuse. Iar dacă polițistul va fi tot acolo, va trebui să moară și el. Acum, că fata dispăruse, Ulvi avea o mărgea în plus în buzunar.

38

Spaima care o cuprinsese pe Kathryn cât timp se aflase preotul în încăpere, inundând-o, se coagula acum încet înlăuntrul ei.

— Vă simțiți bine? o întrebă polițistul, pășind înăuntru și închizând ușa în urma lui.

Ea încuviință, forțându-se să schițeze un zâmbet care se pierdu în întuneric.

Cum lumina slabă de pe coridor nu mai intra în încăpere, aceasta era cufundată aproape în întregime în beznă. De când nu mai auzea așa de bine, din cauza exploziei, Kathryn observase că celelalte simțuri i se ascuțiseră, ca să compenseze acea lipsă. Îi simțea mirosul polițistului care înainta, mutând aerul din încăpere cu fiecare mișcare: cafea, balsam de rufe și un soi de dezinfectant care îmbibase probabil materialul uniformei de la atâta stat pe scaunul de pe coridorul spitalului, curățat cu regularitate.

Bărbatul apăru în fața ferestrei, o siluetă profilându-se pe cerul nopții. Un colț de lună se ridicase deasupra acoperișurilor, amintindu-i lui Kathryn de secretul pe care îl ducea cu ea. Îi simțea povara, la fel cum probabil o simțise și tatăl ei, păstrându-l atâția ani. Simți cum aerul se deplasează din nou când polițistul se îndepărtă de fereastră și se apropie de pat, aducând cu el și mirosul de dezinfectant.

— Nu eram sigur de preot, zise, parcă pentru sine. De-aia m-am întors, ca să m-asigur.

O mână flutură în întuneric și îi acoperi gura și nasul lui Kathryn, tăindu-i respirația și împiedicând-o să mai scoată vreun sunet. Polițistul purta mănuși chirurgicale – de aici mirosul de antiseptic.

Kathryn se smuci, încercând să se elibereze, dar bărbatul era deja deasupra ei, imobilizând-o și țintuind-o cu genunchii de saltea. Încercă să-și scuture capul dintr-o parte în alta, sperând să scape de strânsoarea mâinii lui, ca să poată țipa, dar mănușa de cauciuc o prinse de pielea obrazului și o ținu bine.

Bărbatul își apropie fața de a ei.

— Șșt, zise, liniștește-te!

Îi suci capul într-o parte, ca să-i dezvelească gâtul, și Kathryn simți că o atinge cu un obiect ascuțit și rece. Cuprinsă de panică, își mobiliză și ultimul strop de energie, își arcui spatele și, proptindu-se de salteaua tare a patului, îl împinse, făcându-i mâna să alunece de pe fața ei. Reuși să țipe o jumătate de secundă, până când mâna bărbatului o apăsă mai tare pe față și polițistul își schimbă poziția, lăsându-se cu toată greutatea pe brațele ei ca s-o imobilizeze.

Îi suci din nou capul, mai violent de data aceasta, și ea simți aceeași apăsare, aproape ca o mușcătură. Avu senzația că un vampir se înfruptă din ea pe întuneric și își dădu seama, fără urmă de îndoială, că va muri.

Se gândi la secretul pe care doar ea îl cunoștea în acel moment și se întrebă care va fi soarta lui. Polițistul – dacă era cu adevărat polițist – era conștient că încăperea avea să fie considerată loc al crimei și că fiecare centimetru urma să fie examinat în căutare de probe. Mănușile de cauciuc erau o dovadă a precauției sale. Dacă va găsi carnetul ascuns sub saltea, Kathryn se îndoia că cineva îi va descoperi vreodată conținutul. Tot ce realizaseră ei în acel timp, în miile de ani în care așteptaseră ca profeția să se îndeplinească, toate vor fi fost în zadar.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji în vreme ce se gândea la cât de nedrept era totul. Îi era ciudă pe ea fiindcă era prea slabă ca să opună rezistență, dar soarta le fusese potrivnică încă de la început. Îi părea rău că îl părăsea pe Gabriel, dar tatăl ei avea s-o aștepte dincolo, la fel și John. Avea să-și reîntâlnească soțul. Începu să se liniștească, acceptându-și soarta, în vreme ce simțea

cum răceala i se răspândește în trup, de la gât în jos, de parcă moartea s-ar fi infiltrat deja în ea.

În acea clipă, ușa se dădu de perete și Gabriel se năpusti din întuneric înspre patul ei.

39

Gabriel se repezi asupra bărbatului aplecat deasupra patului, lovindu-l în plin și izbindu-l de perete. Tipul era înalt și solid și fără îndoială înarmat, dar Gabriel aterizase deasupra lui, ceea ce-i dădea un ușor avantaj.

Îl prinse de mâna dreaptă – cea în care șansele ca el să țină o armă erau mai mari – și îl lovi puternic cu cotul în încheietură, amorțindu-i-o și forțându-i tendoanele să lase să cadă obiectul pe care îl strângeau. Se auzi un geamăt de durere și ceva zdrăngăni pe dușumea, prea ușor ca să fie un pistol. Gabriel îi dădu mâna la o parte și zări pentru o clipă figura bărbatului de sub el: nu era preotul, ci un polițist. Întinse mâna spre teaca pistolului, dar bărbatul i-o luase înainte. Și-l scosese deja pe jumătate și îl îndreptase înspre el. Gabriel îl apucă și îl lovi cu capul. Simți o pocnitură și un lichid scurgându-i-se pe frunte, când osul gros al acesteia atinse cartilagiul fragil al nasului polițistului. Bărbatul strânse mai tare pistolul, din reflex, ca răspuns la durere – dar nu urmă nicio împușcătură. Indiferent ce marcă ar fi fost, pistolul avea o piedică, care era încă pusă.

Gabriel smuci arma și mai tare, acum, că știa că nu se va descărca, scuturând-o de câteva ori și ridicând-o, încercând s-o smulgă din strânsoarea polițistului. Îl mai lovi o dată cu capul, provocând alt geamăt de durere și simțindu-și din nou fruntea umedă, acolo unde sângele i se scurgea de la prima lovitură. După o ultimă smucitură violentă, degetul polițistului cedă și Gabriel îi smulse arma din mână.

Bărbatul urla de durere și se zvârcolea pe podea, înnebunit, lovindu-l pe Gabriel, care se izbi cu capul de perete și ameți ușor, în vreme ce polițistul se smucea în continuare sub el, încercând

să se elibereze. Gabriel avea acum pistolul, dar îl apucase de țeavă. Lucrurile se derulau cu prea multă repeziciune ca să-l întoarcă, pentru a putea trage cu el, așa că se repezi la polițist, folosind arma ca pe un ciocan. Prima lovitură trecu pe lângă capul bărbatului, fără să-l nimerească. Gabriel primi apoi un pumn în zona rinichilor, care-l lăsă fără suflare. Ridică din nou pistolul, dar polițistul îl lovi primul și avu noroc. Îi nimeri brațul și pistolul îi zbură din mână lui Gabriel, zăngănind în întuneric.

Acum niciunul nu mai era înarmat.

Polițistul profită de ocazie și se ridică cu greutate în picioare, ocoli patul și se repezi afară. Gabriel o luă la fugă după el, dar se opri în cadrul ușii ca să cerceteze coridorul, ținându-și capul plecat în caz că bărbatul ar fi avut încă un pistol. Nu avea însă de ce să-și facă griji. Polițistul nu-și dorea decât să scape. Gabriel îl văzu dispărând după colț, înspre clădirea principală. Se gândi să-l urmărească, dar picioarele îi erau prea obosite după cât alergase pe scări și, în plus, altceva, mult mai grav, îl îngrijora acum.

Își scoase telefonul din buzunar și îl activă ca să caute pistolul. Era un Beretta PX4 – nu chiar o armă standard a poliției. Îl ridică, îi verifică piedica și și-l îndesă la brâu. Apoi se întoarse spre mama lui, care zăcea nemișcată pe pat. Ceea ce îl îngrijora era tăcerea ei. Nu se mișcase și nu scosese niciun sunet de când dăduse el buzna în încăpere, izbindu-l de pereți pe bărbatul care o atacase.

— Hei! zise, aplecându-se deasupra ei. Ești teafără?

Îi lumină chipul cu telefonul. Avea o paloare cadaverică, dar ochii îi erau deschiși.

— Gabriel... zise, zâmbindu-i. Știam c-o să vii.

Gabriel îi luă mâna în mâna lui. Ochii ei păreau să privească drept prin el.

Observă ceva pe gâtul ei și îndreptă lanterna într-acolo. Dintr-o rană mică, cu margini neregulate, curgea puțin sânge. Rana era prea mică ca să fi fost provocată de un cuțit. Marginile neregulate sugerau că obiectul care o înțepase fusese smuls atunci când îl lovise pe polițist, aruncându-l pe podea. Gabriel mătură dușumeaua cu lanterna și văzu seringa sub pat, cu pistonul împins aproape complet. O ridică și o mirosi. Nu avea niciun

miros. Lichidul din interior era transparent. Putea să fie orice, orice substanţă care ar fi paralizat instantaneu un adult.

Privi chipul mamei sale, arătându-i seringa.

— Ţi-a injectat ceva. Trebuie s-aduc un doctor, să aflu ce anume. Să vedem ce se poate face ca să-ţi elimine substanţa din organism. Rezistă, bine?

Dădu să plece, dar Kathryn îl prinse de mână.

— Rămâi cu mine, zise. E prea târziu. N-o să găseşti pe nimeni la timp. Simt cum îşi face deja efectul.

Gabriel fierbea de mânie. Ştia că mama lui are dreptate. Chiar dacă ar fi reuşit să găsească un doctor, erau slabe şanse să îl convingă să facă nişte analize urgente pentru a determina ce antidot putea fi administrat. Dar Gabriel refuza să se dea bătut. Trebuia să existe o cale. Se afla într-un spital şi undeva în clădirea aceea se găsea ceva sau cineva care îi putea salva viaţa mamei lui. Şi atunci îşi dădu seama ce anume.

Îi puse pistolul în mână.

— Dacă poliţistul, sau preotul, sau oricine altcineva se-ntoarce ca să-ţi facă rău, foloseşte-l! Mă-ntorc repede! Îţi promit.

Apoi o sărută pe frunte şi se repezi afară din salon.

40

Gabriel ştia că orice misiune are la bază două componente: un obiectiv şi o soluţie.

Prima parte era rezolvată. Trebuia să afle ce otravă îi curge prin vene mamei lui, şi singura persoană care putea să-i spună asta era poliţistul. A doua parte a problemei era să-l găsească.

Încercă să-i anticipeze următoarea mişcare, ca să i-o poată lua înainte. Avea să evite zonele aglomerate, ca să nu fie văzut, dar voia şi să iasă din clădire cât mai repede cu putinţă, înainte să revină curentul. Lifturile nu funcţionau, aşa că nu putea coborî decât pe scări, iar primele peste care avea să dea erau cele pe care urcase, cele care duceau în parcarea subterană – locul perfect pentru o ambuscadă. Dacă reuşea să ajungă acolo înaintea lui...

Înaintă pe coridor, îşi băgă capul pe o uşă şi intră într-un salon pustiu. Înăuntru, podeaua era acoperită cu uneltele muncitorilor şi materiale de construcţie, căzute pe jos în timpul cutremurului. Zări o pereche de mănuşi de lucru în învălmăşeală şi le ridică, îndreptându-se spre fereastră. Geamul era blocat cu o scândură pe care o desprinse dintr-o singură mişcare.

Aerul rece al nopţii îl izbi când păşi afară, pe platforma pe care o zărise din stradă. Eşafodajul se zgâlţâi, de parcă cutremurul l-ar fi desprins de clădire. Dar nu era momentul să fie prudent.

Desfăcu una dintre frânghiile încolăcite şi o lăsă să cadă dincolo de marginea platformei. Era prea întuneric ca să vadă ceva, dar o auzi lovindu-se de caldarâm, patru etaje mai jos. Celălalt capăt era înfăşurat pe un scripete prins de platformă. Gabriel trase de frânghie, ca să-i încerce rezistenţa, apoi şi-o trecu în jurul piciorului drept, peste spate şi în jurul braţului stâng.

Antrenamentele la care luase parte cât timp servise în forțele speciale incluseseră și ore de coborâre în rapel – de pe clădiri, din elicopter, de pe poduri. De obicei, făceau asta echipați cu hamuri și frânghii speciale, dar el o mai făcuse și cu o frânghie simplă, utilizându-și greutatea pe post de frână. Nu era confortabil, dar era eficient, și oricum nu avea altceva la dispoziție. Își îndesă mănușile pe mâini, se lăsă pe spate ca să creeze presiune și își ridică picioarele de pe platformă.

Frânghia scârțâi și se întinse când își începu coborârea. Era făcută dintr-un nailon grosolan, perfectă pentru a urca cu ajutorul ei găleți pline cu ciment, dar nu atât de grozavă când îți intra în carne. Cu echipamentul potrivit, Gabriel putea coborî patru etaje în câteva secunde, dar, dacă ar fi încercat asta acum, și-ar fi jupuit pielea de pe mâini, cu sau fără mănuși.

Se gândi din nou la polițist, încercând să-și dea seama unde se află în acel moment. Probabil ajunsese la parter. Continuă să coboare cu grijă, lăsând frânghia să alunece pe lângă trupul lui pe cât de repede îndrăznea, până când simți caldarâmul în apropiere. Dădu drumul frânghiei și se lăsă să cadă pe ultimii doi metri, aterizând controlat, pe vine. Își desfăcu frânghia din jurul trupului și o scutură ușor, ca să vadă cât de lungă e.

Se grăbi înspre rampa ce dădea în parcarea subterană, aruncă un capăt al frânghiei în jurul barei de sus a mecanismului care acționa bariera și o prinse cu mâna rămasă liberă. O trase în spațiul dintre barieră și perete, lăsând ambele capete ale frânghiei pe caldarâm și așezându-se pe vine afară, lângă zid, ca să nu fie văzut din parcare. Întreaga operațiune nu-i luase decât câteva secunde.

Acum nu trebuia decât să aștepte.

În jurul lui se auzeau zgomotele orașului în care domnea haosul: țipete în depărtare, voci ridicate, sirene de toate felurile. Încercă să le ignore și să se concentreze asupra sunetului pe care aștepta să-l audă – cel făcut de cineva care aleargă.

Își încolăci strâns ambele capete de frânghie în jurul brațelor, ca să le țină mai bine.

Timpul se scurgea foarte încet. Se gândi la mama lui, care zăcea singură în întuneric, în vreme ce otrava i se răspândea tot

mai adânc în trup cu fiecare secundă care trecea. Ca s-o salveze, fusese nevoit s-o părăsească. Spera din tot sufletul că făcuse alegerea corectă.

Se auzi o ușă deschizându-se brusc și izbindu-se de perete în bezna din parcare, apoi sunetul înfundat al bocancilor care loveau pardoseala din beton, îndreptându-se în direcția lui.

Gabriel se încordă. Își refăcu în minte propriul traseu, ca să-și dea seama care e cel mai bun moment în care să lovească. Și-l imagină pe polițist încetinind puțin în partea de jos a rampei. Își imagină viteza cu care înainta. Estimă de câți pași avea nevoie ca să ajungă sus.

Trei.

Doi.

Unu.

O siluetă se ivi brusc și Gabriel întinse imediat frânghia. Picioarele polițistului se loviră de ea și bărbatul se împiedică și căzu cu fața în jos, lovindu-se cu putere de asfalt și întinzând brațele, ca să-și protejeze fața.

Gabriel era deja peste el.

Sări în spatele polițistului, lovindu-l cu genunchii și lăsându-l fără suflare. Îl prinse de păr și îl izbi tare de dalele din piatră – poate prea tare – și trebui să se înfrâneze, ca să nu-l lovească din nou. Fierbea de furie, gândindu-se ce îi făcuse polițistul mamei lui, dar știa că omorându-l nu s-ar fi răzbunat: mai întâi avea nevoie de răspunsuri.

Își schimbă poziția și îi băgă un genunchi în spate, lovindu-l în coloană, până când bărbatul întinse brațele, încercând să-l oprească. Gabriel răsuci frânghia în jurul lor, își băgă mâna în buzunar și își apropie gura de urechea polițistului.

— Ai uitat ceva, zise, ridicându-i seringa în fața ochilor, ca s-o vadă. Vrei să trăiești?

Îi înfipse acul în gât, cu brutalitate, ca să-l doară, și împinse pistonul până la capăt.

— Spune-mi ce substanță e și o să-ți aduc antidotul!

Polițistul rămase fără vlagă și încetă să se mai zbată. Gabriel îl întoarse pe spate, cu fața în sus.

— Spune-mi ce e!

Poliţistul îl privi, pe chipul său oglindindu-se un amestec de confuzie şi de frică.

— Aconitină, zise. Un bilet dus. Sper că ţi-ai luat rămas-bun de la maică-ta.

Lui Gabriel îi veni să-l izbească tare cu capul de pavaj, până când aveau să-i ţâşnească creierii, dar asta ar fi însemnat să piardă din puţinul timp pe care îl avea la dispoziţie. Ochii i se umplură de lacrimi când ridică privirea şi se uită la fereastra întunecată de la etajul al patrulea. Îşi dorea să se întoarcă şi să stea lângă mama lui, să o ţină de mână, să se asigure că nu e singură. Ştia că trebuie să se îndepărteze, înainte să se reia alimentarea cu energie electrică şi cineva să-l găsească pe poliţist. Aşa ar fi fost înţelept să procedeze. Asta îi spunea creierul să facă. Dar, în schimb, se ridică şi o luă la fugă în josul pantei, în parcarea subterană, înspre scări.

Nu-şi amintea cum reuşise să urce cele cinci niveluri până în salonul mamei lui. Picioarele îi erau epuizate de când fugise prima oară în sus pe scări şi era istovit după lupta cu poliţistul. Simţea cum adrenalina se scurge din el, făcându-l să tremure şi dându-i o senzaţie de greaţă, dar îşi repeta în gând ultimul lucru pe care i-l spusese mamei lui.

„O să mă-ntorc repede! Îţi promit!"

Kathryn îndreptă pistolul spre el când pătrunse în încăpere, fără a-l ridica însă, fiind prea vlăguită pentru asta.

— Eu sunt, zise Gabriel, făcând un pas spre ea.

Îi luă pistolul şi o ţinu de mână, căutând cu disperare cuvintele prin care să-i spună că nu mai poate face nimic, că dăduse greş. În cele din urmă nu rosti nicio vorbă; vedea pe chipul ei că ştie deja.

— Sub saltea... îi şopti Kathryn. E un carnet acolo.

Gabriel băgă mâna sub saltea şi îl găsi.

— O să-ţi arate calea. Bunicul tău mi l-a lăsat înainte să moară. Acum, înainte să mor, ţi-l las şi eu ţie. O să ştii ce semnificaţie are. E-n mâinile tale acum. Totul e-n mâinile tale.

Trase o gură de aer, care îi zgârie gâtlejul uscat, de parcă o frânghie s-ar fi încolăcit strâns în jurul lui.

— Să nu te găsească aici! Ia informațiile și pleacă! Folosește-le împotriva lor! Asta să fie răzbunarea ta.

Trase încă o gură de aer, care îi șuieră în gâtlej ca o pală de vânt uscat, apoi o dădu afară, expirând adânc. Îl privi țintă.

— John, zise, chipul luminându-i-se de bucurie, te-ai întors! Te-ai întors după mine!

Gabriel simți un nod în gât când auzi numele tatălui său mort.

— Da, răspunse, însoțind-o în halucinația ei. M-am întors după tine.

— Mi-a fost dor de tine, John, zise Kathryn, reușind să articuleze tot mai greu cuvintele, în vreme ce privirea i se încețoșa. M-am întrebat mereu de ce nu ți-ai luat rămas-bun.

Gabriel încercă să spună ceva, dar își dădu seama că e prea târziu. Ochii lui Kathryn erau larg deschiși, dar ea nu mai vedea nimic. Întinse o mână tremurândă și o apăsă pe pielea caldă de la baza gâtului.

Nu mai avea puls. Murise.

Simți din nou cum îl cuprinde un val de furie clocotitoare. Aerul pâlpâi în jurul lui, de parcă energia brută a furiei sale ar fi luminat noaptea. Se aprinseseră luminile de avarie. În strălucirea aurie a becurilor de mică intensitate, mama lui apăru liniștită și frumoasă, cu părul negru încadrându-i chipul palid, cu pielea netedă, lipsită de griji. Durerea pe care o purtase în ea de la moartea tatălui lui dispăruse. Gabriel se aplecă și o sărută, iar lacrimile i se scurseră pe obrajii ei. Întinse mâna și le șterse cu degetul mare.

De pe coridor se auziră sunete înfundate. O mai privi o dată, ultima, apoi se răsuci pe călcâie și ieși din salon, băgând carnetul în buzunar.

„Ia informațiile astea și folosește-le împotriva lor!“ îi spusese.

Va avea timp suficient să o plângă când se vor sfârși toate. Acum era vremea răzbunării.

Înaintă pe coridor, până la măsuța de lângă perete, lângă care se aflau două scaune goale – unul pentru polițist și unul pentru preot. Polițistul era jos, în stradă, pe moarte sau deja mort. Preotul era de negăsit deocamdată.

Verifică foaia de hârtie pe care erau trecuți vizitatorii și văzu toate saloanele în care intrase cineva în cursul zilei. Văzu numele lui Arkadian trecut în dreptul salonului cu numărul 410 – cel al mamei sale – și 406, care trebuie să fi fost al lui Liv. Singurul salon care mai era trecut pe hârtie era cel cu numărul 400, în care fusese internat ultimul călugăr Sanctus.

Scoțându-și pistolul de la brâu, se îndreptă spre capătul coridorului, numărând saloanele. Ușa salonului cu numărul 400 era întredeschisă. Ajunse în dreptul ei și o împinse cu țeava pistolului. Încăperea era cufundată în întuneric, dar putu să desluşească o siluetă nemişcată întinsă pe pat, luminată de fâșia de lumină ce pătrundea de pe coridor prin crăpătura ușii. După cearșafurile răsucite și poziția corpului, se părea că călugărul nu murise fără să opună rezistență, dar cantitatea de sânge care se adunase în pat și care picura pe podea lăsa să se înțeleagă că murise totuși.

Mai multe glasuri care răsunară pe coridor îl treziră din visare. Venea cineva.

„Să nu te găsească aici", îi spusese mama lui.

Se întoarse și o luă la fugă în direcția din care se auzeau glasurile, strecurându-se în salonul pustiu chiar în clipa în care mai mulți infirmieri își făcură apariția de după colț, îndreptându-se spre încăperile în care îi aşteptau morții.

Gabriel ieși pe platformă și își înfășură frânghia în jurul piciorului, spatelui și brațului. Orașul începea să se trezească la viață: străzile se iveau una câte una de sub pătura de beznă, acolo unde alimentarea cu electricitate fusese reluată, în cartiere răzlețe. În curând, întreg orașul avea să fie luminat și polițistul avea să fie descoperit pe strada de la picioarele lui. Trebuia să fugă cât timp mai avea încă întunericul și confuzia de partea lui, și înainte ca durerea să-l copleșească.

În depărtare, luna care răsărea desena pe cer conturul muntelui întunecat. Citadela își întinsese în seara aceea tentaculele malefice, dar nu reușise să-i găsească decât pe doi dintre cei patru oameni pe care-i căuta. El scăpase, la fel și Liv. Și își jură, privind muntele, că dușmanii lor nu vor mai avea o a doua șansă. Simți coperta tare a carnetului împungându-l în locul în care îl îndesase la brâu.

O va găsi pe Liv și apoi se va răzbuna. Dar deocamdată trebuia să fugă și să găsească un loc sigur în care să se ascundă.

Un țipăt care răsună pe coridor îi dădu de ştire că rămășițele însângerate ale călugărului fuseseră găsite. Făcu un pas de pe platformă și își dădu drumul în beznă.

41
Zborul TK 7121

Lumina difuză din cabină și temperatura ridicată în mod subtil conspirau cu torsul motoarelor pentru a-i adormi pe pasagerii zborului TK 7121. Toate companiile aeriene foloseau aceeași tactică: băgau rapid mâncare în călători, după care scădeau intensitatea luminii și creșteau temperatura la bord. Dar Liv nu îndrăznea să adoarmă. Se temea că va avea același coșmar și nu-i surâdea câtuși de puțin perspectiva de a se trezi panicată și țipând la nouă mii de metri altitudine. Așa că bea cafea și citea.

Începu să răsfoiască cartea, căutând orice altă ilustrație care s-ar fi potrivit cu simbolurile pe care și le mâzgălise în palmă. Semnele de pe sigiliul sumerian care o făcuseră să cumpere volumul semănau destul de mult, dar nu se potriveau perfect. Spera să găsească alte exemple în carte, mai apropiate de cuvântul pe care îl auzise în minte. Nu știa prea bine ce avea să facă cu acele informații dacă le găsea, dar era obișnuită să lucreze cu fapte și date concrete, așa că asta căuta.

Găsi ceea ce căuta pe la mijlocul unui capitol intitulat „Limbi pierdute".

Era pe o pagină care înfățișa fragmente de pietre găsite printre ruinele mai multor biblioteci din Antichitate. La jumătatea paginii, înghesuită în locul în care se îmbinau cele două coli de hârtie, era fotografia unei tăblițe sparte. Doar jumătatea de sus era vizibilă, trei rânduri de simboluri neregulate. Primele îi săriră în ochi. Își ținu palma în fața paginii, comparând liniile de acolo cu cele de pe tăbliță.

Erau identice.

Luă pixul și sublinie cu grijă simbolurile din fotografie, apoi scrise „cheia?" pe margine.

Legenda fotografiei spunea că tăbliţa fusese scrisă în aceeaşi scriere protocuneiformă care o făcuse să cumpere cartea. Fusese găsită printre ruinele Bibliotecii lui Asurbanipal, într-un loc numit Al-Hillah din Irakul zilelor noastre. Sublinie şi denumirea localităţii, apoi dădu pagina până la începutul capitolului şi îşi trecu rapid ochii peste text, până găsi paragraful care vorbea despre limba respectivă.

Scrierea protocuneiformă este cea mai veche formă de scriere cunoscută şi precursoarea tuturor formelor moderne de text scris. Denumită uneori „mala", după numele tribului care a inventat-o, sau „limba pierdută a zeilor", fiindcă anticii credeau că e un dar din partea zeilor, era folosită doar de înalţii preoţi din societatea sumeriană, ca metodă de transcriere a celor mai sacre evenimente. Acest lucru a făcut ca utilizarea şi răspândirea să fie limitate, ceea ce a dus în cele din urmă la dispariţia sa. În timpul invaziilor elamiţilor din jurul anului 2000 î.Hr., templele sumeriene au fost distruse şi preoţii au fost omorâţi. Cunoaşterea limbii a pierit odată cu ei şi puţinele texte care s-au păstrat s-au dovedit insuficiente pentru orice încercare de reconstituire prin comparaţie a sensurilor. Eforturile de descifrare au fost încetinite şi mai mult de sistemul prin care Institutul pentru Scrieri Antice, aparţinând Citadelei din oraşul istoric Ruina, achiziţionează şi arhivează de secole numeroase exemple posibil utile de scriere protocuneiformă.

Liv simţi un fior rece pe şira spinării, în ciuda căldurii din cabina supraîncălzită. Chiar şi în acel moment, când se îndepărta de locul acela lugubru, zburând cu peste nouă sute de kilometri pe oră, se părea că nu putea scăpa de sub influenţa lui. Dădu paginile până la index şi căută „Institutul de Scrieri Antice". Găsi un întreg capitol dedicat acestui subiect. Îl deschise şi începu să citească repede, nerăbdătoare să afle informaţiile pe care le conţinea.

Institutul pentru Scrieri Antice a fost fondat de călugării din Ruina în secolul al IV-lea î.Hr., în aceeași perioadă în care au luat naștere primele sisteme de scriere în ținuturile antice ale Mesopotamiei – „țara dintre două fluvii".

O ilustrație pe pagina opusă înfățișa o hartă modernă peste care fuseseră desenate contururile Mesopotamiei. Aceasta se întindea între fluviile Tigru și Eufrat, pe teritoriul Irakului și în nordul Siriei, până în sud-estul Turciei, ajungând la poalele Munților Taurus, unde Citadela se înălța chiar și în acele vremuri.

Misiunea inițială a Institutului a fost să adune și să pună laolaltă toată cunoașterea scrisă, pentru a putea fi studiată și conservată. Credința călugărilor fondatori era că această cunoaștere, transmisă de povestitori pe cale orală, fusese culeasă de cei ce trăiseră cu mult mai aproape de vremurile Facerii *– și, prin urmare, mai aproape de Dumnezeu –, astfel încât păstrarea ei era o datorie sacră.*

Cu trecerea timpului, însă, au apărut și s-au dezvoltat și alte civilizații antice, care și-au dorit la rândul lor să păstreze cunoașterea și să studieze și să copieze lucrările deja culese. Dar Citadela, recunoscută pentru secretomania sa, le-a interzis accesul.

În replică, marile civilizații și-au înălțat propriile biblioteci, începând cu Biblioteca lui Asurbanipal și continuând cu Biblioteca Regală din Alexandria și Biblioteca din Pergam (a se vedea capitolele respective). O vreme, aceste biblioteci s-au dezvoltat și au prosperat, dar, atunci când civilizațiile care le întemeiaseră s-au prăbușit una câte una, au cunoscut și ele aceeași soartă, fiind fie distruse, fie prădate de armatele invadatorilor, sau, printr-o ironie a sorții, conținutul fiindu-le achiziționat și transportat înapoi în singura bibliotecă care a rămas intactă: marea bibliotecă din Ruina.

Liv întoarse pagina și descoperi o gravură din secolul al optsprezecelea, care înfățișa marea bibliotecă din Citadelă. În ea se zăreau peșteri întunecate și tuneluri cu pereții acoperiți de cărți și tăblițe, pierzându-se în fundal, în vreme ce, în prim-plan, călugări cu lumânări în mâini își croiau drum printre stalagmite ca să studieze lucruri la care nimeni altcineva nu mai avea acces. Sub gravură era un citat în care un anume dr. Parnesius, un istoric care trăise la Oxford în secolul al optsprezecelea, comenta răutăcios că „în vreme ce toate drumurile duc la Roma, toate cărțile se citesc în Ruina".

În epoca modernă, când muzeele s-au îmbogățit și a început goana după obiecte rare, instituții ca Muzeul Guggenheim și Muzeul Getty, de pildă, și-au înființat propriile secții de arhive și colecții arheologice. Acest lucru a dus la apariția unei piețe negre a textelor antice, o piață înfloritoare ce a permis, printre altele, aducerea la lumină a unor comori neprețuite, ca Pergamentele de la Marea Moartă, care au devenit cunoscute, în loc de a fi ascunse pe vecie în fortăreața întunecată din Ruina. Și, în vreme ce aceste descoperiri ne-au permis o mai bună înțelegere a trecutului nostru preistoric, cele mai vechi limbi, printre care și scrierea protocuneiformă, și cunoașterea pe care o ascund rămân un mister. Nu ar putea fi descifrate decât dacă s-ar descoperi o cheie.

Liv privi țintă ultimul cuvânt. Era o coincidență sau un semn? În mod normal, nu credea nici în una, nici în alta, dar nimic din situația ei actuală nu putea fi descris drept „normal". Alungă gândul acela și făcu ceea ce făcea de obicei: o luă pe urma probelor.

Întorcând din nou paginile până la index, căută intrările de la litera „C". Găsi mai multe referințe pentru „Cheie". Deschise cartea la cea mai importantă dintre ele.

Cea mai cunoscută „Cheie" din istoria limbilor antice este Piatra de la Rosetta. Până în 1799, când a fost descoperită de către Commission des Sciences et des

Arts a lui Napoleon, descifrarea hieroglifelor din Egiptul Antic fusese imposibilă. Expusă inițial într-un templu, piatra conținea un decret care trebuia citit de toți cei care treceau prin fața ei. Inscripționat în jurul anului 196 î.Hr., într-o perioadă în care limbile începeau să se dezvolte, decretul era compus în trei dintre cele mai des folosite scrieri din vremea aceea: greaca veche, demotica și hieroglifele egiptene. Comparându-le cu greaca, o limbă cunoscută, a fost posibilă descifrarea celorlalte două limbi „pierdute".

Aceste „pietre-cheie", inscripționate într-un moment de cotitură a istoriei lumii, sunt considerate un fel de Sfânt Graal al paleografiei. Cea mai căutată dintre ele este așa-numita Piatră-Stea, sau Imago Astrum, menționată în cronicile Babilonului Antic ca fiind cheia pentru înțelegerea întregii cunoașteri străvechi, a cărei pierdere se crede că este sugerată în povestea Turnului Babel. Odată cu pierderea pietrei, ne-am pierdut și capacitatea de a înțelege primele limbi vorbite pe fața pământului. Mulți cred însă că Imago Astrum a ajuns în colecția Institutului pentru Scrieri Antice din Ruina. Unii cred chiar că ar fi însuși Sacramentul.

În josul paginii se găsea o referință care o trimitea la o fotografie. Liv o căută și se trezi uitându-se la aceeași tăbliță spartă care conținea simbolurile pe care și le mâzgălise și ea în palmă. Le privi încă o dată, înțelesul lor ascuns căpătând o tentă întunecată după tot ce aflase între timp. Simți o nevoie imperioasă să le șteargă de pe piele, de parcă astfel s-ar fi purificat de nebunia cu care fusese infestată.

Își desfăcu centura de siguranță, lăsă cartea pe scaun și se îndreptă către toaleta din partea din față a avionului, frecându-și palma, de parcă simbolurile ar fi fost contaminate.

Dick își întinse picioarele, prinse ca într-o menghină între cele două cotiere. Oasele îi pocniră când se eliberă din strânsoarea chinuitoare a scaunului de la clasa economică și se întinse

încet, simțind cum coloana și încheieturile îi revin la forma normală. Când ajunse la înălțimea lui obișnuită, mătură cu părul tavanul cabinei. În fața lui, fata ajunse la capătul rândului și dispăru în spatele ușii toaletei minuscule. O luase deja pe urmele ei, când semnul „Ocupat" se aprinse în dreptul băii.

Își petrecuse timpul pe avion reflectând la două lucruri. Primul era ce carte citea fata, iar al doilea era dacă exista vreo modalitate de a o ucide în timpul zborului fără să fie prins.

Mesajul pe care îl primise la aeroport îl înștiința că fata reprezintă *un pericol clar și iminent* și că trebuie eliminată *cu daune extreme*. Lui Dick îi plăcea la nebunie jargonul acela militar: calitatea operativă a cuvintelor și lipsa lor de echivoc. Dar, în mod ironic, mesajul îi spunea că, pentru a-și duce sarcina la îndeplinire cât mai rapid și mai eficient cu putință, trebuia să aștepte. Așa că, între timp, avea să se mulțumească cu încercarea de a afla răspunsul la prima întrebare care-i trecuse prin minte.

Ajunse la scaunul pe care stătuse Liv și aruncă o privire spre carte. Era deschisă la o pagină cu fotografii. Subliniase ceva pe una dintre ele și scrisese ceva pe margine. Ochii îi zăboviră pe rotunjimile scrisului ei. Era elegant și ordonat, ca ea. Își scoase telefonul din buzunar, se asigură că ceilalți pasageri de pe rând dorm și făcu o fotografie paginii deschise. Memoră și titlul, fiind plăcut surprins când descoperi despre ce carte este vorba. Se întinse din nou, în caz că s-ar fi uitat cineva la el, apoi se întoarse la locul lui, arcuindu-și spatele ca să dea impresia că se plimbase ca să își dezmorțească picioarele. Poate, când va sosi momentul, o va duce într-un loc liniștit, ca să vorbească puțin mai întâi. Într-un loc *i-zo-lat*.

Rar găsea o fată drăguță căreia să-i placă cuvintele așa de mult ca lui.

42

Arkadian o porni pe jos înspre spitalul Davlat Hastenesi. În minte i se roteau frânturi din conversația pe care o avusese cu Gabriel:

Mi s-a întins o cursă.
Liv e în pericol.
La fel și mama.

Auzise despre morțile de la spital la un radio portabil cu baterii la care ascultase știrile și își amintise expresia de pe chipul lui Kathryn după ce îi lăsase carnetul, cu doar câteva ore în urmă. Dădea vina pe el pentru arestarea lui Gabriel, văzuse asta în ochii ei și o auzise în tăcerea ei. Se gândise că îl va ierta după ce fiul ei va fi eliberat. Dar Kathryn nu avea încredere că sistemul îl va proteja. Și avusese dreptate. De aceea Arkadian mergea acum pe străzile pline de praf și de oameni dezorientați ca un păcătos care se căiește. Voia să ajungă la spital – *trebuia* să ajungă la spital. Singurul mod în care se putea asigura că nicio probă nu va fi trecută cu vederea sau pierdută din greșeală era să se implice și el în anchetă.

Când ajunse acolo, poliția delimitase deja zona, blocând o porțiune a străzii care trecea prin fața spitalului. Un singur polițist stătea de pază, încercând să țină la distanță mulțimea surprinzător de numeroasă de reporteri și cameramani care se adunaseră deja la fața locului. Era evident că nici măcar un cutremur nu era suficient ca să le slăbească interesul pentru povestea ce făcuse atâta vâlvă în ultimele săptămâni. Agățându-și cardul de identitate de buzunarul hainei, Arkadian îl salută din cap pe polițist, care îl recunoscu și se dădu la o parte ca să-l lase să treacă.

În mijlocul perimetrului împrejmuit fusese ridicat un cort pătrat mare, al cărui interior era luminat puternic de niște becuri alimentate de un generator de mici dimensiuni. Una dintre foile laterale se dădu la o parte când Arkadian se apropie și dindărătul ei apăru un tehnician purtând peste haine un halat de unică folosință, din hârtie. Era Bulut Gül, unul dintre cei mai vechi membri ai echipei de criminaliști și totodată unul dintre tipii în care Arkadian avea încredere deplină.

— Credeam că ești în concediu, zise Bulut, făcând un semn cu capul spre brațul prins cu o eșarfă.

— Și eu credeam la fel. Dar m-am gândit c-ați avea nevoie de o mână de ajutor – și am una care încă funcționează, zise, arătând spre cort. Cine e înăuntru?

— Conform registrului, numele lui e Nesim Senturk. Bulut făcu un pas în lateral și ridică una dintre foi, cât Arkadian să poată arunca o privire înăuntru. E unul dintre polițiștii chemați de urgență. Îi lipsește cardul de identificare, așa că nu știm sigur din ce district a venit. Toate bazele de date sunt inaccesibile, din cauza lipsei conexiunii la internet, sau fiindcă au fost distruse de cutremur. Se lucrează la repararea lor, dar nu e chiar o prioritate în momentul ăsta. Toată lumea a fost trimisă pe străzi, să curețe în urma dezastrului.

Arkadian înclină capul ca să vadă mai bine chipul bărbatului. Era același gardian care îl lăsase mai devreme să intre la Liv și la Kathryn. În urma exploziei din Citadelă, numărul polițiștilor de pe străzile din Ruina crescuse considerabil, pentru a liniști populația și a-i asigura pe numeroșii turiști că nu au de ce să se teamă. În acest scop, apelaseră la personal din mai multe localități învecinate, umplând sediul central cu figuri necunoscute. Gardianul decedat era unul dintre ei.

— Unde e pistolul lui?

— Nu l-am găsit încă.

— Cauza morții?

— Nu sunt sigur. Dar nu cred că a căzut, totuși. Petersen e sus și verifică. Bănuiesc c-a fost legat aici și i s-a injectat ceva. Uită-te aici, în partea laterală a gâtului: o înțepătură. O să-i facem analizele când o să trimitem cadavrele la laborator, dar

Dumnezeu știe când o să fie asta. Orașul e în haos în momentul ăsta și toate serviciile de urgență sunt ocupate până peste cap. Măcar suntem în apropierea spitalului, ceea ce e convenabil în caz că va trebui să depozităm cadavrele undeva la răcoare.

— Unde sunt celelalte cadavre?

— Mai sunt două la etajul patru – ambii supraviețuitori din Citadelă, dar bănuiesc că n-ar trebui să le mai spunem așa.

Arkadian simți un fior rece pe șira spinării.

— Aceeași situație ca aici?

— Unul arată la fel, celălalt e într-o stare... puțin mai proastă.

— Care dintre ei?

Bulut ridică privirea.

— O cunoșteai pe femeie, nu? Ți-am văzut numele pe fișa cu vizitatori. Dacă te consolează cu ceva, pot să-ți spun că nu ea e cea în stare proastă.

— Aveți suspecți?

— Unul singur. Gabriel Mann.

Arkadian ridică privirea, surprins.

— Gabriel? De ce?

— A evadat din arestul poliției.

— Dar asta nu face din el un criminal!

— Nu, dar are legături cu una dintre victime, și, în plus, i-am găsit amprentele în salon. Un salon în care n-ar fi trebuit să se afle.

Arkadian își aminti cum Gabriel încheiase brusc convorbirea în clipa în care îi spusese că cineva căutase informații despre avionul în care urcase Liv. Și-l imagină alergând până la spital ca să-și apere mama – și ajungând prea târziu.

— De unde știți că sunt amprentele lui Gabriel dacă nu aveți acces la nicio bază de date?

— Le-a recunoscut Petersen. Dacă el zice că sunt ale lui Gabriel Mann, pentru mine e suficient! Deocamdată, cel puțin.

Henrik Petersen era cel mai bun specialist în amprente al poliției din Ruina. Își mânuia instrumentele cu o măiestrie pe care puțini o puteau egala. Putea să ia amprente de pe aproape orice fel de suprafață și avea o memorie fotografică. Cu mai

puțin de două săptămâni în urmă, își dovedise talentele la morgă, după dispariția cadavrului fratelui lui Liv Adamsen. Atunci găsise amprentele lui Gabriel. Așa că, dacă el spunea că găsise niște amprente care se potriveau, nu exista nicio îndoială: Gabriel fusese acolo.

— Pot să intru s-arunc o privire?

— Desigur.

Bulut se întoarse în cortul luminat.

— Am o grămadă de treabă care să mă țină ocupat aici.

Îndreptându-se spre intrarea în parcare, Arkadian aruncă o privire haitei de jurnaliști care fremăta în spatele barierei poliției. O cameră de filmat se roti în direcția lui și el întoarse capul, până când pătrunse în liniștea parcării subterane.

Ajuns în josul rampei, se opri și scoase telefonul din buzunar. Tot nu avea semnal. Trebuia să ia legătura cu Gabriel. Era ceva putred în miezul poliției, ceva înrădăcinat atât de adânc, încât, aparent, asasinii puteau fi infiltrați în celule și în saloane de spital. Gândul acela îl scârbea. Voia să-l avertizeze pe Gabriel că riscă un mandat de arestare pentru crimă, dar nu avea cum să-l contacteze. Nu putea decât să spere că îl va suna el după ce liniile telefonice vor funcționa din nou. Până atunci, voia să facă lucrul pentru care venise aici: să se asigure că scena crimei e cercetată așa cum trebuie, că nimic nu e trecut cu vederea. Își băgă telefonul la loc în buzunar și se îndreptă spre scările ce aveau să-l ducă la etajul al patrulea și pe propriul său drum al pocăinței față de femeia pe care o dezamăgise.

43

Gabriel înainta poticnindu-se prin oraşul în care domnea haosul, iar lacrimile îi şiroiau pe obrajii acoperiţi de praful ce se ridicase din clădirile prăbuşite, făcându-l să arate ca o fantomă. Încă ţinea strâns carnetul pe care i-l dăduse mama lui.

Simţea deja durerea pierderii înlăuntrul lui, muşcându-i din acea parte a sufletului deja afectată de moartea tatălui său. Când John Mann fusese ucis, Gabriel înnebunise de furie. O furie ce pusese stăpânire pe el, răscolindu-l pe dinăuntru, îndreptată mai întâi împotriva ucigaşilor tatălui său, apoi împotriva lui însuşi. Se simţise vinovat fiindcă nu fusese de faţă, ajungând să creadă că, dacă ar fi fost acolo, deznodământul ar fi fost altul. Ceva se rupsese în el, iar durerea şi furia îi schimbaseră viaţa în mod ireversibil. Studiile i se păruseră dintr-odată lipsite de importanţă, aşa că renunţase la facultate şi se înrolase în armată, sperând să-şi canalizeze furia într-o anumită direcţie şi să dobândească noi deprinderi. Voia să se înzestreze cu acele abilităţi care să-i permită să-i provoace pe ucigaşii tatălui său şi să se întărească astfel încât, dacă aveau să mai fie vreodată în pericol, să-şi poată apăra familia.

Şi *fuseseră* în pericol.

Iar de data aceasta el fusese de faţă, chiar acolo, în mijlocul acţiunii.

Şi totuşi, nu putuse împiedica răul să se întâmple.

Orele interminabile de antrenamente de luptă se dovediseră insuficiente pentru misiunea simplă de a-i apăra pe cei dragi. Fiindcă duşmanul era puternic şi fără chip: nu stătea pur şi simplu în faţa lui, cu arma ridicată, ci era pretutindeni, sădit în credinţa

a milioane de oameni și țesut în textura orașului prin care înainta el acum poticnindu-se. *Era* orașul.

Orbit de durere, mergea mai departe, fără a ști încotro se îndreaptă, hotărât doar să pună un picior înaintea celuilalt și o distanță cât mai mare între el și spital, evitând în același timp să dea nas în nas cu pompierii și cu orice altă persoană îmbrăcată în uniformă.

În cele din urmă, instinctul de supraviețuitor îl aduse pe Strada Melek, o stradă largă, străjuită de copaci, aflată la marginea Cartierului Grădinilor. Era o adresă pe care nu o puteau asocia cu el și, prin urmare, era puțin probabil ca cineva să-l caute acolo. În același timp, acolo locuia persoana care știa mai multe despre Citadelă și despre secretele sale decât oricine altcineva din afara Muntelui. Dacă paginile pe care mama lui i le dăduse pe patul de moarte puteau fi folosite împotriva Citadelei, ea avea să știe cum.

Gabriel numără casele până ajunse în fața celei pe care o căuta. Urcă treptele până la ușă, uitându-se pe stradă ca să se asigure că nu e nimeni, apoi bătu tare.

O sirenă se tânguia la capătul străzii, una dintre numeroasele alarme ale mașinilor pe care le declanșase cutremurul, dar nimeni nu ieșea să verifice. Auzi pași dincolo de ușă și un sertar deschizându-se în hol. Pașii se apropiară, cheia se răsuci în broască și ușa se deschise brusc, iar Gabriel se trezi cu lumina orbitoare a unei lanterne și țeava rece și întunecată a unui pistol în față. Își feri ochii de lumina crudă și schiță gestul de a-și ridica mâinile, când o voce spartă bubui din întuneric:

— Gabriel!

Pistolul se făcu nevăzut și lanterna coborî, dând la iveală chipul celei care-l strigase pe nume. Chiar și în haosul provocat de cutremur, dr. Miriam Anata era îmbrăcată impecabil, în obișnuitul său taior cu dunguliță și cu un tricou simplu pe dedesubt. Părul ei drept, argintiu, tuns într-un bob asimetric, îi dădea o înfățișare severă, dar în ochi i se citea îngrijorarea. Privind în adâncul lor, ceva cedă înlăuntrul lui Gabriel. Își întoarse fața schimonosită de durere.

— Ce e? îl întrebă dr. Anata, luându-l de braț și conducându-l înăuntru. Ce s-a-ntâmplat?

— Kathryn, reuşi Gabriel să bâiguie. Mama.

Îi simţi braţele înconjurându-l şi bătându-l pe spate şi o auzi şoptindu-i la ureche cuvinte care să-l calmeze, de parcă ar fi fost din nou copil. Acel gest de compasiune, venit din partea unei persoane atât de formale şi de retrase ca dr. Anata, îl mişcă profund. Încercă să-i mulţumească, să-şi găsească cuvintele pentru a-i explica ce se întâmplase, dar nu izbuti. Durerea îi răpise glasul.

44

Imediat după cutremur, în Citadelă începură să răsune zgomote neobișnuite pentru ora aceea și voci agitate. Majoritatea călugărilor dormeau când pământul începuse să se cutremure, zgâlțâindu-i și forțându-i să se dea jos din pat și să se năpustească pe coridoare, unde trăiseră partea cea mai cumplită a experienței. Athanasius se afla în mijlocul lor și își petrecuse mult timp, de la încetarea cutremurului, liniștindu-și confrații și spunându-le că ceea ce simțiseră era o calamitate naturală, și nu o altă explozie cauzată de bombe. Mirosul de fum care se insinua din grădină nu îl ajutase deloc să își susțină punctul de vedere.

Măcar alimentarea cu electricitate nu fusese întreruptă în întregime, așa că aveau suficientă lumină ca să evalueze rapid daunele. În mod surprinzător, acestea erau destul de reduse. Era ca și cum explozia care avusese loc cu zece zile în urmă avusese grijă de părțile vulnerabile ale muntelui, iar cutremurul nu făcuse decât să zgâlțâie ce mai rămăsese în picioare, ca să-i pună la încercare rezistența. Găsiseră câteva stânci prăbușite pe ici, pe colo, și verificară încă o dată biblioteca, ca să se asigure că nicio carte nu fusese distrusă, dar, în afară de asta, Citadela părea întreagă și viața revenea la normal. Grămezile de pietre fuseseră deja îndepărtate și mulți călugări se întorceau în dormitoare sau în capele, ca să-și reia somnul sau rugăciunea.

Athanasius se îndrepta spre celula lui, când dădu nas în nas cu fratele Axel, care venea prin tunel, turbând de furie.

— E vina ta! zise, arătându-l cu un deget amenințător. Mai întâi grădina, și acum asta! Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă călugării Sancti ar fi fost încă aici și Sacramentul ar fi fost în siguranță.

Athanasius aruncă o privire în spatele lui, asigurându-se că nu mai e nimeni în tunel, apoi coborî glasul.

— Astea sunt superstiții și un conducător n-ar trebui să vorbească așa. Ar trebui să insufli calm într-un moment ca acesta, nu frică. Avem nevoie de ordine, nu de haos.

— Am avut ordine! Timp de mii de ani! Și acum a dispărut în doar câteva săptămâni!

— Ordinea va fi reinstaurată, zise Athanasius. Ordinea *este* reinstaurată.

— Într-adevăr... Îți închipui că toți văd lucrurile ca tine, dar cred c-o să ai parte de o surpriză. În vremuri nesigure, oamenii se agață de tradiție. Și asta intenționez să le ofer. Alegerile o să ne arate în curând în ce parte înclină majoritatea.

Athanasius se pregătea să-i răspundă, când un sunet îi întrerupse pe amândoi.

Era clopotul Angellus ce răsuna din peștera tributului, din adâncul muntelui.

Cineva era afară, cerând să-i fie trimisă platforma Înălțării, ca să poată fi primit în Citadelă.

45

Gabriel se strădui să-și spună povestea, aproape smulgând-o din el, bucățică cu bucățică, reprimându-și durerea, până când detaliile începură să curgă ca un șuvoi și suferința se ascuți din nou, preschimbându-se în mânie. Când termină de povestit, întinse jurnalul către dr. Anata și se prăbuși epuizat pe canapeaua de piele.

Se aflau într-o încăpere care fusese pe vremuri un salon elegant și devenise acum o bibliotecă bogată, în care cărțile acopereau nu doar pereții de sus până jos, ci și orice suprafață orizontală disponibilă. Cum curentul nu revenise încă, spațiul era luminat doar de lumânări, creând senzația că încăperea aparține trecutului, și nu orașului modern ce se tânguia dincolo de perdelele grele trase peste ferestrele înalte.

Dr. Anata privea țintă jurnalul, palidă din cauza șocului. O cunoștea de mulți ani pe Kathryn Mann, lucrase cu ea în calitate de consilier neoficial, împărtășindu-i cunoștințele și ultimele descoperiri legate de Citadelă. Și ea era o mala, aidoma familiei lui Gabriel, urmașă a unuia dintre cele mai vechi triburi din istoria umanității. Urmașii celui de-al doilea, Iahveh, locuiau acum în Citadelă și furaseră Sacramentul, folosindu-se de puterile lui ca să-și atingă scopurile.

Gabriel îi văzu lacrimi lucind în ochi. Dr. Anata clipi și întoarse carnetul, inelele de argint de pe degetele ei captând lumina lumânărilor în vreme ce-și plimba mâna pe pielea de culoare închisă. Buzele alcătuiau cuvinte nerostite, căci încerca să formuleze o întrebare și, când reuși în cele din urmă, vocea îi tremura de emoție.

— Crezi c-au ucis-o pentru... Crezi că asta căutau?

Gabriel dădu din cap.

— Dacă ar fi vrut jurnalul, l-ar fi luat poliţistul. Mi s-a părut mai degrabă o operaţiune de curăţenie, o mişcare coordonată prin care au urmărit să-i reducă la tăcere pe toţi cei care au pătruns în Citadelă. Dincolo de conţinutul carnetului, mă-ndoiesc că ei au habar măcar de existenţa lui.

— L-ai citit?

Gabriel dădu din cap.

— Am venit direct aici. N-am ştiut unde altundeva să mă duc. Îmi cer scuze dacă am fost... nepoliticos. Nu vreau să-ţi fac necazuri. Dacă vrei să plec, spune-mi!

Dr. Anata îşi înclină capul şi se uită la el pe deasupra ochelarilor cu rame în formă de semilună, cu acea privire exagerată de indignare pe care Gabriel o mai văzuse de câteva ori. Familiaritatea şi onestitatea gestului ei îl făcură să se simtă mai bine, cumva. Miriam desfăcu şnurul de piele şi deschise coperta, înclinând carnetul spre lumânare, ca să vadă amândoi ce era scris înăuntru.

Dr. Anata îşi petrecuse întreaga viaţă analizând cu meticulozitate toate miturile care circulau despre Citadelă. Publicase mai multe cărţi legate de acest subiect decât orice altă persoană în viaţă, cunoştea toate legendele şi întreg folclorul care o înconjurau, aşa că, atunci când ajunse la paginile din mijloc şi dădu peste simbolurile ce alcătuiau o literă T cu capul în jos, scoase un geamăt, şocată. Gabriel recunoscu scrisul ce se înnegrea sub efectul căldurii din jocurile pe care le jucase în copilărie, când mama lui îi scria mesaje secrete pe care el trebuia să le descopere. Îşi alungă amintirea din minte şi se concentră asupra textului, traducându-l în gând din limba mala, pe care tot mama lui îl învăţase s-o înţeleagă.

— Ce semnificaţie are? întrebă.

— E un mit – sau cel puţin asta am crezut întotdeauna. I se spune „Profeţia în Oglindă“ şi face parte din cunoaşterea pierdută a tribului mala, cuvântul lui Dumnezeu consemnat şi transmis mai departe în taină de către cei care-şi doreau să păstreze adevărul.

Întinse mâna şi atinse simbolurile cu degetele, urmând forma literei T aşezate cu capul în jos.

— Este o profeție-pereche a celei care v-a dus pe tine și pe Liv în Citadelă. Dar, dacă aceea reprezenta echivalentul mala al Facerii, consemnând adevărul despre geneza tuturor lucrurilor, Profeția în Oglindă este versiunea noastră pentru Apocalipsă. Vorbește despre sfârșitul lumii. Strămoșii noștri credeau c-a fost dictată de zei și consemnată în cea mai timpurie formă a limbajului uman ca o avertizare despre viitor. Simbolul acesta, întors cu capul în jos, înfățișează calea pe care trebuie s-o urmăm și alegerea pe care va trebui s-o facem când vom ajunge la capăt.

Își trecu degetul peste linia din mijloc a literei T.

— Vezi cum cuvintele astea descriu înlănțuirea de evenimente care au început deja să aibă loc:

Cheia descătușează Sacramentul
Sacramentul devine una cu Cheia
Iar Pământul se cutremură

Se întoarse și îl privi țintă, cu ochii ei mari.

— Cutremurul este dovada. *Probabil* că Liv a descătușat Sacramentul.

Gabriel dădu din cap, amintindu-și ceea ce văzuse în vârful muntelui.

— Nu sunt sigur. Capela părea goală.

La auzul cuvintelor lui, dr. Anata ezită. Își petrecuse întreaga viață cercetând legenda Sacramentului, cunoștea toate teoriile legate de identitatea lui și își formase și ea câteva teorii proprii. Nu visase niciodată că într-o zi s-ar putea afla față în față cu cineva care pătrunsese în Citadelă, și doar durerea lui Gabriel o împiedica să-l bombardeze cu întrebările pe care ardea de nerăbdare să i le pună.

— Povestește-mi ce-ai văzut! zise, cedând în cele din urmă în fața curiozității.

Gabriel se încruntă.

— Citadela e mai mică decât mi-am imaginat. Multe tuneluri înghesuite, ca într-o mină. Capela Sacramentului e situată sus de tot, la capătul unei scări lungi cu trepte de piatră. Pereții

sunt acoperiți cu arme albe, iar Tau se află în fundul încăperii, în locul dedicat altarului.

Anata se aplecă înainte.

— Și ce anume e Tau?

— E... E un coșciug în formă de cruce, cu o înălțime de circa un metru și jumătate. Când am ajuns acolo, Liv era deja în pericol. Am crezut că murise. Partea din față a crucii era deschisă, iar interiorul era gol și țintuit cu cuie, ca o fecioară de fier.

— Și nu era nimic înăuntru?

— Nimic.

Anata încuviință.

— Asta înseamnă că Liv a descătușat Sacramentul. Probabil c-ai ajuns acolo după ce o făcuse deja. Asta înseamnă că Profeția în Oglindă se îndeplinește deja. Când am avut ultima oară un cutremur în Ruina?

— Nu știu. Acum douăzeci de ani, poate și mai demult. Poate e doar o coincidență.

— Nu cred în coincidențe, mai ales că s-au întâmplat deja atâtea. Cred în soartă și în destin. Gândește-te la prima profeție: tot ce era prezis acolo s-a adeverit, cuvânt cu cuvânt!

Își trecu degetul mai departe și ajunse în punctul în care linia literei T se despărțea în două.

— Și la fel o să se-ntâmple și cu asta. Suntem deja pe drumul care duce la această răscruce – la această alegere –, între două căi, una care duce la lumină, cealaltă, la întuneric.

Gabriel citi ultimele rânduri, frapat de limbajul lor apocaliptic:

...Pământul se va despica...
...molima îl va cotropi...
...sfârșitul lumii...

— Și cum o putem opri?

— Nu putem. Putem doar să ne asigurăm, când o să vină momentul, că am ales calea corectă.

Arătă cu degetul înspre porțiunea din mijloc.

— Scrie chiar aici.

Gabriel citi cuvintele, ignorând părțile mai ezoterice și concentrându-se asupra a ceea ce putea înțelege.

Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului într-o lună lunară

— Ce e aia Harta Stelară?

— Un alt mit. Se spune că în vremurile străvechi, când lumea era nouă și mereu schimbătoare, primilor oameni neprihăniți li s-a dat darul limbilor ca să consemneze unele adevăruri sfinte, printre care și locul în care s-ar afla o așezare sacră, interzisă muritorilor de rând. Fiindcă pământul se mișca încă pe vremea aia și era în formare, au luat stelele care nu-și modificau poziția drept punct de reper și au creat așa-numitul *Imago Astrum* – Harta Stelară. Aceasta marca locul în care s-a aprins scânteia divină – acel Acasă pentru noi toți –, Grădina Raiului. Și, cum Harta Stelară îi dezvăluia poziția, a devenit cel mai râvnit obiect din Antichitate. A fi în posesia ei reprezenta nu doar o confirmare a mandatului divin al regelui de a stăpâni peste ceilalți muritori, ci se credea chiar că aduce mare noroc și bogăție. Printre conducătorii despre care se crede c-ar fi avut-o în stăpânire la un moment dat se numără regele Solomon, regele Cresus al Lidiei și Alexandru cel Mare – toți monarhi legendari, faimoși pentru puterile imense și bogățiile uriașe pe care le-au deținut. Ca semn de mulțumire pentru norocul divin adus de hartă, fiecare dintre acești mari domnitori și-a depozitat o parte din avere la locul sacru, crezând că astfel nu doar le făceau pe plac puterilor superioare ce îngăduiseră ca ei să se bucure de atâtea bogății, ci și că își puneau la adăpost comorile de cei care ar fi râvnit să pună mâna pe ele, dar n-ar fi cutezat să se apropie de o așezare atât de sfântă și de blestemată deopotrivă. Ce se știe cu siguranță e că mare parte dintre bogățiile imense ale acestor regi au fost de negăsit după moartea lor. Dacă acest loc ar exista – și dacă mai poate fi găsit –, ar fi cel mai mare tezaur din istorie. Aur, bijuterii... De neprețuit!

— Ce s-a-ntâmplat cu harta?

— Asta e întrebarea pe care şi-au pus-o toţi împăraţii, învăţaţii şi vânătorii de comori în ultimii două mii cinci sute de ani. Adevărul e că nimeni nu ştie. Ultima menţiune scrisă datează din veacul al IV-lea î.Hr., de la moartea lui Alexandru cel Mare. Regatul a fost împărţit, iar Harta Stelară s-a pierdut. Unii cred c-a fost furată şi dusă în Persia, alţii că a fost ascunsă şi că a sfârşit în vreun colţ întunecat al Bibliotecii din Alexandria, înălţată în Egipt în onoarea defunctului rege. Romanii erau convinşi de asta. Iulius Cezar a dat foc bibliotecii, căutând-o, fără succes, însă. Există chiar o influentă şcoală de gândire care consideră că Harta Stelată ar fi Sacramentul, dar textul de faţă afirmă fără echivoc că sunt două lucruri diferite. Două lucruri despărţite, care trebuie reunite într-o zi, conform profeţiei. Mă-ntreb cum a ajuns Oscar în posesia ei.

Dădu pagina şi găsi răspunsul. Gabriel îl citi şi el şi îl cuprinse din nou furia când zări cuvintele de pe spatele fotografiei:

Asta am descoperit. Din cauza asta am fost ucişi.

Ajunseră la sfârşitul mesajului şi îşi dădură seama că are o continuare. Gabriel trase lumânarea spre el, ţinând următoarea pagină albă deasupra flăcării şi trecând-o pe deasupra valului de căldură, până când un desen se ivi, înfăţişând o reţea extinsă de tuneluri şi peşteri ce umpleau două pagini ale jurnalului.

— Voiai să ştii cum arată Citadela pe interior, zise. Ei bine, ai aici răspunsul!

Chiar şi judecând după acea schiţă stângace, dimensiunile şi complexitatea Citadelei erau impresionante. Harta fusese desenată în secţiuni, înfăţişând diferite niveluri din interiorul muntelui, care se micşorau pe măsură ce se apropiau de vârf. Pe cea mai mică dintre ele Gabriel zări conturul unei uşi şi cuvintele *scr interzs cr dce capela Scrmnt* scrise lângă ea. Intrase chiar pe uşa aceea şi urcase exact pe scările acelea. Le folosi ca punct de referinţă şi începu să refacă traseul, prin alte tuneluri pe care se deplasase, trecând pe lângă uşa care dădea în grădina interzisă şi coborând pe scări şi pe coridoare necunoscute până în secţiunea cea mai de jos a muntelui, unde, ascunsă într-o peşteră

îndepărtată, era marcată o cruce cu un craniu desenat lângă ea, ca pe o hartă a piraților mâzgălită de un copil.

— Acolo e ascunsă Harta Stelară, zise Gabriel.

— Dar ce-nseamnă asta?

Anata arătă înspre simbolul marcat lângă cruce – XIV –, numărul paisprezece exprimat în cifre romane.

Gabriel privi țintă crucea și cifrele romane și își dădu seama, cu o resemnare obosită, ce are de făcut. La mai puțin de două săptămâni după ce scăpase în mod miraculos din singurul loc de pe fața pământului de unde nimeni, în afara bunicului său, nu reușise să iasă în viață, era nevoit să încerce să pătrundă din nou în Citadelă, pentru a încerca să recupereze obiectul ascuns de Oscar.

46

În peștera ofrandei se adunase deja un grup numeros de curioși, când Athanasius și fratele Axel ajunseră acolo. Călugării fie se țineau deoparte, în grupulețe agitate, fie adunau pungile cu orez vărsat și conservele pe care cutremurul le azvârlise de pe rafturi, îndepărtându-le de stâlpul din lemn care ocupa mijlocul încăperii și care servea la acționarea platformei.

— Aduceți-o înapoi sus! ordonă Axel, croindu-și drum prin mulțime, către călugării Înălțării înveșmântați în sutane cafenii, care se chinuiau să învârtă stâlpul prevăzut cu spițe.

— Ce-a fost în capul vostru, să trimiteți platforma jos când a sunat clopotul? E momentul potrivit să primim o ofrandă?

Se întoarse spre Athanasius.

— Vezi ce se-ntâmplă când e ignorată tradiția? Lucrurile încep s-o ia razna!

Unul dintre călugării în sutane cafenii puse piedica și se întoarse spre Axel.

— Ne-am gândit că poate cineva ne trimite vești sau ajutoare în urma cutremurului.

— Și de unde știți c-a fost cutremur? A confirmat cineva asta? Dacă tremurul pe care l-am simțit a fost cauzat de o altă bombă, menită să ne șteargă de pe fața pământului?

Axel se îndreptă țanțoș către perete și arătă înspre ecranul televizorului de mici dimensiuni în care se vedea de obicei ce se petrece la poalele muntelui. Acesta nu transmitea însă nimic, fiindcă încă nu se reluase alimentarea cu energie electrică peste tot.

— Nu vedeți cine a tras clopotul, și cu toate astea sunteți gata să-i trimiteți platforma! Ați putea aduce orice aici sus!

Athanasius făcu un pas în față.

— Cred că e corect să considerăm că ceea ce am simțit a fost într-adevăr un cutremur.

Arătă spre imaginea ce se zărea prin una dintre crăpăturile săpate în stânca muntelui.

— Vedeți cu ochii voștri, orașul e aproape în întregime cufundat în întuneric. Probabil că și ei au rămas fără curent. Dacă o altă bombă ne-ar fi vizat doar pe noi, mă-ndoiesc c-ar fi afectat tot orașul. Iar tremurul pe care l-am simțit a fost unul de durată, nu scurt și intens ca cel cauzat de o explozie. Cred că știm cu toții ce senzație îți dă o explozie!

Axel se uită afară, la bezna pe fundalul căreia străluceau de obicei luminile orașului. Acum nu se zăreau decât niște petice răzlețe de lumină, fără de care s-ar fi putut crede că acolo nu se mai află nimic. Se întoarse spre mulțimea adunată în spatele său, plimbându-și privirea de la un chip la altul, de parcă le-ar fi memorat trăsăturile și numele în gând.

— Prea bine, spuse, trimiteți platforma, dar vreau ca-n încăperea asta să nu mai fie decât personalul indispensabil, atunci când o s-o aduceți din nou sus. Și să nu-ncepeți s-o ridicați până când gardienii n-o să fie pregătiți! Cu sau fără cutremur, nu vreau să-mi asum niciun risc!

Călugării Înălțării își reluară pozițiile și traseră piedica. Platforma din lemn se așeză mai bine pe frânghiile suspendate, scârțâind ca o corabie în larg, și dispăru încet din fața lor.

Deși Citadela suferise numeroase modificări și îmbunătățiri de-a lungul anilor, mecanismul și modul de funcționare al platformei Înălțării rămăseseră neschimbate. Cu zeci de mii de ani în urmă, când oamenii veneau de departe ca să-și ofere tributul bărbaților sfinți ce locuiau în interiorul muntelui, ofrandele se primeau astfel. Darurile sub formă de hrană sau alte produse erau așezate pe platforma de lemn și ridicate cu puterea brațelor călugărilor până în încăperea căreia ajunsese să i se spună „peștera ofrandei".

Tot așa pătrundeau și nou-veniții în Citadelă.

Novicii erau ridicați unul câte unul, într-o ceremonie cunoscută sub numele de Înălțarea, care avea loc în timpul solstițiului

de vară și al celui de iarnă. Acțiunea prin care un bărbat era ridicat prin eforturile călugărilor dinăuntrul muntelui avea o încărcătură simbolică intenționată și era motivul pentru care sistemul nu fusese niciodată modernizat. În unele zile, când se întâmpla ca vârful muntelui să fie ascuns de câte un nor jos, novicele care se înălța îl străpungea pur și simplu și se făcea nevăzut, de parcă s-ar fi ridicat la ceruri. Era o piesă de teatru sacru spectaculoasă, ce atrăgea mulțimi imense de turiști de fiecare dată când era pusă în scenă. Ritualul era atât de faimos, că oamenii se adunau chiar și să asiste la livrarea săptămânală de produse, fotografiind cu febrilitate sacii de făină și coșurile cu pui vii ce se înălțau spre vârful muntelui pe o platformă scârțâitoare din lemn.

Puțini aveau însă să asiste la Înălțarea din seara aceea. Orașul vechi era pustiu, iar peștera ofrandei se golise rapid în urma ordinului dat de fratele Axel. Singurii care rămăseseră erau conducătorii confreriilor, doi călugări ai Înălțării care manevrau pârghia și cinci gardieni înveșmântați în sutane roșii, ce se iviseră unul câte unul din întuneric și stăteau acum aproape de locul în care erau descărcate mărfurile de obicei, cu mâinile băgate în mânecile încăpătoare ale sutanelor, în care își țineau armele.

O bucată de pânză albă apăru pe frânghie și se învârti în jurul tamburului, semnalând faptul că platforma se apropie de pământ.

— Țineți bine! ordonă unul dintre călugării Înălțării, preluând tensiunea și încetinind roata ca să dea drumul treptat la frânghie, până când bucata de pânză ajunse în dreptul unui semn făcut în tavanul peșterii.

La o sută de metri mai jos, platforma atinse suprafața netedă a pietrei pentru ofrande. Unul dintre călugării înveșmântați în sutane cafenii trase piedica ca să înțepenească roata, după care se rezemă de stâlp și așteptă până ce clopotul se opri, în cele din urmă.

În peșteră se lăsă o liniște profundă, cu atât mai evidentă după dangătul solemn al clopotului. Nimeni nu scoase o vorbă. Nimeni nu se mișcă. Toți ochii erau ațintiți asupra frânghiilor ce se încolăceau în întuneric, tremurând ușor, semn că ceva era urcat pe platforma de dedesubt. Apoi, un singur dangăt răsună în încăpere, dându-le de știre că încărcătura a fost așezată și este gata să fie înălțată. Sutanele cafenii își reluară munca trudnică, îndepărtând

piedica și începând să ridice din nou platforma pe versantul muntelui.

— Nu e așa de grea, zise unul dintre ei, împingând roata cu o cadență îndelung exersată. O să fie aici în câteva minute.

— Tu fii atent s-o ridici încet și cu grijă! îi răspunse Axel, cu ochii pironiți asupra dreptunghiului întunecat din podeaua peșterii.

Se apropie de margine, băgându-și din reflex mâna în mâneca sutanei.

Athanasius nu-l scăpa din ochi pe Axel, profitând de ocazie ca să-l cerceteze mai bine pe cel care îl provocase nu cu mult timp în urmă și care avea cu siguranță să o mai facă, la alegerile apropiate. Era o prezență autoritară, fără nicio îndoială. Cei opt ani în care slujise drept căpitan al gărzilor îi conferiseră abilitatea de a da ordine cu o încredere de neclintit. Această calitate îi atrăgea pe mulți dintre locuitorii Citadelei, obișnuiți să fie conduși cu o mână de fier. Dar armura lui avea și o fisură.

De-a lungul istoriei, în Citadelă se organizaseră alegeri pentru o singură poziție, cea de abate. La moartea Prelatului, Abatele devenea în mod automat conducătorul interimar al mănăstirii, până când era confirmat în această funcție. Fusese de fiecare dată o formalitate, rar se întâmplase să apară un competitor – și dacă apăruse, nu avusese niciodată câștig de cauză. De data aceasta, însă, lucrurile stăteau diferit. Succesiunea nu se făcea în mod automat. Atât Prelatul, cât și Abatele erau morți și niciunul dintre urmașii lor – călugării Sancti – nu se mai afla în Citadelă. De data aceasta, locuitorii din adâncul muntelui aveau să voteze nu doar pentru un alt Abate, ci și pentru un alt Prelat, și, prin aceste voturi, aveau să decidă chiar viitorul Citadelei. Din această cauză, Athanasius își dădea seama că, la fel ca în cazul cursei prezidențiale americane, succesul avea să depindă de atractivitatea combinată a celor doi candidați, nu de influența și de prestanța unuia dintre ei. Iar Axel nu avea niciun aliat evident. Urcase pe scara ierarhică datorită ambiției și hotărârii sale. Poate că era respectat, dar nu era iubit. Așa că, dacă va candida pentru postul de Abate, cine îi va fi Prelat? Iar dacă își va încerca șansele la funcția de Prelat, cine îi va sluji pe post de Abate,

ocupând poziția imediat inferioară? Poate că va reuși să-l convingă pe unul dintre gardieni să intre în cursă alături de el, dar oricine își va da seama că este folosit ca o marionetă, cu un singur scop: să-i garanteze lui Axel atingerea obiectivului mult visat. Iar, dacă va fi ales, Athanasius era sigur că Axel intenționa să reinstituie călugării Sancti în numele tradiției, să trântească ușa în fața oricăror reforme și să readucă Citadela acolo unde fusese înainte. Era, la urma urmei, un soldat. Nu înțelegea și nu avea încredere decât în ordinele stricte și în rutină. Vechile cutume i se potriveau ca o mănușă.

Se găseau evident și alți călugări în Citadelă care aveau de gând să facă un pas în față și să își încerce norocul la alegeri. Părintele Malachi, de pildă, era foarte respectat și avea cu siguranță să candideze, dar Athanasius era convins că putea încheia, sub o formă sau alta, o alianță cu el. În calitate de șambelan al fostului Abate, Athanasius cunoștea mai bine decât mulți alții dedesubturile Citadelei și ar fi fost un aliat util.

Dar Axel era cu totul altă poveste. Cel mai bun mod de a-l aborda era să îl mențină izolat în candidatura lui și să spere că încăpățânarea cu care adera la vechea ierarhie avea să-i îndepărteze de el pe locuitorii mai moderați ai muntelui, nu puțini la număr. Călugării Sancti nu se mai găseau printre ei și erau numeroși cei care nu le deplângeau absența și s-ar fi bucurat cu atât mai puțin dacă s-ar fi întors. În fața lor avea Athanasius să își pledeze cauza. Ei erau cheia pentru viitorul Citadelei.

— Țineți bine!

Athanasius își ridică privirea când al doilea semn ce marca distanța se ridică din beznă, indicând faptul că platforma Înălțării aproape ajunsese în vârf. Axel, care până atunci străbătuse neliniștit încăperea în lung și în lat, se apropie de marginea trapei, încercând să vadă ce se află dedesubt și scoțându-și în același timp pistolul din mânecă. Slobozi apoi un icnet și făcu un pas în spate, îndreptând arma spre întuneric. Ceilalți gardieni îl imitară, chiar în clipa în care se iviră frânghiile de susținere, aducând platforma la nivelul solului.

În mijlocul ei stătea un bărbat înveșmântat în straie preoțești. Doi ochi roșii îi priviră țintă de pe un chip cu pielea înnegrită,

iar buzele i se arcuiră într-o parodie de zâmbet, în vreme ce îi cerceta cu răceală.

— Halal primire pentru un prieten vechi! rosti creatura, cu o voce răgușită, dar familiară în același timp. M-am schimbat chiar atât de mult?

Accentul slav dulceag îl făcu pe Athanasius să îl recunoască pe cel ce se afla în fața lor. Era fratele Dragan, cel mai tânăr dintre călugării Sancti, înviat din morți și reîntors în adâncul muntelui, scrutând cu ochii săi injectați chipurile bărbaților adunați în jurul lui, de parcă ar fi fost Moartea căutându-l pe cel mai slab dintre ei.

— Aduceți-mi sutana! le ordonă.

Un gardian se repezi să îi îndeplinească ordinul, împiedicându-se din prea marea grabă cu care își dorea să îi dea ascultare.

— Și dați-i de știre Abatelui că m-am întors!

Axel își drese glasul.

— Mă tem că nu e posibil. Din nefericire, fratele Abate nu mai e printre noi.

Dragan înaintă cu pași târșâiți și coborî țeapăn de pe platformă pe pardoseala de piatră a peșterii.

— Atunci înștiințați-l pe Prelat!

— Nici asta nu e posibil. Mă tem că nici Prelatul nu mai e printre noi.

— Și cine e călugărul cu rangul cel mai înalt care a rămas în viață?

Axel se întoarse ca să-i privească pe conducătorii confreriilor, care se înghesuiseră unii într-alții lângă roata din mijlocul încăperii.

— Noi am condus Citadela în mod democratic până la alegeri, când o să numim lideri noi.

Se întoarse din nou către Dragan.

— Dar acum, că Dumnezeu a găsit de cuviință să ne binecuvânteze cu întoarcerea ta, tu ești călugărul cu rangul cel mai înalt din Citadelă.

Dragan încuviință și buzele i se arcuiră din nou într-un zâmbet înfiorător.

— În cazul acesta, duceți-mă în apartamentul Prelatului și dați de știre în întregul munte că, prin voia Domnului, un călugăr Sanctus s-a întors!

Acestea fiind spuse, trecu prin fața tuturor și se făcu nevăzut în bezna din adâncul muntelui, trăgând după el și toate speranțele de reformă ale lui Athanasius.

III

„Fericiți cei ce citesc și cei ce ascultă cuvintele proorociei și păstrează cele scrise în aceasta! Căci vremea este aproape."

Apocalipsa, 1:3

47

Badiyat al-Sham, provincia Al Anbar, vestul Irakului

Nimic nu se compară cu noaptea în deşert.

Acelaşi aer rarefiat, ce oferă atât de puţină protecţie în faţa razelor infernale ale soarelui pe timpul zilei, îi îngăduie întunericului care se lasă peste deşert să alunge căldura şi să aducă frigul absolut al spaţiului. Şi mai sunt şi stelele: miliarde de stele, umplând cerul cu o puzderie de punctuleţe luminoase şi aruncând o strălucire microscopică pe întreg peisajul. Beduinii se folosesc de stele ca să se deplaseze pe timpul nopţii; ochii lor sunt obişnuiţi cu deşertul şi cu intensităţi ale luminii pe care cei care locuiesc în oraşe nu le pot percepe. Fantoma se folosea şi el acum de această abilitate ca să-şi găsească drumul pe terenul stâncos şi pe cărările de pietriş, urmând linia trasată de spatele balaurului, înspre locul pe care beduinii îl numesc „ţara setei şi a groazei".

Deşertul sirian e o pustietate de peste o jumătate de milion de kilometri pătraţi, ce acoperă pământul precum crusta unei răni care a încetat să sângereze, revărsându-se din Siria în nordul Irakului, Iordania şi Arabia Saudită. În mijlocul lui nu se găsesc nicio aşezare şi niciun drum practicabil. În timpul războiului din Irak, insurgenţii se repliaseră aici, folosind brutalitatea deşertului, neschimbată din timpuri străvechi, ca principal mijloc de apărare împotriva tehnologiei moderne de război. Şi funcţionase: echipamentele duşmanului se defectaseră, furtunile de nisip împiedicaseră aeronavele militare să se ridice de la sol, până şi sistemele ultraperformante de termoviziune fuseseră induse în eroare de strategia simplă la care recurgeau insurgenţii – se întindeau sub o pătură pe o stâncă încălzită de soare şi rămâneau nemişcaţi acolo. Era imposibil să te lupţi cu cei care aveau pământul şi natura de partea lor.

Insurgenții își instalaseră în deșert principala bază de operațiuni, aducându-și oameni și echipamente pe la frontiera fluctuantă și greu de patrulat cu Siria. Doar după ce invadatorii cuceriseră toate orașele, rebelii se întorseseră în zonele urbane pentru a hărțui guvernul proaspăt instaurat cu tacticile teroriste tradiționale care implicau bombe amplasate pe marginea șoselelor și amenințarea mereu prezentă cu răpirea. Așa că deșertul era pustiu din nou. Și totuși, pe măsură ce galopa în noapte, înaintând în adâncul lui, Fantoma începea să simtă că nu este singur.

Zări primele semne care-l făcură să creadă că ceva e diferit cu câteva ore înainte de ivirea zorilor, când frigul răcise aerul îndeajuns cât să-i dea o claritate ca de cristal și luna începuse să se ridice pe cer. Era o formă întunecată, întinzându-se undeva în depărtare, spărgând linia altfel plată a orizontului. Bărbatul descălecă și se apropie de ea la pas, mergând aplecat, ca nu cumva căldura corpului său, ce se profila pe cerul răcoros, să fie detectată de dispozitivele de termoviziune care s-ar fi putut găsi prin zonă.

Ajunse mai aproape și văzu că forma întunecată e de fapt o umbră, făcută de luna ce urca pe cer și de o grămadă mare de pietre și de țărână de pe marginea unei gropi. Fantoma se lăsă în jos și se târî până acolo, oprindu-se din când în când ca să tragă cu urechea la liniștea deplină străpunsă doar de șoaptele intermitente ale brizei nocturne, ce mângâia ușor contururile neregulate ale grămezii de pietre și de pământ.

Groapa nu avea mai mult de un metru adâncime, prin urmare neputându-se justifica mărimea grămezii care arunca o umbră atât de lungă. În mijlocul gropii, o stâncă mare cam cât o mașină fusese excavată parțial, apoi abandonată, de parcă cei care lucraseră acolo și-ar fi pierdut brusc interesul. Fantoma se îndreptă spre grămada de pământ și urcă pe ea cu grijă, până ajunse suficient de sus ca să vadă terenul dimprejur.

Erau mai multe gropi în zonă, toate având cam aceeași lărgime și adâncime ca cea în fața căreia se afla el, și aceeași stâncă dezvelită pe jumătate în mijloc. Peisajul arăta de parcă o fiară uriașă ar fi săpat la întâmplare, scormonind după un obiect pe care îl pierduse. Una dintre gropi era vădit mai mare și mai

adâncă decât celelalte. Fantoma alunecă în josul pantei și se îndreptă într-acolo, ca să o cerceteze.

Groapa avea adâncimea unui etaj de clădire și în ea se cobora pe o rampă din pământ bătătorit, care se răsucea până jos, suficient de lată cât să încapă un cal. În fundul gropii, un petic de beznă, cu marginile neregulate, marca intrarea într-o peșteră. Era vorba de o ciudățenie a deșertului sirian, care-l face să semene cu un uriaș stup de albine subpământean: mari părți din el sunt străbătute de tuneluri și de peșteri extinse, săpate cu milioane de ani în urmă de apa care își croise drum printre rocile sedimentare. Puteai ascunde batalioane întregi de soldați și echipamentul aferent în acele peșteri, dacă le cunoșteai amplasamentul. Era unul dintre motivele pentru care Fantoma scăpase neprins de atâta vreme. Dacă cei care săpaseră acele gropi mai erau prin preajmă, se aflau cu siguranță acolo, dormind în peșteră, la adăpost de frigul mușcător al deșertului pe timpul nopții.

Urmări o vreme intrarea, dar nu văzu nicio mișcare, în afara lunii care își continua ascensiunea pe cer, simultan cu mișcarea lentă de rotație a Pământului. În aer nu plutea miros de lemne arse, care să dea de înțeles că în zonă s-ar fi aflat oameni. Oricine ar fi fost cei care săpaseră gropile, și orice motiv ar fi avut s-o facă, plecaseră între timp. Fantoma ocoli craterul și coborî rampa, scrutând cu ochii săi, obișnuiți cu întunericul, bezna de catifea a peșterii, pe măsură ce se apropia de ea. Ajuns înăuntru, ascultă tăcerea încremenită, apoi scoase o lanternă micuță din buzunar și o aprinse.

Becul minuscul străpunse întunericul cu forța unei explozii nucleare și Fantoma fu nevoit să își acopere ochii ca să-i apere de lumină. Peștera era pustie – niciun semn că ar fi fost locuită, niciun semn că ceva sau cineva s-ar fi aflat acolo. Fusese nevoie de resurse considerabile și de timp ca să fie scoasă la iveală și, cum șantierul nu părea să aibă nicio valoare arheologică și nici să conțină vreun zăcământ de minerale, probabil că exista un alt motiv pentru care fuseseră săpate acele gropi. Faptul că peșterile erau goale sugera fie că fuseseră deschise pentru a se depozita ceva în ele, fie că ceva fusese găsit acolo, dar acum dispăruse.

Fantoma mai aruncă o privire, cercetând fiecare colțișor, apoi stinse lumina și se îndreptă spre ieșire.

Bezna îi părea mai adâncă acum și clipi ca să își reobișnuiască ochii cu întunericul nopții, atunci când ieși din crater și scrută împrejurimile. Vedea urme vagi de pași în țărână, care înconjurau marginea gropii și se întâlneau într-un loc din care urme mai adânci, brăzdate de făgașe, se îndepărtau prin deșert înspre răsărit, acolo unde zorii începeau să lumineze cerul. Miji ochii, privind într-acolo, și verifică stelele. Ceva nu era în regulă. În acea perioadă a anului, soarele răsărea direct în Gemeni, dar dâra de lumină se afla undeva în dreapta constelației. Nu erau zorii, ci altceva, ceva îndeajuns de mare ca să străpungă întunericul dens al deșertului.

Și nu exista decât un singur lucru care ar fi putut face așa ceva de la o asemenea distanță. Probabil că era o așezare.

48

New Jersey, SUA

Era ora trei dimineața când Liv încheie formalitățile de imigrare la Aeroportul Internațional Newark Liberty. Reușise cumva să stea trează în cele douăsprezece ore de zbor, combinând cafeaua cu frica de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi adormit. Prin urmare, era agitată și irascibilă și aproape că avea halucinații de la oboseală atunci când ieși în sala de așteptare imensă și aproape pustie, scăldată în lumina orbitoare a neoanelor.

Un angajat al aeroportului împingea o mașină mare de curățat pe pardoseala dură, cu mișcări lente, ca într-un vals deprimat, în vreme ce câțiva pasageri cataleptici priveau în gol în singura cafenea deschisă, sorbind un strop de trezie din niște pahare de hârtie. Câțiva șoferi în costume care țineau ridicate niște pancarte cu nume scrise pe ele într-o varietate de stiluri alcătuiau un soi de comitet de primire. Scena îi dădu lui Liv o senzație de déjà-vu. Când aterizase în Turcia, cu peste o săptămână în urmă, își văzuse propriul nume pe un astfel de carton – și tot atunci îl zărise prima oară pe Gabriel. Cercetă chipurile cu expresii întrebătoare din fața ei, știind că e imposibil ca el să se afle aici, dar căutându-l totuși cu privirea. Îi era dor de el, deși de-abia îl cunoștea.

Se îndreptă spre ieșire, lipsa bagajelor de cală permițându-i să o ia înaintea celorlalți pasageri. Noaptea adâncă de afară transformase ușile din sticlă în niște oglinzi întunecate și Liv de-abia își recunoscu chipul când se apropie de ele. Își vedea cearcănele negre și hainele care-i atârnau pe trupul și așa slăbuț. Era ca și cum persoana care părăsise aeroportul în urmă cu o săptămână nu era aceeași cu cea care se întorcea acum acasă. Făcu încă un pas spre strania reflecție a ei înseși și ușile automate se

deschiseră, dându-i la o parte imaginea și dezvăluind noaptea care o aștepta dincolo de ele.

Dick o luase și el înaintea mulțimii. Nici el nu avea bagaje de cală, ca să se miște în voie. Unii foști deținuți aveau obiceiul să se înconjoare de tone de obiecte după eliberare. Pentru Dick, era ca și cum și-ar fi ridicat un alt fel de închisoare. El prefera să poată pleca în orice moment, de oriunde, fără să își facă griji în legătură cu ce lasă în urmă – aceasta era adevărata libertate. Nu-i păsa prea mult de părerea celorlalți, altfel n-ar fi fost în stare să facă ceea ce făcea.

Traversă încet sala de așteptare, păstrând o distanță prudentă între el și Liv. Îi urmărea mișcările cu vederea periferică, verificându-și în același timp telefonul, ca un om de afaceri oarecare, care coboară șifonat din avion, legat de nelipsitul BlackBerry. Când Liv ieși pe ușă, grăbi și el pasul. Cu diferența de fus orar, aterizaseră la Newark la o oră perfectă. Ora trei dimineața era, conform statisticilor, cea mai liniștită dintre toate, iar mai puțini oameni însemnau mai multe oportunități.

Afară era mai frig decât se așteptase, ceea ce era de asemenea în favoarea lui. Frigul îi izgonea pe oameni și îi făcea să nu iasă din case.

Noroc-chior.

Cercetă zona, căutând locuri mai întunecate și posibili martori. Câțiva șoferi de taxi, puțini la număr, stăteau în mașinile lor încălzite, cu motoarele pornite. Cel mai apropiat dintre ei îi aruncă o privire plină de speranță, apoi se întoarse la ziarul pe care îl citea atunci când Dick trecu pe lângă el fără să-l bage în seamă. Dick vedea părul blond al fetei strălucind în întuneric, scos și mai tare în evidență de lumina bolnăvicioasă a becurilor cu vapori de sodiu. Liv se îndepărta, luând-o spre stația de autobuz. Dacă se urca într-unul, asta putea să fie o problemă. Ar fi fost nevoit să se urce și el, ca să fie sigur că nu o va pierde, și ea l-ar fi recunoscut mai mult ca sigur din avion. Iar Dick nu voia s-o sperie, cel puțin nu deocamdată.

Bărbatul trecu de șirul de taxiuri parcate, cercetându-și în continuare telefonul, deși în realitate verifica măsurile de securitate.

După 11 septembrie 2001, toate terminalele aeroporturilor erau împânzite cu camere video. Nu puteai să te scarpini în nas fără ca un gardian să te urmărească din cinci unghiuri diferite pe cine știe ce monitor de care habar nu aveai. Din fericire, fata se îndepărtase de intrarea în clădire, înspre care erau îndreptate majoritatea camerelor de supraveghere. Era ca și cum i s-ar fi oferit singură spre sacrificiu. Dick sperase că va avea ocazia să rămână între patru ochi cu ea, ca să-i vorbească, dar oportunistul din el avea mult mai multă autoritate decât jucăușul. Și cea mai bună oportunitate se ivise chiar acum. Șoferii de taxi se uitau cu toții spre intrare, așteptând să le pice un client, camerele erau îndreptate în altă direcție și nu era nimeni prin preajmă. Liv se opri lângă copertina stației de autobuz și scrută drumul pustiu. Nu venea niciun autobuz. Și era singură.

Dick se hotărî.

Trecu printre două taxiuri și traversă șoseaua în direcția ei, sperând să își termine treaba înainte ca ceilalți pasageri să iasă din clădire. Își petrecuse o bună parte din zbor privindu-i spatele fetei care citea pe scaunul ei, urmărindu-i cu privirea conturul fragil al gâtului, în vreme ce pumnii i se încleștau și i se descleștau în poală când își imagina cum îi va strânge în jurul grumazului ei. Își imaginase până și sunetul pe care avea să-l facă rupându-se – *trosc* –, ca o grisină, sau ca piciorul unui pahar de vin.

Dick păși pe banda rezervată autobuzului, chiar când Liv ridică privirea. Era atât de mică în comparație cu el, că se gândi că ar putea să stea în fața ei și să o ascundă cu totul în spatele trupului său masiv. Nimeni nu l-ar fi auzit întrebând-o la ce oră sosește autobuzul, nimeni nu l-ar fi văzut sucindu-i gâtul când ea ar fi deschis gura ca să-i răspundă. Bărbatul mai avea câțiva pași, când Liv se întoarse și făcu un gest cu totul neașteptat.

Făcu cu mâna.

Dick se uită în josul străzii, în direcția în care privea și ea. Două faruri aprinse se grăbeau spre ei. În mod normal, autoturismele nu aveau voie să se deplaseze pe banda rezervată autobuzelor, dar, când mașina se apropie, Dick își dădu seama de ce ignorase interdicția. Era o mașină a poliției.

Își ridică telefonul la ureche și trecu mai departe, chiar pe lângă Liv, spre parcarea pe perioadă limitată, căutându-și în același timp în buzunar legătura inexistentă de chei. Un om de afaceri oarecare, întorcându-se dintr-o călătorie planificată prost.

49

Liv se urcă în mașina poliției și trânti portiera, la adăpost de noaptea rece.

— Dumnezeule, Liv, arăți ca naiba!

Tânăra privi chipul dolofan, rotund ca o lună plină al sergentului Ski Williams și zâmbi. Era singurul lucru pe care-l auzise în ultimele zile de care nu se îndoia că e adevărat.

— Îmi cer scuze pentru ora asta dementă, zise, punându-și centura, în vreme ce mașina se îndepărta de trotuar. Nu m-am gândit la diferența de fus orar atunci când te-am sunat.

Bărbatul dădu din mână, dându-i de înțeles că scuzele nu sunt necesare, și nedezlipindu-și nicio clipă ochii de șosea.

Îl știa pe Ski Williams de aproape zece ani. Numele lui real era William Godlewski, dar, ca mulți alți polițiști de origine poloneză, și-l scurtase și inversase literele ca să scape de bătaia de cap pe care o reprezenta numele lui de familie greu de pronunțat. Era unul dintre primii polițiști pe care îi cunoscuse Liv în cursul unei misiuni adevărate. Și el era începător pe atunci; poate de aceea se înțeleseseră atât de bine – doi puști încercând să-și facă loc în lumea adulților. Era uimită că, după atâția ani, Ski nu fusese avansat de la gradul de sergent. Era de departe unul dintre cei mai buni polițiști pe care îi cunoștea ea, dar era un dezastru când venea vorba de învățătură. Picase examenul de detectiv de trei ori la rând. În plus, nu se pricepea deloc să își lingușească superiorii. Pur și simplu nu putea să o facă. Era suficient de inteligent ca să știe că l-ar fi ajutat să avanseze, dar, dacă el considera că un căpitan era un dobitoc, o spunea pur și simplu. Avea un fel de a respinge compromisurile care era deopotrivă enervant și nobil. De aceea Liv îl sunase pe el din Turcia și nu pe altcineva,

ca să-l întrebe dacă l-ar deranja să o aștepte la aeroport. Era de modă veche, ca un personaj din *Incoruptibilii*, și în el avea cea mai mare încredere.

— Deci, ai de gând să-mi povestești, sau nu? Ai apărut pe la toate jurnalele de știri, de nu știu câte zile. Când te-am văzut pe trotuar, n-am știut dacă să te invit în mașină sau să-ți cer un autograf.

Liv își trase șapca de baseball ca să-și acopere fața și se făcu mai mică în scaun. Nu-i trecuse prin cap că toate evenimentele care avuseseră loc în Ruina deveniseră știri și aici. Subiectele din străinătate erau rareori mediatizate, dacă nu aveau de-a face cu vreun război în care mureau soldați americani.

— Ce ai auzit?

— Se pare că-ți atârnă un soi de blestem medieval deasupra capului, sau ceva de genul ăsta. Toți cei care vorbesc cu tine sunt căsăpiți. Avem două crime care s-ar putea să aibă legătură cu tine și cu mica ta aventură de peste ocean. Cred c-ar trebui să-mi fac un control la cap, probabil că nu sunt în toate mințile dacă te-am lăsat să te urci în mașină. Deci, ce s-a-ntâmplat? Ai aflat ce anume țineau ascuns în adâncul muntelui?

— Nu știu.

— Hai, pe bune!

— Sincer, chiar nu-mi amintesc!

Liv se gândi la coșmarul care o speriase atât de tare, încât preferase să stea trează pe tot parcursul celor douăsprezece ore de zbor, decât să riște să-l aibă din nou. Șeful ei era una dintre cele două victime despre care vorbea Ski: fusese ucis pentru simplul motiv că vorbise cu ea. Poate că era într-adevăr blestemată.

— Ascultă, Ski! Du-mă acasă și o să-ți povestesc totul! Poate că vorbind despre cele întâmplate o să-mi zgâlțâi puțin memoria și o să-ncep să-mi amintesc. În plus, nu mi-ar strica să fac un duș și să-mi schimb hainele.

— Să te duc acasă... zise Ski pe un ton neutru, fără a mai adăuga nimic.

Liv văzu expresia stingherită de pe chipul lui. O cunoștea. Era atât de sincer, că era incapabil să se prefacă. Acum avea aceeași

expresie ca atunci când trebuia să-i comunice cuiva o veste cu adevărat proastă.

— Spune-mi! zise Liv.

Ski dădu din cap.

— Cred c-ar fi mai simplu să-ți arăt.

50

Dick își făcuse loc cu coatele, intimidându-i pe ceilalți pasageri cu statura lui impozantă, ca să ajungă în fața cozii la taxiuri. Odată urcat în mașină, îi spusese șoferului o poveste despre un amic de-al lui care fusese arestat. Taximetristul vorbea o engleză stricată, dar înțelesese suficient și acum urmărea mașina poliției de la o distanță sigură, care să nu dea de bănuit. Dick își ridica din când în când privirea, ca să se asigure că nu pierduseră mașina din față, compunând în același timp un e-mail în care făcea un raport detaliat a tot ceea ce se întâmplase până atunci. Știa din dosarul fetei că lucrează ca reporter de investigații, așa că bănuia că polițistul e o cunoștință de-a ei. Nu părea să fie o misiune de protecție, fiindcă amândoi se comportaseră foarte relaxat. Poate că era iubitul ei, ceea ce ar fi fost o veste proastă pentru Dick, care avea un plan de pus în aplicare și oricine i s-ar fi pus de-a curmezișul ar fi devenit o victimă colaterală. Indiferent cine era tipul, spera că o duce într-un loc liniștit, poate chiar într-o clădire cu subsol – asta ar fi fost situația ideală.

Termină de scris e-mailul și îl reciti, verificând să nu fi omis vreun detaliu. Atașă apoi fotografia cărții pe care o citea fata în avion. Poate că nu era importantă, dar nu el hotăra asta. Mulțumit, apăsă pe *send* și urmări mesajul până dispăru de pe ecran.

În față, mașina poliției ieși de pe autostradă și o luă pe șoseaua McCarter. Nu era mult trafic la ora aceea din noapte și cei doi erau ușor de urmărit. Dick îi spuse șoferului să încetinească puțin. După vreo doi kilometri, luminile de semnalizare ale vehiculului din față se aprinseră și mașina luă curba. Taximetristul apăsă pe accelerație, dar Dick îi spuse să nu se grăbească. Vedea

că se îndreaptă spre est, în districtul Ironbound, şi îşi aminti ceva din dosarul fetei care îi spunea cu exactitate unde anume.

— Bun venit acasă, îşi zise în barbă. Bun venit acasă!

51

Badiyat al-Sham

Adevărații zori începeau să mijească atunci când Fantoma se apropie destul de mult de mănunchiul de lumini ca să își dea seama ce anume sunt. Înaintase până acolo folosindu-se de contururile peisajului și de rămășițele nopții ca să-și ascundă prezența. Acum stătea întins în spatele unei movilițe de pământ și cerceta cu binoclul așezarea din fața lui.

La prima vedere, nimic din ceea ce văzu nu i se păru ieșit din comun. Părea să fie o altă tabără de forare aidoma celor câtorva mii care se răspândiseră ca o boală contagioasă pe părți întinse din țară, după ce se încheiase războiul. În mijlocul așezării se găseau o turlă de foraj subțire, mai multe clădiri cu fațade argintii care îi adăposteau pe muncitori și un hangar mare pentru vehicule și provizii. În partea îndepărtată a taberei, o platformă betonată inscripționată cu un „H“ de mari dimensiuni indica locul în care puteau ateriza elicopterele, deși niciunul nu se afla acolo în prezent.

Totul părea normal – și totuși ceva nu era în regulă.

În primul rând, tabăra nu era amplasată pe un câmp petrolier dat în exploatare. Nu se efectua nicio altă operațiune de forare pe o rază de cel puțin o sută de kilometri și întreaga așezare era prea curată. Echipamentul de forare este de obicei mutat de la o explorare la alta și poartă, pe lângă inevitabilele pete de petrol, și cicatricele anilor îndelungi petrecuți în cine știe ce colț uitat de lume, lovit de intemperii. Mașinăriile de aici străluceau însă, noi-nouțe, de parcă ar fi fost livrate direct din fabrică, scoase din ambalaje și aruncate în mijlocul deșertului ca pentru o versiune de parc de distracții a unui câmp de forare. Tabăra era

în mod evident funcțională, sonda era pornită, dar nu se vedea nicio picătură de petrol în cele două bazine de colectare.

Fantoma își aminti că, în urmă cu șapte, opt ani, guvernul săpase mai multe puțuri în acea zonă. Negăsind nimic, oamenii lui Saddam plecaseră mai departe. Acea informație era cu siguranță înregistrată undeva și părea puțin probabil ca o companie să reușească acolo unde alta dăduse greș, mai ales cu tehnologia performantă care se folosea în prezent pentru a detecta zăcămintele de petrol. Până la un anumit nivel, acestea deveneau vizibile cu ajutorul seismogramelor, iar sub respectivul nivel forarea devenea oricum prea scumpă și, prin urmare, nerentabilă.

Dar ceea ce îi atrase atenția Fantomei fu nivelul de securitate din tabără. Irakul continua să fie o regiune periculoasă și toate companiile occidentale erau nevoite să apeleze la firme de protecție, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-i descuraja pe insurgenți să le răpească angajații și să ceară sume exorbitante pentru eliberarea lor. Dar măsurile de securitate de aici erau cu adevărat extraordinare. Două garduri de sârmă ghimpată delimitau un perimetru în jurul taberei, iar accesul se făcea pe două porți de oțel ce blocau intrarea dinspre singurul drum care ducea acolo. În cele patru colțuri ale perimetrului se găseau turnuri de pază, având fiecare câte o platformă de tragere și o mitralieră vizibilă prin crăpătura panoului care o împrejmuia. Erau M60 Mk43, mitraliera preferată a armatei americane. Cu o rază de acțiune de circa o mie de metri și o cadență de tragere de șase sute de cartușe pe minut, puteau opri cu ușurință orice vehicul care s-ar fi apropiat de tabără, chiar și unul blindat, cu mult înainte ca acesta să ajungă la poarta principală. Iar pe un om l-ar fi spulberat pur și simplu. Așadar, ceva nu se lega: o artilerie de un asemenea calibru era folosită pentru a proteja ceea ce din exterior părea să fie un simplu puț secat. Probabil că mai exista ceva acolo, care-i scăpa Fantomei, ceva îndeajuns de valoros ca să justifice acea mică armată dotată cu echipamente mortale.

Fantoma alunecă în josul moviliței și se apropie de tabără. Conștient că bărbații din turnurile de control scrutau de obicei zona cu degetul pe trăgaciul mitralierelor, înaintă cât de depar-

te i se păru prudent, după care se ghemui din nou într-o poziție de observare.

Auzea și zgomote acum, provenite de peste tot din tabără: zăngănitul sondei, zumzăitul motoarelor și al aparatelor de aer condiționat, glasuri ce vorbeau într-un amestec de engleză și arabă.

Un grup de bărbați îmbrăcați în salopete albe își făcu apariția din clădirea principală și se îndreptă spre turla de foraj, acolo unde alți muncitori așteptau să fie înlocuiți. Și în turnurile de control se schimba garda. Soldații nu își ocupau însă simultan pozițiile, ci așteptau câteva minute între un turn și altul, pentru a se asigura că tabăra nu rămâne descoperită în cazul unui atac pe toate cele patru fronturi. Totul mergea strună, foarte profesionist, ceea ce făcea ca lucrurile să pară cu atât mai bizare.

Fantoma urmări în continuare ce se petrecea în tabără, alcătuindu-și încetul cu încetul în minte un profil operațional al acesteia. Soarele avea să răsară în curând și atunci va fi nevoit să dispară în deșert, altfel risca să fie văzut. Era pe punctul de a-și schimba poziția, când sunetul unor motoare diesel acoperi zumzetul obișnuit al locului și trei mașini de teren se iviră din hangar. Traseră în fața clădirii principale și așteptară.

Mai mulți bărbați ieșiră din clădire și se urcară în autovehicule. Cei din față purtau aceleași salopete albe ca muncitorii de la foraj și cărau mai multe feluri de lopeți și târnăcoape. Cei din spate erau îmbrăcați în uniformele de camuflaj în deșert pe care le purtau gardienii din turnurile de control, iar jeepul în care se urcară era dotat cu o platformă și avea o mitralieră M60 montată pe acoperiș. Era protocolul standard pentru convoaie: cercetașii mai puțin valoroși în față, paza în spate și VIP-urile la mijloc. Pe grupul acesta din urmă își concentra acum atenția Fantoma.

Erau trei bărbați, doi occidentali și un irakian, îmbrăcați cu niște haine kaki și de culoarea nisipului, care atârnau pe trupurile corpolente, deloc atletice. Doi dintre ei aveau barbă și păr lung ce le ieșea de sub pălăria de soare pătată cu sare. Erau evident civili și, judecând după atitudine și după felul în care li se adresau șoferilor, erau fără nicio îndoială conducătorii grupului. Irakianul, care părea să fie șef peste toți, îi era vag cunoscut

Fantomei, deşi, din cauza distanţei şi a bărbii, trăsăturile îi erau încețoșate. În acel moment, apăru alt bărbat din umbra clădirii şi o bucată mare din puzzle îşi găsi locul. Necunoscutul se îndreptă spre liderul grupului, îi vorbi câteva momente, se uită la ceas şi făcu un semn cu mâna spre turnul de control de la poarta principală.

Prima dintre cele două bariere din oţel se ridică şi convoiul o luă din loc, oprindu-se în teritoriul neutru, ca o ţară a nimănui, dintre cele două garduri de sârmă ghimpată, aşteptând ca prima poartă să se închidă ermetic. Doar atunci începu cea de-a doua poartă să se ridice încet, pentru a le da drumul pe poteca săpată în nisipul deşertului, pe care o urmase şi Fantoma ca să ajungă până acolo. Bărbatul rămas în tabără îi urmări cu privirea, după care scrută împrejurimile. Se opri când ajunse cu privirea în dreptul locului în care se afla Fantoma şi, o clipă, cei doi bărbaţi părură să se uite unul la celălalt, deşi Fantoma ştia că nu poate fi zărit. Apoi, Hyde se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, făcându-se nevăzut în cochilia strălucitoare a clădirii principale.

52

Newark, New Jersey

Primul lucru pe care îl zări Liv când mașina dădu colțul și ajunse pe strada ei fu banda de avertizare cu care poliția împrejmuise locul incidentului și care flutura acum în vânt. Rafalele care băteau dinspre fluviu o smulseseră într-un capăt și o biciuiau, făcând-o să se încolăcească precum un șarpe galben cu dungi negre. Ski frână lângă trotuar, prinzând fâșia de plastic sub roți, apoi opri motorul. În liniștea ce se lăsă brusc se auzi clar răpăitul benzii care se lovea de partea de jos a mașinii.

— Credem că aceeași persoană care a comis cele două crime a făcut și asta, zise Ski. Noroc că nu erai acasă, nu?

Liv nu-i răspunse. Nu avea puterea. Tânjise cu disperare să ajungă acasă, ca să încerce să pună lucrurile cap la cap și să înțeleagă ce se întâmplase, iar acum, că era aici, în cele din urmă, dădea peste un dezastru și un haos și mai mare.

Căminul ei nu mai exista.

Șindrilele albe ale clădirii erau carbonizate deasupra ferestrelor, iar geamurile ce fuseseră odinioară încadrate în tâmplărie zăceau acum împrăștiate pe jos, niște cioburi sclipitoare. Liv deschise portiera și coborî din mașină, înfruntând vântul înghețat. Simțea încă mirosul de cenușă și de lemn ars din aer. Ski se dădu și el jos și se duse lângă ea pe trotuar.

— Ce s-a-ntâmplat cu familia Da Costa? îl întrebă ea, făcând un semn cu capul spre ferestrele sparte de la primul etaj.

— Sunt teferi. Erau la serviciu când a izbucnit incendiul, în jurul orei trei după-amiaza. Clădirea e distrusă. Toți stau pe la rude sau pe la prieteni, așteptând să primească despăgubirile de la asigurări.

O altă bandă de avertizare se întindea de-a curmezișul unei scânduri din lemn care fusese bătută în cuie acolo unde se aflase ușa apartamentului lui Liv. Banda se încolăcea și în jurul gardului ce împrejmuia grădinița minusculă care o făcuse să aleagă locuința atunci când o văzuse.

Când se mutase aici, curtea era pavată cu beton, pătat de uleiul scurs de la motocicleta Harley a fostului proprietar. Liv îl spărsese cu mâna ei, scoțând la iveală pământul de dedesubt, în care sădise plante și arbuști de-ai locului, făcând grădina să arate cam cum ar fi arătat pe vremea când primii oameni se stabiliseră aici. Se întindea adesea pe peticul de iarbă din mijlocul grădiniței ei, privind cerul – iedera cățărătoare îi bloca în mod strategic vederea unuia dintre ziduri, iar crengile cireșului, pe celălalt – și imaginându-și că stă întinsă într-o pădure din vremuri imemoriale, pierdută în timp și foarte departe de necazurile din viața ei.

Și apartamentul ei fusese ticsit cu plante, un obicei rămas din copilăria petrecută alături de un tată horticultor, care o învățase numele fiecăreia, în același timp în care o învăța alfabetul. Tatălui ei i se păruse mereu ciudat că Liv alesese să fie jurnalist într-o metropolă și că locuia într-o junglă de beton, când de fapt natura făcea parte din ființa ei. Poate că fusese felul ei de a se răzvrăti. Sau poate că pur și simplu îi plăcuse să-și bage nasul în viața altora. Indiferent care ar fi fost explicația, însă, apartamentul ei, cu plantele și florile sale și mirosul bogat de pământ și oxigen, era sanctuarul ei – căminul ei.

Iar acum cineva îi răpise toate astea. Liv făcu un pas în față și smulse banda de avertizare, după care se strecură printr-o crăpătură din gard și pătrunse în grădina devastată.

Piese înnegrite de mobilier fuseseră aruncate într-o grămadă mare în mijloc: o masă crăpată, pe care o moștenise de la tatăl ei, niște cotoare de cărți arse, o saltea cu un cearceaf încă agățat de ea și câteva fotografii înrămate, atinse de flăcări, dar încă vizibile. Liv o ridică pe una dintre ele: înfățișa o versiune mai vie și mai fericită a ei înseși, într-o barcă cu vâsle în Central Park. Lângă ea era Samuel. Pentru o clipă, simți cum o cuprinde furia împotriva lui, pentru că-i adusese blestemul ăla pe cap, toată distrugerea aia, și apoi o lăsase singură pe lume, în mijlocul

vestigiilor carbonizate ale fostei ei vieți. Dar era prea extenuată ca să se agațe mult timp de gândul ăsta. Era prea extenuată ca să facă orice și s-ar fi întins chiar acolo, în țărână, dacă Ski n-ar fi prins-o într-o îmbrățișare stângace dar bine intenționată. Liv izbucni în hohote de plâns, cu capul pe umărul lui vânjos, simțindu-se năpăstuită și singură, inspirând mirosul liniștitor de mașină de poliție pe care îl emana trupul lui.

— Haide, zise el, mângâind-o stânjenit pe spate, scoate totul din tine! Ai unde să mergi, pe cine să suni, în afară de mine?

Liv dădu din cap. Ski o ținu în continuare în brațe, lăsând-o să-și verse tot amarul, în vreme ce se chinuia să găsească niște cuvinte care să o facă să se simtă mai bine. Nu se pricepea la amabilități nici într-o situație normală, iar cea de față era cu totul ieșită din comun.

— Te-aș invita să dormi la mine, se oferi el, dar îți spun sincer că mama te-ar scoate din minți cu întrebările. Te-a văzut la știri. Ai fi ca o vedetă pentru ea. Probabil că și-ar invita prietenele să te vadă. Haide, să mergem la mașină! E foarte frig aici. Lacrimile n-o s-aducă nimic din toate astea înapoi. O să-ncerc să-ți găsesc un loc unde să stai.

53

Era ora patru dimineața în Newark, New Jersey.

Zece dimineața la Vatican.

Ştirea despre cutremur fusese preluată de către canalele internaționale de ştiri târziu în cursul serii trecute, împreună cu zvonurile conform cărora unii dintre supraviețuitorii din Citadelă îi căzuseră victimă. Clementi își petrecuse seara și mare parte din noapte urmărind canalele de comunicare securizate, așteptând veşti, nerăbdător să i se confirme că amenințarea la adresa proiectului său fusese înlăturată. În cele din urmă, se băgase în pat, epuizat și cu întrebarea rămasă fără răspuns.

De îndată ce își termină rugăciunea de dimineață și celelalte îndatoriri administrative, se repezi în biroul său și își deschise căsuța de e-mail.

Îl aşteptau două mesaje.

Îl citi pe primul cu o nelinişte crescândă. În ciuda promisiunii pe care o făcuse Grupului, numai unul dintre cei patru supraviețuitori fusese eliminat în cursul nopții. Dintre cei trei rămași în viață, un martor era sub urmărire, dar încă în libertate, în America, iar ceilalți doi dispăruseră. Fusese o noapte haotică. Doi dintre agenții independenți care îi supravegheaseră pe supraviețuitori la spital se numărau printre morți. Clementi deschise o fotografie ataşată mesajului și se încruntă la vederea imaginii de la locul crimei, care-l înfățișa pe preot, cu ochii larg deschişi, uimit, întins pe un pat de spital, înjunghiat în gât și cu sângele scurgându-i-se din trup. Prima ştire de la fața locului îl identificase în mod eronat drept călugărul scos din Citadelă, dar următoarele buletine informative corectaseră acea informație. Călugărul era acum dat dispărut în mod oficial, alături de Liv

Adamsen și de Gabriel Mann, singurul supraviețuitor care părea să-i preocupe în mod special pe membrii Grupului.

Clementi închise primul mesaj și îl deschise pe al doilea. Acesta era datat câteva ore mai târziu, așa că se aștepta la vești mai bune. Fusese trimis de cel de-al treilea agent și conținea un raport detaliat al misiunii de supraveghere a femeii date dispărute. Cardinalul trecu rapid peste informațiile privind zborul în care se urcase și polițistul care o întâmpinase la aterizare. Mesajul mai conținea o fotografie atașată, cu o notă explicativă.

Subiectul a fost văzut citind această carte pe tot parcursul zborului...

Clementi deschise fotografia și rămase fără suflare la vederea tăbliței, unul dintre puținele exemple din limba pierdută care se păstraseră și pe care Citadela nu le deținea. Fata subliniase un șir de simboluri, iar ceea ce scrisese în dreptul lui făcu să-i înghețe sângele în vine.

Cheia?

Tradusese corect dintr-o limbă pe care doar el și puțini alți oameni de pe fața pământului o înțelegeau și care era crucială pentru proiectul său care viza repunerea în drepturi a Bisericii. Se concentră asupra semnului de întrebare. Însemna oare că traducerea era doar o bănuială, sau că sensul ei îi era necunoscut? Apoi văzu ce mai subliniase Liv pe aceeași pagină și se hotărî în aceeași clipă. Era Al-Hillah – cheia pentru tot. Probabil că fata știa ceva și asta o făcea într-adevăr foarte periculoasă.

Vremea prudenței trecuse. Ieri luase cu greu o decizie, după o dezbatere chinuitoare cu el însuși, dar astăzi nu mai ezită. Era prea implicat ca să se întoarcă acum din drum.

Deschizând o nouă fereastră pe ecran, tastă un răspuns scurt:

Elimin-o imediat pe fată.
Mă aștept să primesc vești de la tine într-o oră.

54

Newark, New Jersey

— Aici e camera ta.

Ski deschise ușa cu o emfază pe care camera de hotel ce se găsea dincolo de ea nu o merita.

Era rece și funcțională și nu cu mult mai mare decât patul dublu din mijlocul ei. O rază palidă din lumina zorilor se strecura pe fereastra simplă din capătul celălalt al încăperii, iar dincolo de ea se zărea panorama superbă a unui zid de cărămidă.

— E perfectă, zise Liv, trecându-i pragul.

Ski rămase pe coridor, ca un îndrăgostit emoționat la prima întâlnire, scormonind în buzunarul hainei.

— Uite! zise, întinzându-i un telefon ieftin. Are credit de vreo cincizeci de dolari. Dacă ai nevoie să suni pe cineva, folosește-l pe ăsta! Nu poate fi depistat.

Liv îl luă, recunoscătoare.

— Mi-am trecut numărul în agendă, în caz că trebuie să mă suni de urgență. Las-o mai moale o vreme, bine?

Ski dădu din cap, de parcă și-ar fi răspuns singur la întrebare, după care se făcu nevăzut. Nu se dădea în vânt după manifestările de afecțiune, dar avea un suflet mare, și asta conta mai mult decât orice altceva.

Liv închise ușa în urma lui și răsuci cheia în broască, apoi cercetă încăperea în care se afla. Nu era cu mult diferită de salonul de spital din Ruina. Era decorată puțin mai bine și avea un pat dublu, dar, în afară de asta, o caracteriza aceeași neutralitate instituțională.

Ski îi explicase pe drum că hotelul era folosit pentru a găzdui martori-cheie și jurați pe durata proceselor importante. O cazase sub un nume fals, cu date de contact inventate, astfel încât

numele ei real și numărul pașaportului să nu apară în nicio bază de date. Așa nu avea să o găsească nimeni, cel puțin pentru o vreme, și asta o făcea pe Liv să se simtă cât de cât în siguranță.

Scoase laptopul și încărcătorul din geantă și le băgă în priza de lângă măsuța care servea drept birou. La un capăt al ei se găseau o lampă și o oglindă pe peretele din spate, iar la celălalt, un televizor cu ecran plat. Liv îl porni și alese un canal de știri, dintr-o veche obișnuință. Era pe punctul de a începe să își despacheteze restul lucrurilor, când prezentatoarea spuse ceva care o făcu să își întoarcă rapid privirea spre ecran:

— Primul cutremur s-a produs aseară, la ora locală opt, în orașul istoric Ruina, din Turcia. Deși nu au fost foarte intense, se pare că trepidațiile au declanșat o reacție în lanț, o serie de evenimente de același fel măturând ulterior partea de vest a Turciei, sudul și estul Siriei și nordul Irakului. Seismologii spun că astfel de replici nu au mai fost înregistrate niciodată și nu au reușit să găsească o explicație pentru ceea ce le-ar fi putut cauza.

Liv privi țintă harta.

Avionul ei decolase la ora opt fix.

Își amintea smucitura pe care o simțise în clipa în care roțile se desprinseseră de pistă, de parcă un cordon ar fi fost sfâșiat undeva înăuntrul ei, și apoi luminile care se stinseseră pe rând sub ei, în vreme ce avionul se înălța în văzduh. Să fi avut toate aceste lucruri legătură unul cu celălalt? Era imposibil. Pur și simplu imposibil!

— Deocamdată, singurele decese par să se fi înregistrat la spitalul din Ruina. Într-o declarație oficială, poliția a confirmat că Kathryn Mann – unul dintre suspecții în recentul incident cu bombă din Citadelă – se numără printre victime, deși nu se știe încă dacă a decedat ca urmare a cutremurului...

Liv privea fix ecranul, înmărmurită la auzul acelei vești.

— În prezent mai sunt doar trei supraviețuitori ai atacului cu bombă din Citadelă: călugărul, despre care nu se știe unde se află; Liv Adamsen, despre care se crede că s-a externat din spital pe propria răspundere, cu câteva ore înainte de cutremur; și Gabriel Mann, care a evadat din arestul poliției cam la aceeași oră.

Liv simți cum i se scurge sângele din obraji și o cuprinde un val de greață.

Kathryn – moartă.
Gabriel – dispărut.

Se întrebă dacă într-adevăr evadase, sau dacă nu cumva pățise și el ceva.

Încă năucă după vestea pe care o aflase, Liv deschise laptopul și căută pe Google cuvântul „Ortus", numele fundației la care lucra Gabriel. Dacă exista cineva care putea să ia legătura cu el sau să-i spună unde se află, acolo avea să-l găsească. Verifică rapid pagina de întâmpinare, găsi datele de contact ale biroului din Ruina și luă telefonul pe care i-l dăduse Ski. După ce își notă propriul număr pe un carnețel, formă numărul fundației Ortus, întrebându-se cât aveau să țină cei cincizeci de dolari de pe cartelă în cazul unei convorbiri internaționale. Tonul de apel străin îi toarse o vreme în ureche, apoi cineva ridică receptorul și răspunse în turcă.

— Bună ziua, zise Liv, vorbind cât mai răspicat, ca să depășească bariera lingvistică, vorbiți engleză?

— Da.

— Încerc să-i transmit un mesaj lui Gabriel Mann.

Urmă o pauză.

— Nu e aici.

— Știu, dar există cineva care ar putea să-l contacteze? Sunt o prietenă și trebuie să-i vorbesc de urgență!

— Nu e aici.

Liv nu era surprinsă de lipsa de cooperare, dar asta nu o făcea mai puțin frustrantă.

— Pot să-i las un mesaj, vă rog? Doar un mesaj.

— Ce mesaj?

— Rugați-l s-o sune pe Liv! O să-nțeleagă. Și vă mulțumesc, e foarte urgent!

Își dictă numărul de telefon, îi mai mulțumi o dată femeii, apoi închise. Nu avea cum să știe dacă mesajul îi va fi transmis lui Gabriel sau va fi aruncat pur și simplu la coșul de gunoi.

Înnebunită, trecu rapid în revistă toate persoanele pe care le întâlnise cât timp se aflase în Ruina și care ar fi putut să știe ceva, dar își dădu seama, îngrozită, că aproape toți erau morți. Poate că Ski avusese dreptate, poate că era blestemată. Istoria Sacramentului era presărată cu povești despre blesteme și profeții macabre. Liv participase și ea la una dintre ele. Își aminti cum stătuse la umbra Citadelei și discutase despre ele cu...

Deschizând o altă fereastră a browser-ului, tastă pe Google numele „Dr. Miriam Anata". Printre rezultatele căutării găsi și un link către un site. Îl deschise și ecranul fu acoperit de o fotografie a aceleiași femei impresionante pe care o cunoscuse în orașul vechi în Ruina. Pe pagina de contact găsi adresa editurii care îi publica cărțile, cea a unui impresar pentru prelegeri și o adresă de e-mail a autoarei înseși. Dădu click pe acest ultim link și începu să scrie:

Dr. Anata,
Sunt Liv Adamsen. Dacă știi cum să iei legătura cu G, te rog să-i spui să mă sune de urgență. Sunt în siguranță și numărul acesta nu poate fi depistat.

Copie numărul mobilului în mesaj, apoi îl trimise.

În vreme ce-l urmărea cum dispare de pe ecran, o copleși o senzație de inutilitate și de neputință. Opțiunile se împuținau și nu obținuse niciun rezultat până acum.

Întorcându-se la rezultatele căutării pe Google, începu să le parcurgă unul câte unul, încercând să mai găsească un număr de telefon. Peste vreo oră, două ar fi putut să-l sune pe unul dintre colegii ei de la ziar și să-l roage să-i facă rost de numărul de mobil sau de fix al dr. Anata, din baza de date, dar nu voia să aștepte atât de mult, nici să fie prinsă într-o conversație cu un reporter care va dori, fără îndoială, să afle detalii despre ce i se întâmplase în ultimele două săptămâni.

De undeva de pe coridor se auzi sunetul singuratic al unei uși trântite, urmat de pași care se îndepărtau în grabă. În acel moment îi trecu prin cap că putea să stea acolo toată ziua, dacă avea chef, până când Ski avea să se întoarcă să vadă ce face, să-i spună politicos că au nevoie de cameră și să o întrebe dacă are la

cine să stea. Dar ea nu avea pe nimeni. Toate rudele ei muriseră. Întreaga ei viață de dinainte dispăruse.

Se întrebă câți dintre cei care se cazaseră înaintea ei în acea cameră – martori-cheie, pregătindu-se să-și arunce în aer fosta viață și să depună mărturie într-un proces important – avuseseră același sentiment. Poate încăperea era cumva contaminată de atâtea gânduri disperate despre vieți pierdute și perspective nesigure. Cât de ușor era oare să renunți, atunci când stăteai într-o astfel de cameră, având drept privelişte un zid de cărămidă în fața ochilor?

Vlăguită de fundătura întunecată înspre care i se îndreptau gândurile, Liv făcu un efort să acționeze. Își goli geanta pe pat și începu să își împăturească hainele, punând în ordine puținele obiecte pe care le mai avea. Puse cartea de istorie pe noptieră, lângă carnețelul ei, și găsi plicul în care se aflaseră lirele turcești. Dădu să-l arunce la coș, dar îi trecu prin cap că cele câteva chitanțe dinăuntru i-ar putea oferi unele indicii despre locurile prin care umblase cât timp se aflase în Ruina. În plic se găseau două bonuri de taxi, unul de mâncare și o hârtie mare, împăturită. O deschise, sperând să fie o factură cu sigla vreunui hotel sau alt document care să-i dea mai multe informații. Ceea ce găsi însă o luă cu totul prin surprindere.

O parte a colii era mâzgălită cu cărbune, acolo unde fusese frecată de o piatră cioplită în relief. Iar în locurile rămase albe ieșeau la iveală niște simboluri: aceleași simboluri pe care Liv le văzuse în carte. Întoarse foaia și găsi un mesaj scris de mână:

Asta n-o să-ți explice totul, nimic n-ar putea s-o facă vreodată, dar e posibil să fie un început. Sper, având în vedere că ți-am înlesnit evadarea din adâncul muntelui, că situația o să se schimbe și c-o să vorbim mai multe față în față. Dar, dacă Cetatea rămâne închisă, și e foarte posibil să se întâmple asta, să știi că o să ai întotdeauna un prieten aici. Ca să iei legătura cu mine, vino să te spovedești la biserica deschisă publicului și cere să vorbești cu Fratele Peacock. Orice mesaj sigilat pe care o să i-l înmânezi o să ajungă la mine nedeschis.

Cu sinceritate,
Fratele Athanasius

Biletul aduse la suprafață o serie de amintiri proaspete.

Liv și-l aminti pe călugăr, cu creștetul său neted lucind în bezna din capelă, în vreme ce-i conducea spre tunelurile înecate de fum ale muntelui, în josul scării, spre locul prin care lumea exterioară pătrunsese cu forța în Citadelă. Îi ajutase să scape – și își oferea în continuare ajutorul. Întoarse foaia și se uită la simbolurile mâzgălite, atât de stranii și totuși atât de familiare. Corpul principal de text alcătuia un bloc compact, dar în partea de jos literele formau un T. Era cel mai bun exemplu de scriere în limba pierdută pe care îl văzuse până în acel moment – mai lung decât oricare dintre textele reproduse în carte.

În vreme ce ochii ei urmăreau conturul literelor, șoaptele din minte începură să se audă tot mai tare, și Liv simți cum i se face pielea de găină. Ieșise de prea multă vreme din spital ca să mai poată pune acele simptome pe seama efectelor secundare ale vreunui medicament pe care i-l administraseră acolo. Cauza nu era de natură chimică, ci probabil psihologică, sau poate de un alt tip, iar Liv nu se simțea întru totul pregătită să facă față unor astfel de gânduri, pe moment.

Întinse hârtia pe birou și mai privi o dată simbolurile, cu atenție. Aproape instantaneu, șoaptele se auziră din nou, tot mai tare, cu cât ea se concentra mai mult. Acopereau șuieratul traficului de pe șosea, umplându-i mintea, în vreme ce pielea îi era asaltată de sute de înțepături minuscule. Liv suportă cu stoicism senzațiile, așteptând să treacă de la sine, de parcă și-ar fi ținut mâna deasupra unei flăcări.

Șoaptele se întețiră, devenind un glas în mintea ei, iar simbolurile din fața ochilor începură să tremure, dând la iveală cuvinte care explicau totul...

55

Dick cerceta hotelul dintr-o stație de autobuz aflată pe partea cealaltă a străzii, înfățișarea sa de om de afaceri cam șifonat potrivindu-se perfect cu navetiștii de la primele ore ale dimineții, care coborau și urcau din fluxul neîntrerupt de autobuze. Mașina poliției plecase deja de ceva timp, și în ea nu se aflase decât polițistul de la volan. Dacă era iubitul ei, atunci relația lor nu părea prea romantică. Dick dăduse un telefon scurt la hotel și i se spusese că nu e cazată nicio persoană cu numele Liv Adamsen acolo – cel puțin, nu în mod oficial.

Faptul că polițistul reușise să o cazeze sub un nume fals, într-un timp atât de scurt, sugera existența unui sistem pe care îl cunoștea toată lumea și asupra căruia nimeni nu-și punea întrebări. Având în vedere că hotelul era situat în apropierea tribunalului federal, Dick trase concluzia că era folosit ca adăpost pentru martorii aflați sub protecția poliției. În mod normal, asta ar fi reprezentat o problemă majoră – astfel de adăposturi erau concepute tocmai pentru a-i împiedica pe cei ca el să pătrundă în ele –, dar în acel loc nu exista nicio mașină a poliției parcată în fața clădirii și probabil nici gardieni pe coridoare, care să stea cu ochii în patru, alimentându-și vigilența cu suspiciuni și prea multă cafea. Poate că pe fată o liniștea iluzia de siguranță pe care i-o dădea locul acela, care exact asta și era: o iluzie, și nimic mai mult.

Lui Dick îi plăceau tipul acela de supraveghere în liniște, informațiile pe care le putea culege cu calm, înainte ca lucrurile să o ia razna în focul acțiunii. Un alt autobuz sosi în stație și o adunătură de zombi obsedați de muncă se revărsară din el și se îndepărtară cu pași târșâiți, lăsându-l pe Dick singur. Era destul de devreme în cursul anului, așa că vremea era mohorâtă la acea

oră matinală, și el urmări luminile aprinzându-se în camere, pe măsură ce oaspeții hotelului se trezeau unul câte unul. Stabilimentul nu părea să fie ocupat la capacitate maximă.

Telefonul sună scurt în buzunar, anunțându-l că a primit un mesaj. Îl deschise și zări două cuvinte pe care de obicei le savura, dar care în cazul de față avură un gust ușor amărui.

E-li-mi-n-o

I-me-di-at

Șterse mesajul și se îndreptă spre ușa hotelului, intrând în pielea unui om de afaceri obosit, aflat în căutarea unei camere ieftine.

Încă o dată, îi fusese luată orice posibilitate de a se mișca încet. Toată lumea era așa de grăbită în zilele acelea!

56

Liv înhăță carnețelul și transcrise cu febrilitate cuvintele care-i goneau prin creier, neîncrezătoare că memoria ei capricioasă o să le rețină prea multă vreme. Dar, chiar pe măsură ce le scria, găsea în ele lucruri greu de conceput sau de descifrat, fiindcă înțelesurile își schimbau forma și se pierdeau în șoaptele omniprezente. Era ca și cum ceea ce simbolurile încercau să exprime ar fi fost prea nebulos sau prea vag pentru a fi captat de limbaj. Când termină, se prăbuși pe scaun și trase adânc aer în piept, lăsând șoaptele să se stingă, până când își recăpătă din nou controlul. Se ridică și se duse împleticindu-se până la baie, unde se spălă cu apă pe față, apoi se întoarse să citească ce scrisese.

Așa că o ținură slăbită.
Lumina lui Dumnezeu, zidită în întuneric.
Căci nu-ndrăzneau să-i dea drumul, temându-se de ce s-ar întâmpla,
Și nici nu puteau s-o omoare, fiindcă nu știau cum.
Iar timpul trecea și bărbații fură înlănțuiți în propria lor vină,
Iar căminul le deveni fortăreață
În care ascundeau taina faptelor lor,
Nu un munte sanctificat, ci o temniță blestemată,
Unde Eva era captivă,
O taină sfântă — un Sacrament,
Până în ziua despre care se prevestește, când suferințele îi vor lua sfârșit.

Liv sări ca arsă, răsturnând scaunul, de parcă ar fi văzut un șarpe pe birou. Reciti ultimele trei rânduri, cuvintele-cheie zvâcnindu-i în minte: Eva... o taină sfântă... un Sacrament.

Fu suficient să le rostească cu voce tare, pentru ca amintirea evenimentelor din Citadelă să-i revină cu claritate în minte. Își aminti de crucea în formă de Tau și de ochii dinăuntru, verzi ca ai ei, privind-o țintă. Își aminti cum partea din față a crucii se dăduse la o parte și cum o zărise pe fata fragilă prinsă captivă acolo, cu părul ei ca razele lunii și trupul șiroind de sânge, chinuită de zeci de înțepături și răni groaznice. Liv își frecă pielea, amintindu-și de înțepăturile pe care le simțise și ea nu cu multă vreme în urmă. Erau aceleași. Ea era aceeași. Doar experiențele pe care și le amintea nu erau ale ei.

Se uită din nou la carnețel și citi restul traducerii:

Singura cruce adevărată se va ivi pe pământ
O vor zări cu toții într-o clipă – cu toții se vor minuna
Crucea se va prăbuși
Crucea se va înălța
Ca să descătușeze Sacramentul
Și să vestească o nouă epocă
Prin moartea-i milostivă

Era profeția pe care i-o explicase Gabriel. Și acum înțelegea cum se îndeplinise. Fratele ei alcătuise semnul Tau – singura cruce adevărată – înainte de a se prăbuși, iar ea se înălțase în locul lui, sânge din sângele lui. Ea era crucea. Ea descătușase Sacramentul.

Alte amintiri îi veniră în minte. Cuțitul din mâna ei, sângele vărsat, al ei și... al Evei, amestecându-se pe podea. Spiritele lor contopindu-se în vreme ce sângele li se scurgea din trupuri. Se uită în oglindă, cercetându-și ochii. Erau verzi, ai ei, și totuși nu ai ei, de parcă altcineva ar fi privit-o dindărătul lor. Întinse mâna, ca să-și atingă imaginea reflectată în oglindă, dar o sonerie stridentă o făcu să-și întoarcă rapid capul. Adrenalina îi năvăli în vene. Cine putea să fie, dimineața atât de devreme? Soneria se mai auzi o dată, și atunci își dădu seama de greșeala ei. Era telefonul lui Ski, aruncat pe pat. Se repezi la el, temându-se să nu se oprească din sunat, și apăsă cu putere pe buton ca să răspundă.

— Alo?

Urmă o pauză foarte scurtă – o întârziere cauzată de comunicarea prin satelit –, apoi se auzi o voce.

— Liv.... Eu sunt, Gabriel.

Liv nu se mai simțise niciodată atât de ușurată la auzul vocii cuiva. Simți cum un zâmbet ia naștere undeva adânc înăuntrul ei și radiază spre suprafață, ca un val de căldură. Se întâmplaseră atât de multe, aveau atât de multe lucruri de spus!

— Bună, zise Gabriel.

Și el zâmbea. Liv îi auzea zâmbetul în glas.

— Unde ești?

— Sunt...

Voi să zică „acasă", dar cuvântul i se opri pe buze.

— M-am întors la New Jersey și stau într-un hotel, într-o cameră de care mi-a făcut rost un prieten.

Ochii îi căzură pe ecranul televizorului și își aminti știrea pe care o văzuse.

— Dar tu? Am văzut știrile.

— Sunt OK! răspunse Gabriel, retezându-i întrebarea și zâmbetul risipindu-i-se brusc de pe buze. Putem vorbi despre asta mai târziu. Acum trebuie să te ducem într-un loc în care să fii în siguranță înainte ca cei din Citadelă să te găsească din nou. Ai laptopul la tine și acces la internet?

— Da.

— Ai mai vorbit pe Skype până acum?

— Bineînțeles!

Skype-ul era cel mai bun prieten al jurnaliștilor. Oriunde se găsea o conexiune Wi-Fi, putea fi folosit în locul telefonului, pentru apeluri gratuite. Funcționa de asemenea pe post de videotelefon și tot mai mulți reporteri îl utilizau ca să transmită știri din locații străine greu accesibile. Liv deschise aplicația și copie adresa de Skype a lui Gabriel. Apăsă apoi pe butonul „contact nou" ca să-l sune.

57

Recepționera ridică privirea spre bărbatul îmbrăcat într-un costum șifonat, care înainta greoi în direcția ei, și arboră automat un zâmbet profesional.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Păi, ai putea să stai de vorbă cu șeful meu și să-i explici că zborurile astea de la prima oră mă termină.

Bărbatul își puse sacul de voiaj jos și se sprijini cu toată forța de birou, aruncând o privire pe ecranul calculatorului.

— Aveți rezervare la noi, domnule?

Dick trase adânc aer în piept și apoi îl expiră cu un oftat teatral.

— Nu, mă tem că nu. Ceea ce am e o înfățișare la tribunal în dimineața asta, și, după ce n-am reușit să-nchid un ochi în avionul care m-a adus de la Londra, am nevoie de un loc în care să-mi pun capul jos vreo oră, două, altfel n-o să-i fiu de prea mare ajutor clientului meu. Bănuiesc că nu degeaba i se spune zborului ăstuia „ochi roșii".

Îi întinse un pașaport și un card de credit eliberate pe același nume fals.

— Să văd ce pot face pentru dumneavoastră, domnule, zise fata, luând documentele și începând să țăcăne pe tastatură.

— Nu-mi trebuie nimic ieșit din comun, zise el, frecându-și ochii cu dosul palmei. Doar o cameră simplă, în care să nu mă trezească zgomotele traficului sau ale oaspeților hotelului care se duc să ia micul-dejun.

Degetele fetei continuară să tasteze. Bărbatul se aplecă, cu un aer conspirativ, făcând ca biroul să trosnească sub greutatea lui.

— De fapt, un amic de-al meu, avocat, zice că hotelul ăsta e folosit uneori pentru cazarea juraților și martorilor în procesele

importante. Pun pariu că acele camere sunt drăguțe și mai izolate. O astfel de cameră ar fi perfectă.

Degetele fetei se opriră din tastat. Apăsă pe „enter“, scoase o cartelă dintr-un aparat de codat și o băgă într-o învelitoare din carton.

— Camera 722, zise, scriind numărul pe cartelă. Luați liftul până la etajul șapte și mergeți până în capătul culoarului, pe dreapta. Aveți nevoie de ajutor cu bagajul?

Dick luă cartela, pașaportul și cardul de credit și îi făcu cu ochiul.

— Nu, mulțumesc, zise, ridicându-și geanta și îndepărtându-se. M-ai ajutat deja foarte mult.

58

În difuzoarele laptopului lui Liv se auzea păcănitul rapid al unui număr format. Tânăra era încă în stare de șoc, din cauza valului de amintiri care o izbise când înțelesese semnificația textului. În ciuda scepticismului și a gândirii sale raționale, ceea ce citise avea o oarecare logică. Era o explicație a faptului că înțelegea o limbă străveche pe care nu o auzise sau nu o învățase în viața ei. Explica înțepăturile pe care le simțea în tot corpul, de fiecare dată când șoaptele se stârneau înlăuntrul ei. Dar nu explica ce anume era „Cheia" sau ce legătură avea cu ea. Păcănitul se preschimbă într-un ton de apel. Liv își drese glasul și își îndreptă spatele, emoționată brusc la gândul că avea să-l revadă pe Gabriel.

Pe ecran apăru imaginea transmisă de camera web a lui Liv, o versiune cu rezoluție scăzută a ei înseși, în care arăta încă și mai obosită și mai răvășită decât era. Își aranjă părul și își frecă cearcănele întunecate de sub ochi, de parcă ar fi fost mânjită cu noroi care putea fi șters. Se gândi să întrerupă legătura și să-și mai dea o dată cu apă pe față, ca să arate mai prezentabilă, dar un clic întrerupse tonul de apel și fereastra principală se lărgi pentru a face loc transmisiei video.

Întâi se materializă vocea lui Gabriel, cu mult mai bogată decât se auzise la telefon, și la fel de profundă cum și-o amintea Liv.

— Liv? M-auzi?

Și apoi apăru, privind-o, încruntat de îngrijorare, ochii săi albaștri arzând ecranul. Liv întinse fără să vrea mâna, ca să-i atingă chipul.

— Hei! zise ea.

Un zâmbet îi lumină fața lui Gabriel, care întinse și el mâna să o atingă. Era prima oară când se vedeau, de când polițiștii turci îl luaseră de lângă ea și el îi spusese să meargă undeva unde să fie în siguranță, promițându-i că o va găsi. Iar acum își îndeplinea promisiunea, deși nu era chiar revederea la care se gândiseră amândoi.

— Trebuie să-ți arăt ceva! zise Liv, luând hârtia pe care o găsise în plic. Călugărul care ne-a ajutat să fugim din Citadelă mi-a dat-o. Spune-mi dacă tu poți să-nțelegi ce scrie! Se pare că eu pot!

Ridică hârtia în fața ecranului și, la patru mii de mile distanță, în Ruina, simbolurile deveniră clare. O ținu suficient ca el să poată traduce textul. Când o lăsă jos, dr. Anata i se alăturase lui Gabriel. Expresia de pe chipurile lor îi dădea de înțeles că o citiseră amândoi.

— Bineînțeles! zise Anata. Ce altceva ar putea fi Sacramentul, dacă nu o entitate divină, datând de la începuturile timpurilor? Este singurul lucru îndeajuns de vechi sau îndeajuns de puternic ca să aibă sens. Sacramentul e zeița Pământului, zidită în beznă de bărbați invidioși, iar tu ai eliberat-o. Profeția s-a adeverit.

Liv dădu din cap și oftă adânc.

— Trebuie să vă mărturisesc că mi-e foarte greu să asimilez toate astea. Acum două săptămâni, v-aș fi râs în nas dacă mi-ați fi spus chiar și jumătate dintre lucrurile pe care acum le iau în serios. Să presupunem, de dragul discuției, că totul e adevărat. Dar atunci de ce mă simt ca naiba? Dacă un spirit divin a intrat în mine, n-ar trebui să mă simt fantastic? Și de ce primesc mesaje șoptite care n-au nicio noimă? Și cum se face că dezaxații ăia din Citadelă continuă să omoare pe oricine le stă în cale? Mie nu prea-mi sună a profeție adeverită.

Gabriel și Anata se uitară unul la celălalt.

— Ce e? întrebă Liv.

— Există o a doua profeție, zise Gabriel, Profeția în Oglindă, o continuare a celei dintâi.

Ridică jurnalul lui Oscar în dreptul camerei web, și, de data asta, fu rândul ecranului lui Liv să se umple de simbolurile cunoscute. Șoaptele se stârniră din nou înlăuntrul ei, iar ea mâzgăli

traducerea în carnețel, chiar sub prima profeție. Pe măsură ce scria, îi înțelegea și sensul. Se întrebase ce anume e cheia și acum știa. Era ea însăși.

Cheia descătușează Sacramentul
Sacramentul devine una cu Cheia
Iar Pământul se cutremură
Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului într-o lună lunară
Căci altfel Cheia va pieri, Pământul se va despica
Și molima îl va cotropi, aducând sfârșitul lumii

Tânjise să ajungă acasă încă din clipa în care se trezise la spital. Atunci crezuse că e instinctul de supraviețuire, care o îmboldea să se întoarcă în locurile familiare și sigure, înapoi în America, departe de străzile întunecate și amenințătoare din Ruina. Acum însă își dădea seama că era altceva. Nu după căminul ei tânjise – și tânjea și acum –, ci după locul din care se trăgea Sacramentul. „Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până acasă", repetă în gând.

— Da, zise dr. Anata. Casa de care pomenește Profeția în Oglindă este „casa" din care ne tragem cu toții, locul în care Sacramentul a pășit prima oară pe pământ: Grădina Raiului.

Din nou, Liv simți cum ființa rațională din ea primește o lovitură crâncenă.

— Profeția în Oglindă e clară, continuă Anata. Balaurul simbolizează focul și distrugerea. Dacă nu duci Sacramentul înapoi acasă la timp, în Grădina Raiului, va veni sfârșitul lumii.

— Cât timp mai avem?

— Șaptesprezece zile, poate mai puțin.

— Și dacă dăm greș?

— Sfârșitul lumii este descris în Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul. Antihristul se va pogorî pe pământ, aducând cu el molimă, foamete, cutremure și inundații. Oceanele se vor umfla și vor înghiți munții, iar munții se vor prăbuși în mare. Orașele vor fi distruse. Viața așa cum o știm va lua sfârșit, iar cei drepți se vor înălța la Domnul.

Liv se lăsă pe spătarul scaunului.

Gabriel se aplecă, până când chipul lui ocupă tot ecranul.

— O să găsesc un mijloc sigur de transport ca să te aduc aici. Toate tărâmurile biblice se află nu departe de Ruina, și acolo trebuie să căutăm. Până o s-ajungi aici, o să găsesc deja o cale ca să pătrund în Citadelă.

Liv se trezi din visare.

— Ce-ai spus?

— Acolo a ascuns Oscar Harta Stelară. Dacă n-o găsim, n-o să găsim nici Grădina Raiului.

Încă o dată, Citadela o atrăgea cu forța ei de gravitație întunecată. Fugise cât de departe putuse, și totuși iat-o tremurând din nou la umbra lungă pe care o arunca muntele, soarta ei împletindu-se cu cea a tainelor pe care le adăpostea și pe care Liv le purta acum cu ea. În acel moment îi veni o idee. Luă foaia de hârtie, reciti mesajul lui Athanasius, apoi își ridică privirea spre Gabriel și zâmbi.

— Cred că știu cum poți să intri în Citadelă, zise.

59

Uşile ascensorului se deschiseră şi Dick păşi pe mocheta gri-albastră de la etajul al şaptelea. Stătu nemişcat un moment, trăgând cu urechea la puţinele zgomote care se auzeau în hotel dimineaţa atât de devreme. Luând-o la dreapta, aşa cum îi spusese fata de la recepţie, silenţios, în ciuda staturii sale, se opri în dreptul fiecărei uşi şi ascultă sunetele ce veneau din spatele ei.

Trecu pe lângă o tavă cu resturi de mâncare, pe lângă două uşi de clanţele cărora fusese agăţat un carton pe care scria „Nu deranjaţi", dar, în afară de asta, pe coridor nu păreau să fie alte camere ocupate.

Braţul hidraulic al uşii de incendiu şuieră când Dick o împinse ca să pătrundă pe culoarul cel mai îndepărtat de scara principală. Camera lui se afla acolo, dar trecu de ea, ascultându-şi instinctul ascuţit de animal de pradă şi atras de un murmur slab, care se auzea la capătul holului. Urmări sunetul, un pic mai ridicat decât o şoaptă, până ajunse în dreptul uşii din spatele căreia provenea.

Întinse mâna şi pipăi suprafaţa uşii, simţind vibraţiile abia perceptibile care veneau de dincolo de ea. Apoi se aplecă şi îşi lipi urechea de ea. Uşa era securizată împotriva incendiilor, ceea ce însemna că era solidă şi prin urmare un conductor excelent al undelor sonore. Din cameră se auzea un televizor dat pe un canal de ştiri şi, acoperit de acesta, mai încet şi mai puţin distinct, sunetul a două voci.

Dick îşi schimbă poziţia, având grijă să nu facă niciun zgomot, şi îşi lipi şi mai tare urechea de uşă. Plănuise să intre în camera fetei sub pretextul că aduce o comandă la room service sau că trebuie să se ocupe de curăţenie, şi să îi sucească gâtul în

momentul în care o să deschidă ușa. Dar o altă persoană se interpunea între el și planul său. Trebuia să mai aștepte puțin.

O secundă, se gândi să spargă ușa cu piciorul și să rîște. Dar nu mai lucra așa. Învățase să își țină în frâu pornirile violente și să își exprime sentimentele în cuvinte. Cuvintele îi dădeau control, iar cuvântul pentru situația de față era unul lipsit de echivoc:

Răb-da-re

60

Liv stătea sub duşul fierbinte, simţind cum tensiunea pe care o purtase după ea în ultimele săptămâni i se dezlipeşte de trup şi se scurge învârtindu-se în canalizare, împreună cu apa murdară. Era uimită de cât de calmă se simţea în urma discuţiei cu Gabriel. Deşi aflase că mai are două săptămâni de trăit dacă nu duce la bun sfârşit o sarcină aproape imposibilă, senzaţia care o copleşea era una de uşurare. Citise undeva că soldaţii resimt adesea astfel de senzaţii când ajung în cele din urmă pe câmpul de bătălie. Găsea puţină alinare la gândul că avea să-şi ia soarta în mâini, chiar dacă sorţii îi erau potrivnici. Liv închise robinetul şi luă un halat de baie şi două prosoape subţiri de pe suport.

Camera i se păru rece şi întunecoasă când ieşi din baia luminoasă, urmată de un nor de aburi. Gabriel îi spusese să stea liniştită până când va pune el la punct detaliile călătoriei ei înapoi la Ruina. Habar nu avea unde vor merge de acolo, dar va fi împreună cu el, iar ăsta era un câştig.

Îşi împachetă lucrurile şi întinse nişte haine curate pe un scaun, dar nu se îmbrăcă cu ele. Nu dormise de peste douăzeci şi patru de ore şi avea să dureze ceva până când Gabriel va găsi o modalitate ca ea să călătorească în siguranţă. Până o va suna înapoi, avea de gând să încerce să doarmă. După ce se şterse cu unul dintre prosoape, şi-l înfăşură pe cel mai mic în jurul părului ud şi se băgă în pat.

Cearşafurile erau apretate şi răcoroase, iar salteaua era tare, dar Liv se simţea ca pe nişte perne de puf. Afară se auzea şuieratul din ce în ce mai intens al traficului de dimineaţă, pe măsură ce tot mai mulţi oameni se îndreptau spre locurile lor de muncă. O izbi ciudăţenia situaţiei în care se afla: stătea întinsă într-o cameră

impersonală de hotel din New Jersey și făcea planuri pentru o călătorie ce avea să o ducă în cele din urmă în Grădina Raiului. Ideea părea absurdă, ca și cum ar fi sunat un agent de turism și ar fi încercat să-și rezerve un zbor spre Mordor. Educația ei religioasă mai degrabă vagă o făcuse să creadă că povestea genezei și a Grădinii Raiului, a Edenului, sunt niște simple legende. Nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea fi reale.

Se întinse spre noptieră și deschise sertarul, curiozitatea învingând oboseala. În sertar se afla, evident, un exemplar din Biblia Gideon[1], singura carte pe care o puteai găsi în toate camerele de hotel din America. O deschise la *Facerea* și parcurse rapid primele pagini, foița de hârtie părându-i-se prea fragilă ca să susțină greutatea cuvintelor imprimate pe ea. Dar apoi, în versetul al zecelea din capitolul al doilea, dădu peste ceva foarte interesant:

Și din Eden ieșea un râu care uda raiul,
iar de acolo se împărțea în patru brațe.
Numele unuia era Fison; acesta înconjoară
toată țara Havila, în care se află aur,
Iar aurul din țara aceea este bun;
tot acolo se găsește bdeliu și piatra de onix.
Numele râului al doilea este Gihon.
Acesta înconjoară tot ținutul Etiopiei.
Și râul al treilea este Tigrul; acesta curge
prin fața Asiriei; iar râul al patrulea este Eufratul.

Acea legendă era de fapt presărată cu nume ale unor locuri care existau și în prezent: Etiopia, Asiria, Eufratul. Liv interpretase întotdeauna povestea căderii omului ca pe o parabolă, ca pe o metaforă care transmite concepte teologice mai sofisticate. Dar acum o citea așa cum era, o relatare a unui exil care avusese loc cu adevărat, o poveste teribilă, care se desfășura într-un

---

[1] Gideons International este o organizație creștină evanghelică, a cărei misiune principală este distribuirea de exemplare din Biblie în 194 de țări ale lumii, traduse în peste 94 de limbi. Organizația a devenit celebră pentru plasarea Bibliilor în camerele de hotel și în moteluri.

ritm atât de trepidant, încât omul era deja alungat din Paradis la sfârșitul următorului capitol.

Domnul Dumnezeu l-a scos din raiul Edenului,
ca să lucreze pământul din care fusese luat.
Și l-a izgonit pe Adam și l-a așezat în fața raiului Edenului;
și heruvimi a pus, și sabia de pară rotitoare
să păzească drumul către pomul vieții.

Liv deschise carnețelul la o pagină goală. Copie toate numele locurilor pomenite în *Facerea* care existau și în prezent, apoi studie lista astfel obținută. Adăugă Al-Hillah, locul în care fusese găsită tăblița, și Eden. Privi cuvintele pe care tocmai le scrisese, venindu-i în continuare greu să creadă că Edenul putea fi un loc la fel de real ca celelalte. Puse mai multe semne de întrebare în dreptul lui înainte de a-și continua lectura, căutând mai multe indicii care să o îndrepte spre locul în care o aștepta destinul. Dar, în cele din urmă, limbajul bogat în metafore și oboseala îi veniră de hac. La jumătatea capitolului al patrulea, la scurt timp după ce Cain îl omoară pe Abel, ochii i se închiseră și cartea îi alunecă din mână, în vreme ce mintea îi era plină de coloane de foc și fluvii moderne, ce izvorau dintr-un ținut antic bogat în aur și onix.

61

Badiyat al-Sham

Fantoma urmărea convoiul de la o distanță sigură, atent la mitraliera M60 și la gardienii înarmați până în dinți care călătoreau în jeepul din spate. Erau ușor de depistat, cele trei vehicule ridicând suficient praf ca să-și dea de gol poziția de la o distanță de câteva mile, iar calul său mergea pe terenul accidentat la fel de repede ca ei. După aproximativ o oră, norul de praf se risipi, semn că mașinile se opriseră. Fantoma merse pe urmele lăsate de cauciucuri până când simți că e aproape de ei, apoi își lăsă calul la umbra unui dâmb și parcurse restul distanței pe jos. Aproape ajunsese în dreptul locului în care credea el că se află convoiul, când auzi o împușcătură.

Își luă mitraliera AK-47 din spate și o așeză pe umăr, în același moment în care se culcă la pământ. Cercetă terenul din fața lui și zări un firicel de praf ridicându-se ca un abur în depărtare. După sunetul pe care îl făcuse, fusese o pușcă de vânătoare cu bătaie scurtă, așa că părea puțin probabil ca glonțul să îi fi fost destinat lui. Chiar și așa, Fantoma își continuă înaintarea târându-se, ca să nu fie văzut.

Jeepurile erau parcate la umbra unei alte movile de pământ, rezultat al gropilor care fuseseră săpate prin preajmă. Unul dintre bărbații îmbrăcați în salopete albe stătea chircit, dezasamblând un tub gros care fusese introdus în pământ. Făcea parte dintr-un echipament de refracție seismică, cu ajutorul căruia erau trase cartușe oarbe în pământ și era măsurat ecoul produs de undele sonore. Obiectele solide reflectau în mod diferit aceste unde.

Cei trei civili care conduceau expediția erau aplecați deasupra unui laptop, studiind rezultatele obținute. Păreau agitați. După ce discutară puțin, arătară spre un loc aflat nu departe de cel în care

se ascundea Fantoma și porniră în direcția lui. Bărbații în salopete albe îi urmară, cărând târnăcoapele și lopețile. Gardienii rămaseră lângă jeep, plictisiți.

Civilii ajunseră la vreo douăzeci de metri distanță de mașinile parcate și arătară în jos. Apoi se dădură la o parte și urmăriră cum muncitorii încep să sape. Unul dintre bărboși scoase o sticlă de apă dintr-o cutie frigorifică și bău aproape jumătate din ea dintr-o singură înghițitură. Fantoma zări prin binoclu picăturile de apă care se formaseră pe sticla rece și își linse din reflex buzele uscate. Soarele nu urcase pe cer decât la o treime din distanța pe care o avea de parcurs în acea zi și deja îl pârjolea de parcă ar fi fost o șopârlă întinsă pe o stâncă. Trebuia să-și găsească o ascunzătoare mai bună și să se hidrateze și el, dar membrii expediției se aflau prea aproape. Nu putea decât să stea pe loc, până ce se vor plictisi de săpat și ultima groapă și își vor vedea de drum.

Dar nu se întâmplă așa.

După cinci minute, din groapă se ridică un sunet clar, atrăgându-le atenția tuturor. Civilii se repeziră într-acolo și cel mai gras dintre ei se lăsă pe vine, ca să dea la o parte pământul cu mâinile. Când se ridică, avea o expresie aproape extatică pe chip.

— Anunțați baza prin stația radio și spuneți-le să trimită excavatoarele aici, imediat! le strigă membrilor echipei de securitate. Și spuneți-le că va trebui să ridicăm o tabără! Am găsit-o!

Ieși la suprafață, curățându-și pământul de pe mâini.

— Domnul fie lăudat, am găsit-o!

62
Citadela

Dragan fu cuprins de panică când pătrunse în capela Sacramentului și zări ușa deschisă, cuiele scoase la iveală și crucea goală.

Căzu în genunchi în fața ei, dar nu pentru a se prosterna. După eforturile supraomenești pe care le făcuse ca să se întoarcă în Citadelă, se simțea istovit. Singurul lucru care îi dăduse puterea să continue fusese dorința de a se găsi din nou în preajma Sacramentului, de a relua ritualul de comuniune care îi umplea pe toți cei care luau parte la el de o forță și o energie sacre. Doar Sacramentul le putea reda sănătatea și vigoarea, atât lui, cât și muntelui. Dar Sacramentul dispăruse.

Se uită în jur, prin capela pustie, și își zări propria imagine răsfrântă în una dintre lamele lucioase de pe pereți. Cum putea Dumnezeu să-l chinuie atât? Cum putuse să-i sfârtece trupul și să-i ofere apoi o șansă la izbăvire, pe care să i-o retragă din nou? Dădu din cap și se rușină. Nu era opera lui Dumnezeu. Asista la lucrarea Diavolului.

Dragan își aminti de Sfântul Iacob și de toate încercările prin care trecuse acesta după ce Dumnezeu îl scosese de sub protecția Sa. Satana îi răpise bogățiile, familia și sănătatea, pentru a-i pune la încercare credința și a-l face să blesteme numele Domnului. Dar Iacob refuzase, blestemând în schimb ziua în care se născuse. Și nu fusese oare răsplătit pentru credința lui și nu fusese binecuvântat în cele din urmă cu și mai multă prosperitate și sănătate decât înainte? Dragan știa că asta trebuie să facă acum. Să-și păstreze credința nestrămutată, deși trupul îi era istovit și calea de urmat era nesigură. Doar așa Citadela avea să-și recapete puterile de odinioară.

Plecându-şi capul, se rugă în faţa crucii goale, mărturisind păcatele pe care le comisese de când se aflase ultima oară acolo. Ceru iertare pentru că se îndoise şi ceru tăria de a duce la bun sfârşit voia Domnului. În cele din urmă, spuse o rugăciune pentru sufletul preotului care fusese trimis să-i ia viaţa şi sfârşise prin a şi-o pierde pe a lui. Dragan credea că nimic nu e întâmplător, că fiecare pas e predeterminat şi că oamenii nu sunt decât un simplu instrument în slujba voinţei superioare a lui Dumnezeu. Gândindu-se acum la felul în care se derulaseră evenimentele ce duseseră la întoarcerea lui în Citadelă, începu să întrezărească mâna Domnului chiar şi în ele.

Mai întâi, Dumnezeu îi trimisese infirmierul agitat, care se grăbea de fiecare dată să o şteargă din salon şi care într-o zi uitase acolo un bisturiu. Apoi, i-l trimisese pe preotul care murise de lama aceluiaşi bisturiu, în vreme ce încerca să-l sugrume pe Dragan cu o pernă. Lucrurile acelea nu fuseseră simple accidente; se întâmplaseră cu un scop şi fuseseră stabilite dinainte.

Când îşi încheie rugăciunea, se aplecă, întinzându-se pe duşumeaua rece din piatră a capelei. Îşi întinse braţele în lături, alcătuind semnul Tau cu trupul său, prosternându-se în faţa altarului, cu un gest de supunere şi smerenie. Zăcu multă vreme întins aşa, rugându-se la Dumnezeu să-i dea un semn care să-l îndrume, până când trupul său nu mai îndură durerile şi un acces de tuse îl sili să se ridice în picioare.

Se ridică ţeapăn, scuturându-şi praful de pe sutană. Un fir lung şi subţire de aur se răsuci în aer, sclipind în lumina tremurândă a lumânării. Dragan întinse mâna şi îl prinse în palmă, iar firul auriu păru şi mai strălucitor pe pielea lui înnegrită. Era surprins să găsească aşa ceva în capelă. Spre deosebire de cei care slujeau înalta Biserică aflată dincolo de ziduri, bărbaţii sfinţi din Citadelă nu purtau niciun veşmânt de ceremonie poleit cu aur sau ţesut din mătase. Până şi Abatele şi Prelatul purtau aceleaşi sutane din stofă aspră ca restul congregaţiei, aşa că era un mister cum firul acela de aur ajunsese până acolo.

Dragan îl ţinu în lumină, întinzându-l ca să-l vadă mai bine, şi atunci îşi dădu seama ce este. Nu era un fir din aur, ci un fir lung de păr blond, mai deschis la vârf şi mai închis la rădăcină.

Vopsit, deci provenind de la o femeie. Se gândi la femeia care fusese scoasă din Citadelă. O văzuse la ştiri, o zărise chiar pentru scurtă vreme atunci când fuseseră internaţi cu toţii în spital. Şi ea avea părul blond, de aceeaşi culoare şi lungime ca firul pe care îl ţinea el acum în mână. Probabil că se aflase aici, în capelă. Şi era femeie, adică un recipient sacru, înzestrat cu capacitatea de a purta fiinţe vii înlăuntrul lui.

Dragan se răsuci pe călcâie şi ieşi din capelă, cu un nou obiectiv în minte. Străbătu rapid tunelul, îndreptându-se spre capătul scărilor, apoi o luă la dreapta, pătrunzând în una dintre pasarelele adiacente. Coborî câteva niveluri, pe nişte trepte înguste, până la una dintre secţiunile pustii ale muntelui, unde mai multe celule părăsite se deschideau din tunelul principal. Intră pe prima uşă care-i ieşi în cale şi zări ceea ce căuta în zidul din faţă. Era o fereastră îngustă, săpată în stânca muntelui. Prin ea se zărea oraşul Ruina, care se întindea la picioarele lui.

Dragan se grăbi într-acolo, băgând mâna în buzunarul sutanei şi scoţând telefonul mobil pe care-l luase de la preot. În mod normal, toţi cei care pătrundeau în Citadelă prin Peştera Înălţării erau dezbrăcaţi până la piele: o renaştere simbolică, dar şi o măsură practică pentru a garanta că niciun obiect din lumea de afară nu va fi adus în interiorul muntelui. În împrejurările neobişnuite în care el însuşi revenise în Citadelă, acel obicei fusese ignorat, iar telefonul rămăsese nedepistat în buzunarul lui.

Dragan îl deschise şi ecranul se lumină. După cum sperase, faptul că se afla la înălţime şi că nu avea niciun obstacol în faţă îl ajuta să aibă un semnal foarte bun. Degetele lui negre şi rigide se deplasară de-a lungul tastaturii, parcurgând meniul în căutarea listei apelurilor. Era un singur număr, care figura cu mai multe apeluri date sau primite în ultimele zile. De la acelaşi număr se primiseră şi câteva SMS-uri. Dragan le citi pe toate, zâmbind când dădu peste cel prin care se ordona chiar uciderea lui. Selectă numărul de la care provenea mesajul şi apăsă pe butonul de apelare.

Privind spre Ruina, aşteptând ca telefonul să se conecteze, îşi dădu seama că stă în aceeaşi celulă în care fusese dus fratele Samuel după ce iniţierea lui eşuase. De aici evadase şi

declanşase reacţia în lanţ care adusese Citadela în situaţia de criză în care se afla acum. Cât de ironic şi de plăcut ar fi dacă revenirea surorii lui ar închide cercul şi ar readuce lucrurile la starea lor iniţială! Probabil că ea scosese Sacramentul din Citadelă. Doar ea îl putea aduce înapoi.

Telefonul începu să sune.

Dragan aşteptă.

Apoi, aşa cum stabilise Dumnezeu, cineva ridică receptorul.

63

Cetatea Vaticanului

Clementi se plimba neliniştit încoace şi încolo prin biroul lui, aşteptând confirmarea că ordinul său a fost dus la îndeplinire, când telefonul îi sună în buzunar. Îşi stinse ţigara şi răspunse.

— Ai veşti?

— Da.

Vocea era necunoscută şi avea un accent puternic.

— Am veşti de dincolo de mormânt.

Clementi nu zise nimic, temându-se că i se întinde o cursă.

— Nu-ţi face griji, continuă vocea, nu sunt furios c-ai dat ordin să fiu ucis. Înţeleg mai bine ca mulţi alţii cât de necesare sunt regulile privind secretul absolut. Mă surprinde doar că n-ai încercat mai devreme. Din nefericire, preotul pe care l-ai trimis n-a reuşit să mă răpună, ci s-a-ntâmplat exact pe dos. Prin bunăvoinţa lui Dumnezeu, m-am întors de unde am plecat, sunt din nou în Citadelă.

Avea un accent slav. Conform dosarelor personale pe care le citise Clementi, ultimul călugăr Sanctus rămas în viaţă era un sârb. Putea să fie el, dar cardinalul trebuia să fie sigur. Se îndreptă spre birou şi deschise sertarul de sus, în care ţinea documentele legate de criza din Ruina.

— Spune-mi cum te cheamă, zise.

— Numele meu e Dragan Ruja. M-am născut în oraşul Banja Luka, în 24 octombrie 1964. Am ajuns în Citadelă în 1995, după ce mi-am pierdut întreaga familie în Războiul Bosniac.

Era el. Fără nicio îndoială. Informaţiile se potriveau.

— Mă bucur că te-ai întors teafăr acasă, zise Clementi, cuprins de un uşor fior la gândul că vorbeşte cu cineva din interiorul Citadelei.

— Îți mulțumesc pentru grijă. Dar m-am întors aici ca să descopăr c-a avut loc un furt. Spune-mi, știi unde se află Liv Adamsen?

— Da.

— Bine. Presupun că ai dat un ordin similar de eliminare și în ceea ce o privește.

Clementi nu răspunse.

— Trebuie să-l anulezi imediat! Liv Adamsen nu trebuie ucisă! Trebuie adusă înapoi în Citadelă, cât mai repede cu putință. Trebuie adusă aici în viață!

— Nu sunt sigur că va fi posibil.

— Nu e o cerere, e un ordin. Cunoști decretul lui Constantin din 374, prin care se cedează puterea Bisericii de la Roma?

— Bineînțeles.

— Atunci știi și că Prelatul din Ruina rămâne conducătorul *de facto* al Bisericii, chiar dacă Papa e liderul ei public și vremelnic.

Clementi înghiți în sec. Orice îndoială privind identitatea bărbatului de la celălalt capăt al firului se risipise. Numai clericii de rang înalt de la Vatican și călugării aleși în fruntea Citadelei cunoșteau acele edicte secrete.

— O să fac tot ce stă în puterea mea, zise Clementi, dar agentul trimis pe teren e aproape de ținta lui și s-ar putea să nu reușesc să-l contactez la timp. Riscul e mare ca fata să fie deja moartă.

Urmă o pauză la celălalt capăt al firului, în care Clementi simți mânia interlocutorului său.

— Sper, spre binele tău, că nu e moartă, răspunse călugărul Sanctus.

Apoi închise.

64

Newark, New Jersey

Liv se trezi lin din somn.

De afară se auzeau huruitul şi şuieratul uşor al maşinilor care treceau pe stradă. Lumina se infiltra cu blândeţe prin draperiile trase, dându-i de înţeles că e încă zi, chiar dacă nu ştia cât e ceasul. Putea la fel de bine să fi dormit câteva minute, câteva ore sau chiar câteva zile. Clipi şi se uită în jur, în camera simplă de hotel. Laptopul ei se afla acolo unde îl lăsase, cu capacul închis şi scos din priză. Biblia Gideon era deschisă pe pat, acolo unde îi alunecase din mână. Nimic nu era nelalocul lui, şi totuşi ceva era altfel. Îi trebuiră câteva secunde bune ca să-şi dea seama ce anume. Pentru prima oară în ultimele săptămâni, nu avusese niciun coşmar. Se trezise, uşor şi fără să fie îngrozită, ca orice persoană normală. Nu auzea nicio şoaptă, nu avea vedenii cu cruci în formă de T sau cu alte lucruri îngrozitoare şi nemaivăzute târându-se în beznă.

Era linişte.

Era calm.

Liv trase adânc aer în piept şi îl expiră încet, simţind cum tensiunea care îi apăsa umerii se risipeşte. Era relaxată, era liniştită.

În clipa aceea, o bătaie puternică în uşă sparse tăcerea, ca o împuşcătură.

Liv se ridică brusc în capul oaselor în pat şi se uită spre uşă, trecând în revistă lista scurtă a celor care ştiau unde se află: Gabriel, Ski, dr. Anata. Nimeni altcineva.

Era posibil să fie Ski, care să fi venit să vadă ce mai face, dar Liv nu voia să îl strige şi să-şi confirme astfel prezenţa în cameră, până când nu ştia cu siguranţă cine se află dincolo de uşă.

O nouă bătaie, puternică şi dramatică, neînsoţită de o voce care să dezvăluie identitatea vizitatorului, o făcu să tresară. Până şi cei de la room service şi-ar fi anunţat prezenţa până acum.

Liv se dădu jos din pat, fără să facă vreun zgomot, și luă halatul de baie aruncat pe podea, în vreme ce cântărea în minte opțiunile. Nu avea unde să se ascundă în camera foarte mică și nu vedea niciun obiect pe care l-ar fi putut folosi pe post de armă. Camera era o capcană – se putea intra și se putea ieși printr-un singur loc.

Ocolind patul și ținându-se cât mai departe de ușă, puse mâna pe telefonul lui Ski, aflat pe birou, și copie repede în el numărul centralei hotelului de pe hârtiile cu antet aflate la dispoziția oaspeților. Dacă cel care bătea la ușă avea să încerce să intre în cameră, Liv avea de gând să se încuie în baie și să cheme paza sau să strige că e violată – orice ar fi fost necesar ca să-i facă să îi sară în ajutor. Făcu un pas, când o voce o făcu să încremenească.

— Liv?

— Gabriel?

Îi rostise numele fără să se gândească și, în tăcerea care se lăsă, își regretă imediat greșeala.

Individul de pe coridor nu rostise decât un singur cuvânt, și acela înăbușit de ușa groasă a camerei de hotel. Era oare Gabriel? Imposibil, de-abia vorbise cu el și se afla la Ruina, la o distanță de o jumătate de zi. Asta dacă nu... Poate că dormise mai mult decât credea, fiindcă fusese epuizată.

— Liv?

Aceeași voce, semănând atât de mult cu a lui Gabriel.

— Așteaptă puțin! răspunse Liv, dându-și seama că nu mai are niciun sens să fie precaută.

— Cum ai ajuns aici așa de repede?

— Am luat primul avion. Cred c-ai dormit toată ziua.

El era. Liv se simți cuprinsă de un val de căldură și se repezi la ușă, deschizând-o fără să mai stea pe gânduri.

Un alt val de căldură o izbi de pe coridor, mai fierbinte chiar decât aerul din cameră.

Gabriel stătea puțin retras în cadrul ușii, cu brațele pe lângă corp, părând ușor stânjenit. Era exact cum și-l amintea Liv, pielea lui albă părând și mai palidă în contrast cu hainele și cu părul negru, albastrul rece al ochilor săi fiind singurul punct colorat de pe culoarul fără ferestre. Îl privi drept în ochi și îi zâmbi, dar el răma-

se serios. O singură lacrimă îi alunecă pe obraz, de parcă gheața rece a ochilor săi s-ar fi topit de la căldură.

— Îmi pare rău, zise el.

Și în acea clipă întreg coridorul fu cuprins de flăcări.

Liv fu aruncată în spate de suflul exploziei. Căzu pe pat și își acoperi fața cu mâinile. Prin răcnetul flăcărilor, auzea șoaptele din mintea ei, tot mai puternice, ridicându-se ca o avertizare. Se uită spre locul în care stătuse Gabriel, dar căldura și lumina strălucitoare o făcură să închidă ochii. Se ridică și vru să se apropie de ușă, acoperindu-și fața cu mâneca halatului de baie, sperând că Gabriel supraviețuise cumva în acel furnal încins.

În momentul acela, la fel de repede pe cât se aprinsese, focul se făcu nevăzut și, în locul unui coridor de hotel, ușa deschisă dădea acum spre un peisaj din deșert. Era neted și întins, acoperit cu umbre ale nopții și luminat de razele blânde ale lunii. Liv se îndreptă spre el, atrasă de aerul său straniu.

Ajunse la ușă și atunci o văzu: fiara, izvorul iadului mistuitor. Stătea ghemuită pe nisip, o șopârlă uriașă, făcută din solzi, platoșă și limbi de foc. Ochii săi roșii o priveau țintă, iar coada, ascuțită ca o lance, îi fremăta și se arcuia pe fundalul cerului nopții, pe care strălucea o lună plină.

Fiara trase adânc aer în piept, înghițind flăcările și fumul care îi pluteau în jurul botului și închizând ochii de plăcere, savurându-le mireasma. Apoi, ceva zbură în noapte, lovind-o pe Liv în coșul pieptului și spintecându-i carnea și sufletul. Tânăra încercă să țipe, dar nu reuși să scoată niciun sunet. Simțea cum sângele i se prelinge pe piele, ca o amintire a clipelor petrecute în Citadelă. Era răcoros, contrastând cu fierbințeala nopții din deșert. În acel moment, creatura o luă pe sus, ducând-o spre bot cu vârful ascuțit al cozii. Liv simți mirosul morții în răsuflarea ei fierbinte și zări un semn marcat pe gâtlej: o cruce de forma unei litere T așezate cu capul în jos. Fiara scoase un răcnet care-i spintecă țeasta și din gură i se revărsară limbi de foc, gata să o înghită.

65

Liv se ridică în capul oaselor pe pat, țipătul ascuțit al coșmarului încă răsunându-i în urechi.

Camera era vraiște: scaunul răsturnat, cearșafurile mototolite și căzute din pat, foi rupte peste tot. Liv se întrebă dacă visează în continuare și dacă se află la un alt nivel al coșmarului din care va trebui să scape pas cu pas. Își duse genunchii la gură, pregătindu-se pentru următoarea grozăvie, dar nimeni nu bătu la ușă, temperatura din cameră rămase normală și niciun balaur nu își făcu apariția în mijlocul unui deșert bizar. Lucrurile de sub ochii ei erau reale, și cu atât mai neliniștitoare.

Încercă să găsească o explicație logică pentru ce s-ar fi putut întâmpla: fie cineva intrase cu forța în cameră și făcuse toate alea cât timp ea dormise, fie le făcuse chiar ea, într-un soi de criză somnambulică. Niciuna dintre cele două explicații nu avu darul s-o liniștească. Laptopul era închis, așezat acolo unde îl lăsase. Cu siguranță că un intrus l-ar fi luat cu el. Sigura concluzie logică era, prin urmare, că făcuse singură toate alea, sau entitatea pe care o purta în ea, indiferent ce ar fi fost, în vreme ce sinele ei conștient dormea.

Luă câteva bucățele de hârtie de pe pat. Erau pagini din Scriptură, smulse din Biblia Gideon. Copertele erau aruncate pe jos, lângă pat. Liv le ridică și copertele se deschiseră, ca o ființă lipsită de viață. Mai rămăsese o singură pagină, din *Apocalipsa*, care cu siguranță nu fusese cruțată din întâmplare. Mare parte din text fusese mâzgălit și tăiat de o mână furioasă, care mai lăsase un singur fragment lizibil:

...Iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununi împărătești.

Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. Și balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naște. Și a născut un copil, care avea să păstorească toate neamurile...

Liv privi fix cuvintele, țipătul ascuțit al balaurului din coșmarul ei spintecându-i în continuare țeasta.

O bătaie puternică în ușă o făcu să tresară.

— Deplasați-vă spre scări, repede, vă rugăm!

Bărbatul se îndepărtă pe coridor, bătând la fiecare ușă și repetând același îndemn. Sunetul tânguitor pe care-l auzea nu era țipătul fiarei din visul ei, ci alarma de incendiu.

Se îmbrăcă repede cu hainele pe care le pregătise și își înhăță geanta.

Sirena se auzea mai tare pe coridor și Liv își acoperi urechile cu mâinile, în vreme ce se îndrepta spre scări. Se gândi că e o coincidență că versetul din *Apocalipsă* îi descrie cu atâta precizie propriul coșmar. Poate că îl citise înainte să adoarmă și își plantase semințele acelor imagini în minte.

Ajunse la ușa de incendiu și o împinse, întrebându-se dacă Gabriel reușise să-i planifice întoarcerea la Ruina. Nu-i venea să creadă că era nerăbdătoare să ajungă din nou acolo. Când îl revăzuse, ceva se aprinsese încă o dată înlăuntrul ei, ceva legat de el.

Era atât de cufundată în gânduri, încât nu auzi ușa șuierând când se deschise în spatele ei, nici nu simți mirosul înțepător de cloroform, până când tamponul nu îi ajunsese deja pe față, unde o mână mare cât capul ei îl apăsa cu putere.

Încercă să țipe, dar sunetul sirenei și bucata de material îi înăbușiră strigătul. Încercă să îndepărteze mâna uriașă, dar brațele i se înmuiaseră deja, fiindcă anestezicul începea să-și facă efectul. Ultimul lucru pe care și-l aminti, înainte ca întunericul să o înghită, fu panica ce o cuprinse când zări crucea tatuată pe brațul bărbatului care o ținea strâns.

66

Dick închise ușa cu piciorul și o întinse pe fată pe pat.

Se uită la ceas. Mai avea zece minute până când trebuia să raporteze dacă și-a îndeplinit sau nu misiunea. Partea mai grea trecuse. Îi găsise camera, descoperise că e singură și acum se afla în mâinile lui. Nu trebuia decât să-i sucească gâtul și să se facă nevăzut. Un carton cu „Nu deranjați" agățat pe ușă avea să garanteze că nimeni nu-i va găsi cadavrul până a doua zi, cel mai devreme, când el va fi dispărut de mult.

Aplecându-se deasupra ei, ca să-i cerceteze chipul, simți mirosul săpunului de hotel, care acoperea mireasma înțepătoare de etanol a cloroformului. Fata avea pielea palidă, aproape translucidă, și trăsături delicate. Buzele îi erau întredeschise și un șir de dinți albi, micuți luceau în întunericul umed din gura ei. Se aplecă și mai mult, suficient ca să-i simtă răsuflarea caldă pe piele, și observă o încrețitură abia vizibilă, un rid de concentrare, care-i brăzda spațiul de la rădăcina nasului, dintre ochii ei închiși. Și el avea unul identic, săpat în anii în care se educase singur, cu încrâncenare, în bibliotecile închisorilor în care își petrecuse mare parte din timp.

Dădu cu ochii de sacul ei de voiaj, îl ridică și începu să cotrobăie prin el, căutând cartea pe care o citea în avion. Îi plăcea să păstreze de fiecare dată câte ceva. Un *su-ve-nir*. Nu erau prea multe în geantă, așa că o găsi imediat. Dar mai văzu ceva care îi strică buna dispoziție.

Scoase Biblia Gideon, mânuind resturile zdrențuite cu delicatețe, de parcă ar fi fost o pasăre rănită. Coperta se deschise și Dick se simți cuprins de un nou val de dezgust când zări mâzgălelile de pe singura pagină rămasă din volum. Fata nesocotise

cuvintele Domnului, le distrusese chiar, și, astfel, săvârșise cel mai grav păcat în ochii lui.

Îi privi trupul inconștient. Nu i se mai părea frumușică. Nu-și dorea decât să-și termine treaba și să plece.

Afară, alarma de incendiu se opri brusc și în cameră se lăsă tăcerea. Trebuia să se grăbească, dacă voia să se folosească de confuzia creată ca să dispară neobservat.

Fata rupsese Biblia, frângându-i coloana vertebrală, iar acum el avea să i-o frângă pe a ei. De parcă ar fi restabilit un oarecare echilibru, ca în Vechiul Testament: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

Tocmai îi luase capul în mâinile lui uriașe și își încordase mușchii umerilor, pregătindu-se să-i sucească gâtul, când în tăcerea din cameră se auzi un clinchet ca de clopoțel, semnalul care îl înștiința că primise un SMS. Își dorea atât de tare să audă gâtul fetei frângându-se, dar instinctul și experiența îi spuseră să aștepte, iar disciplina avu ultimul cuvânt, așa că Dick se supuse. Scoțând telefonul din buzunar, deschise mesajul. Ridul din frunte i se adânci. Îl citi de două ori, după care o privi din nou pe Liv.

— Îți plac cuvintele, îi șopti trupului ei adormit. Ei bine, am unul tare pentru tine. *A-mâ-na-re.*

67
Ruina

Oraşul vechi rămăsese închis toată dimineaţa, până când urmele cutremurului fuseseră îndepărtate de pe străzi. Când porţile din fier se ridicaseră în cele din urmă, puţin după ora două după-amiază, mii de oameni aşteptau să urce spre biserica publică aflată în vârful dealului, ca să mulţumească pentru că scăpaseră cu viaţă. Dr. Anata se număra printre ei.

Înaintă poticnindu-se, ţinând ritmul cu fluviul uman alcătuit din trupuri ce se loveau accidental unele de altele, în vreme ce remarcau cât de puţin atins de calamitate părea să fie oraşul vechi. Unii dintre pelerini vorbeau deja despre un miracol, dar dr. Anata nu se lăsa înşelată: situaţia se datora mai degrabă geologiei decât teologiei. Cutremurele erau ca nişte unde, pe care pământul moale le amplifica, pe când stânca solidă pe care fusese construit oraşul vechi le atenuase, reducându-le din intensitate. Cutremurul fusese mai puţin puternic aici, atâta tot.

Îi luă aproape patruzeci de minute să ajungă în vârful dealului şi să pătrundă în incinta răcoroasă, monolitică a bisericii publice. Edificiul era plin ochi cu credincioşi veniţi să-şi ceară iertare şi zumzăia de zgomotele şi energia pe care o degajau turiştii şi enoriaşii care se adunaseră aici să se roage pentru iertarea păcatelor, să mulţumească sau să se căiască. Dr. Anata îşi croi drum printre ei, pe pardoseala acoperită cu lespezi de piatră, îndreptându-se ţintă spre confesionalele aflate în colţul cel mai îndepărtat al bisericii. Gabriel se oferise să vină el, dar, cum lucrurile reveneau la normal în oraş şi prea mulţi oameni erau pe urmele lui, venise ea, entuziasmându-se la gândul că va juca un rol cât de mic într-o piesă atât de grandioasă. Îşi petrecuse întreaga viaţă studiind istoria, astăzi lua parte la ea.

Ajunse în fața confesionalelor și se așeză la capătul unei cozi alcătuite din credincioși smeriți, care priveau cu toții hotărât spre cabinele acoperite cu draperii. Pe zidul din spatele lor se găsea o frescă medievală care înfățișa, în imagini grăitoare, ziua Judecății de Apoi. Dr. Anata se întrebă dacă cei din fața ei i-ar ceda rândul dacă ar ști că se află acolo ca să încerce să evite exact evenimentul la care se uitau cu toții. Se îndoia. Oamenii erau neclintiți când venea vorba de statul la coadă – chiar și când în joc era sfârșitul lumii –, așa că se pregăti de așteptare. Mai trecură douăzeci de minute până parcurse scurtul drum al rușinii și trase draperia în spatele ei.

Cabina era înghesuită și mirosea a tămâie și a frică. Dr. Anata se cocoță pe o băncuță de lemn, cu chipul la nivelul grilajului.

— Ai ceva de mărturisit? o îndemnă o voce înăbușită.

— Aș vrea să-i transmit un mesaj Fratelui Peacock.

Urmă o pauză scurtă, după care cel care se afla dincolo de grilaj se ridică repede și ieși, fără să mai scoată vreun cuvânt.

Dr. Anata ascultă cum sunetul pașilor lui care se îndepărtau se pierde în hărmălaia din imensa biserică. Nu era sigură la ce se așteptase, dar cu siguranță nu la acea retragere tăcută și surprinzătoare. O cuprinse agitația. Ca om de știință, nu era deloc obișnuită să fie pusă în situații riscante, și mintea ei gonea acum cu o viteză nebună, imaginând tot soiul de scenarii care implicau gărzi de corp și interogatorii brutale. Doar importanța mesajului pe care îl ducea cu ea și tot ce depindea de transmiterea lui în siguranță o împiedicară să se facă nevăzută cât timp mai avea ocazia. O secundă mai târziu, fâșâitul draperiei pe partea cealaltă a grilajului îi dădu de înțeles că e prea târziu ca s-o ia la fugă. O voce diferită îi vorbi, atât de aproape, că o făcu să tresară.

— M-a trimis Fratele Peacock, zise vocea. Ai un mesaj pentru el?

— Da.

— Spune-mi-l și o să m-asigur c-o să-l primească! Poți conta pe discreția mea.

Dr. Anata scoase un plic sigilat din buzunar.

— Am o scrisoare pentru el.

— În cazul acesta, pleacă-ți capul în fața Domnului și roagă-te s-o primească!

Dr. Anata se supuse. O porțiune mică din grilaj se dădu la o parte, scoțând la iveală o deschizătură între cele două panouri. Femeia se aplecă și strecură plicul prin ea. Simți cum îi este tras ușor din mână, apoi grilajul se închise la loc, la fel de repede pe cât se deschisese.

— Când o să primească fratele Peacock mesajul? întrebă.

Dar nu primi niciun răspuns. Cel care luase plicul se făcuse deja nevăzut.

68

Etajul al patrulea al secţiei de poliţie din Ruina era la fel de agitat şi de haotic ca de obicei. Biroul deschis răsuna de glasuri care vorbeau tare şi de telefoane ce sunau întruna, iar pe deasupra tuturor plutea o mireasmă de cafea şi de stres. Cea mai mare problemă o reprezentau jafurile. În urma cutremurului, hoţii de meserie, dar şi cei de ocazie, vrând să profite de ocazie, dăduseră iama în magazinele şi birourile rămase nepăzite. Doar ulterior, la lumina nemiloasă a zilei, când încetaseră să se mai bucure că sunt în viaţă şi îşi îndreptaseră atenţia spre chestiuni mai pragmatice, proprietarii descoperiseră că fuseseră jefuiţi. Din clipa în care fusese reluată alimentarea cu energie electrică şi liniile telefonice reîncepuseră să funcţioneze, Secţia Furturi a Diviziei Criminalistică şi Furturi din cadrul poliţiei Ruina fusese inundată de apeluri.

Arkadian stătea la biroul lui din colţ, încercând din răsputeri să ignore vacarmul din jur. Era unul dintre puţinii care se ocupau în acea zi de un cadavru, şi nu de o spargere. De când se întorsese de la spital şi avea din nou acces la bazele de date, încerca să afle de unde provenea poliţistul mort. Nu găsise nicio înregistrare sub numele de Nesim Senturk în registrele secţiilor de poliţie din districtele vecine, aşa că îşi extinsese căutările la toate departamentele din ţară. Calculatorul său procesa acum din greu datele, căutând acul unui nume în carul cu fân al informaţiilor strânse în ani de zile.

Între timp, Arkadian făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să afle ce se întâmplase cu Liv. Un apel către Yun îi confirmase că zborul ei aterizase cu câteva minute înaintea orei anunţate, la 03.05 dimineaţa, ora locală. Arkadian sunase apoi la serviciul de

securitate al Aeroportului Internațional Newark și, după ce le explicase cine e și fusese supus unui control amănunțit al identității în cadrul căruia le dezvăluise mai multe detalii personale decât dădea de obicei până și băncii, i se făcuse legătura cu centrul principal de control. Acolo, șeful de tură îi confirmase că pașaportul lui Liv Adamsen fusese verificat de Serviciul Imigrări la unsprezece minute după ce aterizase avionul și că înregistrările video o arătau părăsind terminalul un minut mai târziu și urcându-se într-o mașină a poliției. Bărbatul îi dăduse până și numărul plăcuței de înmatriculare. După un apel la o secție de poliție din New Jersey, și după o verificare a identității mai puțin strictă, Arkadian obținuse și un nume: sergentul William Godlewski, care în acel moment ieșise din tură, dar ofițerul de serviciu îi promisese că îl va contacta și îi va transmite să îl sune înapoi.

Arkadian zâmbi pentru prima oară de câteva ore bune. Liv era teafără. Era evident că se afla în grija unei versiuni americane a lui însuși și asta îl făcea să se simtă cu mult mai bine. Trecând la următorul punct de pe listă, formă un număr intern și își acoperi cealaltă ureche cu mâna ca să nu mai audă zgomotele din jur.

— Blocul de celule, aici securitatea.

— Suleiman? Arkadian sunt.

— Hei, parcă erai în concediu de boală, după ce ai suferit o intoxicație cu „plumb"!

— Da, păi, nu prea a fost să fie... Jumate din oraș a fost jefuit, așa că cine poate să stea acasă și să se uite la „Știi și câștigi" în timpul ăsta?

— Tot e mai bine decât chestiile la care mă uit eu în fiecare zi. Ce-ți mai face mâna?

— Mă doare. Ascultă, poți să extragi înregistrările video de la ora evadării de ieri, ca să cobor la tine și să arunc o privire peste ele?

— Ăăă... Nu prea. Tocmai am reușit să repornim sistemul în întregime și unele fișiere lipsesc.

— Care?

— Toate înregistrările de ieri după-amiază.

Instinctul de polițist al lui Arkadian intră în alertă.

— Există vreo șansă să le recuperați?

— Nu. Fișierele n-au fost distruse, pur și simplu au dispărut. Probabil că sistemul de back-up n-a funcționat cum trebuie.

— S-a mai întâmplat așa ceva până acum?

— Nu, e prima oară.

— Știi care ar putea fi cauza?

Suleiman oftă lung, ca un constructor care se pregătește să evalueze costurile unei lucrări dificile.

— Ar putea fi mai multe cauze. Apa a inundat celulele când s-au declanșat aspersoarele, ceea ce ar fi putut provoca un scurtcircuit pe undeva. Sistemul e oricum o porcărie și pică des. În plus, tocmai am avut un cutremur cu magnitudine mare. Alege tu ce variantă vrei.

Arkadian bănuia că nu era niciuna dintre ele. Ar fi fost prea convenabil, iar fișierele care lipseau acopereau o perioadă de timp mult prea precisă.

— OK, mersi, Suleiman. Anunță-mă dacă le găsiți!

— Așa o să fac, dar nu-ți face speranțe prea mari!

Arkadian puse telefonul în furcă și se uită la forfota din jur, întrebându-se dacă cel care distrusese înregistrările se afla cumva acolo. Un bip îi atrase atenția către monitorul calculatorului. Prima pagină a unui dosar îi umplea ecranul, având într-un colț fotografia unui bărbat subțirel, cu ochelari. Nu aducea deloc cu ofițerul pe care Arkadian îl găsise zăcând mort în mijlocul străzii. Singurele lucruri care se potriveau erau numele, numărul insignei și faptul că amândoi bărbații erau decedați. Adevăratul subinspector Nesim Senturk lucrase la poliția metropolitană din Istanbul și fusese ucis în misiune, cu mai bine de un an în urmă, în timpul unei descinderi la un traficant de droguri. Cel care zăcea acum întins pe lespedea de la morga poliției din Ruina era un impostor, infiltrat în rândul paznicilor cu ajutorul unui nume și număr de înmatriculare reale, de către cineva care avea acces la dosarele poliției. Cei care se aflau în spatele acelei acțiuni erau cu siguranță bine informați, influenți și cu relații sus-puse.

Telefonul de pe birou începu să sune, acoperind vacarmul din încăpere.

— Arkadian! răspunse, ducând receptorul la una dintre urechi și acoperindu-și-o pe cealaltă cu palma.

— Alo, sunt sergentul Godlewski de la Poliția din New Jersey. Am primit un mesaj să vă sun în legătură cu Liv Adamsen.

Arkadian îi răspunse în engleză.

— Da, mulțumesc că m-ați sunat așa de repede.

— Știți unde a plecat?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

— Credeam că e cu dumneavoastră!

— Era. Am lăsat-o la un hotel sigur acum câteva ore, unde tocmai am revenit ca să mă asigur că e în regulă și n-am mai găsit-o. I-au dispărut și bagajele, iar camera e vraiște.

Ski îi povesti apoi despre paginile smulse din Biblie, iar pe Arkadian îl trecu un fior rece pe șira spinării când își dădu seama în mâinile cui se află Liv.

69

Avionul McDonnell Douglas DC-9 modificat se ridică de pe pista Aeroportului Internațional Newark și își începu ascensiunea rapidă spre cerul după-amiezii timpurii.

Văzut din exterior, părea un avion charter ca oricare altul, singurul semn distinctiv fiind o siglă albastru-deschis, cu o porumbiță albă în coadă, care părea să fi prins și zile mai bune și care aluneca acum pe cerul șters, cenușiu. Înăuntru însă nu prea mai aducea a avion. Scaunele fuseseră înlocuite cu un rând dublu de paturi de campanie cu cadru de oțel, care se întindeau aproape pe întreaga lungime a aeronavei. În spate, o secțiune separată fusese amenajată ca o sală de operații pe deplin funcțională.

Aparatul DC-9 aparținea fundației White Dove[1], o organizație mondială de caritate administrată de Biserică, care transporta victime ce suferiseră traume majore sau alți civili aflați în situații dificile din țările lor sfâșiate de război, spre a fi tratați în spitale occidentale dotate după ultimele standarde. Avionul făcea cam trei zboruri pe săptămână și majoritatea pacienților erau duși în Statele Unite. Când pleca dinspre SUA, era folosit ca avion de marfă. Pentru zborul de față, saltelele fuseseră scoase de pe paturile transformate în niște rafturi de mari dimensiuni, burdușite cu cutii cu medicamente și alte provizii.

Singura pacientă de la bord era întinsă la unul dintre capetele avionului, legată bine de un pat de campanie. Trei centuri de siguranță îi brăzdau genunchii, mijlocul și pieptul, și brațele subțirele îi ieșeau din trupul mumificat, bandajat din cap până în picioare. O mască din gel îi acoperea chipul, lăsând să se înțeleagă

---

[1] „Porumbița Albă."

că pacienta suferise o traumă facială severă, pe lângă rănile extinse de pe trunchi și de pe brațe.

Fișa medicală care prezenta în detaliu istoricul pacientei se afla într-o pungă de plastic închisă ermetic și așezată pe marginea patului, alături de un pașaport ce o identifica drept Annie Lieberman, o misionară din Ohio, care fusese violată și mutilată cu cruzime de către soldați rebeli în Guineea, în vestul Africii, care îi dăduseră apoi foc și o lăsaseră să moară. Ofițerul de la Imigrări care urcase la bord înainte de decolare îi verificase documentele, dar nu se obosise să-i desfacă bandajele sau să-i ridice masca. Victimele incendiilor nu prea mai semănau cu portretele din fotografii, așa că nu avea niciun rost să verifice. Conform fișei, fusese tratată la Centrul pentru Arși din Saint Barnabas, New Jersey, și acum era transportată la o clinică specializată din Bangkok, unde urma să sufere mai multe intervenții chirurgicale pentru reconstrucție genitală și mamară. Ofițerul pălise când citise detaliile și semnase rapid documentele necesare, ca să le dea permisiunea să decoleze.

Avionul se înclină, străpungând norii, și cabina fu inundată de fâșii de lumină care o măturară încet, în vreme ce aparatul își recăpăta echilibrul și o lua spre est. Printre modificările aduse aeronavei se numărau și rezervoarele de combustibil care fuseseră adăugate și care permiteau o autonomie în zbor mai mare decât cea a modelelor standard, dar Bangkokul, aflat la șapte mii cinci sute de mile nautice depărtare, era imposibil de atins fără o escală. Prin urmare, planul de zbor includea o oprire pentru alimentarea cu combustibil la Aeroportul Internațional din Gaziantep, din sudul Turciei.

Liv zăcea întinsă în patul de campanie, trează, dar nu pe deplin conștientă. Percepea zumzăitul și tremurul motoarelor. Simțea presiunea chingilor care nu-i îngăduiau să se miște și mai simțea ceva pe față, ceva care-i apăsa pielea. Încercă să-și miște brațul, ca să-și pipăie fața cu mâna, dar nu se întâmplă nimic. Încercă să deschidă ochii, dar și aceștia rămaseră închiși. Era ca și cum liniile de comunicare dintre creierul și corpul ei ar fi fost blocate, lipsind-o de orice posibilitate de a se mișca, dar lăsându-i mintea trează. O

amintire senzorială își făcu loc la suprafața conștiinței ei și Liv începu să se sufoce. Mai trăise senzațiile acelea. Claustrofobia. Privarea de libertate. Durerea. Erau atât de crude și de familiare, încât păreau să facă parte din ea. Dar, chiar în vreme ce și le amintea, Liv știa că nu-i aparțin. Erau ale creaturii pe care o purta acum în ea, ca pe un copil damnat pe care trebuia să-l aducă pe lume teafăr și nevătămat, înainte să fie prea târziu pentru amândoi. Își aminti de coșmarul cu balaurul și îi simți prezența în apropiere, așteptând să-i înghită fătul, precum proorocea versetul din Apocalipsă. În clipa aceea, ceva îi fu înlăturat de pe față și o voce începu să-i șoptească la ureche:

— Nu-ncerca să vorbești, îi spuse, și nu-ncerca să te miști: n-o să poți și n-o să reușești decât să-ți faci rău. Ai fost paralizată cu un drog care se numește *Suc-ci-nil-co-li-nă*. Dar nu-ți face griji, în scurtă vreme n-o să-i mai simți efectele.

Liv simți o apăsare pe pleoape când bărbatul își puse degetul mare și arătătorul pe ele și i le deschise cu blândețe. O lumină strălucitoare îi sfredeli creierul și tânăra se trezi uitându-se nu la bestia descrisă în Biblie, ci la silueta uriașă a unui bărbat.

— Iată! zise el. În curând o să fii din nou acasă, acolo unde ți-e locul.

Liv înțelese ce voia să spună și o cuprinse din nou panica. Bărbatul continuă să vorbească, dar ea nu-l mai asculta. Nu auzea decât șoaptele care se stârniseră înlăuntrul ei, punând stăpânire pe mintea ei, acoperind orice alte sunete, ca un țipăt, aducând cu ele imagini ale crucii Tau pline de cuie, care o aștepta în capela Sacramentului. Pielea începu să o usture când își aminti de înțepături, iar frica îi răscoli tot trupul, arzând-o ca un fier încins. Îi veni în minte traducerea mesajului călugărului:

Așa că o tinură slăbită.

Lumina lui Dumnezeu, zidită în întuneric.

Căci nu-ndrăzneau să-i dea drumul, temându-se de ce s-ar întâmpla,

Și nici nu puteau s-o omoare, fiindcă nu știau cum.

O ținuseră pe Eva captivă încă de la începutul timpurilor și Liv o eliberase, dar nu pentru multă vreme.

„În curând o să fii din nou acasă“, îi spusese bărbatul. Amândouă erau duse înapoi în Citadelă, ca să fie iarăși zidite în întuneric.

70

Fratele Grădinar înainta pe coridoarele întunecate și răcoroase din adâncul muntelui, încălzit de pe urma muncii pe care tocmai o isprăvise. Simțea încă în nări mirosul de lemn ars și pe piele căldura pe care o degajase acesta în vreme ce era înghițit de limbile de foc.

Se sculase înainte de ivirea zorilor și își împărțise ucenicii într-o echipă de opt persoane, dându-le câte un fierăstrău și o foarfecă de grădină. Începuseră de la un capăt al grădinii și înaintaseră pas cu pas, studiind fiecare copac și tăind cât de adânc îi lăsa inima, acolo unde găseau semne de molimă. La început, li se păruse că arborii mai bătrâni erau afectați mai grav, dar, pe măsură ce înaintau în livadă, începuseră să găsească semne că boala se cuibărise și în frunzele și pe ramurile unor exemplare mai tinere.

Fratele Grădinar își asumase din nou misiunea de a supraveghea rugul aprins în vatră, cercetând fiecare creangă sacrificată, în speranța că i-ar putea oferi cheia ca să înțeleagă ce anume se abătuse asupra grădinii. Focul fusese totodată un pretext foarte bun ca să se concentreze asupra unei alte munci decât cea care implica decimarea sistematică a grădinii lui mult iubite. Doar după ce ultima ramură atinsă de boală fusese disecată și aruncată în flăcări își îngăduise să arunce o privire asupra distrugerii pe care ei înșiși o săvârșiseră în grădină. Muncise în ea peste patruzeci de ani și cunoștea fiecare plantă și fiecare arbust. Dar acum nu mai recunoștea ființa oloagă în care se preschimbase grădina. Iar când rugul prinse puteri, cotropind vatra și mistuind cu repeziciune crengile care-l alimentau, Fratele Grădinar tot nu avea habar de unde venise molima și cum putea fi stârpită. Istovit și

mâhnit, se îndepărtase de grădină, căutând alinarea în adâncul muntelui, acolo unde-i mai rămăsese un singur lucru de încercat.

Acum mergea împleticindu-se de-a lungul coridorului, ținându-se cu mâinile de zidurile grosolane din piatră ca să nu cadă și sperând că nu va da ochii cu nimeni înainte de a ajunge în sanctuarul capelelor private, unde avea de gând să-și verse toate emoțiile reprimate într-o rugăciune arzătoare adresată lui Dumnezeu, implorându-L să-i cruțe grădina. Ajunse la scările care duceau la culoarul de sub peștera ce adăpostea catedrala și fu cât pe ce să cadă, atât de slăbite îi erau picioarele după ce stătuse ore în șir fără să se așeze măcar o secundă. Se simțea de parcă s-ar fi molipsit cu o boală. În urmă cu câteva ceasuri îi cursese sânge din nas și încă nu reușise să scape de mirosul de portocale care îi umplea nările. La capătul scărilor se găsea un coridor scurt și îngust. De o parte și de alta a lui se aflau uși din lemn, cu câte o lumânare în dreptul fiecăreia, înfiptă în ceara întărită ce se scursese din miile de lumânări identice care arseseră acolo înaintea ei. Majoritatea erau aprinse acum, ceea ce însemna că acele capele erau ocupate, dar nu toate. Fratele Grădinar se îndreptă spre una dintre cele rămase libere, aprinse lumânarea rece de la fitilul pâlpâitor al lumânării de la capela vecină, o așeză la locul ei și păși în încăpere.

Capela era o simplă peșteră săpată în stânca muntelui. Era luminată de candelele aprinse de cei care o vizitaseră până atunci; acestea tremurară când Fratele Grădinar se așeză în fața lor pe podeaua netedă și lucioasă, șlefuită de genunchii sutelor de credincioși ce se așezaseră acolo înaintea lui.

Căldura continua să îl supere, în ciuda întunericului răcoros din adâncul muntelui. Simți înțepături pe piele, pe sub sutană, atunci când îngenunche și își ridică privirea înspre crucea mică în formă de T așezată pe piatra de altar.

Copacii lui. Grădina lui. Mistuită de molimă și de flăcări, ca un suflet blestemat de Dumnezeu. Și el nu putea face nimic ca să alunge acel blestem.

Simți cum emoțiile pe care și le înăbușise întreaga zi dau în clocot înlăuntrul lui, răbufnind în cele din urmă sub forma unui hohot de plâns atât de puternic, că îi zgârie gâtlejul. Închise

ochii și împreună mâinile, încercând să-și canalizeze emoțiile spre rugăciunea pe care voia să o rostească, dar hohotele continuară să-i zguduie trupul. Își strânse brațele în jurul corpului, ca să se potolească. Simțea mirosul de fum, care nu-l părăsise nici acum, și își simțea trupul fierbinte sub sutană. Se legănă înainte și înapoi, prăbușit pe dușumeaua dură, și își îngropă capul în umăr ca să înăbușe hohotele de plâns, de teamă că îl vor auzi cei din capelele învecinate.

Simți mâncărimi de la sudoarea care i se prelingea pe sub sutană și începu să se scarpine prin țesătură. Pe obraji i se prelingeau lacrimi, dar, oricât de tare ar fi plâns, oricât de tare ar fi fost zguduit de hohote, disperarea nu se risipea; dimpotrivă, se acumula înlăuntrul lui, umflându-se, până când simți că îl va rupe în două ca să iasă la suprafață. Durerea se înteți și mâncărimile deveniră insuportabile, iar din gâtlej îi erupse un sunet, un urlet atât de înfricoșător, de parcă ar fi fost jupuit de viu, încât știu că îi va atrage pe frații lui acolo.

Se întoarse spre ușă, așteptându-se să-i vadă deschizând-o, ștergându-și lacrimile de pe obraji cu dosul palmei și încercând să-și vină în fire. Dar urletul continuă, mai tare și mai disperat, cu cât el încerca mai mult să-l țină în frâu. Atunci observă că lichidul de pe mână e închis la culoare și că sutana îi este pătată așijderea acolo unde se scărpinase. Cuprins de panică, își rupse hainele, sfâșiind partea din față a veșmintelor și dând la iveală lichidul care îl gâdilase și care nu era, așa cum crezuse, sudoare, ci o puzderie de buboaie ce-i erupseseră pe toată pielea. Acolo unde se scărpinase, buboaiele se spărseseră și din ele se prelingea acum un lichid maroniu-închis. Dar nevoia de a se scărpina în continuare era mai puternică decât el. Era ca și cum fiecare atom al corpului său ar fi fost cuprins de mâncărime și singurul fel în care l-ar fi putut salva ar fi fost să-l frece până la disoluție.

Începu să-și sfâșie pielea, smulgând cu unghiile lui tari, de om care muncea pământul, fâșii de carne și spărgând tot mai multe buboaie. Ușurarea era instantanee, depășind ca intensitate durerea care o însoțea. O fericire extatică. Un chin îngrozitor.

Auzi uşa deschizându-se şi ridică privirea spre chipul şocat al unui frate călugăr care făcu un pas îndărăt la vederea creaturii îngenuncheate, ce se legăna în faţa lui, smulgându-şi cu frenezie carnea purulentă, cu gura larg deschisă, din care ieşea un urlet terifiant, cu ochii ficşi şi îngroziţi, din care în loc de lacrimi se scurgea un lichid maroniu.

71

Arkadian simți telefonul vibrând și miji ochii ca să privească ecranul pe deasupra ochelarilor. Era un număr ascuns. Se ridică de la birou și traversă cu repeziciune încăperea aglomerată.

— Alo? zise împingând ușa și începând să coboare scările spre ieșire.

— Sunt Gabriel.

— Hei, tocmai mă pregăteam să te sun! îl întrerupse Arkadian, înainte ca tânărul să mai apuce să spună ceva. Acum ies din birou și mobilul o să rămână fără baterie. Îți dau un alt număr pe care să mă suni. Ajung acolo în cinci minute.

Îi dictă un număr de telefon fix pe care și-l scrisese pe mână, apoi închise înainte ca Gabriel să-i răspundă.

Gabriel ascultă tonul, surprins de cât de scurtă fusese conversația. Era evident că Arkadian nu vrea să vorbească, cel puțin nu de pe mobil.

Cinci minute.

Ridică privirea spre peretele acoperit cu cărți din biroul dr. Anata. Poate că Arkadian avea nevoie de cinci minute ca să seteze un supersistem de interceptare a apelului. Gabriel citise despre niște supercalculatoare noi, create de CIA ca armă în războiul împotriva terorii, care puteau depista până și apelurile cu cele mai complexe trasee, în doar câteva secunde. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie prins și să sfârșească într-o altă celulă. Dr. Anata probabil că livrase deja mesajul. Ceea ce însemna că era așteptat în Citadelă mai târziu în cursul nopții și nici în ruptul capului nu își putea permite să rateze acea întâlnire.

Deschise browser-ul telefonului și tastă în fereastra de căutare numărul pe care i-l dăduse Arkadian. Apăru o pagină cu rezultate și Gabriel dădu clic pe două dintre ele. Ambele atribuiau numărul unui telefon public din Basilica Ferrumvia, gara principală din Ruina. Se încruntă. Părea o alegere ciudată. Telefoanele publice erau folosite de cei care voiau să vorbească cu poliția sub protecția anonimatului, și nu invers.

Gabriel aruncă o privire spre televizorul care pâlpâia în colțul încăperii. Cronometrul de pe ecran înaintase cu un minut: mai avea patru minute în care să se decidă dacă va suna sau nu.

Urmărise știrile aproape întreaga zi, ca să fie la curent cu ultimele noutăți, în vreme ce dădea telefoane pe la diverse cunoștințe ca să aranjeze un transport sigur pentru Liv. Se folosise de toate favorurile pe care le putea invoca și reușise să-i rezerve un loc într-un avion cargo, sub un nume și cu un pașaport fals. Încercase să o sune, ca să-i spună, dar nu răspundea. Poate dormea. Cel puțin asta spera Gabriel. Ceasul ticăia pe perete. La televizor, o știre despre pagubele minore suferite de câteva clădiri istorice se sfârși și fu urmată de alta despre morții de la spital. Pe ecran apăru o fotografie a mamei lui și Gabriel își întoarse privirea. Verifică ora pe telefon.

Trecuseră cele cinci minute.

Formă numărul.

Arkadian auzi telefonul sunând pe când își croia cu greu drum prin mulțimea care se adunase sub cupola imensei săli de așteptare, din oțel și sticlă, a gării. Telefonul încetă să sune chiar în clipa în care polițistul ajunse lângă el. Înjură suficient de tare ca să-i facă pe câțiva dintre cei aflați în preajmă să arunce o privire, după care scormoni prin buzunare, prefăcându-se că-și caută niște mărunțiș, ca să poată rămâne lângă aparat. Telefonul sună din nou, aproape imediat.

— Am ajuns, zise Arkadian.

— Care-i treaba cu noul număr de telefon, mă poți depista mai ușor așa?

— Nu vreau să te depistez, zise Arkadian, răsuflând greu, dimpotrivă! Telefonul meu e mai ușor de înregistrat – e deja

setat pentru asta –, așa că m-am gândit c-ar fi mai bine să fiu discret. Ca să putem vorbi liniștiți. Ascultă, îmi pare foarte, foarte rău pentru ce s-a-ntâmplat la spital.

Gabriel nu zise nimic.

— Am verificat și fișierele legate de evadarea ta din celula poliției și ai avut dreptate: a dispărut totul, înregistrările video, registrele privind înregistrarea deținuților, totul!

— Deci, dacă nu există dovezi privind evadarea mea, bănuiesc că n-o să mă caute nimeni.

— O, ba da, o să te caute! Doar că acum au un alt motiv pentru care vor să te găsească. Ți-au luat amprentele de la spital. Ești principalul suspect în cazul celor trei crime.

Gabriel tăcu, asimilând informația. Nu văzuse asta la știri. Era evident că poliția încerca să nu o facă publică, probabil fiindcă se gândeau că e prin preajmă și nu voiau să-l sperie.

— Polițistul ăla nu era un polițist pe bune, zise, aproape pentru sine.

— Știu. L-am verificat. Încerc să aflu de unde a apărut, dar deocamdată am ajuns într-o fundătură. Nu știu unde ești, dar trebuie să stai ascuns.

— De ce ești de partea mea, așa, dintr-odată?

— Pentru c-ai avut dreptate: e ceva putred în povestea asta. Mă simt îngrozitor că n-am făcut mai multe ca s-o apăr pe mama ta. Ar fi trebuit să-mi dau seama în ce pericol se află, în ce pericol vă aflați cu toții. O să fac tot ce-mi stă în putință ca să m-asigur că n-o să se mai întâmple din nou.

— Și cu Liv cum rămâne? Aceiași oameni o caută și pe ea.

Arkadian lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Mă tem că e posibil să fi pus deja mâna pe ea.

Și îi relată conversația pe care o avusese cu polițistul din New Jersey.

— Nu e moartă, zise Gabriel, după ce Arkadian termină de vorbit. Dac-ar fi vrut s-o omoare, polițistul i-ar fi găsit cadavrul în camera de hotel. O aduc aici. Probabil că știu că poartă Sacramentul în ea și vor să-l aducă înapoi.

Își privi ceasul, calculând ora de la New Jersey.

— Când ai vorbit cu polițistul?

— Acum douăzeci de minute, aproximativ.

— Și ți-a spus cam de cât timp crede el că a dispărut Liv?

— Mi-a zis c-a luat-o de la aeroport și a lăsat-o la hotel pe la patru dimineața. S-a dus să vadă ce face pe la nouă dimineața, fiindcă nu-i răspundea la telefon. La hotel s-a declanșat alarma de incendiu, puțin după ora șapte. A vrut să vadă dacă Liv a pățit ceva, dar ea dispăruse deja.

— Alarma de incendiu n-a fost pe bune, ci doar o păcăleală. Probabil că atunci au pus mâna pe ea.

— Și eu cred asta. Am verificat la Imigrări dacă pașaportul ei a apărut în vreun zbor care pleacă din State, dar deocamdată n-am găsit nimic.

— N-o s-o scoată din țară cu numele ei. O s-o transporte cu o cursă charter sau cu un avion privat, sub un nume fals.

— În cazul ăsta, va trebui s-o interceptăm când ajunge aici.

Gabriel se gândi rapid la tot ce implica asta. Cele două aeroporturi din apropierea Ruinei procesau sute de zboruri zilnic. Prima oară când Liv sosise aici, el o așteptase la unul dintre ele, iar Kathryn, la celălalt. Acum însă mama lui nu mai era. Cât despre el, dacă punea piciorul chiar și la un kilometru de aeroport, forțele de securitate aveau să-l înhațe în doi timpi și trei mișcări.

— Ai pe cineva de încredere care să stea de pază în aeroporturi?

Arkadian se gândi la Yun Haldin și la agenția lui de pază. Avea încredere în Yun, dar mulți dintre angajații lui erau foști polițiști și nu putea garanta pentru toți.

— Sincer, la cum stau lucrurile, n-am încredere în nimeni. În plus, dac-ar sosi cu un avion cargo, oricum n-ar vedea-o nimeni.

Gabriel ridică privirea spre ecranul televizorului, încercând să evalueze cu obiectivitate problema cu care se confruntau. Un reporter transmitea din fața Citadelei, iar pe burtiera de dedesubt scria: UNDE SUNT SUPRAVIEȚUITORII DIN CITADELĂ?

În clipa aceea își dădu seama că soluția se află sub ochii lui.

— Nu e nevoie să stăm de pândă la cele două aeroporturi, zise, ci doar la Citadelă, pentru că acolo o s-o ducă. Să presupunem că au răpit-o undeva între ora șapte și nouă la New Jersey,

după care avem un interval cam de două ore până la decolare. Un zbor direct până aici durează aproximativ douăsprezece ore. Care e diferența de fus orar între Ruina și New Jersey?

— Șapte ore.

— OK, să zicem că a decolat în jurul orei nouă. Plus douăsprezece ore – asta înseamnă ora nouă seara în State. Ora patru dimineața la Ruina.

— Ora ideală ca să bagi pe cineva în Citadelă fără să fii văzut.

— Exact! Nu trebuie decât să stăm la pândă în preajma muntelui, în cursul nopții, și să atacăm prin surprindere pe oricine o să-și facă apariția.

Gabriel se încruntă când își dădu seama care e problema cu planul lui. El nu va putea să stea de pândă în fața Citadelei peste noapte, fiindcă, dacă lucrurile vor merge cum trebuie, el va fi deja înăuntrul muntelui. Se gândi la Arkadian, cu brațul prins într-o eșarfă, făcând de pază de unul singur. Avea nevoie de ajutoare, dar era dificil și riscant să găsească pe cineva de încredere.

Pe ecranul televizorului apăru apoi primarul, stând la poalele muntelui, la o tribună ce se clătina sub greutatea microfoanelor tuturor posturilor importante de știri. Gabriel zâmbi pentru prima oară de când vorbise cu Liv.

— O să te rog să dai niște telefoane pentru mine, zise.

72

Vestea despre căderea nervoasă a Fratelui Grădinar făcu în-conjurul Citadelei cu viteza unei boli contagioase, care de altfel se temeau cu toţii că ar fi stat la originea crizei. Zvonuri de tot felul încingeau spiritele în sala de mese şi le îndepărtau mintea călugărilor de la rugăciune şi studiu, hrănindu-se din tensiunile deja existente şi reaţâţând spaima că, odată cu dispariţia Sacramentului, ciuma proorocită în Biblie se va pogorî asupra tuturor.

Athanasius se afla în biroul Abatelui când primi vestea. De la explozie, îşi petrecea acolo câteva ore pe zi, încercând să facă faţă numeroaselor comunicate, articole din presă şi memorii care ţineau Citadela la curent cu ceea ce se întâmpla în lumea de afară şi care în ultima vreme nu erau o lectură prea plăcută.

Arunca mare parte din informări, făcându-le ghemotoc de îndată ce le citea şi depozitându-le într-un coş aflat lângă el, care servea la alimentarea vetrei rămase reci de la moartea Abatelui. Athanasius venea aici doar ca să fie singur. Coşul era aproape plin şi îşi spuse în sinea lui că trebuie să-şi amintească să le spună bucătarilor să vină şi să se servească din el, fiindcă aveau tot timpul nevoie de hârtii cu care să aprindă focurile din bucătării. Aruncă ultimul articol decupat din ziare şi era pe punctul de a se ridica şi a se aventura din nou în adâncul muntelui, când o bătaie uşoară în uşă îl anunţă că tocmai sosiseră ştirile proaspete din ziua aceea.

Le aducea fratele Osgood, un călugăr deşirat şi veşnic agitat, cu o figură de şobolan, care fusese de puţină vreme ridicat de la rangul de novice şi promovat în rândurile sutanelor maronii ale ordinului Administrata. Bărbatul traversă încăperea în tăcere, cu

maxilarul încleştat din cauza tensiunii, şi puse teancul de documente legate cu o panglică verde-închis pe birou. Athanasius zări scrisoarea de deasupra. Îi era adresată, cu un scris de mână, „Fratelui Peacock". Întinse instinctiv mâna spre ea, nerăbdător să vadă ce conţine, dar se opri când îşi dădu seama că Osgood zăboveşte în faţa lui.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Fratele Grădinar a căzut la pat, răspunse Osgood, scărpinându-şi dosul palmei cu cealaltă mână. Unii zic că e un soi de ciumă bubonică care atacă pielea. A fost dus la infirmerie.

— Mulţumesc. O să merg să văd cum se simte după ce termin aici.

Osgood încuviinţă, dar nu dădu semne că ar avea de gând să plece. Îşi drese glasul şi îşi privi mâinile împreunate.

— Credeţi c-ar putea să fie asta? Ciumă, adică? Cu molima care s-a abătut asupra grădinii şi cu ce s-a-ntâmplat cu călugării Sancti, oamenii încep să-şi pună întrebări.

— Ce întrebări încep să-şi pună?

— Se întreabă dacă nu cumva L-am mâniat pe Dumnezeu în vreun fel şi acum suntem pedepsiţi pentru asta.

Athanasius se gândi la scenele la care fusese martor în capela din vârful muntelui.

— Poate că aşa e, poate că L-am mâniat.

Ridică privirea şi zări o undă de teamă trecând peste chipul fratelui Osgood.

— Nu-ţi face griji, zise. Fratele Grădinar e epuizat şi extrem de mâhnit din cauza molimei. Sunt sigur că suferinţa lui se trage mai degrabă de aici decât din nemulţumirea lui Dumnezeu. Şi sunt sigur că nu e contagioasă.

Făcu un semn cu capul înspre degetele lui Osgood, care continuau să se scarpine cu nervozitate.

— Când se vorbeşte despre purici, îţi vine să te scarpini. Întoarce-te la treburile tale şi nu lăsa ca bârfa şi zvonurile să-ţi întunece judecata! Uite, zise şi îi arătă coşul plin cu hârtii mototolite, du-l la bucătărie şi dă-i-l călugărului care se ocupă de foc! Nu uita că veştile de azi sfârşesc aruncate în vatră mâine!

Osgood zâmbi, luă coşul şi se grăbi să iasă din încăpere. În clipa în care uşa se închise în urma lui, Athanasius luă plicul şi îl rupse, îndreptându-se înspre şemineu ca să-i citească acolo conţinutul. Apoi mototoli scrisoarea, o aruncă pe grătarul rece şi îi dădu foc, urmărind cum flacăra preschimbă cuvintele periculoase în cenuşă, şi apoi într-o pulbere pe care o mătură cu mâna.

„La noapte", scria în bilet.

Athanasius se ridică şi părăsi grăbit încăperea, gândindu-se la celelalte lucruri pe care le conţinea mesajul în vreme ce îşi ştergea cenuşa de pe mâini şi se îndrepta înspre infirmerie.

73

Athanasius îl auzi pe Fratele Grădinar înainte de a da ochii cu el.

Ecoul vaietelor sale răzbătea de-a lungul coridorului cufundat în liniște, ce ducea la grotele izolate care alcătuiau spitalul. Auzindu-l, lui Athanasius îi veni să își acopere urechile și să o ia la fugă, fiindcă ceva din sunetul acela îl ducea cu gândul la gemetele scăpate din Iad ale unui biet suflet damnat. Era sunetul chinului și al nebuniei, care îi sfredelea o zonă primară din creier, acolo unde sălășluiau fricile cele mai adânci.

Ajunse pe coridorul unde se aflau saloanele și camerele de carantină și găsi încăperea pe care o căuta ghidându-se după sunete. Trase adânc aer în piept, înghiți în sec și împinse ușa grea din lemn.

Primul lucru pe care-l zări fu silueta fantomatică a unui călugăr Apothecaria, care stătea la căpătâiul bolnavului. Lângă el, trupul gol al Fratelui Grădinar se zvârcolea pe patul pe care era întins. Îi dăduseră jos lenjeria de corp și îl legaseră de cadrul din metal cu fâșii de pânză, late, de culoare crem, pătate deja cu lichidul ce i se scurgea din trup. Pielea îi era acoperită de buboaie purulente, pe care și le râcâise cu unghiile lui lungi și tari ca niște gheare, lăsând în urmă scobituri adânci și zgârieturi sângerânde, ce-l făceau să arate de parcă l-ar fi atacat un animal sălbatic. Chiar și acum, pumnii i se încleștau și i se descleștau, ca și cum ar fi încercat cu disperare să scarpine mâncărimea teribilă ce-l făcea să scoată acel urlet înspăimântător din gura acoperită cu spume.

Călugărul Apothecaria se întoarse când Athanasius făcu un pas în față, dând să intre în încăpere, și ridică o mână acoperită cu o mânușă chirurgicală, avertizându-l să nu se apropie.

Athanasius ieşi din nou pe coridor, iar bărbatul i se alătură imediat, închizând uşa în urma lui şi înăbuşind urletele teribile. Doar apoi îşi scoase masca. Era fratele Simenon, unul dintre membrii de rang înalt ai confreriei medicilor. Trecu pe lângă Athanasius fără să rostească o vorbă şi o luă înainte pe coridor.

— Ce are? întrebă Athanasius, urmându-l.

— Nu ştim. La început am crezut c-ar fi aceeaşi boală care i-a lovit pe călugării Sancti, dar aia aducea mai degrabă cu o febră hemoragică. Or, afecţiunea de faţă e cu totul altceva. I-am luat sânge şi secreţii din furuncule, dar deocamdată analizele n-au ieşit pozitive pentru niciuna una dintre afecţiunile cunoscute. Există simptome similare cu varicela, de aceea l-am adus aici, în zona de carantină, dar nu se potrivesc sută la sută şi eu personal nu cred că despre asta e vorba. Ar putea fi şi semne de ciumă bubonică, dar e o boală dispărută sau în orice caz extrem de rară în zilele noastre, aşa că nu e foarte clar cum ar fi putut să se molipsească.

— A curăţat grădina, zise Athanasius, amintindu-şi când îl văzuse ultima oară.

— Da, molima care a lovit copacii. M-am gândit şi la asta, şi e cea mai probabilă cauză. Există unele forme de ciuperci şi de mucegai ai căror spori pot ataca rapid sistemul imunitar şi respirator al omului, provocând o reacţie alergică severă, care produce micotoxine, sau pot cauza micoză, o infecţie fungică gravă. După aspectul pielii, bănuiesc c-avem de-a face cu un caz de micoză, deşi n-am auzit de niciun agent patogen care s-o declanşeze atât de rapid. Sperăm să găsim o mostră de copac afectat de molimă şi să facem analiza toxicologică, dar, din câte am înţeles, grădinarilor li s-a ordonat să ardă toate crengile afectate.

Athanasius încuviinţă, gândindu-se la fumul negru infestat care se ridica în aerul limpede.

— Şi ceilalţi grădinari?

Simenon se opri în faţa unei alte uşi masive.

— Asta mă-ngrijorează cel mai mult.

Deschise uşa care dădea în cel mai mare salon din tot spitalul.

Încăperea era îngustă şi cu tavanul boltit, semănând cu o pivniţă de mari dimensiuni, în care câte patru paturi erau aliniate

de-a lungul fiecărui perete – opt paturi în total. În fiecare dintre ele se găsea câte un călugăr. Ridicară cu toţii în acelaşi timp privirea când uşa se deschise şi Athanasius zări frica lucind în ochii tuturor. Erau călugării care lucraseră în grădină, acum în carantină. Alţi trei călugări Apothecaria se ocupau de ei, cu mască chirurgicală pe faţă şi mănuşi albastre de cauciuc, vorbind cu fiecare şi căutând simptome premature ale bolii, în vreme ce luau numeroase mostre de sânge.

— Ne-am gândit c-ar fi mai bine să-i izolăm pe toţi cei care au intrat în contact cu copacii afectaţi de molimă, până o să stabilim fără urmă de îndoială că nu asta e cauza afecţiunii de care suferă Fratele Grădinar.

Bocetul ce se auzea în surdină la capătul coridorului crescu în intensitate, de parcă bolnavul ar fi răspuns auzindu-şi rostit numele. Toţi cei din salon îl auziră.

Unul dintre călugării mai tineri, care zăcea în patul de lângă uşă, izbucni în plâns. Se înfăşură în aşternuturile de spital ca un copil care se ascunde de întuneric şi se uită prin uşa deschisă înspre coridor, de parcă creatura ce scotea acele sunete avea să vină după el.

Simenon închise uşa şi se repezi înapoi pe coridor, băgând mâna în buzunar după o seringă şi un sedativ.

— Şi dacă e vorba de molima care a atins copacii, cât de repede o să vedem aceleaşi simptome?

— Fratele Grădinar a fost primul care a intrat în contact cu arborii infestaţi şi simptomele au devenit vizibile în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Deci, dacă molima e cauza şi vreunul dintre ceilalţi călugări trimişi în grădină a fost şi el infectat, o să aflăm destul de curând.

Simenon îşi puse masca la loc când ajunse în faţa uşii.

— Aş spune că vom şti în următoarele două ore. Dacă ceilalţi n-au fost infectaţi, o să răsuflăm uşuraţi şi o să facem tot ce se poate pentru Fratele Grădinar. Dacă s-au molipsit şi ei, atunci să sperăm că ceea ce am făcut deja o să împiedice răspândirea bolii. Dar există şi o a treia variantă. Dacă boala se dovedeşte mai virulentă şi mai contagioasă decât ne-am aşteptat, declanşată de un agent patogen care se răspândeşte pe calea aerului şi trece

de la o gazdă la alta prin simpla apropiere, atunci noi toți cei din Citadelă, până la ultimul, am fost expuși. Am fost cu toții de față, aseară, în catedrală, când Fratele Grădinar a adus prima creangă infectată și a aruncat-o în fața altarului.

Athanasius văzu cu ochii minții creanga rupându-se la contactul cu lespezile de piatră, și praful, vizibil în lumină, care se ridicase din lemnul sfărâmicios ca un firicel de fum.

— Tu te-ai aflat în grădină la începutul operațiunii de curățare, zise Simenon. Câți copaci erau infectați? Doar unul, sau doi? Boala era izolată, doar în anumite părți ale grădinii sau la anumite specii?

Athanasius dădu din cap cu gravitate.

— Era peste tot, zise, înțelegând unde bate Simenon cu întrebarea pusă cu grijă. Aproape fiecare copac a fost infectat.

IV

„Iarăși a grăit Domnul cu Moise și cu Aaron și a zis: «Luați-vă câte o mână plină de cenușă din cuptor și s-o arunce Moise spre cer înaintea lui Faraon și a slujitorilor lui. Și se va stârni pulbere în tot pământul Egiptului și vor fi pe oameni și pe vite răni și bășici usturătoare în toată țara Egiptului.»“

Ieșirea, 9: 8-9

74

Înserarea aduse cu ea și un soi de întoarcere la normalitate în orașul Ruina. Nu se făcuseră simțite replici ale cutremurului inițial, așa că operațiunile de curățenie se desfășuraseră cu rapiditate și fără mari probleme. Mare parte dintre străzi fuseseră redeschise circulației, iar mesele restaurantelor se întindeau acum din nou pe trotuarele care fuseseră pline de cioburi cu doar câteva ore înainte. Erau și mulți oameni în oraș, ieșiseră ca să se relaxeze după stresul ultimelor douăzeci și patru de ore. Gabriel se ivi și el în mijlocul unei mulțimi de trecători.

Mergea oarecum la voia întâmplării, lăsându-se purtat de fluviul uman, dar fără să se îndepărteze de străzile turistice, cu șapca trasă pe ochi, ca să-și ascundă chipul, și camuflându-se în spatele mulțimii în drumul său spre zidurile orașului vechi. Nu trebuia să ajungă la locul de întâlnire convenit decât peste câteva ore, dar, dacă ar fi ieșit mai devreme, lumina zilei l-ar fi făcut mai ușor de recunoscut, iar, dacă și-ar fi făcut apariția mai târziu, prezența lui pe străzile pustii ar fi putut isca suspiciuni nedorite.

Orașul vechi era închis publicului. De la mijlocul veacului al nouăsprezecelea, toate clădirile de acolo erau folosite în scopuri exclusiv comerciale. Pretextul oficial era că interdicția de a circula pe străzi în timpul nopții trebuia să mențină liniștea în zonă, pentru a nu tulbura slujbele nocturne din adâncul muntelui. Dar adevărul e că exista o veche înțelegere privind toate terenurile din preajma Citadelei, conform căreia chiriile pentru spațiile de locuit nu puteau depăși nivelul pe care îl atinseseră în Evul Mediu, în vreme ce chiriile percepute pentru spațiile comerciale nu erau în niciun fel controlate. Iar Biserica câștigase de zece ori mai bine după ce interdicția de a circula pe timpul

nopții intrase în vigoare. Așa că nimeni nu avea voie să pătrundă în orașul vechi după lăsarea întunericului. În fiecare zi, la amurg, gardienii străbăteau străzile în căutarea turiștilor pe care să-i îndrume în josul dealului, înspre porțile din fier gata să se închidă ermetic, sigilând astfel locul pe timpul nopții. Așadar, prima provocare pentru Gabriel era să pătrundă în interior.

Îl zări pe Arkadian lângă una dintre porți, plimbându-se încolo și încoace prin fața unei uși din metal încastrate în vechiul zid din piatră. Milioane de turiști și de pelerini urcau în fiecare an pe ulicioarele înguste, în căutarea mântuirii, și aproape zilnic aveau loc incidente – de la o gleznă sucită, până la epuizarea cauzată de caniculă. Mare parte dintre ele puteau fi rezolvate pe loc, dar, dacă se întâmpla ceva mai grav și era nevoie de o ambulanță care să ajungă acolo rapid, se foloseau intrările de urgență, operate și întreținute de către poliție și de către serviciul de ambulanță.

Arkadian făcu un semn cu capul spre Gabriel când îl zări apropiindu-se și se întoarse spre panoul de control, pentru a introduce codurile de acces. De undeva din interiorul zidului se auzi un motor torcând și panoul metalic începu să se ridice. Gabriel se strecură pe sub el fără să se oprească din mers. Arkadian îl urmă, ferindu-și brațul imobilizat când se lăsă în jos, ca să intre târâș pe sub panou. Introduse aceleași coduri în alt panou și oblonul o porni în sens invers, alunecând spre podea zgâlțâindu-se și se închise cu un zăngănit puternic. Întreaga operațiune durase mai puțin de un minut. Urcară amândoi pe străzile întunecate în tăcere, ținându-se pe cât posibil în umbră.

Orașul vechi era luminat de lămpi cu vapori de sodiu, care aruncau o lumină gălbuie, bolnăvicioasă asupra clădirilor pustii, făcând ca locul să pară contaminat. Cei doi bărbați înaintau cu grijă, încercând să facă cât mai puțin zgomot pe caldarâmul acoperit cu piatră cubică și trăgând cu urechea la sunetele ce le-ar fi putut indica prezența echipelor de curățenie. Nu se auzea nimic în afara zgomotelor înăbușite ale nopții și a râsetelor locuitorilor care se distrau dincolo de zidurile orașului vechi.

Ajuns la jumătatea dealului, Arkadian o coti pe o străduță îngustă, dintre două clădiri aplecate într-o rână, și descuie ușa

unui birou minuscul traversat de-a curmezișul de o tejghea și ai cărui pereți erau plini de afișe în mai multe limbi, care îi sfătuiau pe turiști cum să se ferească de hoții de buzunare. Era postul de poliție din orașul vechi, un loc cât se poate de potrivit în care să aștepte până când sosea momentul să acționeze. Gabriel se uită la ceas. Aveau vreo patru ore de așteptat, dar cel puțin ajunseseră la locul misiunii.

Arkadian ridică ușița tejghelei și se îndreptă spre cămăruța din spate, având grijă să nu aprindă nicio lumină.

— Vrei o cafea? strigă, în vreme ce începea să umple un ibric cu apă. O să fie o noapte lungă, probabil c-o să fii recunoscător pentru fiecare strop de cofeină.

— Mersi.

În timpul operațiunilor de noapte din Afganistan, Gabriel și trupa lui mestecau pastile cu cofeină, cunoscute sub numele de Ripper Fuel, sau uneori beau direct din pachețelele de cafea congelată ca să stea treji. E o ciudățenie pe care o trăiesc soldații pe front: cel mai greu fac față așteptării. Plictiseala îi doboară aproape la fel de mult ca gloanțele. Îi înnebunește și îi face nechibzuiți, și acum, la fel ca atunci, pe front, Gabriel nu-și permitea să fie nici una, nici alta. Ar fi trebuit să încerce să doarmă puțin, dar știa că e imposibil. Gândurile îi tot zburau spre Liv, aflată în mâinile dușmanului și îndreptându-se încet în direcția lor. Nu putea să nu se gândească că nu se aflase lângă ea atunci când ea avusese nevoie de el.

— Poftim, zise Arkadian și îi întinse o cană de cafea neagră, nu e chiar cea mai bună *khave* din lume, dar ar trebui să te țină treaz.

Gabriel luă cana și sorbi din lichidul fierbinte.

— Mersi, zise. Mulțumesc pentru tot.

Arkadian ridică din umeri.

— Încerc doar să m-asigur c-o să câștige băieții buni. Între timp, ce-ar fi să-mi povestești toată tărășenia?

Gabriel se gândi la toate lucrurile pe care le aflase în ultimele ore: Profeția în Oglindă, sfârșitul lumii, căutarea locului în care

se afla Edenul. Nu ştia de unde să înceapă. Privi chipul inteligent al detectivului şi dintr-odată i se păru evident de unde.

— Totul a început acum doisprezece ani, zise, sau cel puţin pentru mine a început atunci. Odată cu moartea tatălui meu...

75

Ziua de rugăciune din Citadelă era împărțită în douăsprezece slujbe diferite, iar, dintre acestea, cele patru rugăciuni nocturne divizau la rândul lor intervalul nopții în sferturi; a doua dintre ele era rugăciunea *Completorium*. Aceasta începea la două ore după apusul soarelui și marca momentul în care locuitorii din adâncul muntelui mergeau la culcare și se dădea stingerea. Nimeni nu avea voie să mai umble prin tuneluri, cu excepția gardienilor care patrulau, a călugărilor responsabili cu rugăciunea, care făceau de serviciu prin rotație și mergeau sau veneau dinspre capelele private, și a călugărilor cu un rang suficient de înalt ca să fie scutiți de multe dintre regulile cărora se supuneau frații lor de rând.

Prin urmare, la o jumătate de oră după începerea rugăciunii, în Citadelă era liniște – dar nu toată lumea era cufundată în somn.

Părintele Thomas era treaz și lucra singur în bibliotecă, verificând din nou și din nou sistemele de securitate și de mediu și încercând să repare defecțiunile care ținuseră închisă atâta vreme peștera care o adăpostea. Până în acel moment reușise să rezolve câte ceva la sălile de lectură și birouri, dar încăperile principale, interconectate și vaste, rămâneau problematice – așa că își vedea în continuare de treabă.

Pe balconul larg de piatră, parte a apartamentului Prelatului și care dădea spre grădina împrejmuită cu ziduri din mijlocul muntelui, o siluetă întunecată și neliniștită, înveșmântată într-o sutană verde, se plimba încoace și încolo. Dragan nu avea stare. Nu putea să doarmă. Sacramentul nu avea să se întoarcă în Citadelă decât cu puțin înainte de ivirea zorilor, dar călugărul

îl simțea deja apropiindu-se și aducându-și cu el forța vitală. Fusese răpit din munte de o mână de trădători și de eretici, dar el alesese să îl aducă înapoi – și avea să se țină de cuvânt. Până la încheierea rugăciunilor de noapte, Sacramentul își va relua locul în capelă, închis în crucea Tau, iar purtătoarea sa va deveni și ea prizonieră, o victimă colaterală a procesului divin. Doar atunci Dragan își va recăpăta puterile, iar muntele va fi tămăduit. Pe urmă, se va ocupa el și de trădători.

În cealaltă parte a muntelui, într-o chilie fără ferestre, săpată în stâncă lângă apartamentul Abatelui, Athanasius era și el treaz. Ascultase cum zgomotele se împuținează dincolo de ușa lui, împăturindu-și și despăturindu-și în tot acest timp cu grijă sutana, ca să-și țină mâinile ocupate. Simțurile îi erau în alertă, zgândărite de nivelul ridicat de adrenalină pe care i-l cauzau frica și anxietatea. În curând, va trebui să își părăsească camera, unde era în siguranță, și să se aventureze în întuneric. Mai încălcase și până atunci consemnul în timpul nopții, dar de fiecare dată trimis de Abate, cu diferite însărcinări. Dar acum Abatele nu mai era. De data asta, Athanasius era pe cont propriu, iar treaba pe care trebuia să o rezolve era foarte periculoasă. Așa că își împăturea și își despăturea hainele.

Și aștepta.

76

Dincolo de versantul muntelui, străzile oraşului vechi erau cufundate în tăcere. Echipa de curăţenie plecase, iar luna ca o seceră urcase pe cer. La postul de poliţie, Gabriel şi Arkadian trecură în revistă ce are de făcut fiecare, apoi îşi strânseră mâinile şi se despărţiră. Arkadian rămase pe loc, în vreme ce Gabriel se strecură pe uşă şi începu să urce tăcut dealul, spre Citadelă. Era aproape ora unu dimineaţa.

Mergea încet, ascultând sunetele nopţii. Tăcerea era deplină. Până şi oraşul se liniştise, dincolo de ziduri.

Piaţa publică, înţesată de turişti în timpul zilei, era acum pustie, ceea ce îi dădea un aer straniu. Gabriel se strecură pe sub o arcadă de lângă biserica publică şi ridică ochii spre Citadelă. Se simţea ca de fiecare dată înaintea unei bătălii: concentrat, fremătând – şi puţin temător. Frica era esenţială. Îl împiedica să devină neglijent, iar ceea ce urma să facă implica numeroase riscuri.

Strecurându-se de-a lungul zidului întunecat, se ţinu aproape de clădiri şi o luă spre podul din lemn care traversa şanţul de apărare acum secat. Deasupra lui, Gabriel zărea peştera ofrandei, undeva sus, pe versantul abrupt al muntelui. Înăuntru nu era aprinsă nicio lumină. Singurul indiciu că acolo s-ar fi aflat ceva era o frânghie subţire, de-abia vizibilă pe fundalul muntelui întunecat, ca o zgârietură pe chipul nopţii, coborând până jos, pe piatra netedă a ofrandei ce se afla la poale.

Întinse mâna şi apucă grijuliu frânghia, atent să nu tragă de ea. Era mai subţire decât sperase şi împletită de mână, din cânepă – nu chiar cel mai rezistent material, dar cel puţin avea o suprafaţă aspră, de care se putea prinde fără să alunece. Scoase o pereche de mănuşi de căţărat din buzunar şi le trase pe mâini,

cercetând zidul de apărare, în căutarea vreunei mişcări. Un steag coborât în bernă pe fațada unei clădiri fâlfâia ușor în briza care adia. Un ambalaj aruncat pe jos, pe care cei de la curățenie nu îl ridicaseră, se rostogolea pe caldarâm. În afară de asta nu se mai mişca nimic.

Gabriel testă frânghia care scârțâi când trase de ea, întinzându-se puțin, dar nu prea mult. Trebuia să se mulțumească cu atât. Trase adânc aer în piept, umplându-și plămânii cu oxigen, după care se lăsă cu toată greutatea pe frânghie, pregătindu-se să o ia la fugă dacă vreun sunet metalic avea să răsune undeva sus, deasupra capului său.

Dar nu se întâmplă nimic.

Mesajul ajunsese la destinatar.

Clopotul Înălțării fusese blocat.

Se urcă pe frânghie și și-o încolăci peste piciorul drept, trecându-și-o pe deasupra bocancului. Întinse brațele și o prinse cu putere, se trase în sus, lăsă frânghia să alunece peste bocancul drept și o prinse cu talpa celui stâng, care acționa pe post de frână, lăsându-și apoi greutatea pe picioare și eliberându-și brațele ca să apuce o altă bucată de frânghie, de mai sus. Era o tehnică simplă, cunoscută drept „pune frână și trage-ți picioarele sub tine", pe care o învăța orice soldat din armata SUA. Puteai să te ridici încetul cu încetul, folosind orice tip de material pe post de frânghie, atât cât îți permiteau forța din partea superioară a trupului și rezistența țesăturii. Peștera ofrandei se afla la aproximativ o sută de metri deasupra lui. Gabriel încercă să nu se gândească care sunt șansele să dea peste o bucată de frânghie care să cedeze undeva mai sus, de-a lungul urcușului.

Își alungă orice gând din minte și începu să urce, menținând un ritm constant.

Îndreaptă-ți picioarele.

Întinde brațele în sus.

Prinde frânghia cu mâinile.

Trage-ți picioarele sub tine.

Fă o pauză. – Repetă mişcările.

Înainta aproximativ un metru la fiecare ciclu, o sută de repetări până avea să ajungă la peștera ofrandei. În cursul antrenamentelor de luptă, făcuse în mod regulat câte cinci seturi de zece repetări, chiar dacă pe o frânghie mai groasă, cu priză mai bună. Cel puțin de data aceasta nu-și căra ranița în spate, doar o armă și o copie a hărții desenate de bunicul său.

Continuă să înainteze într-un ritm susținut, răsucindu-se în aerul nopții, în vreme ce frânghia se întindea și scârțâia. Îl dureau deja încheieturile, tot mai tare cu fiecare priză. Încetini ritmul, dar continuă să urce. Se gândea întruna la Liv, speriată și singură, adusă acolo de cei care o omorâseră pe mama lui. Nu avea să îngăduie să i se întâmple și ei același lucru. Oricât de tare l-ar fi durut, avea să-și continue urcușul, de dragul ei.

Îi luă cam zece minute să ajungă la trapa din dreptul peșterii ofrandei, moment în care toți mușchii brațelor și ai picioarelor îi erau săgetați de durere, iar hainele și mănușile îi erau ude leoarcă. Mare parte din trapă era blocată de platforma Înălțării, făcută din lemn solid. Frânghia clopotului atârna pe lângă ea și dispărea într-o gaură din stâncă; o gaură suficient de largă pentru frânghie, dar prea îngustă ca el să se poată strecura pe acolo. Se mai ridică o dată, folosindu-se de ultimii centimetri de frânghie, până când capul îi ajunse deasupra pardoselii peșterii.

Aceasta era pustie.

Nu-l aștepta nimeni.

Trebuia să ajungă mai aproape de buza peșterii, sau de platforma din lemn, ambele imposibil de atins din locul în care atârna el. Începu să se împingă dintr-o parte în alta, cu toată greutatea, făcând frânghia să se legene. Aceasta scârțâia pe măsură ce prindea viteză. Gabriel avea o singură încercare.

Frânghia se întinse la maximum.

Fibrele trosniră.

Buza peșterii se năpusti spre el.

Gabriel dădu drumul frânghiei și se arcui înspre peretele din stâncă.

În clipa în care frânghia se desprinse din mână, Gabriel știu că nu va fi o aterizare ușoară. Simțea cum forța gravitației îl trage în jos, de parcă ar fi avut bolovani în buzunare. Se întinse cu

disperare spre marginea trapei și se lovi de ea, cu o trosnitură de oase rupte; coastele i se izbiră de stânca tare și Gabriel rămase fără suflare. Partea inferioară a trupului îi atârna în beznă, și doar brațele îl împiedicau să alunece în hău. Se agăță cu putere, cu durerea zvâcnindu-i în piept, și dădu din picioare, căutând ceva solid de care să se prindă, dar nu găsi nimic. Trapa era o ieșitură din versantul muntelui, iar sub ea nu se afla decât un hău adânc de o sută de metri.

Gabriel își canaliză stropul de energie rămas în brațele tremurătoare, poruncindu-le să-l ridice, dar pardoseala peșterii era netedă ca marmura, șlefuită de miile de ani în care se perindaseră călugări pe acolo. De fiecare dată când încerca să se tragă în sus, mai pierdea puțin teren și mai aluneca puțin. În cele din urmă, nu se mai zbătu și încremeni în poziția în care se afla, conștient că, dacă va mai continua, se va prăbuși în gol.

Dar trebuia să facă ceva.

Chiar și atârnând așa, nemișcat, simțea cum alunecă, milimetru cu milimetru. Cu un efort disperat, întinse piciorul drept, cât de sus putu. Prinse buza prăpastiei și rămase acolo. Îl mișcă puțin în stânga și în dreapta, ca să se prindă mai bine, iar cauciucul de pe talpa bocancului scârțâi pe suprafața lucioasă. Însă, cu fiecare centimetru pe care îl câștiga piciorul său, își simțea brațele slăbindu-i. După cățărarea istovitoare, nu mai avea forță în degete și nici de ce să se prindă. Atârnând așa, cu trupul aplecat într-o parte, mai mult în afara decât pe ieșitura din stâncă, știa că brațele vor ceda primele. Cu fiecare secundă, degetele sale, umede de la transpirație, îi alunecau tot mai mult. În curând, avea să se prăbușească de pe versantul muntelui și nu mai avea forță să se împotrivească.

În acea clipă, o mână îl apucă de haină și începu să îl tragă în sus.

Gabriel se trase și el, sincronizându-și eforturile cu ritmul celui care încerca să îl ridice, astfel încât, după cinci mișcări bine coordonate, se săltă peste buza peșterii și se întinse recunoscător pe pardoseala din stâncă. Pielea încinsă, pe care îi șiroiau broboane de sudoare, i se răcori la atingerea pietrei și stătu întins așa o vreme, savurând gustul gloriei de a fi în viață. Nici dacă

pardoseala ar fi fost făcută din puf de gâscă nu i s-ar fi părut mai confortabilă sau mai primitoare. Ridică privirea înspre chipul celui care-l salvase.

— Trebuie să ne grăbim, zise Athanasius, nu putem risca să dea cineva peste noi aici!

Îi întinse o sutană împăturită.

— Ia-o pe tine şi vei trece neobservat în adâncul muntelui.

Gabriel se ridică, în ciuda protestelor muşchilor care-i tremurau de durere şi de efort, şi îşi trase veşmântul aspru din lână peste haine. Sutana avea să-i încălzească muşchii, ceea ce era un lucru bun, fiindcă avea nevoie să-şi recapete forţele cât mai repede, ca să scape cu viaţă din adâncul muntelui. Ridică privirea şi întinse mâna.

— Gabriel, zise. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Călugărul chel păru uşor stânjenit.

— Athanasius, se prezentă la rândul lui, strângând mâna care îi fusese întinsă, sau Fratele Peacock, dacă preferi. În mesajul tău spuneai ceva despre o hartă.

Gabriel scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse. Era o copie a hărţii desenate de Oscar în jurnalul său. Athanasius o luă şi urmări cu degetul conturul tunelelor şi coridoarelor, până ajunse la simbolul oaselor încrucişate.

— Este osuarul, zise. Ceea ce cauţi se află îngropat sub peştera care adăposteşte catedrala, lângă oasele sacre ale prelaţilor.

Luă lampa cu petrol din nişa din perete.

— Trage-ţi gluga pe cap, păstrează distanţa în spatele meu şi ascunde-te dacă cineva mă opreşte ca să-mi vorbească! N-ar trebui să umble nimeni pe coridoare la ora asta. Să sperăm că ceilalţi respectă regula asta cu mai multă stricteţe decât mine.

Apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din peştera ofrandei, îndreptându-se spre adâncurile întunecate ale muntelui.

77

Gabriel urma haloul lămpii cu petrol, care se clătina în fața lui în întuneric. Lumina aluneca de-a lungul tunelelor, scoțând la iveală, pentru câteva clipe, uși întunecate și cabluri ce se încolăceau pe ziduri aidoma unor vene. Cam la zece pași, câte un bec se ițea din tavan, dar niciunul nu era aprins. Gabriel se întrebă dacă e din cauza cutremurului recent sau pur și simplu pentru a face economie. Gândul acesta îl tulbură în mod straniu. Demonizase atâta vreme Citadela și pe toți cei ce sălășluiau în adâncul ei, iar faptul că acum se găsea brusc aici și îl interesau niște detalii atât de banale i se părea ireal. Își reaminti că este pe terenul dușmanului și că se află acolo cu un scop. Băgă mâna în buzunar și simți greutatea pistolului, ceea ce avu darul să-l liniștească. Își continuă drumul, fără să scape din ochi lumina ce pâlpâia la vreo zece pași în fața lui și din vedere misiunea pe care o avea de îndeplinit.

Din loc în loc, tunelul o cotea și lumina dispărea pentru o secundă sau două, iar Gabriel era nevoit să înainteze pipăind zidurile grunjoase, ca să-l prindă din urmă pe Athanasius. Alteori, drumul cobora la stânga sau urca la dreapta, atunci când călugărul o lua pe scările care îi duceau la alt nivel. Gabriel încerca să-și dea seama unde se află, dar era imposibil. Spera că ghidul său îl duce pe acel traseu sinuos ca să evite zonele mai aglomerate ale muntelui, și nu ca să-l deruteze, pregătindu-l pentru un atac prin surprindere.

După zece minute de mers, cu capul aplecat pe sub becurile joase și strecurându-se prin tuneluri atât de înguste, că nu încăpea decât un singur om prin ele, păși printr-o ușă masivă și în fața ochilor li se înfățișă o priveliște care-i tăie respirația lui

Gabriel. Peștera era atât de mare, că îl luă cu amețeală. Stalactite uriașe atârnau din tavanul aflat undeva foarte sus și o fereastră masivă era săpată în peretele din spate. Gabriel vedea semiluna prin ea și asta îi amintea de minutele care se scurgeau; razele ei aruncau o lumină argintie prin sticla veche, creând modele schimbătoare pe pardoseala din piatră. Probabil că traversaseră muntele prin mijlocul lui și ajunseseră în cealaltă parte.

— Pe aici șopti Athanasius, osuarul se află sub peștera catedralei.

Gabriel îl urmă, trecând pe lângă crucea Tau ale cărei contururi se înălțau din altarul de pe peretele din spate, unde un șir de stalagmite, ascuțite ca niște ace, alcătuiau un paravan natural în spatele căruia se ascundea o ușă țintuită cu piroane metalice. Athanasius răsuci o cheie în broască și zgomotul răsună în spațiul imens ca pocnetul unui glonte țâșnind dintr-o pușcă de vânătoare. Gabriel se uită în spate, ca să se asigure că sunt în continuare singuri, înainte de a-l urma pe Athanasius.

Se găseau în partea de sus a unei rampe de piatră ce cobora în beznă. Locul mirosea a moarte. Athanasius încuie ușa și începu să coboare. Mirosul de mucegai și de putrefacție se întețea cu fiecare pas. În josul rampei, o altă ușă le bloca trecerea. O deschiseră și îi izbi un miros și mai puternic de putreziciune uscată.

— Osuarul, zise Athanasius, pășind înăuntru și ridicând lampa cu petrol ca să lumineze încăperea.

Șiruri de firide lungi erau scobite în ambii pereți, adăpostind câte trei cadavre fiecare și pierzându-se în beznă în ambele direcții, ceea ce făcea ca încăperea îngustă să semene cu un vagon de dormit, ai cărui călători nu aveau să se mai trezească însă niciodată. În fiecare firidă, Gabriel zări oase ieșind din sutanele putrezite care acopereau ce mai rămăsese din trupurile și din măreția unor oameni de mult dispăruți. Într-una dintre nișele din fața lui, craniul se rostogolise de sub glugă și îi fixa cu orbitele goale. Sub el, în stâncă, era cioplită litera X.

Gabriel făcu un pas în față. Oscar însemnase cu un X, pe desenul lui, locul în care se afla Harta Stelară, dar părea o alegere ciudată s-o fi ascuns chiar în dreptul ușii.

La lumina lămpii, Gabriel mai zări ceva cioplit lângă litera X, ascuns parțial de aceleași fire subțiri ca de borangic ale pânzelor de păianjen ce acopereau mare parte din ziduri și din firide. Le dădu la o parte și avu un șoc când dădu cu ochii de literele care ieșiră la iveală: L I V.

Le privi țintă o clipă, uimit să dea de numele lui Liv în acea criptă secretă. Apoi își dădu seama de greșeală. Fiecare firidă avea câte un simbol cioplit sub ea. Sub cea de deasupra scria XLIII, iar la stânga șirul continua cu XLII, XLI și XL. Erau cifre romane. XLIV însemna pur și simplu numărul 44.

Scoase harta lui Oscar din buzunar, amintindu-și ce scria în dreptul oaselor încrucișate: XIV, numărul 14.

— Pe aici! zise, luând-o la stânga.

O porni grăbit prin tunelul umed, numărând firidele pe măsură ce înainta, lumina lămpii cu petrol a lui Athanasius aruncând o umbră lungă și nerăbdătoare în fața lui. Cu cât scădeau numerele, cu atât zidurile tunelului deveneau mai grunjoase. Când coborâră sub 30, tunelul se schimbă din nou. Pânzele de păianjen care împodobiseră pereții până atunci dispărură, astfel încât fiecare firidă se căsca în fața ochilor lor întunecată, dar curată. Și trupurile fuseseră curățate, iar grămezile de oase prăfuite nu mai zăceau împrăștiate peste tot, ci adunate în saci de pânză în mijlocul fiecărei firide, cu craniul odihnindu-se deasupra.

— Aici! zise Gabriel când ajunse la numărul 14. Scoase o lanternă din buzunar și o aprinse, iar lumina becului minuscul inundă întunericul.

— Ce căutăm? întrebă Athanasius, ridicând lampa, ca să facă mai multă lumină.

— Ceva ce aduce cu o bucată de stâncă, sau un fragment dintr-o tăbliță cu simboluri scrijelite pe ea: prea grea ca să poată fi transportată de cineva înot, dar suficient de mică ca să poată fi adusă aici în mare taină și ascunsă.

Mătură firida cu fasciculul de lumină al lanternei și își simți toate speranțele, care crescuseră vertiginos înlăuntrul lui, prăbușindu-se la fel de repede. În afara rămășițelor aranjate ordonat într-o grămăjoară în mijloc, în nișă nu se mai afla nimic. Le verifică și pe cele de lângă: toate erau goale, cu excepția aceloraşi

grămăjoare și a craniilor ce rânjeau, făcându-i parcă în ciudă. Cercetă pereții, podeaua, tavanul. Toate erau imaculate, săpate în stâncă solidă, așa că ar fi fost imposibil ca Oscar să fi îngropat harta în ele.

Își îndreptă atenția către singurul lucru care se mai afla în firida cu numărul XIV: grămăjoara de oase de sub craniu. Inițial nu o băgase în seamă, părându-i-se prea mică, dar acum, că eliminase toate celelalte posibilități, era singurul loc în care s-ar mai fi putut afla Harta Stelară. Întinse mâna și o ridică.

— Te rog, zise Athanasius, nu tulbura relicvele!

Gabriel l-ar fi ignorat bucuros, dar, în clipa în care ridică oasele învelite în pânză, își dădu seama că sunt prea ușoare ca în mijlocul lor să se ascundă ceea ce căuta. Obiectul pe care Oscar îl ascunsese acolo, cu peste nouăzeci de ani în urmă, dispăruse: probabil că altcineva îl găsise înaintea lui. Puse oasele la loc, cu grijă, și își trecu mâna peste piatra rece, curată.

— De ce e așa de curat aici?

— Sunt cele mai vechi rămășițe pământești din osuar, aparținând primilor prelați care au locuit în adâncul muntelui. Vârsta foarte înaintată până la care au trăit a făcut ca oasele lor să se fărâmițeze foarte repede, preschimbându-se aproape în pulbere, ce poate fi îndepărtată ușor chiar și cu o suflare. Printr-un ordin al Consiliului, s-a hotărât ca rămășițele lor să fie protejate.

— Când s-a-ntâmplat asta?

— În urmă cu aproape zece ani.

Gabriel dădu din cap. Ajunsese cu zece ani prea târziu.

— Cine mai coboară aici?

— Doar novicii Sanctus. În cadrul pregătirii pentru hirotonisire, trebuie să petreacă o perioadă de timp aici, gândindu-se la poziția lor, ca ultima verigă dintr-un lanț neîntrerupt, ce se întinde până la începuturi. Catacombele astea sunt ca o raclă uriașă, iar oasele prelaților sunt ele însele niște moaște, sfințite în urma lungii perioade de timp pe care au petrecut-o în apropierea moaștelor supreme: Sacramentul. Cum astea sunt rămășițele pământești ale primilor prelați, părinții întemeietori ai Citadelei, sunt cele mai sacre dintre toate. De aceea novicii vin aici să se roage.

Aşa se explica cum reuşise Oscar să strecoare Harta Stelară în osuar. Fusese novice în ordinul călugărilor Sancti, înainte de a fugi din Citadelă. Ar fi putut să aducă harta aici şi să o ascundă în timpul rugăciunilor pe care le înălţa în tăcere, având certitudinea că puţină lume se aventura până în cripte. Asta până se luase hotărârea ca osuarul să fie curăţat.

— Există undeva înregistrări privind renovarea?

— Toate lucrările sunt catalogate şi informaţiile sunt păstrate în arhivele din bibliotecă. Dar aceasta e în continuare închisă. Aş putea să intru, dar nu înainte de utrenie, cel mai devreme, şi n-o să fie uşor. Arhivele sunt imense.

Gabriel oftă cu năduf, amintindu-şi de raza de lună pe care o văzuse prin imensa fereastră din catedrală, subţiindu-se, imperceptibil, dar ireversibil, cu fiecare oră care trecea. Băgă mâna în buzunar şi îşi scoase iPhone-ul.

— Timpul e singurul lucru de care nu dispunem, zise, tastând ceva pe ecran şi întinzându-i-l lui Athanasius.

Screensaver-ul înfăţişa o fotografie a paginii din jurnalul lui Oscar care conţinea Profeţia în Oglindă. Athanasius îl luă şi începu să citească.

Aerul din peştera catedralei avea o aromă dulce după putreziciunea din criptă.

— Am face bine să ne grăbim, zise Athanasius, îndreptându-se spre uşa principală, călugării care fac cu schimbul în serviciul de rugăciune o să iasă în curând şi coridoarele n-o să mai fie aşa de pustii. O să te duc înapoi pe un drum mai scurt.

O luară înapoi pe unde veniseră, prin labirintul întortocheat din adâncul muntelui, cotind-o la stânga sau la dreapta pe unele coridoare, trecând prin faţa dormitoarelor în care unii călugări sforăiau sau a capelelor private în care alţii se rugau. Gabriel se ţinea în spate, ca la venire, cu capul plecat, gluga acoperindu-i chipul, gata să mărească distanţa dintre el şi Athanasius în caz că i-ar fi oprit cineva pe drum. Aproape ajunseseră la peştera ofrandei, când îl auziră amândoi: un geamăt grav, purtat de întuneric ca plânsetul chinuit al unui animal prins în cuşcă. Se opriră şi îl ascultară cum creşte în intensitate, înainte de a se risipi la

fel de repede pe cât se iscase. Atunci auziră niște pași. În spațiul strâmt din tunel, care purta cu ușurință ecoul, era imposibil să-ți dai seama din ce direcție vin. Gabriel se ascunse în umbra unei uși și întinse mâna după pistol, dar chiar în clipa aceea o siluetă înveșmântată într-o sutană roșie se ivi în spatele lui și trecu grăbită pe lângă el, în direcția lui Athanasius.

— Trebuie să vii cu mine! zise călugărul.

— Să vin unde?

— La infirmerie. Fratele Simenon mi-a dat ordin să te găsesc. Spune că e urgent!

Un alt geamăt care-ți îngheța sângele în vine se auzi de undeva din adâncul muntelui.

— Prea bine, răspunse Athanasius. Tocmai aveam de gând să urc pe scările astea ca să duc noul schimb de călugări la peștera ofrandei, dar asta poate să mai aștepte.

Gabriel se lipi de tocul ușii și urmări cum călugărul înveșmântat în roșu se îndepărtează împreună cu Athanasius prin tunel, lăsându-l fără lumina slabă pe care o dădea lampa cu petrol. În bezna adâncă rămasă în urma lor, le ascultă pașii care se auzeau tot mai slab, până când se făcură una cu liniștea, apoi păși din nou pe coridor și își continuă drumul în direcția în care îl urmase pe Athanasius. Scoase lanterna din buzunar și o aprinse, ascunzând mare parte din lumina ei în palmă. În față se vedea o scară de piatră care pornea din tunelul principal și Gabriel speră că e cea la care făcuse aluzie Athanasius în instrucțiunile lui criptice.

După câteva minute de urcat, simți aerul rece al nopții venind de undeva din stânga și îl urmă până ajunse în peștera ofrandei. Își dădu jos sutana de călugăr, o împături și o puse pe un raft, apoi se îndreptă spre marginea trapei. Blocă frânghia clopotului cu o scândură depozitată într-una dintre nișe. Brațele îi erau în continuare slăbite și le simțea grele, dar cel puțin gravitația avea să fie de partea lui de data asta. Își luă din nou mănușile și înfășură o bucată din frânghie, ca să-i reducă din presiune.

Urcase până acolo sperând că va găsi o hartă care să-i ducă la un deznodământ sacru, prevestit din vremuri străvechi. Pleca cu nimic mai mult decât un firicel de speranță că Athanasius ar putea să găsească vreun indiciu, undeva în arhive. Gabriel privi

înspre noaptea luminată de lună, ştiind că Liv e undeva acolo. Îi promisese că nu o va părăsi şi cu toate acestea dăduse greş de mai multe ori. Nu fusese în stare să o protejeze şi nu reuşise să găsească singurul lucru care ar fi eliberat-o din înşiruirea fatală de evenimente în care o înlănţuise profeţia. Apăsat de acele gânduri, îşi încolăci frânghia în jurul piciorului şi făcu un pas în afara platformei, alunecând în întuneric ca un bărbat spânzurat cu lentoare.

78

Când Athanasius ajunse la scara care ducea la infirmerie, sunetul pe care îl auzise pe când se afla în partea de sus a muntelui se transformase deja într-un bocet al damnaților. Vaietul creștea în intensitate cu fiecare pas pe care îl făcea, până când fu nevoit să își mobilizeze întreaga stăpânire de sine ca să își continue coborârea în direcția lui. Auzea acum și cuvinte ce răzbăteau prin bocetul neîntrerupt, văitându-se și cerând îndurare, cel mai adesea fiind rostită rugămintea „iartă-mă".

La capătul scărilor îl întâmpină un gardian cu o mască chirurgicală albă pe față, care ieșea în evidență în contrast cu gluga ridicată a sutanei sale roșii. Alt gardian mascat era postat în fața ușii salonului principal – de unde se auzea zgomotul. Când Athanasius se apropie, gardianul îi întinse o mască și îl urmări în tăcere cum și-o pune pe față. Doar după aceea făcu un pas spre ușă și bătu în ea suficient de tare ca să acopere vaietele. Se auzi un drug ridicându-se, iar ușa începu să se deschidă încet.

Scena care îl întâmpină pe Athanasius era una de infern. Cele opt paturi pe care le văzuse mai devreme erau acum împrăștiate care încotro prin încăpere, împinse de pacienții ce se zvârcoleau în ele cu contorsionări violente. Toți călugării fuseseră dezbrăcați și lăsați doar în lenjeria de corp și erau acum legați de paturi la fel ca Fratele Grădinar. Toți prezentau aceleași simptome: abcese purulente pe aproape toată suprafața corpului, urme adânci acolo unde se scărpinaseră cu violență înainte de a fi imobilizați, și toți scoteau aceleași vaiete jalnice care le însoțeau suferința.

Vaietul se auzea cel mai tare dintr-un pat de lângă ușă, al cărui ocupant reușise cumva să își desfacă legăturile și se scărpina acum cu mâna pe care și-o eliberase, trecându-și unghiile peste

furunculele ce se spărgeau și supurau, făcându-l să urle cu un amestec de agonie și ușurare. Doi călugări Apothecaria încercau să-l imobilizeze, să-i prindă cu mănușile lor din cauciuc albastru o bucată din pielea alunecoasă de la lichidul maroniu ce se scurgea din abcese. Un al treilea călugăr îi urmărea cu o siringă brațul care se zbătea încontinuu, adaptându-se la mișcările lui, până când reuși să o înfigă în locul potrivit. Masca schimonosită de creatură chinuită se topi odată cu efectul sedativului, dând la iveală chipul călugărului tânăr și speriat pe care Athanasius îl văzuse mai devreme.

Se întoarse și dădu nas în nas cu fratele Simenon, ai cărui ochi îl priveau țintă prin spațiul dintre mască și glugă.

— Toți copacii, ai spus.

Athanasius încuviință.

— Toți copacii.

— Și molima a revenit în grădină?

Athanasius dădu din cap.

— Nu ultima oară când a fost examinată.

— Deci ești de acord că măsurile de izolare au avut efect?

Athanasius încuviință.

— Și ai recomanda, evident, o procedură similară pentru a împiedica potențiala răspândire a bolii în rândul oamenilor?

În ciuda căldurii înăbușitoare din încăpere, Athanasius simți un fior rece pe șira spinării când își dădu seama de ce fusese chemat acolo.

— Crezi c-ar trebui să fiu pus în carantină?

— Nu doar tu. Singurele persoane care s-au molipsit până acum sunt cele care s-au aflat în partea infestată a grădinii și au avut contact direct cu materialul contaminat. Și tu ai fost acolo, la fel și conducătorii celorlalte confrerii. Ați stat cu toții în grădină și ați cercetat crengile putrezite, poate chiar le-ați atins, în vreme ce încercați să decideți ce măsuri trebuie luate în legătură cu molima.

Athanasius își aminti de cei doi gardieni tăcuți care îl așteptau în fața salonului. Crezuse inițial că fuseseră puși acolo ca să-i împiedice pe oameni să intre. Acum își dădea seama care e adevărul. Erau acolo ca să-i împiedice să mai iasă.

— Dar, dacă aș fi fost infectat, ar fi trebuit să am niște simptome până acum, nu?

— Nu neapărat. Expunerea ta a fost limitată, așa că s-ar putea ca boala să-și facă efectul mai încet în organismul tău. Toți cei de aici au fost expuși multă vreme și fără protecție, iar cantitatea este un factor-cheie în cazurile de micoză acută. Dacă ar exista o altă cale, aș sugera-o, dar nu ne putem asuma riscul ca boala să se răspândească și mai mult. Toți cei care ar putea să fie contaminați trebuie să rămână izolați cel puțin patru zile, sub strictă observație. Dacă n-o să manifeste niciun simptom în acest interval, putem presupune fără să greșim că infecția a fost izolată. Altfel...

Lăsă ideea să plutească în aer.

— Dacă asta te face să te simți mai bine, eu însumi și toate ajutoarele mele o să rămânem aici pe toată perioada de carantină.

Athanasius înțelegea logica acelei măsuri, dar avea și o problemă legată de ea. Carantina însemna că vor trece încă patru zile înainte ca el să poată să verifice arhivele pentru Gabriel – presupunând că nu va sfârși și el legat de un pat, sau chiar mai rău. Ideea aceea îi ridică un alt semn de întrebare și, deși se temea de răspuns, întrebă:

— Cum se mai simte Fratele Grădinar?

— Mă tem c-a murit la scurt timp după ce l-ai văzut tu ultima oară. Organele interne i-au cedat din cauza infecției cronice. Buboaiele pe care le vezi pe piele se formează și în interiorul organismului. O activitate fizică violentă duce la spargerea lor, inundând organismul cu toxine. Dacă nivelurile acestora sunt prea ridicate, organele nu mai fac față, pur și simplu.

Athanasius privi din nou trupurile ce se zvârcoleau legate de paturi și își imagină abcesele care dădeau năvală prin carne, aceleași care se formau poate și înlăuntrul lui chiar în acel moment.

— Și unde o să stăm? Spațiul de aici nu e suficient și contactul cu cei deja infectați e cu siguranță contraindicat.

— Gardienii fac aranjamentele chiar acum. Eu și ajutoarele mele o să ocupăm celelalte grote desemnate pentru carantină. Sunt convins c-o să găsească o soluție adecvată.

Athanasius începu să facă niște calcule în minte, zărind o oportunitate în izolarea iminentă.

— Pot să fac o sugestie? Biblioteca se află în apropiere și se poate ajunge la ea fără a trece prin zonele mai aglomerate ale muntelui. Am putea transforma una dintre sălile de lectură într-un salon improvizat pe perioada carantinei, fără să deranjăm prea mult. Nimeni n-o folosește în momentul ăsta și faptul că e închisă ermetic și beneficiază de un sistem de climatizare cu circuit închis ar garanta că aerul pe care-l respirăm n-o să contamineze restul muntelui.

Simenon încuviință.

— O să fac propunerea. Între timp, ar trebui să părăsești încăperea și s-aștepți afară, pe coridor. Au fost convocați și ceilalți conducători ai confreriilor. Am vrut să vorbesc cu tine mai întâi fiindcă știam că tu o să-nțelegi că e o măsură logică și poate chiar o să m-ajuți să-i conving pe ceilalți.

— Bineînțeles.

Ca la un semnal, se auzi o bătaie în ușă, care acoperi gemetele din încăpere. Simenon deschise ușa și dădu peste fratele Axel, care aștepta perplex în fața ei. Athanasius se strecură afară din salon și puse mâna pe umărul lui Axel, îndepărtându-l de priveliștea teribilă dinăuntru.

Axel se smuci, eliberându-și umărul, și îl privi țintă, cu o mânie pe care de-abia și-o disimula.

— Vezi ce ai făcut? zise. Ai adus ciuma pe capul nostru!

— Să sperăm că nu e așa, răspunse Athanasius. De dragul nostru, al amândurora, să ne rugăm să se dovedească în cele din urmă că e altceva.

79

Vânturile puternice de deasupra Atlanticului împinseseră porumbița albă din coada avionului DC-9 cu repeziciune în zborul său spre marginea estică a Europei. Aeronava ateriză pe Aeroportul Internațional din Gaziantep puțin înainte de ora prevăzută, la două și cincizeci de minute dimineața.

La ora trei și trei minute, un încărcător trase lângă avion și platforma lui fu ridicată până la ușa destinată pasagerilor. Pe aceasta fură încărcate două lucruri: o cutie având aproximativ aceeași formă și aceleași dimensiuni ca un coșciug și un bărbat blond, masiv, îmbrăcat în negru, care își puse palma pe cutie, de parcă ar fi jurat pe o Biblie supradimensionată. Încărcătorul îi coborî în dreptul unei camionete care aștepta parcată, cu ușile din spate deschise și cu cheia în contact. Fără niciun ajutor, bărbatul mută cutia de pe platformă în spatele autovehiculului, după care închise ușa și se îndreptă spre scaunul șoferului. Răsuci cheia în contact și vocea robotică a GPS-ului îi dădu prima direcție a traseului preprogramat. Patru minute mai târziu, trecea cu mașina prin poarta de securitate și o lua pe drumul de acces, de-a lungul gardului aeroportului. Acesta îl duse la șoseaua principală, departe de aeroport și înspre munții care urcau spre Ruina.

Traversă trecătoarea din munți și ajunse la periferia orașului fix la ora trei și treizeci de minute. Vocea plată din bord îl ghidă spre Bulevardul de Est și apoi pe șoseaua de centură care înconjura orașul vechi și îl duse apoi în secțiunea de nord-est cunoscută sub numele de Cartierul Umbrasian. Nouă minute mai târziu, ajungea la destinație.

Dick încetini și intră cu camioneta în depozitul construit în partea inferioară a zidului orașului vechi, o parcă cu spatele

într-un loc de încărcare și opri motorul. Vehiculele de mare tonaj nu aveau voie să intre în orașul vechi, așa că tonele de mâncare și de mărfuri care trebuia să fie livrate în fiecare zi în cafenele și magazinele de suvenire erau transportate cu ajutorul funicularului. Semănând cu un montagne-russe imens și lent, acesta străpungea zidul care împrejmuia orașul vechi și urca dealul printr-un tunel din piatră ascuns vederii, care pornea din depozitul de mărfuri.

După ce se asigură că nu e nimeni în jur, Dick se dădu jos de la volan, luă un motostivuitor și deschise ușile din spate ale camionetei. Scoase cutia în formă de coșciug și o urcă pe platformă, ducând-o apoi la unicul vagon al funicularului care era oprit în dreptul intrării în tunel, cu ușa deschisă și gata de pornire. După ce băgă cutia în vagon, se strecură și el, cu dificultate, din cauza staturii uriașe, în partea din spate destinată persoanelor și deschise un e-mail pe telefonul mobil ca să recitească instrucțiunile pe care le primise.

Deschise tabloul de comandă al vagonului și apăsă pe al treilea dintre cele trei butoane roșii. Vagonul o luă încet din loc, tras de un lanț cu clichet, iar cauciucurile ușoare și motorul electric de-abia dacă se auziră în liniștea nopții. Intrară în tunelul slab luminat, apoi începură să urce, până la cea de-a treia și ultima stație, aflată chiar în vârful dealului pe care se găsea orașul vechi, acolo unde zidul de apărare împrejmuia Citadela.

Era ora trei și patruzeci și unu de minute.

Dragan se prinse de zidul grunjos al peșterii ofrandei și se uită în jos prin trapă, ca o pasăre de pradă. Nu zări nicio mișcare, doar străzile luminate cu lămpi cu vapori de sodiu ale orașului vechi întinzându-se la picioarele lui ca o pată galbenă strălucitoare.

Simțea cum frigul nopții îi cuprinde trupul slăbit, dar mai simți și ceva ce semăna cu mirosul ploii adus de briză, sau cu soarele care iese din spatele norilor reci ca să-l încălzească. La fel cum oceanul răspundea chemării lunii, tot așa și trupul său reacționa la apropierea Sacramentului.

În curând, relicva avea să fie din nou acasă, inundând muntele cu puterea ei purificatoare și radiind prin trupul său, redându-i sănătatea jalnicei creaturi în care se transformase.

În spatele lui, auzi scârțâitul unor pantofi pe pardoseala din piatră, venind dinspre cei doi gardieni înveșmântați în sutane roșii care așteptau lângă stâlpul de lemn folosit pentru manevrarea platformei. Profitase de frica și de ambiția lor, promițându-le că îi va înălța la rangul de călugări Sancti dacă îl vor ajuta.

„Aduceți înapoi Sacramentul", le spusese, „și lucrurile o să fie din nou ca înainte."

Citadela, călugării Sancti – și el însuși.

80

Dick simţi cum frânele automate se pun în mişcare şi vagonul încetineşte. În faţă, lumina slabă a lămpilor cu vapori de sodiu se strecura prin tunel din terminalul aflat lângă zidul de apărare.

Destinaţia finală.

Avea o senzaţie de linişte şi mulţumire. După ce cutia va fi urcată pe platforma Înălţării şi el va trage clopotul ca să-i anunţe să o ridice, misiunea lui se va încheia.

Va fi *com-ple-tă.*

Era unul dintre cuvintele lui preferate, atât de perfect ca formă şi ca sens. Până şi felul în care trebuia pronunţat implica un efort, buzele fiind nevoite mai întâi să se rotunjească în jurul consoanelor ocluzive şi să se întindă apoi într-un zâmbet de satisfacţie. Aşa se simţise şi el când descoperise cuvântul Domnului în închisoare, care-i umpluse fiinţa până atunci pustie, aidoma unui recipient gol.

Vagonul se opri lin şi Dick păşi în zona de încărcare. Aceasta avea dimensiunile unui garaj dublu, de-a lungul pereţilor erau aliniate rafturi de depozitare şi într-o parte erau parcate câteva transportoare, băgate în priză ca să se încarce peste noapte. Rafturile erau goale, toate mărfurile fiind livrate în seara precedentă. Sunetul paşilor lui răsuna în hala pustie, izbindu-se de pereţi şi amestecându-se cu zumzetul ca de insectă al unuia dintre transportoarele mai mici, pe care îl luă şi îl duse înspre vagon. Târî cutia şi o urcă în el, apoi traversă platforma, spre ieşire.

Aerul rece al nopţii îl izbi când ieşi din incintă şi o luă în sus pe o rampă ce ducea la zidul de apărare. Platforma Înălţării se afla în faţa lui, dincolo de un podeţ din lemn. Se îndreptă în-

tr-acolo, savurând singurătatea și sentimentul de satisfacție că aproape își îndeplinise misiunea.

Tocmai pășise pe podeț, când totul o luă razna.

Primul lucru pe care îl auzi fură niște pași grăbiți, scârțâind pe scândurile uscate, în direcția lui: trei sau patru persoane. Se întoarse din instinct și băgă mâna în haină, în căutarea pistolului, când o lumină albă și puternică îl orbi.

— James Harris, World News. Ce e-n cutie?

Dick zări marginea lentilei unei camere de filmat sub lumina strălucitoare și capătul buretos al unui microfon care îi fusese băgat sub nas. Primul impuls fu să tragă în direcția luminii și să încerce să-l nimerească pe cel ce se afla în spatele ei, dar mintea îi ajunse instinctele din urmă și îl făcu să se oprească. Camera trimitea probabil imaginile în altă parte sau poate chiar le transmitea live.

Băgă mâna la loc în haină, dar nu înainte ca operatorul să-i fi zărit pistolul și să se fi oprit asupra lui cu obiectivul pentru o secundă.

— Nu e nimic în cutie, zise. N-aveți autoritatea să vă aflați aici! N-aveți ce căuta aici!

— Au permisiunea mea.

Un glas nou și silueta neclară a unui bărbat care avea o mână înfășurată într-o eșarfă și care îi întindea cu cealaltă o insignă de polițist.

Poliția și presa. Cum nu se poate mai rău!

Trebuia să-și abandoneze misiunea și s-o ia la fugă.

Făcu un pas spre cameră, cu un zâmbet larg pe chip, ridicând brațele ca să schițeze un gest de capitulare. Cameramanul se dădu în spate, dar nu suficient de repede. Cu un gest rapid, Dick îi izbi și îi aruncă camera pe jos. Se auzi un zgomot de sticlă spartă când becul camerei de filmat se stinse și totul se cufundă în întuneric. În acel moment, Dick se năpusti asupra polițistului.

Durerea îi fulgeră brațul lui Arkadian când bărbatul se ciocni de el, aruncându-l pe spate pe caldarâm. Polițistul se răsuci – provocând un nou val de durere sfâșietoare în umăr – și întinse

mâna după armă, dar silueta mătăhăloasă se făcuse deja nevăzută după colțul clădirii. Dispăruse. Ceilalți doi nu aveau de gând să fugă după el. Erau prea preocupați de subiectul principal al știrii exclusive pe care le-o promisese.

Operatorul ridicase camera și filma de aproape capacul cutiei, pe care reporterul îl ridica încet, comentând în același timp ceea ce vedea.

Arkadian se ridică cu greu în picioare. Voia să-l urmărească pe bărbatul care îi atacase, dar nu putea să fugă în starea în care se afla, așa că se îndreptă spre cutie, sperând din tot sufletul că va da peste o veste bună.

Capacul se desprinse și căzu zăngănind la pământ.

Liv era întinsă pe o parte, înfășurată în pături și bandaje ca o mumie de Halloween. Reporterul îi punea întrebări, dar tânăra era evident drogată. Cel puțin asta spera Arkadian, că așa se explica de ce toată gălăgia de până atunci nu o trezise. Detectivul se apropie și îi puse degetele pe gât.

Avea puls.

Trăia.

Dragan urmărise întreaga scenă care se desfășura la picioarele lui, ca un Dumnezeu neputincios. Din clipa în care lumina puternică se aprinsese și bărbatul masiv o aruncase la pământ și o luase la fugă, știuse că lucrurile nu vor decurge așa cum ar fi trebuit.

Îi urmări pe ceilalți bărbați cum înconjoară cutia, cum scot capacul și simți ceva răscolindu-se în el când zări silueta ghemuită înăuntru. Era atras de ea și fu nevoit să se agațe de zidul peșterii ca să nu se prăbușească în gol. Era atât de aproape încât o putea vedea, dar prea departe ca să îl ajute la ceva. Îi venea să plângă, să urle de furie, sau să ucidă pe cineva. Dar nu putu decât să privească cum grupul se îndepărtează, luând fata cu ei.

81

Arkadian o sprijini pe Liv cât timp coborâră pe străduțele pline de gropi din orașul vechi, înconjurându-i umerii cu brațul sănătos, ca un tată care-și consolează copilul, în vreme ce brațul rănit îl durea la fiecare hurducătură.

Luaseră una dintre mașinuțele de golf folosite pentru a-i transporta pe bătrâni și pe infirmi pe povârnișul muntelui. În acel moment, Arkadian simțea că aparține ambelor categorii. Reporterul conducea, în vreme ce cameramanul mătura străzile cu obiectivul lui, ca un soldat urmărindu-și ținta. Nimeni nu scotea o vorbă, fiind conștienți cu toții că uriașul pe care îl acostaseră putea fi în continuare prin preajmă, ascunzându-se în beznă și așteptând momentul prielnic ca să se repeadă asupra atacatorilor săi.

Când ajunseră jos, Liv începu să dea semne de viață, trezită de hurducăturile de pe drum. Arkadian introduse codurile de acces în trapa de urgență și zâmbi când oblonul care se ridica dădu la iveală faptul că a doua parte a planului de salvare îi aștepta deja acolo.

Reporterul o zări și el.

— Ce caută ambulanța aia aici?

— Eu am chemat-o. Nu știam în ce stare o să fie ostatica. Trage lângă ușa din spate și eu o să-i rog s-o examineze, ca să m-asigur că e teafără înainte să vorbești cu ea.

Reporterul trase de volan spre ambulanța parcată și apăsă tare pe frâne, ca să-și facă auzită nemulțumirea. Înțelegerea pe care o făcuse cu Arkadian îi asigura exclusivitatea asupra știrii și acum simțea cum aceasta îi scapă printre degete.

Portiera din dreptul șoferului ambulanței se deschise și din ea coborî un bărbat slab și palid, cu părul negru lung căzându-i

pe umeri, care se îndreptă spre ei. Se lăsă jos și îi luă încheietura lui Liv în mâini.

— Pulsul e slab, zise după ce ascultă câteva bătăi. Tensiunea arterială e scăzută.

Îi ridică o pleoapă și îi lumină pupila cu o lanternă mică, apoi repetă operațiunea la celălalt ochi.

— Pupilele sunt contractate, dar răspund la stimuli. Pare a fi o intoxicație cu barbiturice. Trebuie să-i pun o mască de oxigen și o perfuzie și s-o duc imediat la spital, ca să aflăm cu ce medicament au drogat-o și să-ncepem să-l eliminăm din organism.

Deschise ușile și scoase afară targa ale cărei picioare fură depliate și zăngăniră pe dalele din piatră.

— Ajutați-l! zise Arkadian. Aș face-o eu, dar...

— Filmează în continuare! îi ordonă reporterul cameramanului cu o voce guturală, apoi făcu un pas în față ca să-l ajute pe medic să o urce pe Liv pe targă.

Pletosul o prinse pe Liv cu chingile de saltea și apoi urcă targa înapoi în ambulanță, împingând-o cu putere în sistemul de prindere pentru a o asigura pe timpul drumului.

Reporterul se întoarse spre Arkadian.

— Ai spus că putem să-i luăm un interviu.

— Și o să-i luați, de-ndată ce spitalul o să spună că e-n regulă. N-ai vrea să-i pui sănătatea în pericol doar ca să obții o știre bună, nu-i așa?

În spatele lui, ambulanța vibră când porni motorul și girofarul bicolor de pe acoperiș se aprinse și începu să se rotească, proiectându-și luminile colorate asupra zidului cenușiu din orașul vechi.

— O să țin restul presei la distanță, îți promit! zise Arkadian. De fapt, o să mă urc cu ei în ambulanță, ca să m-asigur c-o să reușesc.

Se urcă în scaunul pasagerului și trânti portiera.

— Ne vedem la spital! Întreabă de mine la recepție, o să-ți spună ei unde să mergi!

Ambulanța o luă din loc.

Reporterul sări la volanul carului de reportaje și porni motorul. Îl băgă în viteză și apăsă pe accelerație de îndată ce cameramanul reuși să urce și el, înghesuindu-și tot echipamentul. De

afară se auzi o bubuitură și roata alunecă spre dreapta. Bărbatul încercă să țină volanul drept cale de câțiva metri, apoi apăsă pe frână și sări jos din mașină ca să vadă ce s-a întâmplat.

O bucățică de lemn era înfiptă în unul dintre cauciucurile din față, care se dezumflase. O scoase afară, iar cuiele prinse în ea căzură cu zgomot pe șosea, lucind în lumina felinarelor. Sabotaj. Reporterul își ridică privirea la timp ca să zărească ambulanța dispărând după colț și făcându-se nevăzută în noapte.

— Chiar suferă după o supradoză de barbiturice? întrebă Arkadian.

Șoferul dădu din cap.

— E puțin probabil. Poate că i-au fost administrate somnifere, dar nu o doză periculoasă: a răspuns la stimuli și tensiunea e bună. Am fost convingător? Nu sunt obișnuit să am de-a face cu pacienți care încă respiră.

Șoferul era dr. Bartholomew Reis, legistul-șef de la morgă. Lucrase la sute de cazuri împreună cu Arkadian și era singura persoană în care detectivul avea încredere și care putea împrumuta o ambulanță într-un timp așa de scurt și se putea da drept medic într-un fel convingător.

— Încotro? întrebă Reis, oprind sirena și girofarul și reducând viteza când ajunseră pe străzile pustii din Ruina.

— Mergi tot înainte spre est, afară din oraș, îi răspunse Arkadian, privind spitalul care se ivi în față și apoi le trecu prin fața ochilor și rămase în urmă. Îți spun eu când ne apropiem.

82

Cetatea Vaticanului

Clementi fu smuls dintr-un vis agitat de soneria supărătoare a telefonului. Se uită la deșteptătorul de la capul patului. Era trecut puțin de ora patru dimineața, cea mai proastă oră ca să primești un telefon. Întinse mâna după aparat în întuneric și îl smulse din furcă, ca să-l facă să tacă.

— Alo?

— Cât de repede poți accesa serverul tău securizat?

Era Pentangeli, membrul american al Grupului.

— În zece minute, răspunse Clementi, trezindu-se într-o clipă. Trebuie s-ajung la birou.

— Fă-o mai repede! Tocmai ți-am trimis ceva ce trebuie neapărat să vezi!

Interlocutorul închise.

Clementi auzi telefonul sunând în biroul său, când, opt minute mai târziu, ușile ascensorului se deschiseră la etajul al patrulea al Palatului Apostolic.

Înaintă poticnindu-se pe coridor, conștient că Sanctitatea Sa doarme în încăperea de alături. Apartamentul cardinalului se afla în altă clădire, de cealaltă parte a Capelei Sixtine. Fugise tot drumul până acolo, sau cel puțin se străduise să fugă pe cât îi permitea trupul său dolofan. Băgă cheia în broască, cu mâini tremurânde, și păși în încăperea cufundată în întuneric, răsturnând un teanc de ziare când înhăță telefonul ca să-i oprească soneria.

— Am ajuns, zise gâfâind.

— Îți citești e-mailul?

Clementi se prăbuși pe scaun.

— Acum îl... accesez.

Suflând greu, cu inima bătându-i nebunește în piept, lovi tastatura cu degete tremurătoare. Îl așteptau două mesaje în contul lui securizat, unul trimis de la tabăra din Irak și unul fără subiect sau expeditor. Bănui că cel din urmă era de la Pentangeli. Îl deschise și o altă fereastră îi apăru pe ecran, iar în ea începu imediat să se deruleze un clip video.

La început, imaginile fură prea întunecate și prea tremurătoare ca să se poată distinge ceva, apoi deveniră mai clare și o lumină puternică se aprinse, surprinzând un blond mătăhălos îmbrăcat în negru care împingea o cutie mare. Clementi simți cum îi fuge pământul de sub picioare când își dădu seama la ce se uită.

— Ceea ce vezi tu acum este un material needitat, care i-a atras atenția unuia dintre producătorii mei de știri. Aveau de gând să-l transmită ca știre exclusivă la următorul jurnal, dar i-am convins să mușamalizeze povestea. Singura dovadă că așa ceva s-a întâmplat vreodată e înregistrarea la care te uiți chiar acum.

Imaginile se stabilizară din nou și se văzu clar cum este ridicat capacul cutiei. Camera încadră silueta adormită a fetei ghemuite în interior, apoi imaginea se lărgi și se înclină, arătând Citadela din spatele ei. Era o catastrofă.

— La scurt timp după ce au fost filmate imaginile astea, fata a fost dusă sub escorta poliției la spitalul din Ruina – dar n-a mai ajuns acolo. A dispărut. Din nou. Știu c-ai spus c-o să te „ocupi" de asta – Clementi sesiză foarte bine intonația ironică a interlocutorului –, așa c-ai putea te rog să-mi spui unde e acum?

Clementi se gândi să mintă, să inventeze o poveste cum că fata se afla sub supraveghere și avea să fie eliminată într-o oră, dar făcuse atât de multe astfel de promisiuni în ultimele zile, că pur și simplu nu mai putea să facă încă una.

— Nu știu, recunoscu.

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat adânc, înainte ca Pentangeli să vorbească din nou:

— Nu știu de ce ți-e atât de greu să rezolvi încurcătura asta. Nu uita, dacă întreaga afacere e compromisă, tu o să ai cel mai mult de suferit! În afară de faptul că ți-am împrumutat bani, nu avem nicio legătură evidentă cu toată povestea asta. Și, într-un fel sau altul, o să ne recuperăm investiția, în bani sau în bunuri.

Ce naiba, terenul pe care se află Catedrala St Patrick din New York valorează probabil un sfert de miliard! Deci, dac-aş fi în locul tău, mi-aş pune în joc toate resursele de care dispun ca să-i găsesc pe oamenii ăştia, înainte ca ei să dea peste ceva care ar putea cu adevărat să ne facă rău. Noi deţinem mare parte dintre posturile de ştiri din lume, dar nu le deţinem pe toate. Nu te baza pe faptul că povestea o să fie muşamalizată dacă o mai dai o dată în bară! E vremea să-ţi faci ordine în ogradă, cardinale! Anunţă-mă când ai reuşit!

83

Liv era conștientă de zgomotele și de mișcările care-i străpungeau învelișul confortabil al somnului indus de tranchilizante. Erau diferite de cele pe care le auzise până atunci; în locul bâzâitului motorului avionului charter, auzea acum niște sunete mai estompate. Până la ea ajungeau scârțâitul cauciucurilor și mișcările line ale unui vehicul care se deplasa încet pe un teren accidentat. Auzi o ușă deschizându-se și simți arcurile săltând când cineva urcă în mașină alături de ea. Afară era încă întuneric, simțea asta chiar dacă avea ochii închiși. Simțea mirosul nopții strecurându-se prin ușa deschisă și auzea zgomotele nopții amestecându-se cu el: țârâitul greierilor, plescăitul pământului care se răcea.

Cel care urcase se apropie de ea, privind-o de deasupra. Și-l imagină pe uriașul blond pregătindu-i o altă injecție care să o țină captivă în propriul trup. Se gândi să se ridice brusc și să o ia la fugă în noapte, dar știa că organismul îi este prea slăbit ca să o asculte. Se pregăti să simtă o înțepătură. În clipa aceea, bărbatul vorbi.

— Liv?

Pleoapele i se zbătură ca să se deschidă și încercă să se concentreze. Silueta aplecată deasupra ei era luminată din spate de becurile strălucitoare din interiorul vehiculului, dar ea știa cine e.

Gabriel zâmbi când ea deschise ochii și, în mintea ei, Liv îi zâmbi și ea și întinse mâna ca să-i atingă chipul, dar în realitate brațul îi rămase nemișcat pe saltea și pe fața ca o mască nu-i apăru nicio expresie. Nu știa în ce fel de închisoare chimică fusese închisă, dar era evident că nu scăpase încă din ea. Și, chiar în timp ce savura acea clipă, amintiri ale coșmarului îi reveniră

în minte. Ultima oară când se trezise dintr-un vis și îl găsise pe Gabriel lângă ea, tânărul fusese mistuit de flăcări. Imaginea lui începu să se lichefieze când în ochi i se adunară lacrimi, dar Liv clipi ca să le alunge și ținu ochii deschiși. Voia să-l privească cât mai mult posibil, chiar dacă nu era decât o iluzie.

Gabriel întinse mâna și îi șterse o lacrimă, apoi se aplecă să o sărute. Doar când îi simți buzele atingându-i-le pe ale ei și căldura respirației mângâindu-i pielea Liv știu că *e* real. Era acolo, în carne și oase.

„Stai într-un loc sigur", îi spusese el ultima oară când îl văzuse, „până o să te găsesc."

Și, chiar dacă ea dăduse greș, cu urmări dezastruoase, și nu își îndeplinise partea ei din înțelegere, el reușise cumva să se țină de cuvânt.

— Ești în siguranță, îi șopti Gabriel, și cuvintele avură efectul unei vrăji, eliberând-o din înlănțuirea malefică a unui blestem. Încearcă să dormi! O să vorbim mai multe după ce te odihnești.

Apoi o luă de mână, rămânând lângă ea până când ochii i se închiseră din nou și Liv alunecă în sanctuarul sigur al somnului.

84

Cetatea Vaticanului

Clementi înghiți în sec, uitându-se în gol în bezna din biroul său. Îi promisese lui Pentangeli că îl va suna după ce va lua legătura cu agenții de pe teren și va afla ce se întâmplă. Ultimul raport stătea deschis pe birou, trimis de la aeroportul din New Jersey. Sunase la numărul de contact de pe prima pagină, dar nu răspunsese nimeni. Din încăperea alăturată se auzi o bufnitură și un scaun scârțâind pe podea. Sanctitatea Sa se trezise, fără nicio îndoială din cauza telefonului.

Clementi puse receptorul în furcă și aprinse lampa de pe birou, dând la iveală ziarele împrăștiate pe podea, acolo unde le răsturnase în graba cu care intrase în încăpere. Se lăsă în genunchi și începu să le adune, în caz că Papa ar fi decis să-i facă o vizită inopinată. Dacă l-ar fi întrebat ceva, i-ar fi spus că e o problemă legată de piețele financiare mondiale. Sanctitatea Sa se uita întotdeauna undeva în gol atunci când el începea să-i vorbească despre bani – și așa se explicau de altfel o mare parte dintre problemele Bisericii.

Puse și ultimul ziar înapoi pe birou și privirea îi rămase țintită pe prima pagină. Aceasta înfățișa două fotografii, una a lui Liv Adamsen și cealaltă a lui Gabriel Mann. Deasupra se afla titlul: DISPĂRUȚI – POSIBIL MORȚI?

Fu invadat de un val copleșitor de ură. Cum puteau acei indivizi, acei neica-nimeni să-i facă atâtea probleme?

Se uită din nou la monitor, ca să vadă cât e ceasul, și zări e-mailul nedeschis de mai devreme. Fusese trimis de dr. Harzan, șeful operațiunilor în tabăra din deșert. Sărise peste el din cauza telefonului care suna și a urgenței celuilalt e-mail din inbox. Îl deschise și-i citi conținutul scurt, dar minunat. Era miraculos, ca

o rază strălucitoare de soare răzbind printre norii de furtună, sau ca răspunsul la o rugăciune pe care o înălțase de multă vreme.

Am găsit-o – și e cu mult, cu mult mai grozavă decât a îndrăznit să spere vreunul dintre noi.

Clementi citi și reciti mesajul, tot stresul ultimelor săptămâni – al ultimilor ani, chiar – topindu-se la lumina caldă a acelor cuvinte simple.

O găsiseră, îngropată în deșertul din nordul Irakului, ascunsă în veacuri de istorie, doar ca să fie scoasă din nou la iveală de către el, întru slava lui Dumnezeu.

85

Afară era ziuă când se trezi Liv.

Avusese acelaşi vis, doar că unele detalii erau schimbate. Crucea Tau se înălţase nu dintr-o beznă lipsită de contur, ci din mijlocul unui deşert pustiu, pe timp de noapte, iar pe cerul plin de stele se zărea o lună mică şi joasă. Fusese un vis presărat cu anxietate şi groază, chiar dacă nu se întâmplase nimic. Ea stătuse pur şi simplu, privind cum luna pe cale să apună se scufundă încet la orizont, dispărând treptat în spatele unei dune de nisip, până când, cu câteva clipe înainte să se facă nevăzută, ea se trezise din somn.

Era întinsă pe patul de jos dintr-un şir de trei paturi supraetajate, într-un dormitor placat cu lemn, care îi amintea de taberele din copilărie. Avea acelaşi miros de lemn, praf şi raze de soare. În aer plutea şi aroma unei cafele care fierbea undeva, şi Liv îşi simţi stomacul chiorăind. Încercă să se ridice şi, spre marea ei uşurare, trupul o ascultă. Medicamentul care i se administrase îşi pierdea încet efectul, dar ea îşi simţea în continuare gura uscată, de parcă i-ar fi fost umplută cu vată.

Se dădu jos din pat, cu mişcări lente, testându-şi echilibrul şi simţindu-şi muşchii rigizi. Încăperea se clătină puţin când Liv se ridică în picioare, şi fu nevoită să se prindă de cadrul de oţel al patului ca să-şi recapete echilibrul. Îşi auzea pulsul zvâcnind în tâmple şi simţea ameninţarea unei migrene pândind-o sub pleoape. În mod normal, ar fi luat un Advil şi s-ar fi întors în pat, dar mirosul cafelei era prea îmbietor ca să-i reziste. Avea nevoie de cafeină şi de lichide, dar cel mai mult îşi dorea să-l revadă pe Gabriel.

Îl găsi în încăperea alăturată, aşezat la o masă, împreună cu dr. Anata şi cu Arkadian. Erau aplecaţi deasupra unei hărţi despăturite şi fixate la capete cu ajutorul unui carnet cu coperte din piele şi al unui laptop conectat la un telefon. Gabriel se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre ea, ezitant şi puţin emoţionat, de parcă n-ar fi ştiut prea bine ce să facă. Liv rezolvă problema aruncându-se în braţele lui şi strângându-l cu putere. Tânărul purta un pulover care o mângâie cu blândeţe pe obraz şi care emana acelaşi miros de cedru şi de citrice pe care şi-l amintea Liv. Se dădu un pas înapoi şi îi privi chipul.

— Vreau să m-asigur că eşti pe bune, zise, cu o voce răguşită după orele îndelungi petrecute fără să fi rostit vreun cuvânt. Mi-ai tot apărut în vis, şi nu în sensul bun.

Gabriel zâmbi.

— Sunt pe bune, zise.

Îi trase un scaun şi se aşeză şi el.

— Vrei să iei micul dejun?

O spusese de parcă ar fi petrecut un weekend undeva cu prietenii şi ea s-ar fi trezit mai târziu, mahmură.

Nişte farfurii cu pâine şi mere şi nişte borcănaşe cu miere şi unt fură puse pe masă şi stomacul lui Liv chiorăi din nou când le văzu. În alte împrejurări, ar fi fost foarte plăcut. Gabriel turnă cafea dintr-un ibric şi amestecă o linguriţă de miere. Liv bău lichidul dulce, savurând felul în care îi încălzea gâtul şi ajungea în stomacul ei gol cu forţa combinată a cafeinei şi a zahărului.

Privi harta de pe masă. Aceasta înfăţişa frontiera estică a Turciei şi întinderea maronie reprezentată de Siria, Iordania şi Irak.

— Deci, unde mergem? întrebă.

Urmă o clipă de tăcere stânjenită.

— Nu suntem siguri sută la sută, recunoscu Gabriel. Eu... n-am găsit Harta Stelară. Cineva mi-a luat-o înainte. Călugărul care m-a ajutat să pătrund în interiorul muntelui, Athanasius, o să verifice arhivele şi o să-ncerce să afle ce s-a-ntâmplat cu ea.

Chiar dacă vorbele lui Gabriel erau ca o condamnare la moarte pentru ea, Liv îi simţi durerea şi dezamăgirea din voce şi nu-şi dori decât să-l atingă şi să-i spună că e în regulă.

— Atunci o s-aşteptăm! zise pe un ton vesel, încercând să pară optimistă.

O altă tăcere stânjenită se aşternu peste ei. Dr. Anata fu cea care o sparse:

— Nu prea avem timp s-aşteptăm, zise ea. Am răsfoit nişte lucrări de specialitate privind hărţile antice şi alte documente care să ne-ndrepte în direcţia potrivită.

Vorbea pe un ton jos, măsurat, care o tulbură profund pe Liv.

— Am descoperit ceva, două lucruri, de fapt: unul care ne poate fi de folos şi altul care e... mai puţin util.

Pe vremea când fusese reporter special, Liv scrisese un articol despre ceea ce poliţia numea „Anunţurile mortuare", partea cea mai urâtă a muncii oricărui detectiv de la Omucideri. Era vorba despre vizitele pe care aceştia erau nevoiţi să le facă familiilor victimelor, ca să le dea vestea dureroasă că o persoană pe care o iubeau nu avea să mai vină niciodată acasă. În cursul cercetărilor sale, studiase schimbările specifice în limbajul corporal şi în voce, care căpăta o cadenţă grijulie, pentru a da o veste pe care nimeni nu voia s-o primească. Liv recunoscu acele semne care vorbeau de la sine în comportamentul dr. Anata.

— Am pornit de la prezumţia că numărătoarea inversă a început atunci când ai eliberat Sacramentul. Dar, citind despre vechile sisteme de măsurare a timpului, mi-am dat seama că ne-am înşelat.

Dr. Anata ridică jurnalul învelit în piele de pe masă şi dădu paginile, până ajunse la mijlocul lui.

— Profeţia în Oglindă spune că trebuie să urmezi Harta Stelară acasă *într-o* lună lunară. Până acum, am aplicat noţiunile noastre moderne şi fluide despre timp şi am tratat intervalul dat ca pe o unitate de măsură relativă. Pentru noi, o perioadă specifică de timp poate să înceapă oricând dorim, fiindcă avem ceasuri cu care s-o măsurăm. Dar oamenii din Antichitate nu aveau decât ritmurile fixe ale naturii, aşa că pentru ei timpul se exprima întotdeauna ca o valoare absolută. Prin urmare, „într-o lună lunară" nu se referă la o perioadă de douăzeci şi opt de zile care a început când ai eliberat Sacramentul. Se referă la perioada fixă de activitate astronomică în timpul căreia trebuie să aibă loc toate aceste evenimente.

Liv își dădu seama de ce tonul și atitudinea dr. Anata i se păruseră așa de îngrozitor de cunoscute. La fel ca detectivii aceia pe care îi urmărise până în fața unor uși în spatele cărora se aflau oameni ce nu bănuiau că vor primi o astfel de veste, dr. Anata purtase cu ea povara morții. Doar că de data asta nu era vorba despre o veste legată de un cadavru zăcând la morgă, ci de pronosticul privind propria ei supraviețuire.

— Cât timp mi-a mai rămas?

— Luna lunară actuală se încheie mâine-noapte, zise Gabriel, cu o voce controlată, care nu trăda nicio emoție. Avem două zile ca să găsim vechea poziție a Grădinii Raiului, altfel Sacramentul o să moară în tine, tu o să mori odată cu el, și Dumnezeu știe ce-o să se aleagă de noi toți ceilalți!

Liv se uită afară, pe fereastra prăfuită, la șirul uniform de copaci ce se întindea din dreptul cabanei până departe în zare. Din ei cădeau flori ca niște fulgi de nea și, deasupra lor, jos, pe cer, se zărea secera lunii, încovoiată și subțire pe cerul unde mijeau zorii.

— Ai spus c-ai descoperit două lucruri, zise, privind luna care se topea în zare, la fel cum făcuse în visul ei, care căpăta acum un sens teribil.

Dr. Anata întoarse laptopul, ca să-l vadă și Liv.

— Am găsit asta, zise.

Pe ecran apărea o pagină de internet ce înfățișa fotografia unei tăbliițe de lut sparte.

— Aceasta este *Imago Mundi*, cea mai veche hartă cunoscută a lumii, care face parte din colecția permanentă de artefacte babiloniene de la British Museum. *Imago Mundi* înseamnă, mot-à-mot „harta pământului" și mulți oameni de știință, printre care mă număr, cred c-a fost inspirată de Harta Stelară.

Liv se aplecă și cercetă fotografia. O secțiune din partea de sus a tăbliței era acoperită cu simboluri ciudate, iar sub ea se aflau două cercuri perfecte – unul în interiorul celuilalt –, conținând un alt simbol pe care Liv îl recunoscu imediat ca fiind Tau.

— Dacă această hartă a fost inspirată de Harta Stelară, atunci ambele prezintă caracteristici și principii similare. Hărțile sunt concepute ca să fie uniforme și să respecte anumite reguli, astfel încât cât mai mulți oameni să le poată interpreta. Hărțile moderne, de pildă, au întotdeauna nordul în partea de sus, iar oceanele sunt colorate în albastru. Și singurul lucru de pe harta asta care se regăsește și în celelalte din aceeași perioadă este acesta.

Arătă cu degetul spre T-ul din mijlocul cercului.

— E situat întotdeauna în centru și restul elementelor se identifică plecând de la el. Mai demult, cercetătorii au presupus că e simbolul Tau și că se referă cel mai probabil la Ruina, având în vedere lunga asociere a orașului cu el. Dar, când scrierea cuneiformă a început să fie descifrată, în secolul al nouăsprezecelea, și-au dat seama de greșeala lor. Partea verticală reprezintă de fapt un fluviu, iar cea orizontală, un oraș, pe sub zidurile căruia curgea acel fluviu.

Dr. Anata îi arătă un simbol cioplit în partea dreaptă a brațului orizontal al crucii.

— Babilonul. Odinioară a fost cel mai măreț oraș de pe fața pământului și centrul lumii civilizate. Așa că, firește, primii cartografi l-au amplasat în mijloc.

— Și crezi că Harta Stelară a fost concepută la fel?

Dr. Anata încuviință.

— Drumul spre Grădina Raiului începe fără doar și poate de acolo de unde începeau toate călătoriile în acele vremuri, de la Babilon.

Arătă cu degetul acoperit cu inele din argint un loc de pe hartă.

— Al-Hillah – în provincia Babil, în zona central-sudică a Irakului.

Liv se uită la Gabriel, care stătea pe partea cealaltă a mesei; pe chip i se oglindea durerea la vederea punctului de pe hartă ce marca locul în care îi fusese ucis tatăl.

— Ar trebui să-ncărcăm jeepul și să plecăm! zise el, ridicându-se de pe scaun. Granița e la câteva ore bune distanță. N-avem prea mult timp.

V

„Iar templul se umplu de fum, din slava lui Dumnezeu și din puterea lui... și nimeni nu putea să intre în templu, până ce se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri."

Apocalipsa, 15:8

86

Cetatea Vaticanului

Clementi puse receptorul în furcă și introduse parola în serverul securizat. Vorbise cu Harzan aproape o oră, ca să afle ce anume găsiseră, și, deși vestea îl făcuse să se simtă în culmea fericirii, încheiase discuția cu un vag sentiment de nelinişte. Era mai urgent ca niciodată să-și smulgă din coastă acel ghimpe care îl sâcâise încă de la explozia din Citadelă. Ar fi fost o tragedie ca planul lui măreț să fie compromis de investigațiile inoportune ale unui grup restrâns de teroriști. Cuvintele lui Pentangeli îi răsunau în continuare în creier:

„...Dac-aș fi în locul tău, mi-aș pune în joc toate resursele de care dispun ca să-i găsesc pe oamenii ăștia, înainte ca ei să dea peste ceva care ar putea cu adevărat să ne facă rău."

În timpul lungii conversații cu Harzan, sosise alt e-mail. Clementi îl deschise, nerăbdător să mai afle vești bune.

Era un raport de pe teren, trimis de singurul agent activ rămas. Clementi îl parcurse rapid. Agentul îi confirma ceea ce văzuse deja în înregistrarea video: fata fugise. Nu apăruseră informații noi în legătură cu locul în care s-ar fi putut afla. După părerea agentului, operațiunea de salvare fusese coordonată de celălalt supraviețuitor, Gabriel Mann, și amândoi erau acum fugari.

La raport erau atașate câteva fotografii care înfățișau imagini ale obiectelor găsite în bagajul fetei: pașaportul, Biblia făcută bucăți și mai multe pagini din carnețelul ei. Una dintre acestea conținea o listă cu nume de locuri:

Etiopia
Asiria
Eufrat

Al-Hillah
Eden???

Clementi privi ţintă ultimele trei nume.

Se apropiau foarte mult, prea mult ca el să se simtă confortabil. Dacă reuşeau să găsească tabăra din deşert, atunci...

Făcu o pauză.

Atunci, ce? Doi oameni înfruntând o mică armată privată... Zâmbi. Pentangeli înţelesese lucrurile pe dos. Clementi nu trebuia să „pună în joc toate resursele" ca să-i găsească. Era evident că se aflau deja pe drum şi că îl vor găsi ei pe el, sau cel puţin vor găsi locul sacru din deşert.

Întinse mâna, luă telefonul şi formă numărul lui Harzan, pe care-l ştia pe de rost. Nu era necesar să trimită o echipă în căutarea lor – nu trebuia decât să le întindă o cursă.

87

Provincia Babil, vestul Irakului

Hyde se uita pe fereastra biroului său la cerul care se lumina. Se trezise cu două ore înainte de ivirea zorilor și pusese la punct detaliile legate de construcția și securitatea noului șantier care urma să fie amplasat în deșert. De afară auzea zgomotele făcute de camioane și alte vehicule care își ambalau motoarele, gata să o ia din loc. Era pe punctul de a pleca cu ei, dar dr. Harzan îi aruncase chestia asta în brațe, în ultimul moment.

Uneori se simțea ca un recrut necopt, căruia i se repartizau toate misiunile de doi bani, pe care nu le voia nimeni. Cel puțin în armată existase un singur lanț ierarhic, așa că știa cine se află deasupra lui și, prin urmare, din ce parte aveau să i se toarne lături în cap. Își aminti ce îi spusese Fantoma când făcuseră schimbul prin care obținuse relicva.

„Oamenii ăștia s-ar putea să vină aici căutând ceva. Dacă vin, anunță-mă!"

La vremea aceea, se gândise că mai repede va zbura porcul decât îi va cere el Fantomei să-l ajute. Dar, cum „cei trei magi" foloseau toate resursele în deșert, epuizându-le, se gândise să-și calce pe inimă și să acționeze pragmatic. Avea să-l plătească pentru serviciile lui, ca să stabilească o relație de stăpân-servitor, în care el să dețină puterea. La urma urmei, nici nu erau banii lui.

Descuie sertarul de jos al biroului, scoase ziarul și formă numărul scris pe margine. De data aceasta, Fantoma răspunse.

— Ai vești pentru mine?

Hyde dădu din cap, deja epuizat, deși ziua de-abia începuse.

— Ai muri dac-ai spune „bună ziua"?

Fantoma nu zise nimic.

Hyde își ciupi pielea dintre sprâncene, încercând să alunge o migrenă care îi dădea târcoale.

— Bine, să lăsăm amabilitățile, atunci. Oamenii ăia de care vorbeai, cei de care ziceai c-o să vină să caute ceva în deșert... Sunt pe drum.

— Cât de veche e informația?

— E foarte proaspătă, din câte știu eu. Mi s-a cerut să-i găsesc repede și tu ai spus că poți să m-ajuți. Ți-amintești?

Fantoma nu zise nimic.

Hyde continuă să își maseze fruntea.

— Ascultă, dacă ești ocupat...

— Pot să te ajut, zise Fantoma, apoi închise.

88

Nu le luase mult să transforme sala de lectură într-o infirmerie improvizată. Dăduseră mesele la o parte, ca să facă loc pentru patru paturi, iar rafturile, de obicei pline de cărți, erau acum ticsite cu cutii cu siringi, mănuși sterile, măști chirurgicale și sedative puternice. Alt raft era plin cu fâșii de pânză groasă, pregătite ca să imobilizeze pe oricine ar fi avut simptomele a ceea ce toți numeau deja „Lamentația"[1].

Axel bătea încăperea dintr-un capăt în altul, neavând stare din cauza fricii și a frustrării, așezându-se pentru scurtă vreme pe pat și ridicându-se din nou ca să mai dea un tur al camerei. Lui Athanasius îi era milă de el. În calitate de căpitan al gărzilor, era evident că Axel resimte stresul și ofensa acelei încarcerări mai mult decât ceilalți. În plus, văzuse cum ambițiile de o viață îi sunt răpite a doua oară, chiar când era la un pas să și le împlinească. Se gândise cu siguranță că va fi ridicat la rangul de Sanctus, odată cu întoarcerea fratelui Dragan în Citadelă, și se întâmplase nenorocirea asta.

Fratele Malachi făcea față carantinei într-un mod diferit. Stătea la una dintre mesele de lucru, cu chipul scăldat în lumina verzuie a unui monitor, blocând orice stimuli externi, ca să se poată cufunda în muncă. Necunoscute lumii de afară, majoritatea celor câtorva milioane de cărți și documente din bibliotecă fuseseră digitalizate, iar, de peste un an de zile, Malachi și ajutoarele lui le catalogau și le alocau trimiteri la alte materiale de referință. Prin

---

[1] Lamentația (din latinul, *lamentatio*, „plângere") este o cântare religioasă specifică Bisericii Catolice, care conține fragmente din „Plângerile lui Ieremia" (sau „Lamentațiile lui Ieremia"), din Vechiul Testament.

urmare, avea suficient de lucru ca să nu se plictisească ani buni de atunci încolo, cu condiția să rămână conectat la biblioteca lui mult iubită și cruțat de boală.

Athanasius și părintele Thomas se adunaseră în jurul singurului monitor rămas în încăpere, scriindu-și mesaje unul altuia într-un document nou deschis, astfel încât Malachi să nu știe ce vorbesc. Athanasius încheie rezumatul căutării fără succes din osuar cu o întrebare crucială, la care spera că Thomas, creatorul bazei de date din bibliotecă, îl va ajuta să răspundă.

> Poți s-accesezi inventarul bibliotecii imediat după renovarea osuarului și să vezi dacă a fost adăugat ceva?

Părintele Thomas dădu din cap, luă tastatura și începu să scrie. Întâi deschise un jurnal și află datele exacte ale lucrărilor din osuar. Erau trecute în registrul privind lucrările generale de întreținere din urmă cu opt ani. Copie datele într-o fereastră de căutare din catalogul principal și apăsă pe „enter".

Mai multe pagini cu rezultate umplură ecranul.

Athanasius se simți istovit doar uitându-se la ele. Citadela achiziționa cu lăcomie orice publicație, lucrare științifică sau carte care avea vreo legătură oricât de îndepărtată cu Sacramentul. Numărul noilor achiziții – chiar dacă limitau căutarea la primele săptămâni de după lucrările de restaurare – era de câteva mii. Le-ar fi luat ore întregi să le parcurgă – zile, poate – , iar inventarul era departe de a fi detaliat. Athanasius luă din nou tastatura.

> Poți să limitezi căutarea la orice descoperire arheologică, în mod special la ceva cioplit în piatră?

Thomas se întoarse la fereastra de căutare și introduse un șir de coduri care lui Athanasius nu-i spuneau nimic, dar care pentru program însemnau evident ceva. De data aceasta, apărură doar două intrări.

Rezultatele erau prezentate într-un tabel cu patru coloane având un număr unic la stânga, o scurtă descriere a obiectului,

o coloană care prezenta în detaliu provenienţa lui şi o ultimă coloană care arăta unde se află în prezent.

Prima intrare era descrisă drept o tăbliţă din lut cu scriere protocuneiformă şi incorporând simboluri Tau. Provenea din Irak, fusese achiziţionată în numele Citadelei şi în prezent era depozitată în secţiunea babiloniană a bibliotecii, alături de alte câteva mii de obiecte similare, acumulate de-a lungul tot atâtor ani.

Al doilea obiect era învăluit în mai mult mister.

Era descris simplu drept o tăbliţă din piatră cu nişte semne pe ea. Coloana care îi indica provenienţa nu conţinea decât o liniuţă, iar în ultima coloană, cea în care se menţiona unde se află în prezent, apăreau literele ASV, cifra 2 şi o dată de acum trei ani. Athanasius bănui că e o altă formă de jargon informatic, dar, când îi arătă simbolurile prietenului său, acesta ridică din umeri şi dădu din cap, la fel de nedumerit. Thomas aruncă o privire spre silueta cocârjată din celălalt capăt al încăperii.

— Frate Malachi! îl strigă.

Bibliotecarul îşi ridică privirea şocat, de parcă ar fi uitat că se mai află cineva în încăpere.

— Fac nişte teste ale sistemului în baza de date a inventarului şi am dat peste o anomalie. Ai putea să te uiţi şi tu la ea?

Malachi se ridică fără chef de pe scaun şi se apropie de ei cu pas târşâit.

— Care-i problema? întrebă, ţinându-se cât mai departe de ei, de parcă s-ar fi temut să nu se molipsească de Lamentaţie.

— Intrarea asta pare să fi fost coruptă într-un fel. Tu-nţelegi ceva din ea?

Malachi o scrută prin ochelarii săi cu lentile groase şi pufni.

— Nu e coruptă, zise. Liniuţa înseamnă că nu provine din exteriorul muntelui. E foarte probabil să fi fost transferată de la un alt departament al bibliotecii, deci nu există informaţii privind achiziţia.

Thomas încuviinţă.

— Şi codul privind destinaţia?

— Înseamnă că nu mai e aici.

Arătă înspre literele ASV.

— Astea înseamnă *Archivum Secretum Vaticanum*, iar data indică momentul în care obiectul a fost transferat acolo.

Pe Athanasius îl şocă informaţia la fel de mult pe cât îl şocă şi modul în care o spusese Malachi, de parcă n-ar fi fost mare lucru.

— Dar credeam că niciun obiect nu e scos dinăuntrul muntelui!

— E rar, dar se-ntâmplă. De pildă, în secolul trecut au avut loc patru transferuri: toate către Arhiva Secretă a Vaticanului.

— Şi numărul doi, întrebă, arătând spre singura parte pe care Malachi nu o explicase încă, ce reprezintă?

— Identifică funcţia celui care a făcut cererea. Doar clericii de rang înalt de la Vatican pot autoriza transferul de materiale din biblioteca noastră, şi fiecăruia dintre ei i s-a atribuit un număr. Numărul unu se referă la Papă, iar numărul doi este următorul pe scara ierarhică. Acest transfer a fost ordonat de către Cardinalul Secretar de Stat Clementi.

89

Gabriel mai parcursese drumul până la graniță de multe ori, transportând provizii pentru numeroasele proiecte pe care fundația le derula în Irak. Îi povesti lui Liv despre unele dintre ele, despre școlile pe care le construiau și despre mlaștinile pe care le reirigau după ce Saddam Hussein le secase, ca să-i alunge pe arabii care locuiau acolo de câteva mii de ani. Gabriel vorbea și Liv îl asculta, încurajându-l din când în când să continue cu câte o întrebare, în vreme ce se sprijinea de geamul fierbinte al mașinii și urmărea peisajul stâncos și sterp care le trecea prin fața ochilor.

Pe măsură ce se apropiau de graniță, vegetația era tot mai rară și deșertul punea stăpânire peste tot. Peisajul reflecta întocmai senzațiile lui Liv: i se părea că o parte vitală din ea dispărea, fiind înlocuită încetul cu încetul de un praf uscat. La început, își spuse că era un efect secundar al sedativelor, pe care continua să îl resimtă. Dar, pe măsură ce se îndepărtau de Ruina și senzația de gol creștea în ea, începu să-și spună că poate era vorba de altceva. „Două zile", spusese Gabriel. Patruzeci și opt de ore – dintre care vor petrece cel puțin jumătate pe drum, fără să aibă măcar certitudinea că se îndreaptă în direcția bună.

90

Athanasius se ridică din fața stației de lucru, se întinse și traversă încăperea spre ușa de la baie. După discuția cu Malachi, el și părintele Thomas căutaseră în baza de date alte intrări care aveau codul ASV2 în dreptul solicitantului. Descoperiseră astfel că în ultimii trei ani Cardinalul Clementi făcuse *șapte* astfel de cereri – aproape de două ori mai multe decât numărul total al cererilor din secolul trecut –, începând cu primul obiect, despre care Athanasius era acum convins că e Harta Stelară. În plus, era singurul rămas neidentificat. Dintre celelalte șase, patru erau hărți mesopotamiene, iar două erau relatări din Antichitate ale unor călători care pretindeau că descoperiseră adevărata locație a Edenului.

În activitatea sa de cercetare, Athanasius dăduse peste astfel de legende, povești puțin credibile despre copaci ce produc fructe magice și grote umplute cu tezaure de aur și nestemate. Nu le luase niciodată în serios, fiindcă nu i se păruse că ar fi fost mai mult decât niște imagini alegorice sau fantezii iscate de mințile povestitorilor antici. Dar, indiferent ce credea el, Cardinalul Secretar de Stat de la Roma era, se pare, convins de veridicitatea lor.

Un bec se aprinse pâlpâind când Athanasius intră în baie, dând la iveală un șir de chiuvete din piatră în fața cărora se aflau mai multe toalete. Călugărul se îndreptă spre cea mai îndepărtată și închise ușa în urma lui.

Toaleta era o boxă îngustă, având o groapă săpată în pardoseala din piatră, care dădea direct în canalul colector. Într-o parte se găsea o găleată cu apă în care plutea o cană din lemn ce înlocuia sistemul de tragere a apei dintr-o toaletă normală. Ușa nu avea încuietoare, așa că Athanasius se sprijini cu spatele de ea și scoase din buzunar telefonul pe care i-l dăduse Gabriel. Spațiul se lumină în clipa în care călugărul atinse ecranul. Athanasius îl

privi cu atenție, încercând să-și amintească lecția pe care o primise despre cum se trimite un mesaj. Reuși să deschidă un mesaj de testare trimis de Gabriel, apăsă pe *reply* și apoi scrise cu grijă un rezumat al tuturor lucrurilor pe care le aflase, grăbindu-se fiindcă știa că, cu cât lipsea mai mult, cu atât avea să iște bănuieli mai mari, apoi apăsă pe butonul *send.*

Un dreptunghi mic se deschise în mijlocul ecranului: „Mesajul nu poate fi trimis."

Mai încercă o dată, cu același rezultat.

Afară, ușa se deschise și o persoană se îndreptă spre o chiuvetă pe care începu să o umple. Athanasius băgă telefonul la loc în buzunar, știind că lumina ecranului poate să-l dea de gol, și vărsă o cană de apă în groapă înainte de a deschide ușa.

Părintele Thomas se stropea cu apă pe față când el ieși din toaletă. Athanasius profită de ocazie și îi dădu telefonul, cu un gest brusc.

— Nu merge, zise, aruncând o privire neliniștită spre ușă.

Thomas luă aparatul și citi mesajul de eroare.

— N-are semnal, zise. Suntem prea adânc în munte.

Athanasius se dezumflă brusc. Era captiv, în carantină, pentru cel puțin câteva zile, într-un loc pe care el îl alesese, îngropat sub stânca solidă. Trebuia să iasă cumva de acolo, altfel informațiile pe care le descoperise nu aveau să folosească la nimic.

Thomas îi întinse telefonul și Athanasius ridică mâna ca să-l ia, când ușa din spatele lor se trânti de perete.

Axel stătea în prag. O clipă, îi privi țintă pe amândoi, mutându-și privirea de la unul la altul, fără însă să bage de seamă aparatul lucitor pe care îl țineau în mână.

Apoi îi văzură sângele care-i șiroia din nas, chiar în clipa în care chipul i se schimonosi de frică și el căzu în genunchi, scărpinându-și cu violență pielea pe sub sutană.

— Ajutați-mă! bâigui printre hohotele dezlănțuite de plâns. Vă rog, să mă ajute cineva...

91

Liv și Gabriel avură nevoie de opt ore prețioase ca să ajungă la frontiera turco-irakiană, pe drumuri din ce în ce mai proaste. Știură că se apropie când dădură peste primul punct de control militar. Gabriel fu singurul care vorbi cu soldații și aceștia le făcură în scurt timp semn cu mâna să treacă mai departe. Punctul era controlat de armata turcă, îi explică el lui Liv pe când se îndepărtau, și principala lor grijă era PKK-ul – luptătorii kurzi pentru libertate –, și nu fugarii occidentali; la graniță însă, lucrurile aveau să stea altfel. Gabriel îi dădu un pașaport britanic cu coperte de culoare maronie și cu fotografia unei fete blonde care aducea puțin cu Liv, dacă te uitai de la distanță.

— L-am împrumutat de la unul dintre voluntarii noștri, zise, urmărind cum punctul de control dispare în oglinda retrovizoare. Cei de la poliția de frontieră nu se uită niciodată cu prea multă atenție. Fac fotocopii ca să le păstreze la dosar, și eu am făcut deja unele cu o rezoluție suficient de proastă încât să se distingă cu greu imaginea.

Se întinse și o strânse de mână.

— O să fie în regulă. Îți promit!

Cincisprezece minute mai târziu, ajunseră pe culmea unui deal și zăriră punctul de trecere a frontierei de la Silopi, construit pe malul unui râu noroios. Arăta aproape ca o parcare obișnuită din beton, de formă triunghiulară, care se termina abrupt pe malul râului. Când o zări, Liv se gândi că acolo va muri. Un pod pornea din centrul vămii, traversa râul și se oprea pe malul celălalt, într-un complex de clădiri joase de pe partea irakiană: un singur pod, un singur drum și mii de camioane care așteptau să traverseze. Autotrenurile erau parcate pe mai multe rânduri în

apropierea clădirilor poliției de frontieră și în parcări improvizate pe ambele părți ale șoselei principale; șirul sinuos de autovehicule șerpuia de-a lungul pământului sterp, pierzându-se în depărtare, acolo unde îl gâtuia altă aglomerare de mașini înțepenite pe loc. Dacă trebuia să stea la rând, avea să le ia câteva zile să ajungă în Irak, zile pe care ei nu le aveau.

— Nu-ți face griji! zise Gabriel, citindu-i gândurile și starea de spirit. Aia e coada pentru transportul de mărfuri. Noi o să ne așezăm la cea de acolo.

Arătă spre o bandă liberă a șoselei, pe care un Humvee al armatei americane gonea spre un șir de taxiuri. Mașina ieși de pe șosea, ridicând un nor de praf când ocoli vehiculele parcate, și se opri pentru scurt timp în fața barierei, înainte de a prinde din nou viteză ca să traverseze podul spre Irak. Pe malul celălalt al râului se zăreau alte vehicule ale armatei și bărbați cu carabine M4 pe umăr. Soldații stăteau la umbra unui portic care acoperea șoseaua dintr-o parte în alta. Deasupra lor, un banner scris în arabă, cu traducerea engleză dedesubt, le ura vizitatorilor „Bine ați venit în Regiunea Kurdistan din Irak".

— N-o să stăm mult aici, zise Gabriel. Ai încredere în mine, am mai făcut asta de multe ori.

Liv nu era așa de convinsă.

— Ai mai făcut-o cu jumătate din poliția turcă pe urmele tale?

Tânărul îi zâmbi și îi întinse pașaportul său.

— Nu mă caută pe mine, caută un bărbat pe nume Gabriel Mann.

Liv deschise pașaportul și îi văzu chipul deasupra numelui unui necunoscut.

— Cine e David Kinsella?

— Eu sunt, atunci când am nevoie să fiu – totul face parte din viața mea fascinantă de lucrător pentru o organizație umanitară. M-am săturat să tot fiu expulzat din diferite țări pentru că-ncerc s-ajut oamenii pe care guvernul se străduiește din greu să-i persecute. Din păcate, orice regim care vrea să scape de tine are la dispoziție aproape toate mijloacele ca s-o facă. Nu trebuie decât să-ți treacă numele pe o listă de persoane indezirabile

și niciuna dintre metodele normale prin care se poate pătrunde în țara respectivă nu mai funcționează. Așa c-am devenit mai creativ și am încetat să mai joc după reguli. Crede-mă, n-o să fie o problemă să ieșim din Turcia! Ce mă-ngrijorează e ce-o să se-ntâmple după ce ajungem în Irak.

Trecură pe lângă blocul compact de camioane și opriră mașina lângă șirul de taxiuri locale.

— Aici s-ar putea să fim ținuți puțin pe loc, zise Gabriel. Oamenii ăștia câștigă bine ajutând turiștii și călătorii să ocolească birocrația de la trecerea frontierei și nu privesc cu ochi buni niște independenți ca noi, care n-au nevoie de serviciile lor. Am putea să-i rugăm, să vedem dacă ne lasă să trecem în față, dar mă îndoiesc că vreunul dintre ei va fi de acord și nu e în interesul nostru să facem scandal și să atragem atenția asupra noastră.

Liv se uită la taximetriști și la clienții lor, care își așteptau cu toții rândul. Erau în jur de cincisprezece persoane și toți păreau să fi plecat într-o excursie de duminică. Unii vorbeau cu polițiștii de frontieră, alții mâncau, iar majoritatea fumau. Exista chiar și un grup mic ce juca cărți, dar niciunul nu părea să se grăbească prea tare.

— Cum putem să știm câte persoane sunt înaintea noastră?

Gabriel îi arătă o tablă pe care era trecut cu cretă numărul doisprezece.

— Primești un bon de la birou și aștepți să-ți apară numărul pe tablă.

Un val de căldură inundă interiorul mașinii când Gabriel ieși să ia un număr de la bărbatul în uniformă ce stătea în spatele unui geam zgâriat din plastic. Liv se uită pe fereastră, bâțâind din picior de enervare. Nu-și permiteau să aștepte cuminți la coadă. Nu aveau destul timp. Trebuia să ajungă cumva în față, chiar dacă Liv ar fi fost nevoită să-i sărute pe toți șoferii ca să-i convingă să îi lase să treacă. Cercetă oferta de bărbați „bine" din fața ei. Cămăși și haine pătate, umeri păroși. Poate că avea să încerce totuși o abordare diferită. Deschise portiera, ieși în arșița de afară și se îndreptă spre Gabriel.

— Douăzeci şi şase, zise tânărul, arătându-i bonul pe care tocmai îl primise. Va trebui să vorbesc cu câţiva dintre tipii ăştia, să văd dacă nu pot să obţin un loc mai bun la rând.

— Lasă-mă pe mine să-ncerc, zise Liv, luând bonul şi îndreptându-se spre cei patru bărbaţi care jucau cărţi. Ai bani la tine?

— Puţini.

— Dă-mi suficienţi cât să le atrag atenţia tipilor ălora. Şi tradu pentru mine, te rog.

Liv ajunse la butoiul de ulei întors cu fundul în sus, care servea drept masă de jucat cărţi, şi le adresă un zâmbet larg.

— Hei, băieţi! Are cineva dintre voi un număr mai mic decât al meu?

Ridică bonul, în vreme ce Gabriel traducea. Se scotociră toţi prin buzunare şi fiecare scoase bonul pe care îl primise. Deloc surprinzător, toţi aveau numere mai mici. Liv îşi îndreptă zâmbetul cuceritor spre şoferul care avea bonul cu numărul paisprezece, un bărbat scund şi dolofan, cu barbă şi cu ochelari ale căror lentile se înnegreau la soare.

— Ţi-ar plăcea să câştigi nişte bani? îl întrebă.

Chipul bărbatului se întunecă bănuitor când auzi traducerea lui Gabriel.

— Pune jos nişte dinari în valoare de douăzeci de dolari şi mai întreabă-l o dată! zise Liv din colţul buzelor şi cu zâmbetul neşters de pe chip.

La vederea unor bancnote adevărate, bărbatul deveni brusc interesat. Liv scoase trei cărţi din pachet şi i le arătă: un trei de cupă, un şapte de caro şi o regină de pică.

— Tot ce trebuie să faci e să găseşti „duduia", zise Liv, întorcând cărţile şi amestecându-le astfel încât să fie uşor de urmărit. Dacă ghiceşti, primeşti banii! Dacă nu... facem schimb de numere, zise şi ridică bonul cu numărul douăzeci şi şase.

Gabriel explică regulile. Bărbatul tot nu era convins, dar Liv nu se lăsă.

— OK, să-i dăm drumul! Fără miză.

Mai amestecă puţin cărţile.

— Găseşte regina!

Bărbatul ezită, apoi arătă cartea din mijloc. Liv o întoarse și dădu la iveală regina de pică.

— Hei, avem un câștigător!

Îi întinse banii.

— Parcă ziceai că tura asta e fără miză, îi șopti Gabriel.

— Tipul nu pare să se plângă, răspunse ea, cu jumătate de gură. Mai pune niște bani până reușesc să-l conving!

Gabriel o ascultă, în vreme ce Liv mai amestecă o dată cărțile. Din nou, o făcu atât de încet, că regina fu ușor de urmărit.

— Bine, zise. Numărul tău contra banilor mei. Te prinzi?

Bărbatul privea cartea din stânga și ținea strâns în mână banii pe care tocmai îi câștigase. Încuviință și puse bonul cu numărul paisprezece lângă bancnote.

— În regulă. Găsește regina!

Bărbatul arătă cartea la care se uitase. Liv o întoarse. Era trei-ul de cupă. Tânăra adună banii și bonul și ridică din umeri.

— Nu poți să câștigi de fiecare dată, zise. Dar toți primesc un premiu la jocul ăsta.

Îi dădu bonul cu numărul douăzeci și șase și se întoarse repede la mașină.

Zece minute mai târziu, traversau podul și treceau granița.

Gabriel dădu din cap și zâmbi.

— Unde Dumnezeu ai învățat să faci asta?

— În Coney Island. Am scris o serie de reportaje despre escrocheriile clasice din mijlocul străzii, și un șarlatan cu state vechi în branșă mi-a arătat cum se face. După ce o să se termine toate astea, o să-ți arăt și ție!

Gabriel zâmbi și mai tare.

— Ne-am înțeles.

Trecură pe sub un semn care le ura bun-venit în Irak și Gabriel parcă la umbra porticului, pregătit să o ia de la capăt cu funcționarii irakieni de la vamă și de la imigrări. Biroul de pe malul celălalt era aproape identic cu cel de la granița turcă – singura diferență era dată de uniforme. Soldații care păzeau frontiera aici purtau salopete de un verde murdar, cu trese ce înfățișau ramuri de palmier strânse într-o cunună în jurul unei săbii și al unei mitraliere AK-47. În zonă erau și mulți soldați americani.

Gabriel zărise lângă şosea, în spatele clădirilor principale, un mic perimetru împrejmuit, în care se aflau corturi de campanie. Hummer-ul pe care îl văzuseră mai devreme era parcat în faţa uneia dintre clădiri şi alte câteva vehicule sugerau că acolo e staţionat un întreg pluton – cel puţin treizeci de oameni.

Poliţistul de frontieră le studie fotografiile din paşapoarte, le compară cu chipurile lor şi apoi le înapoie documentele. Îşi încheie verificările, ştampilă actele maşinii şi gata.

— Bun-venit în Irak! zise.

Fusese mai uşor decât se aşteptase Liv. Acum nu trebuia decât să mai parcurgă alte câteva sute de kilometri pe unele dintre cele mai periculoase şosele din lume, fără escortă şi fără să ştie exact încotro se îndreaptă, spre un loc care, sperau ei, îi va duce la Edenul din vremuri străvechi. Nu era o misiune cu prea mari şanse de reuşită, dar, chiar şi aşa, lui Liv i se părea că repurtaseră o mică victorie când împinse uşa biroului vămii şi ieşi în soarele orbitor. Atunci dădu cu ochii de „comitetul de primire".

Erau trei, purtând cu toţii salopetele de culoarea fulgilor de ciocolată ale armatei SUA. Doi dintre ei le inspectau maşina, iar al treilea stătea cu faţa la ei, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare.

— Vă rog să-mi arătaţi paşapoartele! zise, cu degetul pe trăgaciul armei pe care o ţinea cu ţeava în jos.

— E vreo problemă?

Gabriel făcu un pas în faţa lui Liv, de parcă astfel ar fi putut să o protejeze de ceea ce se întâmpla.

Soldatul nu zise nimic, doar ţinu în continuare mâna întinsă, aşteptând paşapoartele. Gabriel i le dădu. Bărbatul nu le aruncă nici măcar o privire.

— Urmaţi-mă, vă rog! Trebuie să vă punem nişte întrebări.

92

Fratele Axel era legat de pat şi dezbrăcat până la piele. Gemea şi-şi scărpina cu furie palmele sângerânde, singurul petic de carne pe care putea să-l atingă.

Athanasius, Thomas şi Malachi se aflau în baie, curăţându-şi în tăcere mâinile şi feţele cu săpun antiseptic în chiuvetele din piatră, întrebându-se dacă aceeaşi otravă care îi venise de hac lui Axel îşi croia acum încet drum şi în trupurile lor. Fusese nevoie de toţi trei ca să-l imobilizeze, până când călugărul Apothecaria aflat prin preajmă reuşise să-l calmeze, injectându-i un sedativ puternic.

Ieşiră din baie şi dădură peste fratele Simenon, care venise la auzul veştii că boala a mai făcut o victimă. Era aplecat deasupra pieptului purulent al fratelui Axel şi lua o mostră de fluid din unul dintre abcesele mai mari. Când termină, i-o dădu unui asistent, după care se întoarse spre cei trei, dându-şi jos mănuşile şi masca. Era tras la faţă şi avea o privire lipsită de expresie. Arăta de parcă n-ar mai fi dormit de o lună, deşi de fapt nu trecuseră decât câteva zile.

— Ei bine, cel puţin asta rezolvă o problemă, zise, îndepărtându-se de pat şi îndreptându-se spre celălalt capăt al încăperii, unde se urcă pe un pupitru. Fratele Axel nu e singur, au mai apărut trei cazuri noi de Lamentaţie în ultimele ore, aparent fără legătură cu primele, ceea ce schimbă oarecum datele problemei. Mă-ntrebam unde să-i punem pe aceşti noi pacienţi, ca să-i izolăm. Am putea să-i aducem aici. Ar mai fi loc, dacă mai mutăm din birouri şi transformăm şi a doua sală de lectură în salon de spital. Cum ai spus mai devreme, zise şi făcu un semn cu capul spre Athanasius, sistemul de climatizare cu circuit închis din bibliotecă face din ea o cameră de izolare perfectă.

— Și cu noi cum rămâne? întrebă Malachi, cu ochii în lacrimi, mărițiți de spaimă. O să stăm și noi aici, împărțind aceeași încăpere cu cei infectați?

— Nu văd niciun motiv să vă mai țin aici. Nu mai e necesar să respectați regimul de carantină, având în vedere noile cazuri apărute în ultimele ore. Am recomandat o nouă formă de carantină generală în interiorul muntelui. Din observațiile noastre asupra cazurilor existente, am reușit să identificăm câteva simptome premature. Oricine le prezintă va trebui mutat imediat în camera de izolare. Toți ceilalți ar trebui să se limiteze la zona principală în care-și îndeplinesc îndatoririle, iar deplasările fără un scop precis dintr-o parte în alta a muntelui ar trebui interzise.

— Și fratele Dragan a aprobat planul ăsta?

Simenon dădu din cap.

— Fratele Dragan s-a încuiat în scara interzisă și s-a retras în capela Sacramentului, sfătuindu-i pe toți să se roage pentru salvarea sufletelor.

— Și atunci cine conduce Citadela?

— În momentul ăsta? Nimeni.

Rotițele din mintea lui Athanasius se învârtiră cu repeziciune, procesând noile informații. Se întoarse spre Malachi și Thomas.

— În cazul ăsta, propun ca noi trei să înființăm un consiliu de urgență, ca să ajutăm la punerea în aplicare a sugestiilor fratelui Simenon. Fiecare poate face apel la confreria lui să-și păstreze calmul și putem să punem la punct cu repeziciune sistemul prin care se interzice circulația în interiorul muntelui. Putem să organizăm distribuția hranei către scările principale, ca să nu fie nevoie ca frații noștri să meargă în sălile de mese, iar coridoarele să rămână libere pentru o evacuare de urgență, în caz c-o să apară noi cazuri care trebuie transportate la infirmerie. Doar dacă nu ne pierdem cumpătul putem spera c-o să trecem cu bine peste asta.

Thomas încuviință, iar Simenon se lumină puțin la față, de parcă cineva i-ar fi luat o mare povară de pe umeri.

— Și unde ar trebui să ne stabilim? întrebă Malachi. Eu lucrez în principal de aici, din bibliotecă, iar aceasta e pe punctul de a fi transformată într-un adăpost pentru cei infestați.

Athanasius dădu din cap, de parcă ar fi meditat la problemă, deşi în realitate avea deja răspunsul.

— Am putea să ne mutăm în apartamentul Abatelui, zise. În primul rând, este gol, iar în plus are suficient spaţiu pentru noi trei şi e bine situat pentru a coordona activităţile din tot muntele.

Nu le spuse însă că apartamentul Abatelui, situat pe partea exterioară a muntelui şi dispunând de una dintre puţinele ferestre cu vitralii din Citadelă, care dădea spre oraşul modern de dedesubt, îi oferea cea mai bună şansă de a prinde un semnal pentru telefonul mobil.

93

Cortul militar era dotat cu aer condiționat, dar căldura dinăuntru era îndeajuns de sufocantă ca să o facă pe Liv să se simtă amețită. Soldatul îi conduse pe un coridor de pânză, până în fața unei uși care se zgâlțâi când bătu în ea.

— Da!

Vocea părea ocupată și formală.

Soldatul deschise ușa și se dădu la o parte, lăsându-i să intre.

Înăuntru se găseau o masă de lucru, un laptop militar, un telefon și câteva scaune pliabile din aluminiu. În încăpere se afla un colonel zvelt, ras în cap; creștetul îi lucea, și pielea îi era atât de neagră, că părea de abanos. Stătea la masa de lucru și citea un fax oficial ce conținea două fotografii: a ei și a lui Gabriel. Lui Liv aproape că i se înmuiară genunchii când le văzu.

Soldatul făcu un pas în față și le puse pașapoartele pe masă.

— Mulțumesc, zise colonelul, asta-i tot!

Liv auzi ușa închizându-se și bocancii îndepărtându-se pe coridor. Colonelul le cercetă pașapoartele, apoi ridică în cele din urmă privirea, fixându-l pe Gabriel și dând din cap cu aerul unui părinte dezamăgit.

— Ar fi trebuit să rămâi în armată, zise.

Gabriel dădu din cap, de parcă ar fi fost de acord cu el.

— Și tu ar trebui să-ți pui niște poze în birou. Să-l faci să arate puțin mai primitor.

Un zâmbet larg îi brăzdă chipul colonelului, care se ridică în picioare și-l strivi pe Gabriel într-o îmbrățișare, înainte ca Liv să apuce să înțeleagă ce se petrece. Gabriel se eliberă din strânsoarea ca de urs a colonelului și se întoarse spre ea.

— Liv Adamsen, ți-l prezint pe James Washington. Am făcut împreună antrenamentele de la Forțele Speciale, când el era un simplu căpitan, iar eu, un amărât de infanterist.

— Iar acum sunt colonel în Serviciile de Informații Militare ale Statelor Unite, iar tu ești un civil care a încălcat legea și fuge ca să scape de consecințe. Ce s-a-ntâmplat de lucrurile au luat-o razna în halul ăsta?

Washington trecu înapoi în spatele biroului și îi dădu faxul.

— A venit acum vreo două ore. Are un cod al Departamentului de Securitate Internă, ceea ce-nseamnă că v-ați făcut niște dușmani redutabili.

Gabriel citi rapid faxul și i-l dădu lui Liv. Documentul relua mare parte din informațiile pe care tânăra le auzise la știri, în camera de hotel din New Jersey. Singurul element de noutate o privea pe ea. Conform informării, fusese victima unei răpiri și trebuia să fie găsită de urgență pentru a-și continua un tratament medical nespecificat. Faxul mai conținea și un număr care trebuia apelat dacă cei doi fugari erau prinși sau măcar zăriți pe undeva.

— Ai verificat numărul? întrebă Liv.

— L-am testat, ca să văd de unde provine. E un server „fantomă", care direcționează apelurile în altă parte. Nu-i putem depista locația, dacă asta m-ai întrebat. Dar ideea e că a ajuns pe biroul meu, așa că cei care sunt pe urmele voastre știu că vă-ndreptați în direcția asta.

Gabriel încuviință.

— Ai avut ceva noroc cu arhivele poliției irakiene?

Washington dădu din cap.

— Omul îți dă un deget, și tu îi iei toată mâna.

Scoase un dosar din sertarul de sus al biroului și i-l înmână. Înăuntru se găseau două teancuri de documente în arabă.

— Sunt cópii ale dosarelor poliției secrete a partidului Ba'ath, confiscate în timpul eliberării Bagdadului. S-ar putea să existe mai multe astfel de documente, dar, sincer, nu mi-ai dat prea mult timp. N-a fost ușor să dau de ele și să vă aduc aici. Data viitoare, ai face bine să m-avertizezi din timp!

— O să țin minte, zise Gabriel, răsfoind primul teanc de documente, până găsi un rezumat în engleză, la sfârșit.

Erau mai multe rapoarte ale armatei şi poliţiei – datate 16 septembrie 2000 –, prezentând în detaliu investigaţiile efectuate la locul unui incident care avusese loc în deşertul de lângă Al-Hillah, în provincia Babil. Un şantier arheologic fusese atacat de forţe armate necunoscute, care nu lăsaseră niciun supravieţuitor în urmă. O listă cu douăzeci de nume era ataşată raportului, majoritatea oameni ai locului, dar şi câţiva occidentali. John Mann era primul menţionat. Raportul confirma ceea ce Gabriel crezuse întotdeauna: guvernul irakian nu avusese nicio legătură cu incidentul. Dar dosarul conţinea şi informaţii noi. Cam în acelaşi timp în care avusese loc atacul, o bază militară detectase prin radar semnalul intermitent emis de un aparat de zbor care se deplasa la sud, dinspre frontiera turco-siriană. Viteza şi traiectoria sugerau că e vorba de un elicopter. Aceeaşi aeronavă fusese depistată din nou îndreptându-se spre nord, dinspre locul în care se găsea şantierul, cu circa douăzeci de minute mai târziu, dar condiţiile meteo erau neprielnice şi baza pierduse contactul radar. În raport se trăgea concluzia că fusese o incursiune ostilă a forţelor armate turce, dar nu se specula în ce scop.

Gabriel însă ştia.

Elicopterul fusese probabil plin cu agenţi ai Citadelei, trimişi acolo ca să recupereze relicvele găsite pe şantier şi să nu lase niciun martor în viaţă.

Al doilea teanc de documente arăta că făcuseră o treabă de mântuială.

Existase un supravieţuitor.

Prima pagină era un formular de internare într-un azil psihiatric de la periferia Bagdadului. Era datat la două săptămâni după primul incident. Numele pacientului era Zaid Aziz. Fusese găsit mai mult mort decât viu, rătăcind prin deşert, orbit de soare şi delirând, cu arsuri grave pe braţe şi pe picioare. Le spusese celor care-l salvaseră că supravieţuise atacului unui balaur. Din interogatoriile ulterioare reieşise că era unul dintre muncitorii daţi dispăruţi de pe şantierul de lângă Al-Hillah. Arsurile pe care le suferise corespundeau cu ceea ce găsiseră anchetatorii la faţa locului. Autorii atacului aruncaseră cadavrele unele peste altele, le stropiseră cu kerosen şi le dăduseră foc. Aziz

avea și două răni de glonț, una în braț și alta la cap. În raportul medical se specula că și-ar fi pierdut cunoștința din cauza rănii la cap și ar fi părut astfel mort în ochii celor care-l aruncaseră alături de celelalte cadavre. Arsurile provocate de flăcări îl treziseră probabil, salvându-i astfel viața. Din nefericire, până îl găsiseră, trauma și zilele în care suferise de deshidratare și de febra provocată de septicemia incipientă îi afectaseră deja sănătatea mintală. Dosarul includea mai multe interviuri pe care i le luaseră poliția și medicii psihiatri pe parcursul câtorva ani, dar nimic care să facă lumină asupra incidentului. Aziz rămânea fixat cu obstinație asupra aceleiași halucinații: un balaur scuipând foc pe nări, care se ivise din beznă, și o fantomă ce se înălțase din adâncul pământului și se îndepărtase plutind deasupra deșertului – ceea ce psihiatrii interpretaseră drept o proiecție obscură a lui însuși.

Gabriel citea notițele cu o senzație de frustrare tot mai acută. Era posibil ca bărbatul acela să fi văzut ce i se întâmplase tatălui său, dar toate detaliile despre atac dispăruseră, se pare, din mintea lui zdruncinată. Informațiile mai închideau totodată încă o pistă de investigat. Gabriel sperase că dosarul va confirma că Gărzile Republicane Irakiene fuseseră cele care atacaseră șantierul de lângă Al-Hillah și duseseră relicvele într-unul dintre numeroasele palate ale lui Saddam Hussein. Dacă ar fi fost așa, ar mai fi existat o șansă să le recupereze. Dar dosarul nu făcea decât să confirme ceea ce el știa deja. Obiectul pe care îl găsise tatăl lui se afla acum ferecat în Citadelă.

— Uită-te la dată! zise Liv și îi arătă partea de sus a rezumatului celui mai recent interviu. Convorbirea a avut loc cu mai puțin de șase luni în urmă.

Colonelul Washington dădu din cap, aprobator.

— Mda. O fi el dus cu pluta, dar e clar că are o rezistență de fier. Nu știu dacă eu aș fi supraviețuit doisprezece ani într-un azil de boli mintale al Partidului Ba'ath. Se pare că celorlalți pacienți le e frică de el. La vreun an după ce a fost internat, i-a dat foc unui tip din celula alăturată, care a ars de viu. Nimeni nu și-a dat seama cum a reușit. Ceilalți pacienți cred că a căpătat

o parte dintre puterile balaurului. Aşa că nimeni nu se pune cu el – nici măcar infirmierii.

Colonelul se uită la ceas.

— Nu-mi place să vă grăbesc, dar ce planuri aveţi pentru restul sejurului în această minunată ţară?

— Vrem să ajungem la Al-Hillah.

— V-aţi pierdut minţile?! Doi civili occidentali fără escortă, defilând în văzul lumii pe autostrada 9, într-un jeep alb strălucitor?! Nici n-o să treceţi bine de Mosul, c-o să fiţi ucişi sau răpiţi – sau ambele. Nu, mă tem că va trebui să vă cer să mă-nsoţiţi la Centrul de Comandă din Bagdad. La ora paisprezece vine un elicopter să mă ia şi cred că trebuie să vă duc cu mine ca să-mi continui interogatoriul... Înainte de a-mi da seama, spre ruşinea mea, că nu sunteţi cei pe care-i căutăm şi de a fi nevoit să vă las să plecaţi. Ce faceţi după asta e treaba voastră!

Îi întinse lui Gabriel un carneţel şi un creion.

— Înainte de a înapoia dosarele, poate o să vrei să-ţi notezi adresa casei ăleia de nebuni din Bagdad, în caz că n-o să ştii încotro s-o iei. Sunt sigur că domnul Aziz ar fi bucuros de vizită. Îmi imaginez că nu primeşte prea multe.

94

Hyde ieşi din clădirea principală, în căldura dogoritoare a zilei.

— Acolo! zise Tariq, arătând înspre est, undeva dincolo de turla de foraj.

Mijind ochii, ca să-i apere de soarele puternic, Hyde zări norul de praf ce se ridica la orizont. Furtunile de nisip erau un pericol permanent în deşert. Puteau apărea de nicăieri, preschimbând ziua în noapte în doar câteva secunde. În plus, provocau mai multe pagube echipamentelor decât gloanţele sau bombele, aşa că el îşi petrecea mai mult timp încercând să le anticipeze şi să se păzească de ele decât de posibilii atacatori, sabotori sau răpitori.

Se îndreptă grăbit spre gardul din partea estică şi urcă în turnul de control. Dacă nu reacţionau rapid, întreaga activitate a taberei putea fi blocată de furtuna de nisip, săptămâni întregi. În cazul în care nisipul ar fi pătruns într-un motor, de pildă, acesta ar fi trebuit dezasamblat, curăţat şi reasamblat pentru a fi repus în stare de funcţionare. Armele se blocau dacă praful ajungea să le înfunde sistemul de ungere. Aparatele electronice făceau scurtcircuit dacă granulele microscopice de nisip ajungeau în circuite. Până şi oamenii puteau orbi temporar din cauza particulelor minuscule purtate de praf, care le intrau în ochi şi le zgâriau cornea. Încă unul dintre multele motive pentru care Hyde ura atât de mult ţara aceea.

Când ajunse în vârful turnului, duse binoclul la ochi şi cercetă coloana de praf. Ca un mic munte ce se urnise din loc, aceasta se ridica din ţărână de parcă pământul ar fi început să clocotească. Deocamdată era destul de mică şi la o distanţă sigură, dar era

limpede că se îndrepta înspre ei. Dacă nu se va risipi sau nu își va schimba direcția, vor fi nevoiți să oprească activitatea până când pericolul va fi trecut. Întreruperile costau bani și timp și singurul motiv pentru care Hyde acceptase slujba aceea era procentul din profit care i se oferise. Până în acel moment, acesta echivala cu zero virgulă cinci la sută din nimic.

Hyde se uită la mâneca de vânt de lângă heliport. Vântul bătea dinspre nord-vest, iar furtuna venea dinspre est. Poate că masele de aer din direcții contrare se vor întâlni într-un punct pe traseu și o vor devia, astfel încât să-i ocolească – sau poate că nici măcar nu era o furtună de nisip.

Mijind ochii prin binoclu și concentrându-se asupra marginii coloanei de praf ca să încerce să discearnă mai multe detalii, zări o pată albă scăpărând pentru scurtă vreme, apoi încă una. Zâmbi. Avusese dreptate. Nu era o urgie, era doar Fantoma, călărind alături de o armată de bărbați care-l flancau de o parte și de alta. Beduinii utilizau întotdeauna formația aceea când înaintau cu viteză. Astfel se asigurau că respiră cu toții aer curat, nefiind nevoiți să inhaleze praful ridicat de copitele cailor din față. Era și o tactică de intimidare eficientă, fiindcă norul de praf pe care-l stârneau îi făcea să pară mai numeroși.

Hyde îi urmări apropiindu-se. Călăreții erau acum vizibili cu ochiul liber, ca niște puncte albe la marginea norului de praf, aducând cu dinții mărunți și ascuțiți ai unui animal uriaș. Erau aproape treizeci de bărbați, înveșmântați în *dishdasha* albe și cu *keffiyeh*-urile ascunzându-le chipul. Lui Hyde îi trecu prin minte că asistă la o scenă aproape neschimbată de mii de ani: caii, călăreții, până și veșmintele rămăseseră aceleași de-a lungul istoriei. Doar armele se schimbaseră.

Hyde auzea acum și tropotul copitelor; și mai auzea ceva, un zgomot care spinteca văzduhul, tot mai aproape. Se întoarse și, într-o clipită, cuprinse cu privirea întreaga istorie a conflictelor armate din deșert. Un elicopter militar zbura la altitudine joasă și se îndrepta țintă spre ei. Soldatul care făcea de pază în turn își îndreptă mitraliera M60 spre aparatul de zbor, dar Hyde ridică mâna, făcându-i semn să se oprească, și le ordonă

același lucru prin stație gardienilor din restul posturilor de control. Elicopterul hurui pe deasupra lor și se înclină brusc, apoi plană înainte de a ateriza în heliportul din partea cealaltă a complexului. Călăreții ajunseră în fața gardului de sârmă ghimpată în același timp.

Hyde coborî din turnul de control și se îndreptă într-acolo, ca să-i salute pe nou-veniți. Văzu cum unul dintre călăreți se desprinde de ceilalți și pornește spre poarta principală. Hyde îi făcu semn cu mâna gardianului să-l lase să intre, apoi își continuă drumul înspre elicopter.

Era un aparat de zbor Bell AH-1W Super Cobra, sau ceea ce infanteriștii marini numeau „cel mai mortal șarpe din lume". Elicopterul era dotat cu rachete Hellfire și avea o mitralieră montată la bord, pe care pilotul o manevra cu ajutorul sistemului integrat de ochire din cască. Era suficient să își îndrepte privirea într-o direcție, și gloanțele îl urmau, câte zece pe secundă, făcând un zgomot infernal, de parcă ar fi sfâșiat cerul în bucățele. La bordul aeronavei se găseau și instrumente Forward-Looking Infra-Red (FLIR) de ultimă generație, capabile să detecteze radiațiile termice dintr-o varietate de surse. Trupele terestre au învățat să nu-și mai spele uniformele cu detergenți disponibili în comerț, fiindcă aditivii care dau strălucire culorilor îi fac pur și simplu să lucească în întuneric. Elicopterul Cobra era un împrumut de la o divizie aeropurtată din împrejurimi, ca urmare a unei cereri mai vechi pe care o făcuse Hyde și a unor sfori pe care le trăseseră angajatorii lui. Ușa laterală se deschise când se apropie el și un blond uriaș se ridică cu dificultate de pe scaunul din spate, încovoindu-se din cauza tavanului jos, și coborî să facă cunoștință cu Hyde.

— Eu sunt Dick, zise tipul, întinzându-i mâna și aruncându-i un zâmbet rece, care aducea mai degrabă cu o provocare.

Era cu peste treizeci de centimetri mai înalt decât Hyde și probabil cântărea cu vreo patruzeci și cinci de kilograme mai mult.

— Am venit să iau fata și s-o duc înapoi, după ce va fi *re-cu-pe-ra-tă*.

— Hyde, răspunse el, luându-i mâna și angajându-se într-o scurtă înfruntare în care cel care-i strivea mâna celuilalt câștiga și pe care, dacă era să fie sincer cu el însuși, o pierdu. Tipul era un monstru. Iar acum el era șeful.

Uriașul îi dădu drumul mâinii și ridică privirea chiar în clipa în care călărețul descălecă și își dădu *keffiyeh*-ul de pe față.

— Aștepți o armată? întrebă Fantoma, arătând cu bărbia spre elicopterul cu motorul pornit.

— E mai bine să fii prudent, răspunse Hyde, care în ziua aceea nu avea chef de ironiile lui obișnuite. Poate localiza ținta și o poate ucide înainte ca ea să aibă habar că a fost reperată.

Fantoma cercetă elicopterul de sus până jos, apoi se întoarse spre Hyde și zâmbi.

— Pe mine nu m-a localizat niciodată. Eu aș zice să-mi împart călăreții în grupuri de recunoaștere. „Libelula" ta poate acoperi zona de est, în vreme ce noi o să căutăm în partea de vest a deșertului. E ceva acolo de care ar trebui să știm – ceva care vă aparține, dar nu apare pe nicio hartă?

Hyde se uită în ochii spălăciți ai bărbatului, înțelegând din tonul vocii că acesta cunoaște deja răspunsul.

— Au mai rămas niște lucrări de excavare neterminate, la forajele de explorare, la vreo douăzeci, treizeci de kilometri de aici. Există și o tabără mai mică, un pic mai departe, cu câteva corturi temporare și pază permanentă. O s-o recunoașteți când o să dați de ea. Gardienii au fost instruiți să se apere în mod agresiv. O să-i avertizez c-o să fiți prin zonă, dar, în locul vostru, nu m-aș apropia prea tare!

— Pare serios. Poate c-ați găsit ceva valoros acolo.

— Poate.

Hyde se întoarse și i-l prezentă pe uriaș, în parte ca să schimbe subiectul și în parte ca să-l supună pe Fantomă aceloraşi cazne prin care tocmai trecuse și el. Îi urmări pe cei doi bărbați strângându-și mâinile. Fantoma nici nu clipi. Privi țintă în ochii uriașului și îl făcu să se aplece încet, până când chipurile le ajunseră la același nivel.

— Trebuie să te acoperi cu ceva, îi zise, cu vocea lui hârșâită, care-ți făcea pielea de găină. Aici, o persoană cu un ten așa de deschis ca al tău se poate arde ușor.

Apoi dădu drumul mâinii și se întoarse la oamenii lui și la caii lor.

95
Bagdad

Azilul era situat la periferia sudică a orașului, izolat la capătul unei străzi. Semăna mai degrabă cu o închisoare de maximă securitate lăsată în paragină decât cu un spital. Sârma ghimpată împrejmuia acoperișul plat, de formă dreptunghiulară, al clădirii din beton, un strat gros de praf acoperea fiecare centimetru pătrat și, la prima vedere, spitalul părea pustiu. Doar când trecură prin fața lui cu mașina, Liv zări câteva siluete mișcându-se în umbră – ca niște spectre ce nu-i scăpau din ochi din spatele ecranului de praf.

Washington îi însoțea. Le spusese că are treabă în acea parte a orașului, dar Gabriel se îndoia. Se bucura însă să îl aibă alături. Datorită poziției sale și comportamentului rigid de militar, le luase mai puțin de zece minute să primească permisiunea de a pătrunde în azil. Cu promisiunea că se va întoarce peste o oră să îi ia de acolo, colonelul plecă la întâlnirea lui dubioasă, lăsându-i pe Liv și pe Gabriel să-l urmeze pe un bărbat într-o salopetă albă pe coridoarele din beton mirosind a urină, a fecale și a disperare. Câte un ventilator agățat de tavan se învârtea leneș deasupra lor, îndeajuns cât să amestece miasmele, dar nu suficient ca să răcească aerul.

Înaintau în tăcere. Coridoarele și celulele arătau din ce în ce mai jalnic, pe măsură ce pătrundeau tot mai adânc în clădirea sufocantă. Era evident că lunga ședere a lui Aziz Zaid în acel ospiciu nu-i asigurase niciun privilegiu. Mai coborâră un etaj, și puțina lumină naturală de care se bucuraseră până atunci dispăru cu totul. Singura sursă de lumină era un șir de becuri ce pâlpâiau slab, pe care le aprinsese paznicul, odată ajuns în capătul scărilor. Pacienții de aici – dacă „pacienți“ era cuvântul potrivit

pentru ei – își petreceau, după câte se părea, mare parte din timp în beznă, singuri cu nebunia și cu demonii lor. Paznicul se opri la mijlocul coridorului și arătă spre ultima celulă de pe stânga, acolo unde nu prea ajungea lumina.

— Aziz, zise, de parcă i-ar fi scuipat numele.

Apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, nepărând să dorească să petreacă acolo jos mai mult timp decât era necesar. Cei doi îi ascultară bocancii scârțâind în sus pe scări și rămaseră singuri cu restul bărbaților, în întuneric. „Pacienții" auziseră și ei zgomotul și subsolul se umplu în scurtă vreme de foșnete neliniștite și chicote obscene, ce alunecau prin beznă în direcția lor. Gabriel se întoarse spre Liv, dorindu-și să n-o fi adus acolo, dar ea îi zâmbi și îl luă de mână.

În clipa aceea, coridorul se umplu de zgomote infernale.

Rămaseră țintuiți locului câteva secunde, agățându-se unul de celălalt, în vreme ce tumultul glasurilor îi înghițea și zăbrelele se zgâlțâiau violent de-a lungul coridorului. Se auzi o bufnitură puternică în apropiere când un bărbat se repezi din fundul celulei și se izbi de gratiile de la ușă, spărgându-și capul și împroșcând un jet de sânge din tăietura adâncă. Vizavi, un altul își lăsase pantalonii în vine și se lovea violent cu șoldurile de gratii, iar penisul său, plin de răni și de cicatrice de la abuzurile precedente, se legăna obscen, în vreme ce bărbatul gemea de durere și de plăcere. Gabriel și Liv nu observară când silueta din spatele lor, încovrigată pe podea, se ridică brusc, până în clipa în care un țipăt neomenesc spintecă bezna și îi amuți instantaneu pe locatarii azilului de nebuni, care se grăbiră să-și reia locurile în cele mai întunecate colțuri ale celulelor.

Gabriel se întoarse în direcția din care venea urletul și dădu cu ochii de un bărbat subțire ca o așchie, care-l urmărea din spatele gratiilor. Era gol de la brâu în sus, iar partea dreaptă a bustului îi era acoperită de cicatrice groase, aducând mai degrabă cu niște solzi decât cu o bucată de piele. Platoșa de solzi îi acoperea și brațul, până la mâna ca o gheară, urca de-a lungul gâtului și pe ceafa pe care nu creștea niciun fir de păr și îi întindea pielea de pe chip, lăsându-l cu o expresie veșnic întrebătoare.

Emana și un miros, specific și tulburător în același timp, dată fiind povestea lui: era mirosul de fum.

— Zaid Aziz, zise Gabriel, ducându-și mâna dreaptă la inimă și înclinându-și capul în semn de respect. Numele meu este...

— John! exclamă creatura, pe un ton ce aducea a uimire.

Gura i se schimonosi într-un zâmbet ce se preschimba într-un rânjet în colțul gurii, acolo unde pielea îi era arsă.

— John Mann.

Făcu un pas în lumină. Ochiul drept îi era alb și orb, iar cel stâng îi cerceta cu nesaț chipul lui Gabriel.

Tânărul înfruntă privirea curioasă, simțind presiunea constantă a mâinii lui Liv ca pe un colac de salvare, care-l ajuta să nu-și piardă mințile.

— Dar te-am văzut murind!

Glasul lui Aziz era răgușit, fiindcă nu vorbea prea des, iar mușchii distruși din jurul gurii făceau ca engleza lui să sune ciudat de oficială.

— Am murit, zise Gabriel, intrând în joc ca să se folosească de relația de încredere pe care tatăl lui se putea să o fi format cu bărbatul. Acum m-am întors din morți și-i caut pe cei care ne-au făcut asta. Vreau să mă răzbun.

Chipul bărbatului se schimonosi într-un alt zâmbet-rânjet. Apoi, deveni suspicios și se apropie de gratii.

— În cazul ăsta, trebuie să ucizi balaurul, șopti.

— Da, îi răspunse Gabriel. Povestește-mi despre balaur!

Aziz se înfioră și se ghemui pe podea, privind în sus cu ochiul sticlos, de parcă s-ar fi uitat din nou la ultimul lucru pe care îl zărise înainte de a-și pierde vederea.

— Mai întâi l-am auzit, ții minte? Urletul din deșert, pe urmă zbaterea din aripi.

— Cum arăta?

Aziz bătu din picior și îl fulgeră cu privirea.

— Dar l-ai VĂZUT! strigă, cu furia celui care le repeta același lucru de doisprezece ani unor oameni care nu erau dispuși să-l creadă. Să nu cumva să spui și *tu* că n-a existat.! Ceilalți sunt niște proști, dar *tu* ai fost acolo! *Tu* l-ai văzut!

Chipul îi clocotea de furie, care se topi treptat, lăsând locul confuziei. Ridică mâna dreaptă, ca o gheară, și își frecă cu încheietura jupuită pielea moale de deasupra ochiului lipsit de vedere.

— Nu, zise, amintindu-și mai multe. Tu erai jos, pe șantier, când a sosit balaurul. Erai în peștera care adăpostea biblioteca.

— Povestește-mi despre bibliotecă! Ce-am găsit acolo?

— Atât de multe comori! Ar trebui să-ți amintești! zise și se lovi cu degetul la tâmplă. Eu îmi amintesc. Îmi amintesc tot! Uneori, încearcă să-mi fure amintirile, cu lovituri de pumni și de picioare. Uneori încearcă să mi le fure cu șocuri electrice. Dar eu țin bine de ele. Și-mi amintesc!

— Spune-mi ce-ți amintești! Balaurul i-a omorât pe toți?

Aziz dădu din cap.

— Nu balaurul a adus moartea, ci diavolii albi, zămisliți din burta lui. Ei au adus focul și urgia. Ei ne-au doborât și au incendiat totul. Corturile. Mașinile. Oamenii. Unul dintre ai noștri ne-a trădat. M-am ascuns de balaur și l-am văzut arătându-le celorlalți diavoli unde să caute. El a fost cel care i-a dus în peștera unde erai tu. El a fost cel care te-a ucis.

— Ai văzut cine era?

— Era un diavol alb, ca ei.

— Un occidental?

Aziz dădu din cap.

— O fantomă. Toți erau fantome. Numai fantomele pot călări balaurul. Fantoma a intrat în peșteră, a scos niște cutii și a început să i le dea balaurului să le înghită, jefuind comoara pe care o găsiserăm noi. Pe urmă pământul s-a zguduit și peștera a dispărut. Tu n-ai mai ieșit de acolo. Un diavol alb m-a văzut și m-a lovit, doborându-mă.

Își duse din nou mâna la tâmplă.

— Focul m-a trezit după ce balaurul plecase. Nisipul a alungat focul. Deșertul m-a salvat, uite...

Întinse brațul. Sub piele avea încrustate pietricele și fire de nisip.

— Sunt parte din țărână, și țărâna e parte din mine. Pământ ești și în pământ te vei întoarce.

— Şi după ce-ai stins focul, ce-ai făcut?

Aziz dădu din cap.

— Toţi erau morţi. Totul era cuprins de flăcări. M-am temut că focul o să m-atingă din nou. M-am temut că balaurul o să se-ntoarcă, aşa c-am fugit. Am fugit în deşert. Dar balaurul ştie că sunt în viaţă. Vrea să mă termine, o simt!

Făcu un pas în faţă şi se prinse de gratii.

— Găseşte balaurul, John Mann! Ucide-l pentru mine, ca să scap din locul ăsta! Numai tu poţi să-mblânzeşti acum balaurul, fiindcă şi tu eşti o fantomă.

96

Athanasius se afla în baia personală a Abatelui, cu spatele la ușă și cu chipul iluminat de ecranul telefonului mobil. Îl auzea pe fratele Thomas vorbind cu Malachi în încăperea alăturată, ridicând tonul și încercând să-i distragă atenția, ca să nu observe dispariția șambelanului.

Deschise e-mailul și apăsă pe *send*. De data aceasta nu primi niciun mesaj de eroare. Totuși, îl urmări până când ecranul se făcu negru, apoi îl atinse din nou, ca să fie sigur. Screensaver-ul revenise pe ecran, înfățișând fotografia Profeției în Oglindă. Încă de când i-o arătase Gabriel prima dată în întunericul din osuar, se gândise la înțelesul posibil al ultimelor rânduri.

Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului într-o lună lunară
Căci altfel Cheia va pieri, Pământul se va despica
Și molima îl va cotropi, aducând sfârșitul lumii

Molima.

Așa îi spusese Fratele Grădinar bolii, atunci când apăruse prima dată în livadă, iar acum altă maladie bântuia pe coridoarele din adâncul muntelui și îi dobora pe călugări unul câte unul. Un cutremur zguduise deja muntele: nu era oare un semn că Pământul începe să se despice?

Toate acestea sugerau că profeția e adevărată, ceea ce însemna că cel mai bun mod de a împiedica răspândirea bolii era să o ajute pe fată să-și găsească drumul înapoi acasă, în Grădina Raiului. Și totuși, fratele Dragan credea că doar readucerea

Sacramentului în capela din care fusese eliberat va tămădui muntele. Călugărul Sanctus încerca să o aducă pe fată acolo. Poate că *el* era balaurul pomenit în profeție și focul credințelor lui habotnice era cel care trebuia stins. Athanasius trebuia să-i vorbească. Poate că, dacă îi va arăta Profeția în Oglindă, îl va convinge de înțelepciunea ei.

Fratele Thomas încă se mai certa cu Malachi, când Athanasius dădu buzna afară din baie și țâșni ca un arc spre biroul Abatelui, care se afla în partea opusă a încăperii.

— Trebuie să vorbim cu Dragan! zise, deschizând sertarul de sus, acolo unde Abatele ținea cheia de la scările interzise. Cred că știu leacul pentru Lamentație!

Abatele era unul dintre cei doi călugări din Citadelă căruia îi era îngăduit să pătrundă atât în secțiunea superioară, cu acces restricționat, a muntelui, cât și în părțile inferioare, unde locuiau călugării de rând. Celălalt monah care se bucura de aceste privilegii era Prelatul. Dragan se aventurase în secțiunea interzisă folosind scara Prelatului; Athanasius intenționa acum să facă același lucru, urcând pe scara Abatelui. Luă cheia și se îndreptă spre dormitor.

Un pat imens din lemn, acoperit cu țesături groase care să-i țină de cald celui ce se odihnea în el, ocupa mare parte din spațiu. Singurul obiect din încăpere, în afara patului, era o tapițerie având semnul Tau brodat pe ea cu fir verde. Athanasius o dădu la o parte și în spatele ei se ivi o ușă ascunsă în perete.

— Ce faci? strigă Malachi în urma lui. N-ai voie să treci de ușa aia!

Athanasius se întoarse spre el, vărsându-și toată frustrarea și tot stresul din ultimele săptămâni în cuvintele pe care i le adresă:

— Ce importanță are? Ai văzut cu ochii tăi că nu e nimic acolo! Indiferent care a fost secretul de care ne-am legat trecutul, acesta a dispărut! Am fi niște proști dacă ne-am amaneta și viitorul, mizând pe el. Fratele Dragan se agață de o himeră, una periculoasă, care ne-ar putea ucide pe toți.

Răsuci cheia în încuietoare și păși peste pragul ușii.

— Trebuie să-l găsesc şi să-l conving că, pentru binele nostru, al tuturor, trebuie să renunţe.

Malachi făcu un pas în faţă, dând să-l oprească, dar i-o luă înainte Athanasius. Trânti uşa în urma lui şi o încuie, astfel încât nimeni să nu-l poată urmări sau să încerce să i se pună în cale.

97

Îl găsiră pe Washington așteptându-i când ieșiră din infernul sufocant al azilului. Urcară în jeepul răcoros – Gabriel în față, Liv în spate – și mașina porni fără ca ei să scoată o vorbă.

— A fost chiar așa de rău, hm? întrebă Washington după ce parcurseră câțiva kilometri în tăcere.

Gabriel clătină din cap, încercând încă să-i dea de capăt straniei povești pe care o auzise.

— Nu știu, tipul mi s-a părut destul de lucid. Cred că spune adevărul, sau ceea ce crede el că e adevărul. Ne-a povestit că un balaur a distrus tabăra și că o fantomă l-a ucis pe tata. Sunt sigur că sunt termeni abstracți sau metaforici pentru altceva, dar arsurile lui sunt cât se poate de reale, iar experiențele prin care a trecut au fost atât de traumatizante, că i-au luat mințile.

Washington tăcu o clipă.

— A spus că pe tatăl tău l-a ucis „o fantomă", sau „Fantoma"?

Gabriel privi străzile albite de lumina nemiloasă a soarelui, încercând să-și amintească.

— A spus „o fantomă", răspunse Liv.

Washington se încruntă.

— Există un rebel – nu reprezintă o amenințare prea mare, așa că nu e în topul priorităților noastre – care ne-a cauzat ceva probleme în trecut. I se spune Ash'abah – Fantoma.

— Și mai e prin zonă?

— O, da! E aici de-o veșnicie. E un *fedai* de modă veche, ca la carte, care luptă cu orice cotropitor pentru libertatea țării sale. Se pare c-a fost un junghi și în coasta fostului regim, așa că trebuie să-i acordăm respectul cuvenit. Mulți localnici îl văd ca pe un soi de Robin Hood, de-aia ne e mai greu să strângem informații

despre el sau să-i localizăm baza. Cei mai buni insurgenți se ascund de obicei în deșert. Majoritatea rapoartelor privind acțiunile Fantomei provin de la sud de aici, din provincia Babil.

— Din preajma localității Al-Hillah.

— Exact. Mai trebuie spus și că face comerț cu relicve, pe care le vinde pe piața neagră pentru sume mari de bani. Dar nu le oferă spre vânzare decât organizațiilor creștine care dispun de finanțări importante, sau, din când în când, muzeelor. Unii cred că face asta fiindcă de fapt și el e creștin, familia sa trăgându-se din timpurile biblice, înainte ca islamul să-i fi alungat pe slujitorii lui Hristos.

— Ai idee unde am putea să dăm de el?

Washington ridică din umeri.

— Nu prea. Nu degeaba i se spune Fantoma. Localnicii par să-l privească cu un amestec de teamă și respect. Mulți cred că e chiar o fantomă. Se zice că are o cicatrice mare pe gât și o voce ciudată, care seamănă cu sunetul făcut de o bucată de șmirghel frecată de o piatră. Dacă el e cel care l-a trădat pe tatăl tău, te-aș sfătui să fii prudent. E un personaj destul de important în zonă – are legături cu oameni sus-puși –, iar tu nu ești decât un străin într-o țară străină, care n-are habar cum o să ajungă acolo unde și-a propus. Din fericire pentru tine, zise Washington și trase pe dreapta, arătând spre un jeep parcat în curtea din față a unui atelier auto dărăpănat, se pare că și tu ai prieteni influenți. L-am închiriat prin intermediul uneia dintre corporațiile-„fantomă" cu care lucrăm. Ne sunt foarte utile, având în vedere genul de activitate pe care-l desfășurăm. În plus, nu prea se leagă nimeni de cheltuieli. Mașina e pe numele tău, sau de fapt pe numele din pașaportul fals cu care călătorești. Consideră-l un cadou tardiv de despărțire de la Unchiul Sam[1], pentru munca grea pe care ai depus-o și pentru dățile în care te-ai trezit devreme.

Gabriel se întoarse spre el, aruncându-i o privire plină de înțelesuri.

---

[1] Poreclă dată guvernului Statelor Unite ale Americii.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să mă-mbrățișezi ca un civil pămpălău, Mann! Știu c-a trecut o vreme de când ai plecat din armată, dar asta nu-i o scuză ca să te-nmoi acum.

Liv se aplecă, de pe bancheta din spate, și îl sărută ușor pe obraz.

— Mulțumesc, zise.

Washington zâmbi.

— De la tine, însă, accept un asemenea tratament cât e ziua de lungă.

Se întoarse spre Gabriel, cu chipul din nou sever.

— Dar tu mă dezamăgești, soldat, chiar mă dezamăgești!

Peste nici zece minute, Gabriel și Liv intrară cu mașina pe asfaltul prăfos al șoselei și o luară spre sud, înspre ieșirea din oraș. Trebuiseră să semneze un teanc întreg de hârtii, prin care firma care le închiria mașina își declina răspunderea în cazul daunelor provocate de explozibili sau de arme de calibru mic, dar, în rest, nu întâmpinaseră niciun obstacol. Washington își luase rămas-bun de la ei ca un tată emoționat, le dăduse trusa sa de supraviețuire în deșert, arma automată de serviciu, un încărcător de rezervă și le ținuse o prelegere despre cum să nu pornească niciodată la drum dimineața devreme, fiindcă șoselele sunt acoperite cu mine antipersonal proaspăt amplasate.

Gabriel traversă periferia Bagdadului, privind neliniștit prin parbriz primele semne ale apusului care făcea ca cerul să se întunece la răsărit. Merseră în tăcere, știind amândoi că se îndreaptă spre un deșert ostil, având doar o idee extrem de vagă despre ceea ce căutau. Mergeau spre un loc bântuit de balauri și de fantome și știau amândoi că noaptea care se lăsa era ultima pe care o mai au de trăit.

Odată cu ivirea zorilor, totul avea să se sfârșească – într-un fel sau în altul.

98

Arkadian stătea într-un internet café aglomerat de pe Bulevardul de Est. După ce primise e-mailul din interiorul Citadelei, își rezervase două ore la un calculator ieftin și anonim și se pusese pe treabă. Devenea limpede, și asta foarte repede, că Arhivele Secrete ale Vaticanului nu erau numite „secrete“ degeaba. Nu puteai să cauți pur și simplu o pagină web și să-i consulți conținutul. Nu puteai să obții accesul, nici măcar unul limitat, fără a trece mai întâi printr-un proces anevoios și complex, menit să te descurajeze – îți prezentai recomandările și solicitai un text anume, solicitare care era apoi analizată de un grup de episcopi ce se întruneau doar o dată pe lună, și abia după aceea, poate, ți se acorda o oră într-o sală de lectură pentru a studia documentul înainte ca acesta să se facă din nou nevăzut în întunericul uscat din arhive. Arkadian fusese nevoit să se dea drept cercetător, folosindu-se de identitatea unui prieten care preda la Universitatea din Ruina, doar pentru a putea accesa site-ul. Astfel, putuse cel puțin să deducă că exista o întreagă secțiune dedicată hărților antice în arhivă, dar nu găsise nicio informație despre ele. Mesajul lui Athanasius îi furnizase datele precise la care fuseseră transferate documentele, dar, fără alte detalii, era imposibil să găsească vreun material de referință. Frustrat, tastă „Imago Astrum“ în fereastra de căutare și apăsă pe *enter*. Accesul la site îi fu blocat imediat, și orice încercare de a-l accesa din nou fu zadarnică.

Căută apoi informații despre individul care solicitase transferul. Dacă găsea ceva despre el pe care să-l poată folosi pentru a-l constrânge, poate că avea să-l facă să-i dezvăluie ce relicve rechiziționase și care era semnificația acestora.

Auzise despre Cardinalul Clementi şi îl recunoscu în clipa în care îi zări fotografia într-un ziar: un bărbat dolofan, cu părul cărunt, înveşmântat într-o robă albă de cardinal, dând mâna cu Cancelarul Germaniei. Articolul îl descria drept un reformator al Bisericii, „eminenţa cenuşie" din spatele recent alesului Papă. Alte câteva articole pe care le consultă Arkadian spuneau mai mult sau mai puţin acelaşi lucru. Făceau portretul unui bărbat care îşi asumase misiunea de a repune Biserica în centrul evenimentelor mondiale. Judecând după calibrul politicienilor în compania cărora fusese fotografiat, se părea că reuşise: iată-l, rozaliu şi tot numai un zâmbet, dând mâna cu prim-ministrul englez, cu preşedintele Franţei, cu preşedintele Statelor Unite. Comentatorii politici erau cu toţii de acord că acceptarea lui cu atâta uşurinţă la masa marilor puteri se datora unui singur lucru: banii. După decenii întregi de proastă gestionare şi de scandaluri, Cardinalul Clementi reuşise, se pare, să însănătoşească finanţele Bisericii, aproape peste noapte. Şi acest lucru, mai mult decât orice altceva, îi trezi bănuielile lui Arkadian.

După aproape douăzeci de ani în care înotase cu dificultate prin apele tulburi ale condiţiei umane, Arkadian ştia că banii sunt rădăcina aproape tuturor relelor. Se comiteau şi crime pasionale, fără doar şi poate, dar mai rar decât lăsau să se creadă emisiunile de televiziune şi serialele poliţiste. Experienţa îl învăţase că, dacă vrei să prinzi un criminal, în nouă cazuri din zece este suficient să mergi pe urma banilor: era un clişeu, dar unul cât se poate de adevărat.

Compară datele la care fusese rechiziţionată relicva cu ştirile din ziare. Toate cele care vorbeau despre îmbunătăţirea situaţiei financiare a Bisericii apăruseră după transfer. Înainte de acesta, Cardinalul de-abia dacă era menţionat în vreo ştire, iar relatările privind situaţia economică a Bisericii erau sumbre. Ceva important, care schimbase datele problemei, se petrecuse între timp, cu o viteză uluitoare.

Arkadian accesă site-ul securizat al Interpolului şi tastă o serie de coduri ca să ajungă la registrul societăţilor comerciale. Acesta conţinea informaţii cu privire la toate companiile înregistrate în Europa, inclusiv declaraţiile lor de venit şi numele

directorilor. Una dintre principalele probleme cu care se confruntau cei care făceau afaceri lucrative, dar ilegale, era cum să cheltuiască sumele mari de bani câștigate fără să atragă atenția. Cea mai populară metodă de spălare a banilor era să-i introduci în registrele unei societăți comerciale legitime, și tocmai de aceea Interpolul crease acea bază de date.

Arkadian tastă „Clementi" în fereastra de căutare. Pe ecran apărură sute de rezultate.

Datorită poziției sale și a portofoliului important de investiții al Bisericii, Clementi avea legături cu numeroase companii din întreaga lume. Arkadian se puse pe treabă, cercetându-le în căutarea vreunei activități care ar fi putut genera venituri atât de mari încât să scoată din faliment o organizație de dimensiunile Bisericii Catolice. Dacă legendele erau adevărate și relicva era într-adevăr o hartă care indica locul unde fuseseră ascunse niște comori fabuloase, atunci cel mai evident mod de a-i mușamaliza descoperirea ar fi fost o operațiune de forare în căutarea unor zăcăminte de aur. Un tezaur din Antichitate ar fi fost greu de preschimbat în bani gheață, dar, dacă ai pretinde că ai dat de aur și l-ai topi în lingouri, ți-ai rezolva instantaneu problema. O mină de aur ar fi oferit totodată și pretextul perfect pentru obținerea licențelor de exploatare, precum și pentru achiziționarea echipamentelor de forare și de topire a mineralelor. Atâta doar că nu exista nicio mină de aur.

Arkadian verifică declarațiile de venit ale tuturor companiilor, căutând ceva suficient de profitabil încât să explice brusca îmbunătățire a situației financiare a Bisericii. Din nou, nu găsi nimic. După căutări care durară mai mult de o oră, singura societate comercială pe care o depistase drept posibil candidat era o întreprindere de forare în domeniul petrolier.

Pe hârtie, socotelile păreau greșite. Compania avea pierderi uriașe și fora într-o zonă care fusese explorată anterior, fără să se fi găsit niciun zăcământ. Dar, dintre toate companiile de pe listă, era singura care putea fora în mod legal în zonă și, mai ales, se afla în locul potrivit. Sediul Dragonfields SPA era la Vatican, dar firma avea birouri și la Bagdad și o tabără care opera sub licență în deșertul sirian. Licența prevedea coordonate terestre

ce delimitau fâşia întinsă de pustietate pe care compania o putea prăda în linişte.

Arkadian deschise aplicaţia Google Earth, introduse coordonatele şi, un minut mai târziu, se trezi privind un petic maroniu, în care nu părea să fie nimic. Focaliză imaginea până când zări un drum, se deplasă apoi cu cursorul spre est, de-a lungul lui, şi dădu în cele din urmă peste o reţea de clădiri răsfirate, de culoarea nisipului. Imaginea se stabiliză şi Arkadian se abţinu cu greu să nu ridice pumnul, a victorie, când numele localităţii învecinate apăru pe hartă. Era Al-Hillah.

99

Liv şi Gabriel găsiră şantierul unde murise John Mann, chiar în momentul în care luna se ivea deasupra liniei orizontului şi vântul prindea să se înteţească. Era situat la circa zece kilometri de localitatea Al-Hillah, dincolo de grămezile uriaşe de cărămizi, singurele vestigii rămase în picioare din cetatea antică Babilon.

O garnizoană americană era staţionată acum acolo, campată la umbra măreţelor ziduri de odinioară în şiruri de corturi vremelnice, aşezate în jurul unei bucăţi de pământ care văzuse pe vremuri procesiunea triumfală a Regelui Nabucodonosor şi care, mai recent, fusese netezită de buldozere, ca să facă loc escadrilei de elicoptere Apache şi Cobra. Echipa de la sol se grăbea să ancoreze aparatele de zbor cu cabluri de siguranţă, atunci când Liv şi Gabriel trecură prin dreptul lor, şi să înveleasca nacelele cu huse din pânză groasă, ca să le apere de vremea ce se înrăutăţea. Gabriel băgă de seamă, dar nu zise nimic. Indiferent cât de proaste aveau să fie condiţiile meteo, ei nu aveau de ales decât să-şi continue drumul.

La câţiva kilometri mai încolo, pe şoseaua principală, dăduseră peste o cărare făcută de păstorii de capre, ce o lua spre nord, prin deşert, şi o urmaseră până când sistemul de navigaţie prin satelit al jeepului îl anunţase pe Gabriel că a ajuns în cele din urmă în locul în care tatăl lui îşi pierduse viaţa. Tânărul învăţase pe de rost coordonatele şantierului cu doisprezece ani înainte şi ştiuse încă de pe atunci că va ajunge acolo într-o zi; de multe ori, şi le repetase în minte, ca pe o mantră sau ca pe un descântec care să menţină vie amintirea tatălui său.

Gabriel opri motorul şi coborî din maşină, scrutând întinderea plată a deşertului. Nu putea spune cu certitudine la ce se

aşteptase, dar cu siguranţă nu la asta. Nu se zărea niciun mormânt care să marcheze locul în care fusese şantierul odinioară, nicio construcţie care să stea mărturie că acolo se mai aflase vreodată ceva în afară de stânci şi de nisip.

Se întrebase adeseori cum se va simţi când va ajunge în cele din urmă acolo. Se gândise că acea călătorie îl va ajuta să înţeleagă şi să îşi depăşească furia şi senzaţia de abandon pe care le resimţise în cea mai mare parte a vieţii lui de adult. Dar acum, că se afla acolo, nu simţea nimic. Dacă era să-l ajute la ceva, acea experienţă îi arăta încă o dată cât de lipsit de mijloace şi de neputincios este în faţa cursului nemilos al evenimentelor. Tatăl lui murise acolo, iar el nu fusese de faţă ca să-l salveze. Acum se afla el acolo, cu o altă persoană care trebuia salvată, dar nu avea habar cum să facă asta.

Auzi portiera jeepului deschizându-se în spatele lui şi se întoarse, ca Liv să nu vadă lacrimile ce i se adunaseră în colţul ochilor. Nu voia ca ea să-i arate o compasiune pe care n-o merita. Dăduse greş o dată şi avea să dea greş din nou.

Dar, în loc să vină lângă el, Liv se îndepărtă, urcând pe malul *wadi*-ului[1] spre un loc din zare, urmărind cu ochii stelele de pe cer.

— Liv? o strigă, dar ea nu-i răspunse.

Nu se opri din mers, cu ochii aţintiţi pe cer.

— Liv!

Gabriel făcu câţiva paşi şi îi tăie calea, prinzând-o de umeri ca să o scoată din starea de transă.

Tânăra clipi şi îl privi de parcă tocmai ar fi fost trezită cu brutalitate din somn.

— Unde te duci?

Ea îi arătă un şir de stele ca un şarpe, atârnând jos la orizont.

— Balaurul, zise. Mergeam pe urmele balaurului.

Gabriel urmări cu privirea linia braţului ei întins şi recunoscu constelaţia pe care i-o arăta. Liv avea dreptate: era Draco, constelaţia Dragonului, sau a Balaurului. Balaurul apărea, se pare,

---

[1] „Râu secat" (în arabă, în original).

peste tot: în profeție, în povestea nebunului despre uciderea tatălui său, iar acum pe cer.

— Să ne-ntoarcem la jeep! zise, conștient că se făcuse mai frig și că Liv începuse să tremure. Putem urmări balaurul cu mașina. O s-ajungem mai repede!

— Încolo! zise ea, arătând din nou spre cer.

— Mergem în ce direcție vrei tu, îi răspunse Gabriel, ducând-o cu blândețe înspre mașină.

O pierdea, simțea asta. Lucrurile prevestite în profeție se adevereau, unul câte unul.

Pe când o ajuta să urce pe scaunul din dreapta șoferului, auzi un sunet, ca un ciripit de pasăre în noapte. Se urcă la volan și trânti portiera, ca să împiedice vântul să pătrundă în mașină. Sunetul venea de la telefonul său și Gabriel verifică identitatea apelantului înainte de a răspunde. Era Arkadian.

— Cred c-am găsit ceva, zise acesta, înainte ca Gabriel să apuce să spună ceva.

Detectivul îi povesti ce aflase despre compania de explorare petrolieră numită Dragonfields, după care îi furniză coordonatele geografice. Gabriel le introduse direct în sistemul de navigație, pe care îl programă să calculeze traseul.

„Alt dragon, alt balaur", își spuse Gabriel. „Coincidență sau destin?"

Când GPS-ul termină de calculat, îi furniză și răspunsul la întrebare. O săgeată de pe ecran îi arăta direcția pe care o indicau coordonatele, identică cu cea spre care se îndreptase Liv.

Câmpul petrolifer se găsea la mai puțin de treizeci de kilometri distanță, undeva în mijlocul deșertului sirian, un loc în care ajungeai urmând constelația Balaurului.

100

Lui Athanasius nu-i plăcuse niciodată întunericul. Când își pusese viața în slujba Domnului și li se alăturase celorlalți călugări din Citadelă, nu-i trecuse prin minte că se condamnă în același timp la o existență cufundată în beznă, departe de lumina zilei. Tunelurile fuseseră mult îmbunătățite de când venise el acolo, iar lumina electrică era utilizată aproape peste tot, dar secțiunea superioară interzisă, prin care el înainta acum, poticnindu-se, nu se schimbase aproape deloc în ultimele veacuri. În graba lui de a ajunge acolo, nu luase cu el o făclie, așa că era nevoit să se folosească de lumina ecranului telefonului mobil ca să își găsească drumul. I se păru simbolic că fotografia strălucitoare a profeției îi luminează calea spre singurul om care încerca să-i împiedice ducerea la bun sfârșit.

Ajunse în secțiunea superioară, fără suflare și lac de sudoare de la efort, și își lipi ecranul telefonului de piept, ca să-i blocheze lumina. O clipă, nu mai văzu nimic, dar apoi, pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, zări o lumină pâlpâind slab, undeva, în față. Venea din unul dintre tunelurile mai mici din stânga lui, nu cel care ducea la capela Sacramentului, așa cum se așteptase. Urmări raza subțire de lumină, acoperindu-și în continuare telefonul și pipăind zidurile ca să-și găsească drumul, până ajunse la un coridor prăfuit, presărat cu grămezi de moloz, ce lăsau să se înțeleagă că nu prea se ocupase nimeni de el de multă vreme. Lumina venea de la o ușă întredeschisă aflată undeva la jumătatea coridorului. Se simțea și o adiere proaspătă, revigorantă după aerul închis de pe scări, care îl atrăgea spre ușă.

Sursa luminii era o torță plasată într-o firidă din perete. Flacăra pâlpâia în bătaia aerului nopții, ce pătrundea printr-un

crenel săpat în zid. Athanasius crezuse că se află în centrul muntelui. Nu-i trecuse prin minte că, cu cât va urca, muntele se va îngusta şi el se va apropia de marginea lui, nu de centru.

Dragan stătea în faţa crăpăturii din zid, cu spatele la uşă. La început, Athanasius crezu că se roagă, dar, în clipa în care călugărul se întoarse, zări telefonul pe care-l ţinea strâns în mâna înnegrită, ca o piele tăbăcită de animal.

— Ce faci? întrebă Athanasius, dându-şi seama, fiindcă şi el făcuse asta, de ce se aşezase călugărul în faţa crenelului.

Dragan rânji şi duse mâna liberă la crucifixul din lemn, de forma literei T, îndesat la cingătoare. Îl scoase şi îl deschise, dând la iveală pumnalul ceremonial ascuns în el, şi se repezi spre Athanasius. Athanasius se feri, înşfăcă torţa aprinsă din perete şi o ţinu în faţa lui, împiedicându-l să se apropie. Dragan îşi recăpătă echilibrul şi izbi uşa cu piciorul, închizând-o şi ferecând încăperea. Cei doi bărbaţi se mişcau în cerc, unul în jurul celuilalt, măsurându-şi forţele, conştienţi că doar unul dintre ei va pleca de acolo în viaţă.

— Încerc să-ndrept toate lucrurile pe care le-ai stricat tu, readucând Sacramentul în Citadelă, zise Dragan. Din clipa în care a fost îndepărtat, totul a început să moară: întâi călugării Sancti, apoi grădina, iar acum şi ceilalţi. Chiar şi tu o să te molipseşti de Lamentaţie. Să nu crezi c-o să fii cruţat! Încerc să-ţi salvez şi ţie viaţa făcând asta.

— Şi cu fata cum rămâne, cu viaţa ei? E un sacrificiu acceptabil?

Dragan pufni.

— Biblia e plină de sacrificii făcute în numele unui bine superior! Iisus Însuşi Şi-a sacrificat viaţa.

— Iisus Şi-a dat viaţa pentru binele tuturor.

— Iar readucerea Sacramentului în Citadelă o să facă acelaşi lucru. Priveşte în jur: cutremure, boli... Uită-te la mine!

Îşi ridică mâneca sutanei şi dădu la iveală braţul slăbit, cu pielea înnegrită.

— Toate s-au întâmplat după ce Sacramentul a fost eliberat.

— Nu e adevărat! Cutremure au existat dintotdeauna. Foamete, secetă, epidemii au existat dintotdeauna. Ferecarea unei

fete nevinovate într-o cruce medievală ţintuită cu cuie pentru a ţine captiv spiritul divin pe care-l poartă în ea nu e un lucru la care noi, ca oameni ai Domnului, ar trebui să fim părtaşi! Indiferent de preţul pe care trebuie să-l plătim pentru asta! Am citit Biblia eretică. Cunosc adevărata istorie a Sacramentului şi cunosc adevărata istorie a muntelui.

Întinse telefonul, pe ecranul căruia se vedea fotografia Profeţiei în Oglindă, şi îl puse jos, între ei.

— Ştiu că tu crezi în ceea ce faci. Dar mai există o cale. Avem şansa să-ndreptăm lucrurile. Citeşte ce scrie acolo şi-o să-nţelegi singur!

Dragan făcu un pas în faţă şi luă telefonul.

Athanasius îl urmări cum citeşte cuvintele Profeţiei în Oglindă.

— Avem şansa să restabilim echilibrul în lume, dar nu repetând greşelile din trecut.

Dragan dădu din cap.

— Te-nşeli. Profeţia nu face decât să dovedească înţelepciunea a ceea ce-ncerc eu să fac. Dacă fata poartă Sacramentul înlăuntrul ei, atunci *aceasta* este casa ei!

Începu să se scarpine prin sutană.

— Fata trebuie să se-ntoarcă aici, altfel oricum o să moară!

Scărpinatul deveni din ce în ce mai frenetic, iar glasul i se preschimbă într-un hohot sfâşietor.

— Şi-o să murim toţi odată cu ea! urlă, în vreme ce se scărpina tot mai înnebunit, iar Lamentaţia punea stăpânire pe el cu aceeaşi repeziciune şi forţă cu care îi lovise şi pe cei care îi căzuseră victime până atunci.

101

Gabriel reușise să parcurgă douăzeci din cei treizeci de kilometri care îi despărțeau de tabăra companiei Dragonfields, când îi lovi *Shamal*-ul[1]. Simțise vântul întețindu-se, izbind jeepul cu rafale tot mai puternice, dar nu zări vârtejul de praf, până când acesta nu înghiți stelele de deasupra, iar farurile mașinii luminară dintr-odată un zid de nisip ce se năpustea spre ei, rostogolindu-se cu repeziciune de-a lungul malului râului secat.

Câteva clipe mai târziu, fură învăluiți de șuieratul moale ca o șoaptă al milioanelor de particule de praf ce începură să se frece de caroseria mașinii. Liv își îndreptă spatele, reacționând la sunete și la încărcătura electrostatică pe care o simțiră dintr-odată, înfiorându-le părul pe brațe și făcând aerul din jur să scânteieze.

— E-n regulă, zise Gabriel, punând palma peste mâna ei și simțind un mic șoc electric când îi atinse pielea. Aproape am ajuns.

Șuieratul se întețea pe măsură ce praful din aer devenea tot mai dens. Gabriel se chinuia să vadă ceva, fiindcă farurile acoperite cu nisip proiectau doar o rază de lumină spectrală în fața jeepului. Încetini, mașina mai mult târându-se acum, dar tot se izbea de pietrele pe care până atunci reușise să le vadă din timp și să le ocolească. Verifică ecranul GPS-ului. Curbura ușoară a albiei *wadi*-ului îi făcuse să se întoarcă din drum și acum o luau în direcția greșită.

— Va trebui să ne oprim! zise el. Uită-te pe geam și vezi dacă găsești vreun loc în care să ne adăpostim! N-o să stăm mult, îți promit! Doar până trece grosul furtunii.

---

[1] Vânt puternic, care bate de la nord la vest și stârnește furtuni de nisip în deșert.

Mai înaintară câteva sute de metri, croindu-şi cu greu drum prin norul orbitor de praf, tresărind de fiecare dată când o altă piatră se lovea de bara de protecţie sau zgâria partea de jos a maşinii. Gabriel ştia că, dacă s-ar fi oprit într-un loc deschis, neprotejat, firele microscopice de nisip şi-ar fi găsit drumul spre motorul jeepului, riscând să-l blocheze. Până şi cel mai şubred adăpost ar fi minimalizat pagubele. Continuară să se târască, ascultând vântul care vuia şi şuieratul prafului, întrerupt din când în când de scrâşnetul pietricelelor ce se izbeau de maşină, purtate de o rafală mai puternică.

— Acolo!

Liv îi arătă o porţiune întunecată de pe malul râului, ce se întrezărea pe fereastra ei, prin aerul înceţoşat de particulele de nisip. Gabriel trase de volan şi îndreptă maşina într-acolo. Farurile se scuturară de praf îndeajuns cât să lumineze şi să scoată la iveală pereţii netezi ai unei peşteri destul de mari. Intră cu jeepul în peşteră, cât de adânc îi îngădui tavanul a cărui înălţime scădea la un moment dat, nepermiţându-le să mai înainteze. Jumătatea din spate a maşinii rămase afară, dar cel puţin motorul era protejat. Mai bine de atât nu se putea, în condiţiile date. Gabriel opri motorul, ca să nu umple peştera cu gaze de eşapament, şi stinse farurile, ca să nu consume bateria.

Cu motorul stins, urletul furtunii părea să se audă şi mai tare. Liv întinse mâna pe bancheta din spate şi căută trusa de supravieţuire în deşert pe care le-o dăduse Washington. Înăuntru găsi o lanternă mică Maglite, folosită la citirea hărţilor şi la semnalizare, şi o răsuci, ca să o aprindă. Îi răsuci complet partea de sus, până când raza dirijată într-un fascicul se preschimbă într-o lumină difuză şi blândă ca de veioză.

— Haide, zise, trăgând de baierele rucsacului în care se afla trusa de supravieţuire şi trecându-şi-le peste umăr, să mergem să vedem cât de adâncă e peştera! Aerul dinăuntru o să fie mai uşor de respirat.

Gabriel o urmă, minunându-se de capacitatea ei de a nu-şi pierde cumpătul în nicio situaţie. Ea îşi încolăci braţul în jurul braţului lui, după care porniră amândoi în întuneric.

Ca multe dintre peşterile ce brăzdau solul de rocă moale de sub deşert, şi cea pe care o găsiseră era mai mare decât păruse la

prima vedere. Şerpuia prin canale tăiate de şuvoaiele de apă în vremuri demult apuse, când pământurile din zonă fuseseră bogate şi fertile. Cu cât pătrundeau mai adânc în ea, cu atât mugetul furtunii se auzea tot mai slab, până când dispăru cu totul şi fu înlocuit de scrâşnetul pietrişului pe care călcau şi de propria lor respiraţie lovindu-se de pereţi şi revenind înapoi la ei ca o şoaptă. Efectul acesta de ecou îi amintea lui Liv de şoaptele ce năvăleau înlăuntrul ei, de şoaptele Sacramentului, pe care nu le mai auzise de când ieşiseră din Bagdad. Senzaţia încântătoare de lejeritate pe care o aduceau cu ele dispăruse şi ea, iar Liv se temea de ce ar fi putut să însemne asta. Până atunci, evitase să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi dus la bun sfârşit profeţia, dar acum, când le mai rămăsese atât de puţin timp şi natura le era potrivnică, trebuia să înfrunte realitatea. Cuvintele profeţiei erau cât se poate de limpezi: dacă nu găseau Edenul până se crăpa de ziuă, Liv avea să moară.

Poate că fusese nesăbuită crezând că poate să le ţină singură piept acelor legi de neclintit ale universului. Ştiuse întotdeauna că va muri într-o zi, la fel cum ştiuse că lumea se va sfârşi. Cu timpul, tot ce e verde şi plin de viaţă sfârşeşte preschimbat în ţărână. Aşa merg lucrurile: totul trebuie să moară, totul trebuie să aibă un sfârşit. Iar locul acela era la fel de bun ca oricare altul.

Se opri din mers şi braţul i se desprinse de cel al lui Gabriel când se lăsă pe vine şi pipăi cu palmele stânca netedă. Gabriel îngenunche lângă ea.

— Te simţi bine?

Liv îi zâmbi.

— Vreau să mă odihnesc. N-are rost să mergem mai departe.

Gabriel aruncă o privire peste umăr, spre peştera ce se întindea în spatele lor.

— Bănuiesc că nu.

Se întinse lângă ea şi scoase o pătură termică din trusa de supravieţuire. O acoperi pe Liv şi îi puse rucsacul sub cap.

Ea îi urmărea chipul împietrit şi concentrat, şi întinse mâna ca să-l atingă.

— Am vrut să zic că n-are rost să mai continuăm călătoria. S-a terminat. Chiar dacă furtuna s-ar opri acum, nu ştim dacă

mergem în direcția bună, sau cât de departe suntem de locul în care trebuie s-ajungem.

— E la doar zece kilometri de aici. GPS-ul o să ne ducă direct acolo.

— Unde? Într-un loc despre care doar bănuim c-ar avea o legătură cu povestea asta?

Gabriel deschise gura ca să zică ceva, apoi se opri și se uită în altă parte. Liv îi simți dezamăgirea și durerea, care radiau din el ca un val de căldură. Înțelese că nu va renunța niciodată. Își pierduse toată familia încercând să ducă la îndeplinire înșiruirea de evenimente profetice și simțea povara responsabilității probabil mai mult decât ea, care purta Sacramentul înlăuntrul ei. Singurul ei regret, dacă avea să moară, era că nu petrecuse mai mult timp în compania acelui tânăr puternic și bun. Pierduseră amândoi atât de multe în scurtul timp în care fuseseră împreună, și împărtășiseră atât de multe, încât i se părea că o întreagă viață ieșită din comun fusese distilată și redusă la doar câteva săptămâni. Iar acum, timpul pe care îl mai aveau de petrecut unul în preajma celuilalt se apropia de sfârșit.

Se ridică în capul oaselor și îi luă chipul în mâini, întorcându-l spre ea și zărindu-i lacrimile de pe obraji. Se aplecă și i le sărută, simțind pe buze gustul sărat al tristeții lui. Îl privi drept în ochi.

— Nu e vina ta, zise. Ai făcut tot ce-ai putut ca să mă protejezi. Nimeni n-ar fi putut să facă mai mult! Și m-am simțit mai în siguranță cu tine în astea două săptămâni, în ciuda amenințării constante cu moartea, decât m-am simțit în toată viața mea de până acum. Tu ai făcut asta pentru mine – și o să te iubesc întotdeauna pentru asta!

Apoi se aplecă și îl sărută pe gură. Aerul încărcat cu electricitate din jur scânteie când el o sărută la rândul lui. Își smulseră hainele unul celuilalt, cu mâini grăbite și flămânde, fără să se desprindă nicio clipă din încleștarea sărutului, fiindcă se temeau de ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi despărțit.

VI

„Și alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununi împărătești.
Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. Și balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naște."

Apocalipsa, 12:3-4

102

Furtuna se mai potolise, când Fantoma părăsi tabăra, călare în fruntea oamenilor lui. Praful îngroșa în continuare aerul și înconjura cu un nimb luna palidă și joasă pe cerul murdar al nopții. Două vehicule blindate, în care se aflau soldați din forțele de securitate, veneau în urma călăreților. Hyde se afla la volanul unuia dintre camioane, iar Dick stătea lângă el, umplând scaunul cu silueta lui imensă. Din cauza întunericului, la care se adăuga praful din aer, era dificil să discerni ceva, dar ochii de beduini ai Fantomei și ai oamenilor lui vedeau suficient de bine ca să se poată orienta, drept care ei conduceau coloana. Tot unul dintre călăreții Fantomei, plecat în recunoaștere, fusese cel care zărise lucirea slabă a farurilor unui vehicul ce traversa deșertul undeva înspre sud, chiar înainte ca norul de nisip să mături pământul și să șteargă orice urmă de pe suprafața lui.

Hyde se bucura că Fantoma li se alăturase. Dacă intrușii erau teroriștii pe care-i căutau, spera că vor opune o oarecare rezistență armată și că dobitocul cu ochi ciudați și cu voce de șmirghel se va alege, cine știe, cu vreun glonț rătăcit. Poate glonțul va pleca chiar din carabina M4 a lui Hyde: s-au întâmplat lucruri și mai stranii în focul luptei.

Când ajunseră la gura *wadi*-ului secat, praful se subțiase îndeajuns ca stelele să reapară pe cer și orizontul să redevină vizibil la nord. Fantoma opri caravana și se îndreptă călare spre vehiculul lui Hyde.

— Ar trebui să ne lași să mergem singuri, zise, cu o voce la fel de uscată ca aerul deșertului. Transportoarele fac atâta zgomot, c-o să trezească și morții! Probabil că ne-au auzit deja și acum își încarcă puștile și aliniază grenadele.

Hyde se uită la cărarea care ducea la *wadi*. Era prea îngustă ca vehiculele lor să se deplaseze pe ea în siguranță. Puteau fi prinși ușor într-o ambuscadă, cu prea puțin spațiu de manevră la dispoziție. Chiar și așa, nu avea de gând să-l lase pe Fantoma să plece singur într-o zonă în care nu-l putea supraveghea.

— Vin cu voi! zise blondul uriaș, deschizând ușa și coborând din camion.

Fantoma îl măsură din cap până-n picioare.

— Nu cred c-o să vrea cineva să-ți împrumute calul lui. Probabil că l-ai ucide doar urcându-te în șa.

Dick cercetă șirul de călăreți.

— Ăsta, zise, arătând spre cel mai robust dintre cai.

Fantoma îi făcu un semn cu capul bărbatului care-l călărea și acesta se dădu jos din șa, fără prea mult entuziasm, și îi dădu blondului hățurile.

— Mulțumesc, zise Dick, urcând pe cal cu o grație surprinzătoare. Indiferent ce se-ntâmplă, fata trebuie cruțată! Instrucțiunile mele sunt clare.

— Și cu bărbatul cum rămâne? întrebă Fantoma.

— N-are decât să crape, din partea mea! zise Dick, dând pinteni calului și pornind spre gura *wadi*-ului. Fata e singurul lucru care contează.

103

Gabriel și Liv stăteau întinși pe podeaua peșterii, cu degetele împletite, cu brațele atingându-li-se, cu capetele atât de apropiate, că își auzeau unul altuia respirația. Întunericul era atât de adânc, că le era ușor să-și imagineze că se află undeva foarte departe, plutind în spațiu, desprinși din această lume. Era un gând așa de atrăgător, că niciunul dintre ei nu se mișcă și nu rosti o vorbă vreme îndelungată, agățându-se cât mai mult posibil de acea stare, înainte ca lumea reală să dea din nou buzna peste ei.

Gabriel era în picioare și pregătit să riposteze în clipa în care auzi sunetul.

Venea dinspre intrarea în peșteră. Ceva solid lovea caroseria mașinii, ușor, dar suficient de tare ca sunetul să ajungă până la ei. Putea fi o piatră desprinsă din tavan, care să fi lovit mașina în cădere, dar instinctele lui Gabriel îi spuneau că nu despre asta e vorba. Pipăind în întuneric, își găsi haina aruncată pe jos și scoase din ea pistolul pe care i-l împrumutase Washington – un Glock de 9 mm, cu o magazie de 17 cartușe. Se lăsă pe vine și o porni spre intrarea în peșteră, cu spatele lipit de perete, cu pistolul ațintit în față.

Pumnul îl nimeri drept în stomac, atât de rapid și de puternic, că avu senzația că fusese lovit cu o lopată. Încercă să reacționeze, dar organismul i se replia deja, din lipsă de oxigen. O lovitură de cot îi strivi fruntea, făcându-l să scape pistolul din mână.

Apoi se aprinse o lanternă.

— Salut, din nou, zise Dick, scoțându-și ochelarii cu infraroșii pentru vedere pe timp de noapte. Mă mai ții minte?

Gabriel încercă să se miște, dar era paralizat de durerea pe care i-o provocase lovitura brutală. Întoarse capul și se uită la

Liv. Un alt bărbat stătea aplecat peste ea, înveşmântat în hainele pe care le poartă nomazii în deşert şi care-i atârnau largi pe lângă trup, cu chipul ascuns de ochelarii de protecţie împotriva nisipului şi de *keffiyeh*-ul care-l făcea să pară mai degrabă un extraterestru decât un pământean. Avea o mitralieră AK-47 trecută peste umăr şi un pistol în mână, îndreptat spre Liv. Gabriel întinse mâna spre tânără, dar un picior uriaş îl izbi în coaste şi îl aruncă pe spate, de unde privi neputincios în sus, la matahala care rânjea satisfăcută, ţinând în mână pistolul Glock pe care el îl scăpase.

— De data asta nu mai aveţi unde să fugiţi, zise uriaşul.

Pistolul arăta uşor ridicol, ca o jucărie în mâna lui imensă. Gabriel urmări cum degetul mare, supradimensionat al uriaşului mângâie culata pistolului şi îşi dădu seama că va muri în curând.

„Pistoalele Glock n-au siguranţa pe culată", se gândi, recunoscător în mod bizar pentru greşeala călăului său, care-i acorda încă o jumătate de secundă preţioasă de viaţă. Se mai uită o ultimă oară la Liv şi zâmbi.

În acea clipă, o împuşcătură bubui în spaţiul închis din peşteră.

Hyde auzi împuşcătura răsunând de-a lungul albiei râului secat şi pierzându-se apoi în deşert. Câţiva cai nechezară, apoi se făcu linişte. Rămase în alertă, încercând să mai depisteze alte sunete, alte împuşcături care ar fi sugerat că atacul nu mergea cum plănuiseră, sau că fusese întâmpinat cu o rezistenţă armată. Dar nu se mai auzi nimic, doar foşnetul vântului care-şi pierdea din intensitate.

Se simţi puţin dezamăgit. Unica împuşcătură pe care o auzise însemna că Gabriel Mann e mort şi că fata a fost prinsă. Totul se terminase înainte să fi început cu adevărat. Porni motorul şi îndreptă camionul înspre albia *wadi*-ului, fără să se mai teamă că va fi prins într-o ambuscadă. Acum nu-şi mai dorea decât să o ia pe fată şi să se întoarcă în tabără.

104

Dick se clătină. Ochiul său drept se transformase într-o masă diformă de vase de sânge sparte atunci când glonțul îi intrase prin tâmplă și făcuse să explodeze totul în urma lui. Stătu așa o clipă, de parcă un fir invizibil l-ar fi ținut agățat de tavan, apoi începu să se prăbușească. Gabriel se rostogoli într-o parte, cu o secundă înainte ca uriașul să atingă pământul. De acolo de unde stătea, de lângă Liv, *fedai*-ul își ținea încă pistolul îndreptat spre locul în care se aflase Dick. Băgă arma în teacă și întinse mâna ca s-o ajute pe fată.

— Repede! zise. Trebuie să plecăm înainte să vină ceilalți!

Vocea lui zgârie aerul – „ca niște pietre care se freacă unele de altele".

Gabriel făcu o mișcare, dând să se ridice, și luă pistolul lui Washington din mâna uriașului mort, îndreptându-l spre Fantomă.

— Nu te apropia de ea!

Lentilele bizare ca de insectă ai ochelarilor de protecție coborâră asupra armei.

— Trebuie să ai încredere în mine!

Aceeași voce.

— Așa cum și John Mann a avut încredere în tine?

Fantoma dădu încet din cap.

— Indiferent ce crezi că s-a-ntâmplat, indiferent ce crezi c-am făcut, să știi că te-nșeli.

— Atunci spune-mi tu! Povestește-mi tu ce s-a-ntâmplat! Și, dacă o să cred vreo iotă din ce spui, poate n-o să te-mpușc aici, pe loc!

Fantoma aruncă o privire spre tunelul care ducea la intrarea în peșteră.

— Chiar trebuie să ne grăbim!

O altă împușcătură răsună în peșteră și așchii de stâncă căzură răpăind din locul de deasupra capului Fantomei, unde lovise glonțul.

— Data viitoare o să trag în picior, șuieră Gabriel printre dinți. Spune-mi ce s-a-ntâmplat!

Fantoma încuviință și începu să povestească, cu vocea lui înfiorătoare:

— Mă aflam în încăperea principală, când a aterizat elicopterul. Dezgropaserăm o parte din Biblioteca pierdută a lui Asurbanipal, jefuită și ascunsă după căderea Babilonului. Era plină de comori: Profeția în Oglindă e doar una dintre ele. Am găsit relatări din vremea Creației și descântece lăsate moștenire de la o generație la alta, datând din vremuri în care zeii umblau pe pământ. Am încercat să ținem descoperirea secretă, știind care ar fi fost pericolul dacă ar fi aflat cei din Citadelă, dar aveam un spion în tabără. Soldații au descins îmbrăcați în uniforme ale armatei irakiene, dar ceva nu era în regulă cu ei; le lipseau tresele corecte, iar aparatul de zbor era rusesc, un elicopter militar Sikorski uriaș.

Gabriel își aminti de strania relatare a lui Zaid Aziz. Cunoștea bine acele elicoptere uriașe de pe vremea când se aflase în Afganistan. Aparatele de zbor rămăseseră acolo în urma ocupației rusești și erau poreclite „Dragonii Mării".

— Ne-au adunat pe toți la un loc, ne-au acuzat de spionaj și ne-au obligat să împachetăm toate relicvele în niște cutii de lemn. Erau înarmați și mai numeroși decât noi, așa că ne-am supus. Dar, după ce au terminat de încărcat cutiile în elicopter, au început să tragă. Am auzit masacrul din încăperea principală, dar deja ne legaseră mâinile la spate și discutau ce să facă cu noi. În cele din urmă, ne-au spânzurat de bârnele din tavan și au aruncat grenade în urma lor, când au părăsit peștera. Explozia a fost cea care mi-a salvat viața. Suflul exploziei a făcut ca frânghia din jurul gâtului meu să cedeze, nu înainte însă de a-mi fi afectat vocea, care de atunci sună așa. Când mi-am venit în simțiri, în jur era beznă. Am săpat cu mâinile un tunel prin care am ieșit afară, unde am descoperit că toți sunt morți. Am salvat ce-am putut,

inclusiv aparatul de fotografiat în care se afla fotografia pe care i-am trimis-o bunicului tău. Am căutat apă în jur, dar cei care ne atacaseră o luaseră pe toată. Dacă nu m-ar fi găsit jefuitorii de cadavre care bântuie prin deșert și care veniseră în zonă atrași de fumul care se ridica în văzduh, aș fi murit. Ei s-au ocupat de mine și mi-au oblojit rănile. Femeia care m-a îngrijit m-a poreclit „Fantoma", fiindcă murisem și ea mă adusese înapoi la viață.

— Atunci de ce, dacă Citadela a trimis oameni să te omoare, le vinzi de ani de zile relicve?

— Mi-a convenit să-i țin aproape și să-i fac să creadă că le sunt prieten. Asta mi-a permis să rămân în deșert și să caut în continuare ceea ce s-a pierdut. Nu le-am vândut decât lucruri nefolositoare.

Gabriel dădu din cap și ridică pistolul la tâmpla Fantomei.

— Nu te cred. Cred că lucrezi și acum pentru ei, așa cum o făceai și atunci.

— Nu! zise Fantoma și începu să-și desfacă *keffiyeh*-ul din jurul capului. Cei din Citadelă sunt dușmanii mei, așa au fost dintotdeauna. Și nu l-am trădat pe tatăl tău, nici nu i-am cauzat moartea.

Își dădu jos ochelarii de protecție, ca să-i demonstreze că spune adevărul. Fantoma nu ar fi avut cum să-l trădeze pe tatăl lui Gabriel: Fantoma *era* tatăl lui Gabriel.

Gabriel îl privi înmărmurit. Șocat. Nu îi venea să creadă.

— Îmi pare rău, zise John Mann, cu vocea lui guturală subțiată de emoție. Cei din Citadelă au vrut să ne ucidă pe toți, ca să țină ascuns ceea ce descoperiserăm. Au crezut că sunt mort. Dacă m-aș fi întors acasă, ar fi venit după mine, și atunci v-ar fi ucis și pe tine, și pe Kathryn, ca să fie siguri. Dar, atâta timp cât ei erau convinși că acea cunoaștere a murit odată cu mine, voi erați în siguranță: m-am prefăcut mort ca voi să rămâneți în viață.

Gabriel dădu din cap și simți cum vechea furie îl cuprinde din nou.

— Dar am fi putut să rămânem împreună și să ne ascundem cu toții!

— Şi ce fel de viaţă ar fi fost aia? Să ne uităm tot timpul peste umăr, să ne temem tot timpul că ne-am putea da de gol şi într-o simplă conversaţie?

— O viaţă mai bună decât una în care n-am ştiut nimic! Tu ai fost viu în toţi anii ăştia şi noi habar n-am avut! Mama a murit, ştiai asta?

John Mann încuviinţă.

— Nu-ţi poţi imagina cât de dureros a fost că nu mi-am petrecut viaţa alături de Kathryn. Dar doar dragostea pentru ea m-a ţinut la distanţă. Sper c-o să-nţelegi asta într-o zi.

Afară, o serie de împuşcături înfundate străpunseră liniştea nopţii.

— Acum chiar că trebuie să plecăm! Mai sunt doar câteva ore până se crapă de ziuă şi o să ne ia cel puţin patruzeci de minute să ajungem acolo.

— Să ajungem unde?

— Aţi citit Profeţia în Oglindă. Ştiţi care e miza. Trebuie să vă duc în locul în care se afla Edenul înainte de răsăritul soarelui. Şi cred că ştiu unde e.

105

Auzind focul de armă automată, Hyde apăsă pe frână și opri brusc camionul blindat, făcând cauciucurile să derapeze pe nisip.

— Formați un perimetru! strigă, țâșnind afară din cabină.

O altă rafală păcăni în noapte, de data aceasta din altă sursă. Malurile albiei *wadi*-ului reflectau sunetele, așa că era dificil să-ți dai seama de unde se auziseră împușcăturile. În spatele lui, soldații coborâră în viteză din spatele camionului și începură să se așeze în formație, încercuind vehiculul parcat și înaintând pe malurile râului secat. Mai multe focuri sporadice străpunseră liniștea din deșert, din alte direcții. Purtau amprenta distinctă a mitralierelor AK-47, preferatele rebelilor de prin partea locului. Și se auzeau de peste tot.

Hyde ajunse în vârful dâmbului ce străjuia albia râului și cercetă deșertul pe deasupra lunetei carabinei sale M4. Prin ochelarii cu infraroșii, peisajul sterp strălucea scăldat într-o lumină verzuie. Hyde zări străfulgerările focurilor de armă la circa o sută de metri distanță de locul în care se afla. Era unul dintre oamenii Fantomei, care se învârtea în cerc pe calul său și trăgea în aer.

— Sunt beduinii! le strigă soldaților săi. Ne provoacă. Rămâneți pe loc și răspundeți-le!

Alunecă în josul dâmbului, făcu semn către doi dintre oamenii săi să-l urmeze și o luă pe jos prin albie, chiar în clipa în care rafalele puștilor M4 începeau să le dea replica focurilor trase din mitralierele AK. Merse pe urmele de potcoave din nisip, până zări partea din spate a unui jeep alb ieșind dintr-o peșteră, undeva în fața lui.

Hyde se ghemui și se apropie de peșteră, cu arma pregătită. Își băgă capul pe gura peșterii, cercetând interiorul prin ochelarii cu infraroșii.

— Rămâneți aici! șopti. Asigurați-vă că nu mai iese nimeni în afară de mine!

Intră târâș în peșteră, împărțind întunericul în porțiuni vizibile cu ajutorul ochelarilor, asigurându-se că nu are niciun obstacol în față. Prefera să fie singur. Un mediu închis și posibil ostil era cel mai rău loc în care te-ai fi putut afla alături de persoane pe care nu le cunoșteai și în care nu aveai încredere.

Găsi trupul masiv al lui Dick întins pe jos, într-o încăpere mai mică, cu o singură gaură de glonț la tâmplă, cu ochii deschiși, lucind verzi sub razele infraroșii ale ochelarilor lui Hyde. Cercetă locul și găsi o urmă în nisip, care ducea undeva în adâncul peșterii. Se îndreptă într-acolo, apoi se opri. Era prea convenabil, parcă pus în scenă. Se gândi la locul în care îi lăsase pe cei doi soldați și își dădu seama de greșeala lui. Dick și Fantoma veniseră acolo călare. Dar, când ajunsese el în fața peșterii, nu mai găsise niciun cal.

106

John Mann deschidea drumul, iar Gabriel și Liv îl urmau, călare pe calul mai robust. Merseseră de-a lungul *wadi*-ului câteva sute de metri, apoi îl traversaseră, luând-o spre o altă albie secată, care brăzda deșertul și ducea în altă direcție. În spatele lor, împușcăturile răsunau din ce în ce mai slab, până dispărură cu totul, iar ei nu mai auziră decât aerul nopții șoptindu-le în ureche și copitele cailor lovind colbul de pe cărare.

Liv îl ținea strâns pe Gabriel, ca să-l simtă aproape, dar și ca să-l consoleze. Revelația din peșteră fusese atât de surprinzătoare și de șocantă, încât nu-și putea imagina cum trebuie să se fi simțit el. Dar se bucura că lucrurile se petrecuseră așa. Nu voia să se gândească că, dacă ea va muri, Gabriel va rămâne singur pe lume, fiindcă îi pierduse pe toți cei din familia sa. Acum avea pe cineva și Liv se bucura pentru asta.

Ridică privirea și zări conturul șerpuitor al constelației Balaurului arătând înspre locul în care luna atârna jos la orizont, mai mult o amintire pe cerul care începea să se lumineze de ziuă.

„Nu mai e mult", își spuse. „Indiferent cum se va termina totul, nu mai e mult până la final."

— Eu sunt! strigă Hyde, apropiindu-se de intrarea în peșteră. Nu trageți!

Urcă pe malul *wadi*-ului, scrutând deșertul cu ochelarii speciali. În aer plutea încă mult praf, ceea ce-l împiedica să vadă prea departe, dar colbul ridicat de copitele a doi cai era oricum mai puțin vizibil decât praful ce s-ar fi învolburat în urma unei mașini. Aveau un avans de cel puțin cincisprezece minute, dar nu puteau să fi ajuns prea departe. Coborî dâmbul și urcă în

cabina camionului blindat. Stația radio cârâi când o scoase din bord.

— Baza, aici Punctul Unu, ești pe recepție?

— Te recepționez.

— Avem nevoie de asistență aeriană imediată, pentru o operațiune de căutare. Trimite elicopterul Cobra în aer și spune-le să-și folosească toate instrumentele de la bord! Vreau să-mi lumineze deșertul ca pe un pom de Crăciun!

107

Aproape ajunseseră la locul în care se afla șantierul, când auziră elicele elicopterului zbârnâind în depărtare. Merseseră la galop pe ultimii zece kilometri, ca să mărească distanța dintre ei și mica armată care își întețea operațiunile de căutare.

Când ajunseră la câteva sute de metri de șantier, John Mann trase de frâie și se dădu jos din șa. Gabriel făcu la fel și urcară amândoi pe un dâmb de unde aveau o priveliște mai bună.

Cei responsabili de tabără sporiseră considerabil măsurile de securitate în cele douăzeci și patru de ore de când o descoperise John Mann. Acum semăna cu o versiune în miniatură a complexului principal: același gard dublu din sârmă ghimpată, aceleași posturi de pază, aceiași gardieni care se sprijineau pe aceleași mitraliere automate de calibru mare.

— Și de unde știi că ăsta e locul pe care-l căutăm?

— Au săpat în toată zona asta a deșertului, timp de câteva săptămâni, și ăsta e primul loc care i-a entuziasmat. Uită-te și tu la măsurile de securitate!

Gabriel tocmai asta făcea. Își dădu seama că era exclus să încerce să pătrundă cu forța.

— Dacă le distrag atenția printr-o diversiune, e posibil să vă puteți apropia, zise John. Căutăm o locație generală, nu un punct anume. Mi-am petrecut ultimii doisprezece ani citind tot ce s-a scris vreodată și ce s-a descoperit despre legenda Grădinii Raiului. Ți-am spus că relicvele inutile le-am vândut celor din Citadelă, iar pe cele mai bune le-am păstrat pentru mine. Sacramentul va fi reunit cu pământul în clipa în care trupul purtătoarei sale va atinge țărâna sfântă a locului din care se trage.

S-ar putea să fie suficient dacă o ducem pe Liv mai aproape. E probabil singura noastră șansă.

Gabriel încuviință.

— Nu-i putem ataca, ar însemna să ne sinucidem. Dar trebuie să pătrundem în interiorul perimetrului și să ajungem cât mai aproape de groapă!

Se întoarse spre tatăl său.

— Cred că trebuie să ne predăm.

Gardianul de-abia primise mesajul despre fugarii care erau căutați, când zări doi cai înaintând în direcția lui dinspre deșert. Putea distinge că pe unul dintre cai se aflau un bărbat alb și o femeie, iar pe celălalt, un bărbat ce părea arab. Acesta din urmă își flutura *keffiyeh*-ul deasupra capului, semn că se predă.

Gardianul se întoarse la stația radio și îl apelă pe maiorul Hyde.

— Sunt aici, șefu'! zise. Vin călare dinspre deșert, cu mâinile ridicate în aer.

Ascultă instrucțiunile, apoi îi făcu un semn santinelei aflate lângă poartă.

— Lasă-i să intre! zise. Ia-le armele și ține-i pe loc până ajung eu acolo!

John Mann legase mâinile lui Liv și ale lui Gabriel la spate, nu prea strâns, și îi dăduse jos încălțările fetei, lăsând-o în picioarele goale. Nu trebuia decât să coboare de pe cal și să atingă pământul, pentru a îndeplini profeția.

Gardienii veniră în întâmpinarea lor, le luară armele și apoi îi escortară pe poartă, spre tabăra principală. Proiectoare de lucru străluceau peste tot în jurul gropii imense, luminând pământul ca ziua, dar obiectul dezgropat se afla undeva sub nivelul solului, așa că nu-l puteau vedea de acolo de unde stăteau ei.

Dinspre deșert se auzea tot mai tare huruitul mânios al elicelor unui elicopter. Unul dintre gardieni le făcu semn să coboare de pe cai. Gabriel descălecă și ridică mâinile, ca s-o ajute pe Liv.

Ea se prăbuși în îmbrățișarea lui și el începu să o lase jos cu blândețe, vârfurile degetelor goale ale tinerei țintind pământul

ca o săgeată. Liv simțea răceala nopții radiind din pământ; atinse apoi țărâna și un picior i se înfipse ferm în ea.

Nu se întâmplă nimic.

Puse și celălalt picior jos. Noaptea rămase neschimbată. Totul în jur rămase neschimbat.

Zgomotul elicelor elicopterului se auzi mai tare și gardianul arătă spre un petic de pământ, de lângă unul dintre corturi. Traversară tabăra, trecând pe la marginea șantierului. Când ajunseră aproape de locul excavației, John Mann se uită în jos și își dădu seama de greșeala lui și de gravitatea consecințelor acesteia. Nu acela era locul pe care-l căutau. Obiectul scos la iveală, obiectul îngropat în deșert nu era o comoară antică, ascunsă de bogătașii din vremuri de mult apuse, nici dovada existenței unei păduri primordiale, ci era epava Dragonului Mării, elicopterul Sikorski. Aeronava fusese secționată pe verticală, ceea ce o făcea să semene cu o bestie cu măruntaiele pe dinafară. Lucrători îmbrăcați în salopete albe mișunau în jurul ei ca niște viermi grași, scoțând relicvele din cutiile sparte din interior. În vreme ce John se uita la trecutul său distrus, bărbatul care dădea ordine în groapa de la picioarele lor ridică ochii și privirile li se întâlniră. Era același individ pe care îl urmărise cu binoclul atunci când găsiseră elicopterul. De data aceasta, însă, era mai aproape și îl recunoscu.

— Harzan!

Bărbatul zâmbi și ieși din groapă.

— John Mann! M-am întrebat adesea dacă nu ești tu Fantoma. Se pare că ești un tip greu de doborât.

John făcu un semn cu capul spre bărbații în salopete albe din groapă.

— Oamenii ăștia știu cât de bine te porți cu colegii de șantier?

Harzan zâmbi.

— Oamenii ăștia nu și-au pus în cap să se folosească de trecut pentru a amenința viitorul Bisericii.

— Nici oamenii mei n-au făcut asta, și totuși i-ai ucis!

Harzan ridică din umeri.

— Ei, haide, fii serios, știi la fel de bine ca mine că istoria e plină de personaje care s-au aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Unii și-au făcut chiar un obicei din asta.

Se uită la Gabriel.

— Fiul tău îţi seamănă. Păcat că te imită şi-n alte privinţe. Bucuraţi-vă de timpul petrecut împreună! Legătura tată-fiu e importantă, nu crezi? Oricât ar fi de scurtă.

108

Hyde îl zări pe Fantoma când elicopterul Cobra își începu coborârea spre tabăra improvizată din deșert. Simți un impuls greu de stăpânit să deschidă focul, ca să-l vadă făcut bucățele, dar se îndoia că îl va convinge pe pilot să-i facă pe plac. Și, oricum, trebuia s-o ducă pe fată înapoi în viață, iar mitraliera era cam greu de controlat și ar fi însemnat să riște prea mult. În plus, nu voia să-l ucidă și pe dr. Harzan – în orice caz, nu înainte ca acesta să-l fi plătit.

Tălpile elicopterului atinseră pământul și soldații îi împinseră pe prizonieri în față. Hyde avea să resimtă o plăcere deosebită să-l ucidă pe Fantoma. Avea senzația, de atâta vreme, că rebelul îl disprețuiește. Se întreba dacă va mai simți același dispreț după ce va fi aruncat în mijlocul deșertului sirian, împușcat în ambele picioare. Lui Gabriel avea să se mulțumească să-i tragă un glonte în cap: nu simțea nicio antipatie față de el, era pur și simplu o misiune de îndeplinit.

Cei trei prizonieri ajunseră la elicopter și fură împinși înăuntru de doi soldați care aveau armele ațintite asupra lor. Hyde ridică degetul mare, făcându-i semn pilotului că totul e în regulă, și aparatul de zbor se ridică de la sol. Elicopterul Cobra urma să-i ducă în tabăra principală, după care să se întoarcă la bază. Restul călătoriei o vor face în elicopterul companiei, și, cum pilotul era un angajat al acesteia, avea să facă mai puține mofturi în legătură cu opririle neprevăzute pe care le plănuia Hyde. Intenționa să zboare spre Turcia, survolând cel mai puțin primitor și pustiu petic de deșert pe care avea să-l găsească, și să se asigure că Fantoma va deveni cu adevărat, o dată pentru totdeauna, doar o nălucă.

109

Liv era deja sleită de puteri când elicopterul se înclină și porni cu viteză spre est, în direcția taberei principale. O speria repeziciunea cu care o copleșise starea de slăbiciune. Se simțise bine câtă vreme se aflase în peșteră și apoi pe cal. Acum însă era ca și cum cineva ar fi scos un dop și viața s-ar fi scurs cu repeziciune din ea. Ridică ochii spre Gabriel, așezat în fața ei în cabina înghesuită. Expresia de pe chipul lui îi dădu de înțeles că arată probabil la fel de rău pe cât se simte.

Prin fereastra din spatele lui, Liv zărea cerul care începea să se lumineze și secera subțire a lunii pierind încet, la fel ca ea. Când va răsări soarele, amândouă se vor fi stins, Liv era sigură de asta. Se resemnase cu soarta ei. Gândul că măcar nu va ajunge înapoi în Ruina, ca să fie întemnițată din nou într-o viață de torturi și chinuri, captivă în bezna din adâncul muntelui, îi aducea o ușoară alinare.

Simțea creatura pe care o purta în ea, ghemuită undeva în stomac, greutatea corpului ei inert trăgând-o în jos, la fel cum o stea se prăbușește ca să dea naștere unei găuri negre ce înghite totul, inclusiv lumina. Poate că asta i se va întâmpla și ei. Poate că așa arăta sfârșitul lumii.

Sub ea, pustietatea dezolantă a deșertului se întindea până departe, și o amintire ieși la suprafață, o amintire despre care știa că nu-i aparține. O amintire despre o vreme în care lumea era fragedă și pământul de la picioarele ei era verde și fertil – iar ea îl cutreiera, liberă. Tot atunci existase și un bărbat, iar Liv își ridică acum ochii spre el și-i simți căldura trupului și brațul puternic cu care o înconjura. Era în continuare acolo, zâmbindu-i: era Gabriel.

— Iartă-mă, zise el, dar elicopterul era prea gălăgios ca ea să-l poată auzi.

Liv dădu din cap și imaginea lui Gabriel se topi în lacrimi. Nu era nimic de iertat. Știa că el cunoaște durerea despărțirii și că ea îl va face s-o simtă din nou în curând. Îl iubise prea târziu și pentru prea puțin timp, dar soarta îi fusese decisă dinainte, fără ca ea să și-o fi putut alege.

Elicopterul se înclină și începu să coboare spre deșertul de dedesubt. Pe fereastră, pământul și cerul se clătinară, ca într-o viziune premonitorie a sfârșitului lumii.

Și atunci Liv îl zări, ghemuit în nisipul deșertului, așezat pe cele patru labe, cu grumazul lung și negru ieșind din trupul acoperit cu o platoșă din solzi și scuipând foc pe nări.

Era balaurul din coșmarurile ei: balaurul din profeție și din Apocalipsa, care aștepta s-o înghită, pe ea și pe Sacramentul pe care-l purta înlăuntrul ei, iar elicopterul se îndrepta țintă într-acolo, coborând vertiginos spre el.

110

Hyde îl zărise și el pe fereastra din cabina pilotului, arzând în deșert în fața lor, ca un răsărit înainte de vreme.

„La naiba“, își spuse, „au reușit!“

Apelă tabăra prin stația radio și reuși să dea de directorul de producție. Tipul era clar surescitat, se simțea asta chiar și în transmisiunea pe bandă îngustă, prea puțin propice pentru exprimarea liberă a emoțiilor, a frecvenței militare pe care o foloseau.

— Am străpuns un strat de rocă dură, zise, și l-am găsit! Zăcământul e uriaș! Îl testăm acum, ca să stabilim adâncimea puțului și cantitatea de țiței, de-aia se văd gaze arzând. Deocamdată, cifrele pe care le-am obținut depășesc cele mai optimiste așteptări. E țiței brut de cea mai bună calitate, și e un ocean întreg acolo jos! N-am mai văzut niciodată așa ceva! Am săpat o groapă de o adâncime care bate orice record mondial și am găsit pe fundul ei o cantitate-record de petrol!

Hyde se gândea deja cât va câștiga el din acea poveste și toate lucrurile pe care le putea face cu banii. I-ar fi plăcut la nebunie să se întoarcă la Austin și să treacă prin fața fostei lui case într-o mașină ridicol de scumpă, ca Wanda să-și dea seama că îl lăsase baltă chiar înainte ca mașina de jocuri mecanice să înceapă să verse monedele. Pariase totul pe negru și iată că meritase: nu mizase însă pe răsucirea roții unei rulete, ci pe cea a unei foreze.

Înconjurară tabăra, evitând curenții de aer încins creați de arderea masivă de gaze, apoi începură să coboare spre heliport. În clipa în care tălpile elicopterului atinseră pământul, Hyde zvâcni din scaunul său și se îndreptă spre ușa laterală, ca să înceapă transferul prizonierilor. Voia să termine cu povestea aceea cât

mai repede posibil, ca să înceapă să se concentreze pe felurile în care își va cheltui banii.

Liv era paralizată de spaimă. Zărea fiara pe fereastră, imensă și demonică. Ușa elicopterului se deschise brusc și ea îi simți suflul încins și îi auzi urletul. O chema, o dorea.

— Afară! strigă un bărbat înarmat.

John Mann ieși primul și Gabriel îl urmă. Liv rămase pe loc, de parcă, de frică, ar fi prins rădăcini. Gabriel se întoarse să se uite la ea. Era încadrat în ușă, la fel cum îl văzuse în vis, cu câteva secunde înainte să fie înghițit de flăcări. În delirul ei, amintirea i se păru aievea și făcu un salt, ca să-l salveze din ghearele balaurului, îl lovi în piept și-l trânti la pământ, unde Gabriel căzu pe spate. Ieși și ea din elicopter și se aruncă peste el, acoperindu-i trupul întins pe cimentul pistei. Liv simțea căldura suflându-i în spate și își imagină că fiara o urmărește, trăgând aer în piept, pregătindu-se să scuipe flăcări care îi vor înghiți pe amândoi. Nu îi păsa de ea, viața ei se încheiase deja, dar Gabriel merita să trăiască.

Se dădu jos de pe el și se îndepărtă, târându-se pe pardoseala de ciment, ca să atragă flăcările asupra ei și să-l protejeze pe Gabriel. Se ridică în picioare și se întoarse ca să dea ochii cu fiara, împleticindu-se în spate din dorința instinctivă de a o lua la fugă. Piciorul îi atinse marginea fâșiei de ciment, apoi mai făcu un pas în spate, pe nisipul încins al deșertului, moment în care totul deveni lichid și lucrurile părură să se miște cu încetinitorul.

Toate sunetele încetară.

Mai puțin unul.

Șoaptele.

Care se stârniră înlăuntrul ei.

Creatura pe care o purtase în ea începu să se desfacă și să crească. Devenea tot mai grea, pe măsură ce se mărea, trăgând-o pe Liv în jos, spre pământ. Țărâna i se păru vie atunci când o atinse. Căzu în genunchi, încovoindu-se sub greutatea colosală a ființei pe care o purta în ea. Șoaptele o înconjurau din toate părțile, năvălind prin ea ca un uragan sau ca un torent blocat de sloiurile de gheață ce se topesc primăvara. Oriunde atingea

pământul, le simțea scurgându-se din ea, intrând în țărână și eliberând-o de durerea captivității. Căzu cu fața în jos și își întinse brațele și picioarele în lături, ca fiecare părticică din ea să atingă nisipul deșertului. Efectul fu instantaneu. Avu senzația că un zăgaz i se rupe înlăuntru. Simți cum ființa aceea se revarsă din ea și se scurge în țărână. Și, în vreme ce Eva o părăsea, mai auzi ceva, ca un huruit crescând în intensitate, pregătindu-se să o întâmpine. În acea clipă, pământul începu să se cutremure.

La început, Liv crezu că e fiara, care face pământul să se zguduie sub pașii ei. Se întoarse și o privi cum se apleacă amenințătoare peste ea, scoțând în continuare flăcări pe gura deschisă. Avea un semn agățat de grumazul lung, o siglă ce înfățișa o sondă petrolieră ridicându-se deasupra unei linii roșii, reprezentând pământul. În ochii îngroziți ai lui Liv, desenul semăna cu un simbol Tau așezat cu capul în jos. O alarmă începu să sune pe platformă, un urlet sfâșietor, desăvârșind viziunea terifiantă din coșmarul ei.

Liv așteptă să apară flăcările, știind că vor veni, în vreme ce sub ea huruitul continua să crească în intensitate.

De undeva din adâncul fiarei se auzi un muget chinuit, ca de metal contorsionat. Pe măsură ce zgomotul creștea în intensitate, fiara își pierdea puterea de a scuipa flăcări, până când din focul de până atunci nu mai rămase decât o vâlvătaie ce pâlpâi tot mai stins și se preschimbă într-un nor de aburi care ieși șuierând din gura de extracție a sondei, pe unde până atunci mugiseră flăcările. Aburii se risipiră și ei, înăbușiți de apa care țâșni prin gura de extracție cu o presiune atât de mare, că jetul se arcui deasupra complexului și se sparse într-o ceață fină care căzu pe pământ ca o ploaie cu stropi mărunți.

În bazinele de colectare, lacul gros de țiței negru care se formase deja începu să bolborosească, și resturile putrezite, urât mirositoare ale pădurilor de mult căzute se limpeziră, preschimbându-se într-un lichid pur. Până și elicopterul care aștepta cu motorul pornit pe dreptunghiul de ciment al heliportului tuși și se scutură când combustibilul din rezervor i se prefăcu în apă.

Liv se uită în sus, înspre vaporii de apă pe care-i scuipa balaurul, și își aminti cuvintele profeției:

Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului într-o lună lunară

Reușise.

La fel de repede pe cum o copleșiseră, șoaptele o părăsiră, stingându-se încet, întorcându-se în țărâna pe care o cunoscuseră cândva. Iar Liv se prăbuși odată cu ele, în nisipul deșertului, și totul în jur se întunecă.

111

În confuzia și haosul care puseseră stăpânire pe tabără, soldații uitaseră să-i mai supravegheze pe prizonieri. Unii se uitau în sus, la sondă, urmărind cum profitul lor se preschimbă în apă de ploaie. Alții se uitau la deșert, la norul de praf ce se apropia de ei, stârnit de copitele călăreților victorioși ai căror cai, neafectați de miracolul combustibilului ce se preschimbase în apă, câștigaseră bătălia cu forțele mecanizate ale lui Hyde.

Gabriel se târî până la Liv și îi puse degetele pe gât, ca să-i ia pulsul. Era foarte slab. O ridică în brațe și o luă la fugă spre clădirea cea mai apropiată, sperând că un complex de mărimea aceluia avea și un cabinet medical pe măsură.

Hyde zări mișcarea cu colțul ochiului. Era încă în stare de șoc, încercând să înțeleagă ce naiba se întâmplase. Cu o secundă în urmă își imagina viața pe care visase întotdeauna să o ducă, iar acum stătea în ploaie, la fel de sărac ca înainte. Nu înțelegea, dar știa că totul are legătură cu bărbatul și cu femeia care fugeau acum de el. Și îi ura pentru asta.

Se duse la elicopter, scoase carabina M4 de sub scaun și privi de-a lungul țevii, țintind spatele lat al bărbatului care se îndepărta. Îi urmări mișcările, alegând un punct în care glonțul să treacă drept prin el, lovind-o poate și pe fată.

Își încleștă degetul. Apăsă pe trăgaci. Fantoma i se ivi în față – la fel de tăcut și de neașteptat ca de obicei – și încasă glonțul în locul lui Gabriel.

Auzind împușcătura, Gabriel se uită peste umăr și își văzu tatăl prăbușindu-se și doborându-l pe Hyde.

Toate scenariile din adolescență, când își imaginase ce ar fi făcut ca să își salveze tatăl, îi trecură prin fața ochilor. În cele din urmă, însă, tatăl lui era cel care-l salva pe el.

Îl văzu pe Hyde rostogolind trupul inert al tatălui său de pe el și ridicând din nou arma în poziție de tragere. Apoi, imaginile se învolburară și, într-o fracțiune de secundă, un călăreț se ivi în galop și trecu drept peste Hyde, calul lovind arma chiar în clipa în care aceasta detona și călcându-l pe maior sub copitele lui.

Gabriel nu mai așteptă să vadă dacă Hyde se ridică. Continuă să fugă și intră pe ușa celei mai apropiate clădiri, ducând-o pe Liv într-un loc în care să fie în siguranță.

112

Clădirea era pustie. Singurele sunete veneau de la jetul de apă ce lovea acoperişul şi de la zumzăitul instalaţiei de aer condiţionat.

Gabriel găsi infirmeria la capătul unui coridor lung şi deschise uşa, lovind-o cu piciorul. O întinse cu blândeţe pe Liv pe o masă de examinare, punându-i degetele pe gât, ca să verifice dacă i se îmbunătăţise pulsul. Era regulat, dar în continuare slab. Liv deschise ochii, dar privirea îi rătăcea. Gura îi forma cuvinte, mai mult nişte şoapte.

— Am reuşit?

— Aşa cred. Rezistă!

Cuvintele profeţiei îi reveniră în minte cu o claritate dureroasă: „...într-o lună lunară, Căci altfel Cheia va pieri."

Gabriel deschise un dulap plin cu bandaje şi mănuşi sterile. În armată învăţase să dea primul-ajutor pe câmpul de luptă, unde era nevoie mai mult să uşureze durerea şi să oprească sângerarea, niciuna dintre cele două situaţii neaplicându-se acum. Dulapul următor era încuiat. Evident, acolo ţineau medicamentele preţioase. Ridică piciorul, pregătit să-l deschidă cu forţa, când uşa se deschise în spatele lui.

Gabriel se întoarse, gata să riposteze, şi dădu cu ochii de un medic care stătea în uşă.

— Ajut-o! zise, apucându-l de braţ şi ducându-l spre Liv.

Bărbatul îşi intră imediat în rolul de doctor şi îi verifică pulsul, temperatura şi reflexele, în tot atâta timp cât i-ar fi luat lui Gabriel să găsească şi să desfacă un leucoplast.

— E deshidratată şi pare să fi suferit un şoc, zise medicul. Nu e nimic grav. O să-i pun o perfuzie şi o să-i dau un sedativ uşor.

Gabriel încuviință. Pe coridor se auzeau niște pași îndreptându-se în direcția lor. Gabriel luă un bisturiu de pe o tavă cu instrumente și îl ascunse în palmă, apoi își încordă mușchii, gata de luptă. Tatăl lui era în continuare afară, sângerând probabil din rana provocată de glonț. Trebuia să meargă după el.

Ușa infirmeriei se deschise și Gabriel își dădu seama că e prea târziu: același călăreț care-l călcase pe Hyde sub copitele calului îl purta acum pe tatăl lui în brațe. Tânărul se simți cuprins de remușcări: el ar fi trebuit să-l aducă acolo, nu străinul acela.

Călărețul îl întinse pe John Mann pe a doua masă de examinare și se dădu la o parte când medicul preluă controlul. Doctorul îi tăie cămașa îmbibată de sânge care i se lipea de piept și dădu la iveală o gaură de glonț în care sângele se afunda și bolborosea cu fiecare respirație a victimei. Era felul de rană pe care Gabriel o cunoștea mai bine. Faptul că sângele era absorbit când bărbatul trăgea aer în piept însemna că glonțul îi perforase plămânul. Sângele avea să-i umple treptat plămânii, inundându-i și sfârșind prin a-l sufoca. Culoarea îi dispărea din obraji, iar buzele i se învinețiseră deja. Medicul înșfăcă o mască cu oxigen și i-o ținu deasupra gurii care horcăia. Gabriel făcu un pas în față și luă masca, fiindcă medicul avea nevoie de ambele mâini ca să curețe rana și să pregătească un pansament ocluziv prin care să încerce să mențină presiunea aerului din plămâni. Se aplecă până ajunse aproape de chipul tatălui său și îi văzu ochii deschizându-se și fixându-se asupra lui.

— Îmi pare rău, fiule, zise John Mann. Într-o zi o să-nțelegi. Într-o zi sper c-o să mă ierți.

Ochii cenușii se închiseră și respirația șuierată se opri. Gabriel privi rana: aerul nu mai era aspirat înăuntru, pieptul nu se mai ridica. Medicul înșfăcă masca cu oxigen și i-o ținu strâns pe față cu o mână, în vreme ce cealaltă îi apăsa rana. Pieptul lui John se umflă și aerul șuieră în jurul palmei doctorului, dar, când acesta o ridică, pieptul se lăsă și tot aerul ieși din nou la suprafață. Plămânii nu mai funcționau. John murise.

Călărețul care-l adusese se întoarse spre Gabriel.

— *Ab?* îl întrebă.

Gabriel încuviință.

— Da. A fost tatăl meu.

— A fost om bun.

— Da, răspunse Gabriel. Da, a fost.

Își întoarse privirea spre Liv. Era în continuare inconștientă, dar culoarea îi revenise în obraji și respira adânc. Se duse lângă ea și o sărută pe frunte. Avea pielea rece, dar respirația caldă îi mângâia chipul lui Gabriel. Tânărul se întoarse spre călăreț și arătă spre mitraliera AK-47 pe care acesta și-o trecuse peste umăr.

— Pot s-o împrumut?

Bărbatul i-o întinse fără să-i pună nicio întrebare.

— Mersi. Rămâi aici și păzește-i – pe amândoi! Mă-ntorc imediat.

După cum se dovedi în curând, arma nu era necesară.

Afară, în tabără, orice formă de rezistență fusese abandonată. Toți erau prea uluiți de miracolul la care fuseseră martori ca să mai facă altceva în afară de a se minuna. Se adunaseră în jurul fântânii de apă care țâșnea din puțul de țiței. Soarele începea să se ivească timid la marginea pământului și să umple aerul de curcubeie.

Hyde se uita și el în sus, dar fără să vadă nimic. Zăcea întins pe spate, cu ambii ochi deschiși, cel stâng injectat și dilatat sub gaura adâncă din țeastă, pe care i-o făcuse copita calului. Gabriel îl privi, dar nu simți nimic. Își dorise întotdeauna să-l găsească pe ucigașul tatălui său și își imaginase furia pură și îndreptățită care avea să-i alimenteze răzbunarea. Acum, că-l găsise, se simțea gol pe dinăuntru. Tatăl lui nu era așa cum și-l imaginase el, și nici sfârșitul pe care și-l găsise nu era astfel. Suferise prea mult pentru pierderea lui, plecând de la o premisă falsă, iar acum, când moartea chiar i-l răpise cu adevărat, nu mai avea nimic de oferit – nimic în afara iertării.

Luă carabina M4 a lui Hyde, și-o trecu peste umăr, apoi contemplă scena suprarealistă ce se desfășura sub ochii lui, cu apa ridicându-se din adâncul pământului și căzând înapoi sub forma unor stropi de ploaie. Un petic arid de deșert, însemnat pe o hartă pentru care regi și împărați porniseră războaie nemiloase.

Ultima piesă a puzzle-ului.

Nu-i luă mult să găsească ușa încuiată a sălii de operațiuni. Făcu un pas în spate, trase un glonț în încuietoare din carabina M4, apoi izbi ușa cu piciorul și păși înăuntru.

O hartă topografică a zonei, de mari dimensiuni, era prinsă de perete cu piuneze, și pe ea se aflau diferite însemne care marcau toate șantierele companiei. Masa din mijlocul încăperii era acoperită cu seismograme și fragmente de tăbliițe antice. Tot acolo se găseau și cópii ale aceloraşi documente provenite de la serviciile secrete irakiene pe care i le arătase și Washington. Dar niciunul dintre acele obiecte nu era ceea ce căuta el.

Harta Stelară se afla singură într-un sertar, cuibărită într-o bucată solidă de spumă poliuretanică, tăiată astfel încât să se muleze pe forma ei neregulată. Era din granit negru, spart și ciobit la margini, dar simbolurile de pe ea erau încă vizibile și neatinse de trecerea anilor. Dr. Anata avusese dreptate. În mijlocul ei se afla aceeași literă T pe care o văzuse pe *Imago Mundi* de la British Museum. Punctul de referință central era același: orașul antic Babilon, în apropierea localității Al-Hillah din zilele noastre. Toate celelalte puncte geografice se raportau la ea. Gabriel studie simbolurile, recunoscând punctele ce reprezentau constelația Balaurului. Acestea arătau drumul spre o grupare simplă de simboluri care marcau locul unde se aflase grădina: un copac, câteva însemne care, presupuse el, se refereau la distanțe, și o siluetă umană reprezentată printr-un bețigaș.

Gabriel luă piatra, cântărind-o. Nu era de mirare că bunicul său nu voise să sară cu ea în șanțul de apărare. Simți că pe spatele tăbliței sunt cioplite alte simboluri și o întoarse. Partea aceea a pietrei era acoperită de un text dens, în două limbi diferite, după câte se părea, dar el nu recunoscu niciuna. Simbolurile erau înconjurate cu grupuri de punctulețe ce înfățișau alte constelații.

Scoase telefonul din buzunar și fotografie tăbliița, pe ambele părți. Făcu poze și încăperii, hărților și documentelor de pe masă. În cele din urmă, făcu o poză siglei Dragonfields, apoi le adună pe toate într-un folder și le atașă unui e-mail. Ieși afară, unde semnalul mobilului era mai puternic, și așteptă până când primi confirmarea că mesajul a fost trimis.

Lângă bazinul de colectare, un cal bea apă dintr-o baltă care, la începutul zilei, fusese plină de țiței. Era o scenă la care Gabriel ar fi putut să fie martor în orice zi, încă de la începuturile vieții pe pământ. Luna dispăruse acum de pe cer, alungată de strălucirea soarelui ce stătea să apară. Trase adânc aer în piept, umplându-și plămânii cu umezeala din atmosferă. Locul nici măcar nu mai mirosea ca o platformă de explorare petroliră. Avea un miros natural și proaspăt, ca de portocale.

„Într-o lună lunară" spusese profeția. Și, slavă Domnului, reușiseră! La limită, însă. Nimeni nu știa ce catastrofă tocmai fusese evitată – sau aproape nimeni.

Își apără telefonul de ploaia de stropi fini și formă un număr.

113

Athanasius se afla în apartamentul Prelatului și spăla un pansament murdar, când simți telefonul vibrând în buzunar. Se uită la silueta legată cu chingi de pat. Dragan delira de când fusese atins de Lamentație. Chiar și așa, călugărul Sanctus mai avea momente de luciditate, când toată ura îi ieșea bolborosind la suprafață. Trebuia să fie prudent.

Puse bucata de pânză deoparte și traversă grăbit încăperea, spre o fereastră care dădea în grădina împrejmuită cu ziduri. Accesul în grădină era în continuare interzis, așa că nu exista riscul să fie văzut de cineva de acolo. Locuitorii Citadelei erau fie ocupați să se îngrijească de bolnavii din numeroasele infirmerii care fuseseră improvizate în întreg muntele, fie zăceau ei înșiși legați de un pat și încercau să se elibereze, ca să se poată scărpina până mureau. Chiar și așa, Athanasius cercetă livada, asigurându-se că nu se zărește nicio mișcare, înainte de a scoate telefonul din buzunar și a răspunde.

— Alo?

— A ajuns acasă, zise Gabriel.

Athanasius închise ochii, ușurat. Se terminase.

— Slavă Domnului! zise. Când n-am reușit să găsesc harta, m-am temut că totul e pierdut. Povestește-mi! Cum arată Grădina Raiului?

— Deloc cum ți-ai imagina-o.

— Dar ești sigur că ăla e locul?

— Sunt absolut sigur.

Un geamăt străbătu încăperea când Dragan încercă să forțeze chingile.

— Ce se aude? întrebă Gabriel.

— Un biet suflet care a fost lovit de molimă.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Ce molimă?

— E un soi de... infecție. Primul caz a fost semnalat cu vreo patruzeci și opt de ore în urmă. De atunci, se înregistrează câte un caz nou aproape la fiecare oră. Până acum, niciunul dintre cei infectați n-a supraviețuit. Am încercat s-o izolăm, instituind o carantină. Acum știm că o persoană infectată devine contagioasă la rândul său doar după ce se manifestă primele simptome. Prin această metodă am reușit să-i izolăm pe cei atinși boală și să încetinim răspândirea. Dar acum Sacramentul s-a întors acasă. Prin urmare, după cum spune profeția, molima n-o să mai cotropească Pământul. O să rămână aici, încătușată între zidurile Citadelei.

— Care sunt simptomele?

— Toate victimele au vorbit de un miros puternic de portocale, urmat de o sângerare bruscă și violentă din nas.

O altă tăcere la celălalt capăt al firului.

— Alo?

Niciun răspuns.

Athanasius se uită la telefon. Ecranul era negru. Îi murise bateria. Îl băgă în buzunarul sutanei, fiindcă un alt geamăt îl chema înapoi lângă pat.

Dragan visa, iar pupilele i se mișcau sub pleoapele înnegrite. Părea să scâncească, rostind cuvinte neinteligibile în somn. Athanasius se aplecă deasupra lui, încercând să înțeleagă ce spune. Recunoscu frânturi din *Tatăl Nostru*, repetate la nesfârșit într-o litanie jalnică.

„...Și iartă-ne nouă greșelile noastre... precum și noi iertăm..."

„...Și iartă-ne nouă greșelile noastre... precum și noi iertăm..."

Athanasius luă o bucată de pânză umedă dintr-un castron aflat la capul patului și o întinse pe fruntea fierbinte a lui Dragan.

— Te iert, zise.

Auzindu-i vocea, ochii roșii se deschiseră brusc și îl privi ță țintă.

— Tu, zise Dragan, mereu tu! Sacramentul o să se-ntoarcă și atunci o să mai vedem noi!

Athanasius dădu din cap.

— Sacramentul s-a-ntors acasă, acolo unde-i e locul, zise. N-o să revină niciodată în Citadelă.

Dragan îl privi fix, apoi chipul i se schimonosi.

— În cazul ăsta, s-a sfârşit... gemu. Tu ne-ai făcut asta! Sfârşitul lumii e aproape!

114

Gabriel privea prin perdeaua de ploaie și analiza detaliile conversației telefonice.

Primul caz semnalat cu patruzeci și opt de ore în urmă.

El intrase în Citadelă după aceea, după ce molima făcuse deja primele victime.

Își aminti de țipătul înfiorător ce venise din adâncurile muntelui și cum se grăbise Athanasius într-acolo, la auzul lui.

Se întrebă dacă senzația de oboseală pe care o resimțea până în oase și durerile din tot corpul puteau fi cauzate de ceva mai sinistru decât epuizarea și dacă toți cei cu care intra în contact aveau să fie la rândul lor contaminați.

Privi înapoi, spre clădirea principală, și și-o imagină pe Liv înăuntru, întinsă pe masa de examinare: fragilă și vulnerabilă.

Era infectat? O infectase și pe ea?

Fiecare părticică din el tânjea să se întoarcă acolo și să stea la căpătâiul ei, să o țină de mână până se va trezi, dar știa că nu poate face asta. Trebuia să pună siguranța ei pe primul loc – trebuia să pună siguranța tuturor înaintea propriei lui siguranțe.

„Am încercat s-o izolăm printr-o carantină", îi spusese Athanasius, „o persoană infectată devine contagioasă doar după ce se manifestă primele simptome... Un miros puternic de portocale, urmat de o sângerare bruscă și violentă din nas."

Își duse dosul palmei la nas. Nu-i curgea sânge, dar mirosul de portocale aproape îl copleșea. De-abia începuse să-l simtă. Simptomele erau recente, așa că mai exista o șansă să nu fi răspândit boala.

Fără să-și îngăduie timp de gândire, Gabriel se duse țintă în hangarul în care erau parcate și vehiculele, evitându-i pe cât

posibil pe toți cei care-i ieșeau în cale. Luă două bidoane cu apă și un rucsac cu provizii din cabina unui camion și se întoarse la bazinul de colectare.

Calul ridică botul când îl auzi apropiindu-se. Gabriel se apropie de el și îl mângâie, vorbindu-i în șoaptă, în vreme ce încărca puținele provizii în desagă și băga carabina M4 a lui Hyde sub oblânc. Se gândi la tatăl lui, mort în infirmerie, în patul de lângă Liv, și înțelese în cele din urmă sacrificiul pe care-l făcuse. Spera că într-o zi Liv îl va ierta și ea pentru ceea ce se pregătea să facă, la fel cum și el îi șoptea acum tatălui său, în gând, vorbe de iertare tardive.

Calul o luă la galop, împroșcând cu noroi și cu apă din bălțile prin care trecea, până dădu în cele din urmă de solul uscat al deșertului.

Gabriel își aținti privirea asupra orizontului. Nu se uită înapoi.

Nu avea încredere în el însuși.

Continuă să călărească spre nord, cu mirosul de portocale urmându-l ca o dâră, până dispăru în deșert.

115

Arkadian se întorsese la biroul său de la etajul al patrulea al secției de poliție. Știa că ancheta la care lucra va deveni în curând publică, așa că nu vedea niciun motiv să mai fie precaut. Își încheie raportul și îl mai citi o dată.

E-mailul lui Gabriel îi furnizase toate verigile lipsă. Acum putea să facă legătura între Biserică și Dragonfields, între hartă, vechea poziție a Grădinii Raiului și data la care Biserica primise acel împrumut uriaș, ca o garanție de participare la societatea în comun. Plecaseră într-adevăr pe urmele unei comori antice, dar nu una îngropată de oștile legendare ale lui Alexandru cel Mare sau ale Regelui Cresus. Căutau bogății mai apropiate de timpurile noastre. Toate rezervele subterane de petrol au la origini copaci și vegetație preistorică, ce putrezesc vreme de câteva milioane de ani pentru a se preschimba în cele din urmă în țiței brut. Datorită dimensiunilor sale, a vârstei și a misterelor care-i înconjuraseră dintotdeauna locația, Grădina Raiului devenise, în timp, cea mai mare, mai bogată și neatinsă rezervă de petrol din lume. Biserica nu încercase să o localizeze din motive care țineau de credință, ci pentru a-i putea exploata trecutul – al ei și al întregii omeniri – și a-și asigura astfel propriul viitor.

Arkadian atașă raportul unei liste de destinatari pe care o pregătise dinainte și în care inclusese adresele cât mai multor organizații media – mici și mari, locale și internaționale –, precum și ale mai multor bloguri politice independente. Lista mai conținea și adresele Interpolului, ale birourilor de presă aparținând mai multor guverne și a biroului de presă al Vaticanului. Lăsase numele destinatarilor vizibile, astfel încât fiecare dintre ei să știe cine mai primise mesajul, iar cei deja

compromiși să înțeleagă că va fi imposibil să mușamalizeze povestea. Era felul său de a arunca semințele cât mai departe posibil, astfel încât să prindă rădăcini oriunde vor găsi un pământ fertil. Îi plăcea acea analogie biblică.

În cele din urmă, le trimise raportul tuturor angajaților Departamentului de Poliție al Orașului Ruina, îl copie pe un stick de memorie pe care-l băgă în buzunar, își luă haina de pe spătarul scaunului și plecă acasă, unde îl aștepta soția lui.

VII

„Și pământul i-a venit femeii într-ajutor,
căci pământul și-a deschis gura și a înghițit
râul pe care-l aruncase balaurul din gură."

Apocalipsa, 12:16

116

Liv visa că e cufundată în beznă, aşa cum mai fusese până atunci, dar de data aceasta nu se temea de ea; de data aceasta ştia ce se află înlăuntrul ei. Se trezi şi întinse mâna, căutându-l pe Gabriel, aşa cum făcuse în peşteră, aşteptându-se să-i simtă trupul lângă ea, dar nu el nu era acolo.

Deschise ochii.

Se afla într-un fel de cabinet medical, dar, deşi încăperea nu-i era cunoscută, avea senzaţia că locul ei e acolo – avea senzaţia că e acasă.

În cameră mai era un pat, pe care stătea întins John Mann, care-şi găsise în sfârşit odihna. Liv îşi dădu seama că e mort, dar simţi şi că se odihneşte în pace. Se dădu jos din pat, se duse lângă el şi îşi puse palma peste mâna lui. Era îngrijorată pentru Gabriel, se întreba unde e şi de ce nu veghează la căpătâiul tatălui său, pe care-l găsise şi-l pierduse apoi din nou în doar câteva ore. Acum era cu adevărat singur pe lume, ca ea. Dar în realitate nu era singur. Nu avea să fie niciodată singur. O avea pe ea, şi ea îl avea pe el.

Ieşi pe coridor, atrasă de zgomotele care veneau de afară. Clădirea părea pustie, toate sunetele se auzeau din exterior, din tabără. Merse de-a lungul coridorului şi zări uşa de la capătul lui, făcută ţăndări cu o lovitură de picior.

Harta Stelară se afla pe masa pe care o lăsase Gabriel. Liv urmări cu privirea constelaţiile vizibile pe suprafaţa ei, recunoscând-o pe cea a Balaurului, a Taurului şi Carul Mare. Observă o stea în plus în cea din urmă, cioplită mai adânc decât restul; din ea pornea o linie ce ducea spre un fragment de text. De data aceas-

ta, nu mai auzi șoapte în minte, care să-i vestească traducerea ce stătea să vină. Descoperi că poate să citească textul pur și simplu.

Sacramentul ajunge Acasă și Cheia se uită spre Cer
O nouă stea se naște cu un nou Rege pe Pământ, care va îndrepta sfârșitul lumii

Era ca și cum o parte din materia din care era alcătuit Sacramentul s-ar fi îmbibat în ea, rămânând acolo. Ridică tăblița grea și o întoarse, sperând să mai găsească și altceva pe partea cealaltă. Găsi un bilet:

Scumpa mea Liv,

Nimic nu e ușor în viață, dar cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să plec de lângă tine. Știu acum cât de dureros trebuie să fi fost pentru tatăl meu când a fost nevoit să ne părăsească. Sper să mă-ntorc cândva. Până atunci, să nu mă cauți, dar să nu te-ndoiești că te iubesc! Și să ai grijă de tine – până o să te găsesc din nou.

Gabriel

117

Dr. Harzan se plimba de colo-colo pe marginea gropii în care se găsea epava elicopterului Sikorski.

Majoritatea relicvelor fuseseră recuperate și erau pregătite pentru expedierea în Turcia, unde aveau să ajungă în cele din urmă în biblioteca din adâncul muntelui, așa cum ar fi trebuit să se întâmple în urmă cu doisprezece ani. Sentimentul că acea treabă neterminată de atâta vreme era pe punctul de a fi rezolvată îi dădea o satisfacție enormă.

Și totuși...

Auziseră cu toții împușcăturile înfundate care veniseră din direcția taberei. De atunci nu mai reușise să stabilească contactul cu ei prin stația radio. Nu auzea decât foșnetul paraziților de pe linie. Era îngrijorat. Poate că nu le funcționa transmițătorul; nisipul ăla afurisit intra peste tot. Întâlnirea cu John Mann de mai devreme contribuise și ea la neliniștea pe care o resimțea. Îi adusese aminte, într-un mod grăitor, că trecutul se poate întoarce să te bântuie, chiar și atunci când ești convins că l-ai îngropat de mult. Relicvele acelea, cu poveștile lor prezentând o altă versiune decât cea oficială, consimțită în Biblie, erau o dovadă de netăgăduit că acest lucru e posibil. Cu cât vor fi ascunse mai repede, într-un loc în care nu le va găsi nimeni, cu atât va fi mai bine.

Capul i se dădu pe spate când glonțul îi intră în ochi și îi spulberă ceafa aproape în întregime. Se rostogoli și alunecă până în fundul gropii, unde rămase nemișcat, găsindu-și odihna lângă fuzelajul din metal al balaurului mort, chiar în clipa în care sunetul împușcăturii ajunse din urmă proiectilul ce țâșnise din carabina M4 și răsunase apoi în deșert, purtat de ecou.

118

Cardinalul Clementi stătea la biroul său, privind fix ecranul computerului. Telefonul suna, dar el nu păru să bage de seamă. Se prăbușise pe scaun, cu capul plecat aproape atingându-i pieptul, cu umerii lăsați de parcă trupul său masiv l-ar fi tras în jos. O țigară îi era agățată de buzele albe ca varul, iar din ea atârna aproape un centimetru de scrum. Pe ecran se vedea un e-mail deschis, trimis de Pentangeli:

Dorim să ne recuperăm împrumutul cu garanții pe care vi l-am acordat, începând de mâine dimineață, la ora de deschidere a Bursei de pe Wall Street. În cazul în care nu veți fi capabili să achitați datoriile, iată mai jos cum va arăta ediția de mâine a cotidianului *Wall Street Journal*.

Sub text se găsea o simulare a primei pagini, care titra cu litere de-o șchioapă:

BISERICA ÎN FALIMENT

Auzi sunetul unor pași apropiindu-se în grabă pe coridorul de marmură, acoperind țârâitul telefonului, care nu încetase nicio clipă să sune. Erau mai multe persoane, din câte își dădea seama. Prima dintre ele ajunse în fața ușii și bătu cu putere în ea. Clementi tresări și scrumul căzu în cele din urmă din țigară, pe mătasea neagră a robei sale de cardinal. Clanța se zgâlțâi, dar ușa rămase închisă. Cel puțin avusese prezența de spirit să o încuie. Nu că asta i-ar fi ținut la distanță prea multă vreme. Încuietoarea era gândită pentru a asigura intimitatea, nu pentru cazuri de asediu. Aveau să spargă ușa în curând.

Întinse mâna și șterse e-mailul, de parcă astfel ar fi putut elimina și veștile pe care le conținea, apoi se ridică cu greutate și se îndreptă spre fereastră.

Mulțimea se adunase deja la picioarele lui, în Piața Sfântul Petru, și se uita la Palatul Apostolic. Dar nu erau credincioșii obișnuiți, care sperau să-l zărească chiar și pentru o clipă pe Sfinția Sa, ci erau echipele de reporteri de televiziune, care-și pregăteau camerele și echipamentele ca să prindă în direct o știre de senzație – și de data aceea îl căutau pe *el*.

În spatele lui, ușa continua să se zgâlțâie și telefonul continua să sune, dar Clementi își fuma netulburat țigara și se uita pe fereastră, de parcă ar fi fost o zi ca oricare alta. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, credea în continuare că pusese la cale un plan bun. Dacă ar fi făcut publică descoperirea locației Grădinii Raiului, Biserica s-ar fi trezit pe cap cu încă un loc de pelerinaj implantat în mijlocul unei țări care se închina acum la alt Dumnezeu. Și la ce le-ar fi servit asta? Petrolul era altă poveste. Era o resursă lichidă, ce ar fi putut să fie pompată prin venele veștejite ale Bisericii, schimbându-i radical soarta. Ar fi putut să fie darul lui Dumnezeu pentru trimișii Lui de pe pământ, un miracol modern, un mit care s-a prefăcut în bani. Dar, din nu se știe ce motiv, nu fusese să fie.

Clementi trase un ultim fum din țigară, apoi o așeză cu grijă în scrumiera din marmură, lăsând-o să ardă până la filtru. Se urcă pe pervazul înalt al ferestrei, se uită în jos, la mulțimea care creștea, și îi auzi icnind când dădură cu ochii de el. Se gândi la călugărul care se urcase în vârful Citadelei, cu peste două săptămâni în urmă, și declanșase întreaga suită de evenimente ce se succedaseră de atunci. Întinse brațele în lături, alcătuind semnul crucii, și stătu așa, cu capul plecat, până când auzi ușa spărgându-se în spatele lui.

„Numai Dumnezeu o să-nțeleagă“, se gândi pe când se apleca, greutatea trupului său trăgându-l în jos, spre curtea acoperită cu marmură, aflată la patru etaje mai jos.

„Și numai Dumnezeu poate ierta.“

Epilog

Soarele începea să răsară deasupra Ruinei, aruncând umbra lungă și sumbră a Citadelei peste mesele și scaunele ce împânzeau deja trotuarele din fața restaurantelor și cafenelelor aliniate de-a lungul zidului de apărare. Turiștii nu sosiseră încă, dar clopotul din biserica publică bătea, ceea ce însemna că grilajul porților de la poalele dealului se va ridica și pelerinii și curioșii vor ajunge în curând acolo.

Yunus desfăcu ultimul scaun pliabil și îl așeză cu un zdrăngănit pe dalele mari din piatră, rezistând cu greu tentației de a se prăbuși în el. Transpira, în ciuda aerului rece al dimineții, și îl dureau toți mușchii. Avea două slujbe, de peste o lună, deja, fiindcă încerca să strângă cât mai mulți bani ca să își plătească taxa de înscriere la Gaziantep Üniversitesi, începând din septembrie. Se gândise că o vară profitabilă îi va asigura o mare parte din banii necesari anul viitor, cu condiția să nu mai piardă zile prețioase cu explozii, cutremure și alte nebunii, din cauza cărora orașul vechi fusese închis de mai multe ori în ultima vreme, ținându-i pe clienți la distanță. Cel puțin apucase să mai recupereze din orele de somn, așa că nu fusese chiar atât de rău, la urma urmei.

Înăbușindu-și un căscat, se întoarse în cafenea, unde mătușa Elmas turna păstăi de cardamom și boabe de cafea în râșniță.

— Pari obosit, îi zise, ochii aprigi strălucindu-i pe chipul ridat ca o coajă de nucă.

— O să-mi revin, îmi trebuie doar o cafea.

Întinse mâna după unul dintre paharele de *khave* așezate pe tejghea, dar îl lovi și acesta căzu pe dușumea. Paharul se rostogoli, rămânând însă neștirbit, în mod miraculos.

— Du-te să te-ntinzi înainte să spargi ceva! șuieră mătușă-sa printre dinți, uitându-se peste umăr, ca să se asigure că niciunul dintre angajați n-o aude. Te strig eu când se aglomerează!

Yunus dădu să protesteze, dar se răzgândi. Mătușa Elmas era încăpățânată și lui îi lipsea energia să o contrazică. Poate că un pui de somn era exact ce-i trebuia. Ridică paharul, îl puse pe tejghea și dispăru în spatele perdelei din mărgele, pe scările ce duceau la locuința lui ilegală.

Mătușa Elmas îi sugerase să doarmă acolo după ce obținuse o slujbă în echipa de salubritate care făcea curățenie în tura de noapte. Ea îl trecea pe lista angajaților ca părăsind cafeneaua, iar șeful lui din tura de noapte îl trecea ca începându-și schimbul, așa că, pe hârtie cel puțin, părăsea orașul vechi în fiecare noapte la sfârșitul serviciului și se întorcea a doua zi dimineața. În realitate, însă, nu pusese piciorul în afara orașului vechi de aproape o lună, chiar și în perioada în care acesta fusese evacuat. Mesele erau incluse în salariul pe care-l primea de la cafenea, iar la etajul întâi exista o toaletă pentru restul nevoilor sale. Era perfect și îi permitea să economisească o grămadă de bani pe transport. În plus, îi plăcea ideea că, în afara călugărilor din adâncul muntelui, era probabil prima persoană care locuia acolo de peste o sută cincizeci de ani. La universitate urma să studieze istoria și turismul, așa că astfel de lucruri îl atrăgeau.

Yunus ajunse în camera de la mansardă și se prăbuși pe patul ascuns în spatele unui perete de cutii din carton. Camera lui era o încăpere de cinci metri pătrați, umplută în mare parte cu marfa neperisabilă cu care se aproviziona cafeneaua. Deasupra lui se găsea un luminator de mărimea unei cărți de buzunar, care lăsa să pătrundă cantități neglijabile de aer și lumină, dar îi oferea totodată o priveliște asupra Citadelei, dacă se ridica pe vârfuri. Uneori, în crucea nopții, dacă vântul bătea din direcția potrivită, simțea miros de fum venind dinspre munte și auzea sunete ce-i dădeau de înțeles că acolo trăiesc oameni. Îi plăcea și asta, îi dădea senzația că face parte din ceva antic și misterios, deși, în ultima vreme, zgomotele pe care le auzise fuseseră destul de neliniștitoare. Aduceau cu niște bocete și gemete de du-

rere. Nu-i plăcea să le audă, mai ales că era singur în bezna din orașul pustiu.

Închizând ochii, Yunus încercă să se odihnească. În cameră era mai cald ca de obicei. De cele mai multe ori dormea între orele două și șase, când era cel mai răcoare, iar în restul timpului muncea. Se întrebă cât de cald va fi în miezul verii. Putea oricând să se mute, în cazul în care căldura ar fi devenit insuportabilă, sau să încerce să doarmă într-o încăpere situată mai jos. Până atunci, avea să suporte și să-și ia niște dopuri de urechi, ca să nu mai audă sunetele stranii din timpul nopții.

Trase în piept mireasma prăfuită de clădire veche, ce se amesteca cu aroma mâncărurilor plutind în sus pe scări, din cafenea. Simți miros de cafea prăjită și de portocale proaspăt stoarse, atât de puternic de parcă ar fi fost în aceeași cameră cu el – ceea ce era imposibil, fiindcă mătușa Elmas nu vindea portocale în cafenea.

Probabil că mirosul venea din altă parte, purtat de briză prin spărtura minusculă a luminatorului. Poate că venea din Citadelă...

Mulțumiri

Dacă ați citit mulțumirile de la sfârșitul volumului *Sanctus*, vă amintiți poate că am asemănat scrierea unei prime cărți cu organizarea unei petreceri uriașe, la care nu ai habar dacă va veni cineva. Aleluia și slavă Domnului, invitații au sosit, așa că în primul rând aș vrea să mă înclin și să îmi scot pălăria în fața tuturor celor care au citit *Sanctus* și care mi-au făcut din când în când ziua mai bună, contactându-mă pe Twitter sau pe Facebook, ca să-mi spună cât de mult le-a plăcut. De fapt, dacă simțiți vreodată impulsul să contactați un scriitor și sunteți puțin intimidați sau îngrijorați că l-ați putea deranja, urmați-vă pornirea și contactați-l! Ne petrecem mare parte din an izolați în mintea noastră, într-o încăpere minusculă, așa că mesajele de la cititori sunt ca niște raze de soare ce străpung întunericul din temnițele noastre întunecate și necruțătoare.

A doua carte pe care o scrii, am descoperit între timp, seamănă și ea cu organizarea unei petreceri. Doar că de data aceasta lucrezi cu gândul la primul chef, sperând tot timpul că cei care au venit o dată vor onora din nou invitația și nu vor pleca devreme. Pentru pregătirea acestei petreceri trebuie să-i mulțumesc în special incomparabilului meu agent literar de la LAW, Alice Saunders, care are toate calitățile unui agent bun și niciunul dintre defecte, precum și lui Mark Lucas și Peta Nightingale pentru prânzul acela atât de bine sincronizat de la Ping Pong. Le sunt de asemenea extrem de îndatorat tuturor celor de la ILA, care au împrăștiat cuvintele mele în lume, la propriu.

La HarperCollins sunt foarte norocos să am în colțul meu doi editori inteligenți și fermecători în persoana lui Julia Wisdom din Marea Britanie și a lui David Highfill din SUA, precum și

o echipă genială de redactori, designeri, specialiști în marketing și vânzări, care au pus cartea potrivită în mâinile persoanelor potrivite.

Vreau să le mulțumesc și tuturor publisher-ilor din lume care au cumpărat drepturile pentru *Sanctus*; pe mulți dintre ei i-am cunoscut deja și vreau să mă întâlnesc cu toți, ca să le dau de băut și să le zâmbesc ca un bețivan caraghios.

În fine, și cel mai important, vreau să le mulțumesc copiilor mei, Roxy, Stan (și Beanie, care e pe vine), care mă inspiră, și soției mele Kathryn, pentru toată dragostea și sprijinul ei, fără de care nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil și nu ar fi avut oricum niciun rost.

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Al doilea volum al *Trilogiei Sancti* de Simon Toyne

În străvechiul oraș turcesc Ruina, ziarista americană Liv Adamsen zace într-o rezervă izolată, uitându-se la pereții goi ca memoria ei. Știe că a intrat în monumentala Citadelă din inima Ruinei, dar nu-și mai amintește decât de întuneric. Ceva straniu o tulbură, o voce interioară care îi șoptește că ea este „cheia". Dar cheia de la ce? Pentru un mercenar care operează în deșertul sirian, Liv ar putea descifra unul dintre cele mai mari secrete ale omenirii. Pentru membrii frației din Citadelă întoarcerea ei ar asigura supraviețuirea. Iar pentru o puternică facțiune din Roma este o amenințare la adresa Bisericii Catolice. Urmărită pe mai multe continente și prinsă în vâltoarea unor evenimente ieșite din comun, Liv apelează la singura persoană în care are încredere – un asistent social pe nume Gabriel Mann. Ceea ce vor descoperi împreună îi va șoca și va schimba lumea pentru totdeauna…

Vocea editorului Soarta omenirii se află în mâinile unei femei, devenită cea mai importantă persoană din lume. Ea este *cheia*. Continuarea bestsellerului internațional *Sanctus* se anunță a fi un thriller la fel de palpitant, de misterios și de plin de răsturnări de situație.

„*Cheia* este un roman bine scris, cu un ritm alert, o poveste plină de acțiune, care te ține cu sufletul la gură, și un puzzle pe care personajele principale trebuie să îl rezolve cumva, înainte ca lumea să dispară."

Kirkus Reviews

„Interesant și palpitant… De-abia așteptăm întoarcerea în Ruina, unde mai sunt o mulțime de povești care așteaptă să fie spuse."

The Sun

www.all.ro

ISBN 978-973-724-448-2

9 789737 244482

RL România liberă

COCOR MEDIACHANNEL